

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

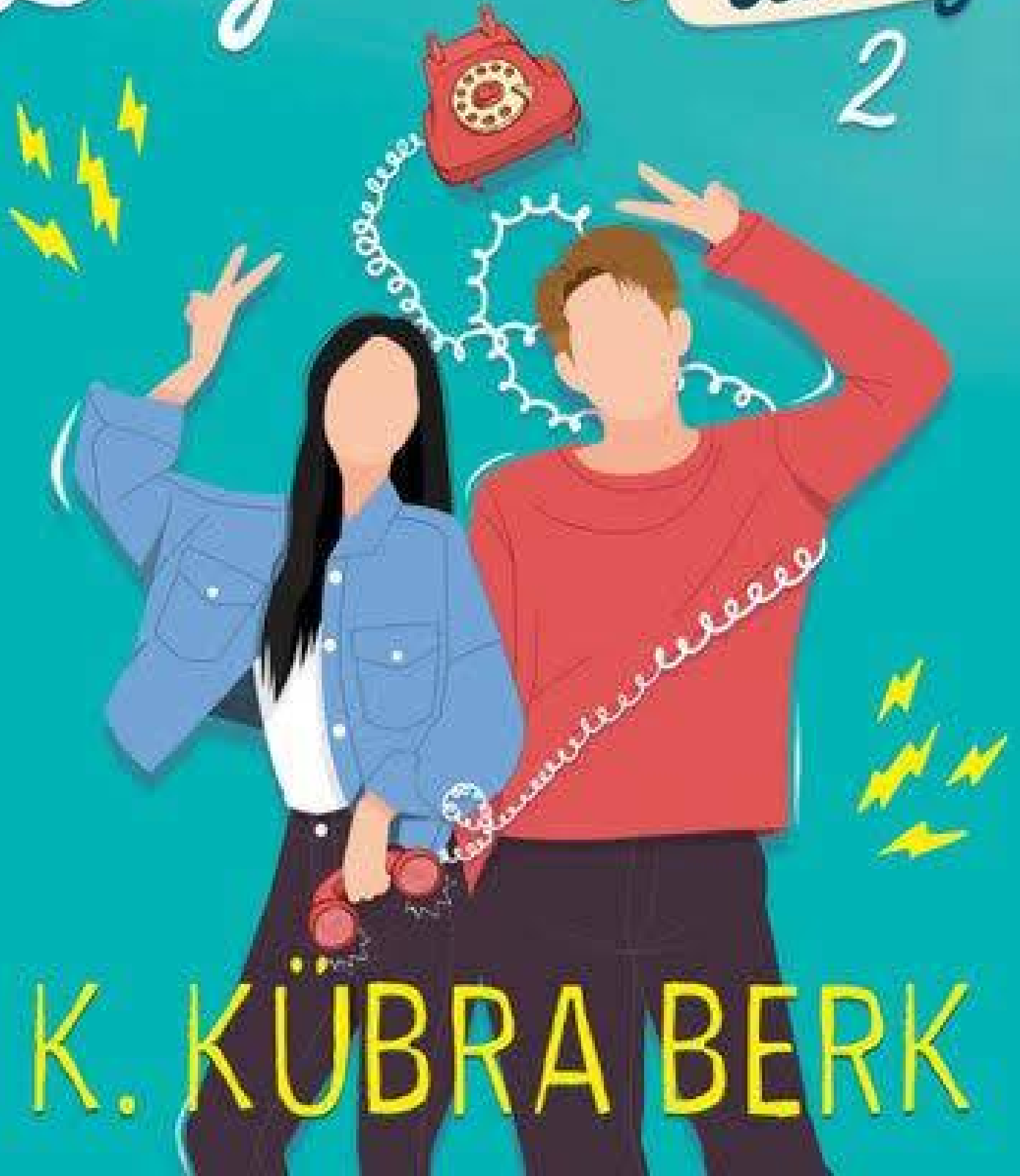
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

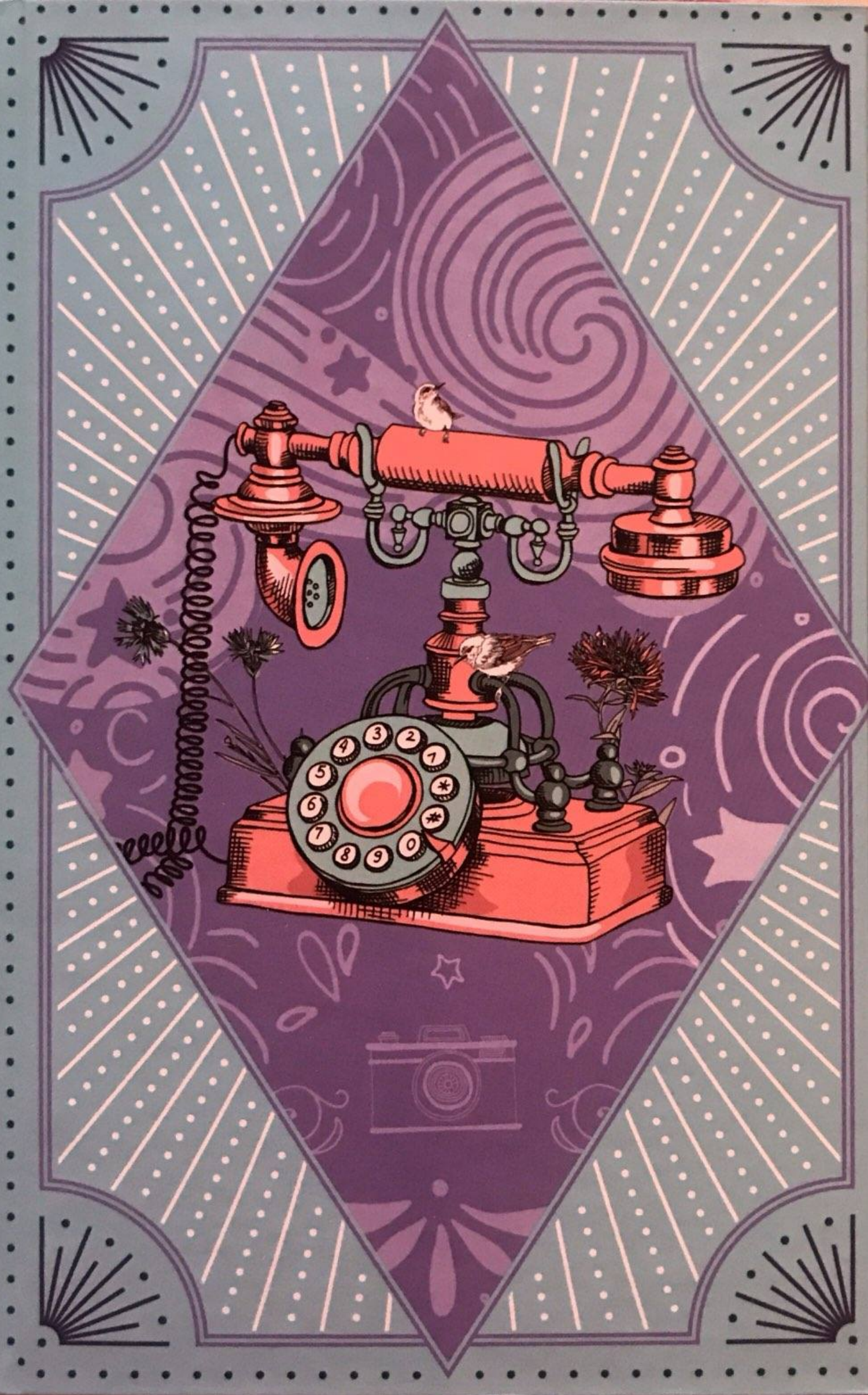
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Operatöre Bağlanıyor -sunuz

2

K. KÜBRA BERK

K. KÜBRA BERK

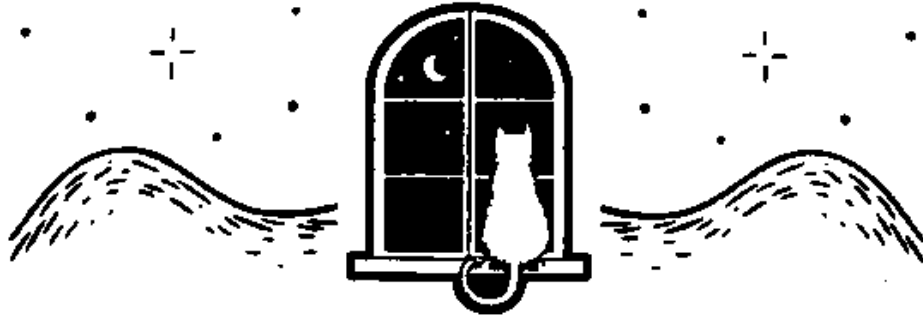
*Operatöre
Bağlanıyor
-sunuz*

2

*Okurken kahkahasını tutamayan, toplumun garip bakışlarına
maruz kalan ve benim için ruh sağlığını riske atan canım okurlarım.*

Bu kitap size :)

1: Aşka Çıkan Yolda Bayılmak

Evet, sevgili dost. Yine ve yeniden buradasın; olmaktan korktuğun yerde! Bu hikâyenin bağımlılık yaptığını, anlatacaklarım bittiğinde akıl ve ruh sağlığının hiç de iyi durumda olmayacağını sana söylemiştim. Neyse ki sende merak, bende de anlatacak olaylar bitmez uzun bir yolculuğa daha hazırlan. Yaşadıklarımın ve okuduklarımdan sonra biraz daha durulacağımı, sakinleşip pamuk misali hafifleyeceğimi düşünüyorsan sana da yazıklar olsun! Beni hiç tanımadın mı?

Madem su gibi duruldum, hayatımı yazınca neden hâlâ roman oluyor?

Her şey tam olarak nasıl mı başladı? Lunaparkta uzaktan bakıp yaklaşmaya bir türlü cesaret edemediğim, yere çakılacak gibi hızla savrulan trene bindiğim gün!

Onun, kalbimin ağzımda atmasına sebep olduğunu fark ettiğim ilk gün...

Bundan yaklaşık birkaç ay öncesine dek bu hayatın heyecanı meyecanı yok diyecek kadar berbat, sıradanlığa esir günlere sahiptim. Birbirinin aynısı olan sabahlara uyanıyor, aynı saatte kalabalık otobüse biniyor, aynı saatte iş yerinde oluyor ve mesaiye başlıyordum.

Aynı insanlarla yüz yüze geliyor, eve gelince kedilerimi besledikten sonra aynı dizinin bölümlerini izliyor ve önceki günlerin aynısı olan yalnızlığımı kapılıp gidiyordum.

Ta ki ona dek... Ceyhun Çapkın'la tanışana dek.

Ceyhun Çapkın, Serce Sevinç'in bütün düzenini altüst etmiş ve "Kim bilir, belki hayatının altı, üstünden daha güzeldir," dedikleri şeyi bizzat yaşamasına sebep olmuştu!

Ceyhun, dondurulmuş kalbimin çözülmesini sağlayan mikrodalga fırınsa ben de eriyip biten zavallı, paketlenmiş gıdadan başka bir şey değildim. Çünkü tam göğsümde korkunç bir çarpıntı vardı ve dışarıdan duyulacak diye ödümü koparacak kadar kuvvetliydi!

"Şey... Sen iyi misin?"

Karşımdaki adam biraz endişe, biraz da gizleyemediği heyecanıyla yüzüme bakarken tavrı, meraklı ve ilgiliydi. Yüzüme bakıp duruyordu ve ben nereye saklanabileceğimi düşünüyordum. Hayır! Kaçış falan yoktu. *Bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamete* cümlesindeki kıyametin tam ortasıydım!

Dokuzuncu bardak suyu tek seferde diktikten sonra telaşla garsona işaret ettim.

"Bir tane daha alabilir miyim? Soğuk, lütfen!"

Garson, şaşkınlıkla başını sallayıp bardağını götürürken Ceyhun, giderek artan bir dehşete kapılıyordu.

"Bu kadar su içen birinin bir süre sonra tuvalete gitmesi gerekmiyor mu? Serce, korkutuyorsun beni."

Şişmiş karnımı ovalarken bu lanet olası sancının neden hâlâ geçmediğini düşünüyordum.

"Merak etme," diye homurdandım karşımdaki tatlı adamdan gözlerimi kaçırmaya çalışırken.

"Nasil etmeyeyim? Bir tuhafısın!" diye çıktı. Sonunda onun da sabrı kalmamıştı.

"İşyeceğim diye korkuyorsan korkma!" diyerek ben de sesimi yükselttim.

Yan masadaki çift bize baktığında sesimin ayarını kaçırdığımı fark edip sustum. Bu sırada dağınık, siyah saçlarını sıkıntılı bir şekilde geriye atan Ceyhun, tatlı bir şaşkınlıkla ofladı.

"Kızım, ben onu mu diyorum? Vücuduna bir şey olur diye endişelendim. Böyle olacağını bilseydim oturalım diye seni bu kafeye sokmazdım!"

"Ben de bilmiyordum bu kadar susayacağımı," diye mırıldandım ellerimin tersiyle pembeleşmiş yanaklarımın normale dönüp dönmediğini yoklarken.

Ceyhun aniden sırttı. "Çok şirinsin."

Sanki yedi ceddime küfretmiş gibi ayaklandım. "Bak, bir daha söylersen kalkarım demiştim!"

Ceyhun panikle ayağa fırlayıp beni omuzlarımdan tuttu, sandalyeme tekrar oturttu. "Tamam! Tamam dur, sakinleş. Demedim bir şey. Unuttum cidden."

"Ne unutması? Bilerek yapıyorsun ya! Geç o ayakları. Utanmam hoşuna gitti."

Gözlerimi tekrar ondan kaçırısam da Ceyhun bana odaklanmış, dikkatini dağıtmamaya çaba gösteriyordu.

"Yalan yok, çok hoşuma gitti."

“Ceyhun!”

“Hemen celallenme,” diye gülümsedi. “Bunun bu kadar doğal bir tepki olması daha tatlı geldi.”

Kaşlarını çattı. “Ne bileyim, ben ilk buluşmada seninle kahveye falan gideriz diye planlamıştım.”

“Kahve mi?” diye şaşkınca sordum. “Ceyhun, ben Abbas ağabey miyim? Niye kahveye gideyim seninle?”

“Ya minik kuş, sen de beni çok geriyorsun, rahat olsana ya!”

En sonunda ikimizi de eskisinden daha gergin bir ortama soktuğumda Ceyhun da susmak zorunda kaldı.

İçimden kendimi tebrik ediyordum, artık kırmızı yanakları olan iki kişiydik ve Ceyhun, sayemde çok öfkeliydi.

Bu sırada fırsattan istifade edip biraz onu süzme şansı yakalamıştım.

Dağınık bıraktığı siyah saçları, ona çok yakıştığını düşündüğüm mavi ceke-ti, vücudunu saran siyah tişörtü, kemerli kot pantolonu ve en tatlısı da fotoğ-raftakilerden çok daha sempatik görünen suratı...

Yutkunup garsonun önüme bıraktığı diğer bardağı da diktim. Ceyhun, masanın öteki ucundan uzanıp engel olmaya çalışsa da ben çoktan hepsini bitirmiştim.

“Kızım, için mi yanıyor, anlamadım ki!”

“Günde en az iki litre su içmek çok sağlıklı diyorlar,” diye fısıldadım nefes nefese.

“Tamam da bir anda mı içmen gerekiyordu iki litreyi? Allah Allah!” diye keyifsizce homurdandı.

Bu işin ikisi falan kalmamıştı, ben o sınırı çoktan aşmıştım. Önüme Keban Barajı’nı koysalar, onu bile hüpletecek hâldeydim.

Garson tekrar masamıza yaklaşırken Ceyhun, çocuğa sertçe çıktı. “Karde-şim, kız patlayacak, hâlâ su getiriyorsun sen de! Bir uzaklaşır mısın ya? Lütfen!”

Garson kaçarcasına masamızdan uzaklaşırken Ceyhun’a doğru eğildim.

“Ceyhun! Yapmasana!”

“Ya Serce... Burnumdan geldi, yemin ederim. Her bardağa dehşetle bakı-yorum. Yeter! Diken üstündeyim, içmiyorsun artık!”

Önümdeki su bardağını alıp sertçe yan masaya bıraktığında derin derin nefesler veriyordum. Karnımdaki sancının Ceyhun'un şirinliği mi yoksa içtiğim birkaç damacanalık su sebebiyle mi meydana geldiğini sorgular durumdaydım.

"Pardon, bakar mısınız?"

İnce bir sesle ikimiz de hemen karşıımızdaki masaya baktığımızda, ağlayan bebeğini susturmaya çalışan bir anne, bize mahcubiyetle başını salladı.

"Yanlış anlamazsanız bir şey rica edecektim."

"Ben bebeklerden hiç anlamıyorum," diye çabucak savdım. "Kusura bakmayın."

"Sanki ben çok anlıyorum," diye tersledi Ceyhun. "Hemen kendini kurtarma peşindesin bakıyorum."

"Ya Ceyhun, lafı nerenden anlıyorsun sen ya?"

"Serce..."

"Affedersiniz! Onu demeyecektim. Bebeğim gözünüzdeki lensten biraz korktu da... Gördüğünden beri susturamıyorum. Onu çıkarmanız mümkün mü acaba?"

İkimiz de şaşkınca sustuğumuzda aramızda yükselen tek ses, minik bebeğin tiz çığlığıydı. Zavallı, sahiden çok korkmuş olacak ki ağlayıp duruyordu. Annesi masada onu, bizi görmeyeceği şekilde oturtmaya çalışsa da nafileydi.

Minik bebek kafası koparcasına Ceyhun'un kedi gözü lenslerine bakıyordu.

Ceyhun telaşla, "Öyle mi oldu? Hemen hallediyorum. Çıkarıp geleyim!" diye ayaklandı. Ardından bana başıyla işaret edip lavabonun bulunduğu kata çıktı.

Ceyhun gider gitmez bebek sustu, bense miniğe sırtıyordum. "O kadar haklısın ki..."

"Biraz garip bir lensmiş," diye mırıldandı annesi. "Kedi gözü gibi."

"Evet, evet," diye başımı salladım. "Kedi gözü lensi diye geçiyor."

"Öyle bir lens mi varmış? İlk kez duyuyorum."

Kadın merakla başını sallarken ona hak verircesine onayladım. "Ben de daha öncesinde bilmiyordum. Ona ben sattım da oradan biliyorum."

"Nasıl, anlayamadım?"

"Ay abla, o kadar uzun ki inanır mısın? Şimdi ben internet üzerinden müşteri hizmetleri biriminde çalışırken bu çocuk beni buldu, tamam mı? Sonra tutturdu, her gün seni arayacağım diye!"

Kadın hayranlıkla fısıldadı: "Sahi mi? Aman Allah'ım, ne kadar romantik! Sesinize mi âşık olmuş?"

Gözlerimi devirdim. "Yok be abla, eşek şakası yapmak için arıyordu."

Kadın kaşlarını çattı, tam devamını anlatacağım sırada zavallı bebek yeniden çığlık çığlığa ağlamaya başladı. Belli ki Ceyhun'un normal gözlerini görene dek içi rahat etmeyecekti.

Yavrucağın rüyalarına girip beşikte huzursuz etmeseydi bari!

Kadının daha çok kafası karışırken ben derin bir iç çekiyordum. "Vallahi ne yalan söyleyeyim, bebek de haklı; bana doğru eğilip bir şeyler sorduğunda ürkmedim desem yalan olur."

"Demek benden ürktün."

Ben farkında olmadan Ceyhun, bir anda masanın karşı tarafına oturduğunda irkildim. Bebek artık nihayet sustuğu için annesi bizden uzaklaşıp masasına döndü ve ben karşımda bir adet *Çapkın* ile baş başa kaldım.

"Yok canım, ne korkacağım," diye öksürdüm hafifçe. "Lafın gelişi."

Ceyhun karşı taraftan uzanıp dibime girdiğinde yüzü yüzüme çok yakındı. "Bu kadar yakından bakınca mı korktun?"

"Ne yapıyorsun? Otursana yerine ya," diye homurdandım elimle hafifçe yüzünü itip.

Gözleri... Ah, rengini tarif etmem bile mümkün görünmüyordu. Cam gibi parlayan, yeşil ve mavi arasındaki o hoş gözlerine bakarken çaresizce yutkundum.

Belki de o garip kedi gözü lensleri kalsa daha iyi olurdu. Kalp ve akıl sağlığım açısından...

"Ne oldu?" diye mırıldandı çapkınca gülerken.

"Hiç," diye fısıldadım. "Çekilsene dibimden."

"Niye? Kalbin mi durdu yoksa?"

"Ceyhun," diye homurdandım.

Kıvrak bir hareketle masanın üzerinden uzandı ve hiç yapmaması gereken bir şey yaparak yanağına dudaklarını bastırdı. Zaten pembeleşen tenim, bu defa daha fazla yanmaya başlarken Ceyhun gülerek geri çekildi.

Dudaklarını yalarken mırıldanıyordu: "Tahmin ettiğim gibi... Çok tatlısın."

Birisi karnıma iki metrelik sivri bir kılıç saplamış da orada çevirip duruyormuş gibi hissederken iki büklüm olmamak için parmaklarımı vücuduma bastırdım. "Sus!"

"Neden? Seni çok mu etkiliyorum?"

"Lütfen, sus!" diye çıktım sıkıştığım dişlerimin arasından. "Karnım çok fena."

Ceyhun'un keyifle gülen suratı, benim giderek renkten renge giren tenimi fark edince ifadesiz bir hâl aldı. "Serce?" diye sordu oturduğu yerde dikleşirken.

Bense parmaklarımla dudaklarımı kapatıyordum. "Çok kötüyüm."

"Serce, iyi misin sen? Yüzün..."

Ceyhun cümlesini tamamlayamadan telaşla göbeğimi sıkan eteğime yapıştığında durumun vahametini kavradı. Ben neredeyse her an bayılacakmışım gibi soğuk terler dökmeye başlamış, panikle eteğimi gevşetmeye çalışıyordum.

Ceyhun çabucak oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. "Gel, bir tuvalete gidelim."

"Yok!" diye çıktım telaşla. "Öyle değil."

"Serce, karnına bak! Buluştuğumuzda böyle değildi."

"Ceyhun, öyle değil diyorum ya," diye homurdandım ellerimle terleyen suratıma hava yaparken.

Bu, tuvalete gidince geçecek bir şey falan değildi. Karnımın en derinlerinden bir şeyler sancıyordu. Artık ovalamak da etki etmiyordu çünkü çok sıkışmıştım, berbat hâldeydim.

"Kim dedi, o kadar suyu iç diye? Al işte! Hastalandın!"

"Ya sen konuşacak mısın başımda böyle!" diye mırıldandım ağlarcasına.

"Tamam," dedi çabucak. Bir çözüm üretmeye çalışıyordu, garsona eliyle bir şeyler işaret edip bana doğru eğildiğinde olayların hızına yetişemiyordum.

"Eteğinin bir düğmesini açalım mı?" dedi çaresizce. "Rahatlatır belki..."

"Gerek yok!" diye hemen cevapladım. "Ben gevşetmeye çalışayım biraz."

"Kızım, hâlâ inat ediyorsun! Kötü durumdasın, baksana!" diye çıktığıktan sonra alnına düşen saçlarını sıkıntıyla geriye itti. "Merak etme, halka açık alanda niyeti bozacak değilim!"

Sözleriyle kendimi daha kötü hissederken zihnimdeki düşünceleri kovmaya çalışıyordum. Hayır... Hayır, düşünme! Çok daha kötü oluyorsun, yapma Serce!

"Beyefendi? Taksi çağırdım, aşağıda sizi bekliyor."

"Sağ olun."

Ceyhun, elini belime atıp beni kaldırmaya çalıştığında dudaklarımdan kaçan hafif çığlıkla yürüyemeyeceğimi fark etti. Aman Allah'ım! Resmen az evvel alay ettiğim şeyi yaşıyordum.

Şuracığa işeyecektim!

"Kucağıma alayım seni, merdivenleri inemezsin."

Ben mâni olamadan Ceyhun beni dikkatle kucağına aldı ve merdivenleri inmeye başladık. Bense onu ve kendimi düşürdüğüm durum karşısında şaşkın ve çaresizdim.

"Hesabı ödemedik," diye inledim acıyla.

"Serce, bir dur Allah aşkına, hallettim onu. Taksiye dikkatli bin."

Ceyhun benden daha da beter hâldeydi, resmen beni tutan elleri titriyordu!

Çocuğun başına bela olmaktan başka bir şeye yaramıyordum.

"Tamam mı, iyi misin?" diye sordu endişeyle.

Bu ilgili hâli, ağrımı daha çok artırıyordu.

"İyiyim de öyle bakma gözünü seveyim."

"Tamam, tamam, bakmadım! Bir şey de demedim. Sakinleş."

Ceyhun telaşla kapımı kapatıp ön koltuğa oturdu ve şoföre hastaneyi tarif etti. Adam hızla arabayı çalıştırıp caddeye çıktı.

İlk buluşmada heyecandan dokuz bardak su içtiği için baygınlık geçiren Serce Sevinç... Sana diyecek bir şey bulamıyordum, bu hangi seviyeydi?

Arka koltukta hastaneye giderken hayatımı sorguladığım evredeydim. Bunu neden yapmıştım?

"Sağ olasın, ağabey, sağa çek sen."

"Yardım edeyim mi, delikanlı?"

"Yok ağabey, sen yaklaşma, aman diyeyim. Serce biraz tuhaf da."

Taksici, hayretle arka koltuğa yığılan bedenime bakarken ben, ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırıyordum. "Neyim tuhaf benim, Ceyhun? Çekil ya, dokunma sen de!"

"Ya kızım, bir dur sırası değil, sonra atarsın tribini!"

"Ben trip atmıyorum!" diye çıktım. "Tuhaflık bulaşır şimdi sana, uzaklaş benden!"

Ceyhun, bir saniye bile dinlemeden arka koltuğa eğildi ve beni tek hamlede kucağına aldı.

"Ulan, ben normal olsam seninle ne işim olur zaten? Sen de bilmiyormuş gibi konuşma!" diye iç çekti.

Doğru söze ne denirdi ki? Beni keklemek için aradığı ilk gün, kaderini kendi elleriyle yazmıştı. Ceyhun ve ben normallikten oldukça uzak, saçma bir döngüye kapılmıştık.

"Acile girelim," diye gözlerini kısı hastaneyi incelerken. Hızlı adımları, cidiyetle kısıdığı gözleri, beni sıkıca tutan kolları...

Baktıkça bir daha bayılasım geliyordu.

"Senin de gıdığın varmış," diye mırıldandım aşağıdan onu izlerken.

Ceyhun bana yanıt vermek yerine çabucak hastaneden içeri girdi. İlk gördüğü hemşireye seslenirken sesi endişeliydi. "Bakar mısınız?"

Kısa süre sonra bir sedyeye yatırılmış, götürülüyordum.

"Doktor Bey şimdi geliyor. O sırada bana karnınızdaki şişkinlikle ilgili bilgi verebilir misiniz?"

Ben ağrı içinde kıvrılırken Ceyhun stresle ofladı. "Su içti."

"Su mu? Bütün şişkinlik sudan mı?"

"Yok, öyle değil... Bayağı içti. Durduramadık ki!"

Hemşire düşünceli bir tavırla başını salladı. "Ultrason falan çektirecek miydiniz peki? O yüzden mi içti? Yani genellikle kontrollerde ultrasonografi için-"

"Hayır, hanımefendi!" diye çıktı Ceyhun. "Bildiğiniz hiç sebep yokken bir damacana su içti bu kız! Dedim bir şey olacak diye, dinleyen kim?"

"Anlıyorum," diye mırıldandı zavallı kadın. Sonra hafifçe bastırmak için ellerini karnıma doğru uzattı. "Sadece karın bölgeniz ağrıyor, değil mi?"

"Dokunmayın!" diye inledim. "Sakin dokunmayın!"

"Tamam, merak etmeyin, birazdan ağrınız kesilecek."

Doktor geldikten sonra Ceyhun'u apar topar dışarı çıkardılar ve zavallının endişeli suratı, aramıza kapı kapanmadan önce gördüğüm son şey oldu. Sonrasında yaklaşık yarım saat, hastane kokusundan başka hiçbir şeyi algılayamadığım korkunç dakikalardan ibaretti.

Ağrıyı sonlandırdıklarında hemşire, beni en yakın tuvalete götürmeyi teklif etti ve Ceyhun'un bizi göremeyeceğini bilmenin verdiği rahatlıkla bunu kabul ettim.

İlk buluşmada tuvalete girip oradan çıkmayan kız imajı vermeyeyim diye diretirken hastanelik olmuşum. Bundan daha fena ne olabilirdi ki?

"İşlemlerinizi tamam, Serce Hanım. Çıkışınızı yaptırabilirsiniz."

"Çok teşekkürler," diye minnetle başımı salladım. "Gidebilirim, değil mi?"

"Evet. Sancınız yok, değil mi?"

"Yok, yok!"

Kendimi acilden dışarı atabildiğimde Ceyhun, kapıda volta atarak beni bekliyordu. Sanki hayati bir tehlikem varmış gibi gerilmesi, kalbimi yumuş yumuş yapmıştı.

"Serce!" diye atıldı. "Tamam mı? Doktor bir şeyi yok dedi ama emin olamadım. İyisin değil mi, minik kuş?"

Sakince başımı salladım. "İyiyim."

"Haydi, hemen dinlenmen lazım. Eve gidiyoruz."

Vicdan azabı beni mahvediyordu. "Yok, ben giderim. Hemen şuradan otobüsüm geçiyor zaten. Sen gelme."

Ceyhun, o güzel gözlerini öfkeyle kısıp beni çabucak reddetti. "Olmaz! Ben de geleceğim. Eve sağ salım girdiğini görmeden gidemem."

"Ceyhun, bütün gününü aldım zaten!" diye çıktım. "Çok kötü hissediyorum. Gerçekten iyiyim, ben kendim gideceğim."

Hastanenin önünde benimle tartışmak yerine yeniden bizim için bir taksi durdurdu ve hızla koluma dokunup beni kendine doğru çekti.

Şimdi yüz yüzeydik, bedenlerimiz hafifçe birbirine temas etti.

Tam gözlerime bakıyordu. "Ben bugünü zaten sana ayırmıştım."

Dudaklarımı aralayıp itiraz edecek gibi olduğumda beni susturdu.

"Yarını da..." diye devam etti. "Sonraki günü de... Sonrakini de... Anlatabiliyor muyum?"

Eh, madem hastaneye gelmiştik, bir koşu komalık olup geliverseydim.

"A-Anladım," dedim söyleyecek bir şey bulamayıp başımı sallarken. "Bineyim o zaman ben."

Ceyhun bana tatlı tatlı gülümsedi. "Bin o zaman."

Kendimi yeniden taksiye attım ve adresi verdiğim andan itibaren hiç konuşmadığımız yirmi dakika geçirdik. Neyse ki utanç duyabileceğim bütün anları yaşamış ve mahvedebileceğim daha kötü bir durum kalmamıştı da bu defa oldukça rahattım.

Taksi evimin önünde durduğunda Ceyhun'dan önce davranıp parayı ödedim ve çabucak aşağı indim. Koşarcasına apartmana yürürken Ceyhun'un hızlı adımlarının sesini duyuyordum.

"Serce, bir dursana! Kaçıyor musun?"

"Doktor dinlenmemi söyledi ya!" diye telaşla anahtarı çıkardım.

"Ceyhun'u da kendinden en uzağa fırlat dedi herhâlde! Ne bu acelen? Beklesene!"

Ben apartmanın kapısını açarken o da çoktan yanıma gelmişti.

"Ne yapacağız biz seninle?" diye iç çekti. Galiba bugün onu fena hâlde yormuştum.

"Ben ilk buluşmamızı hiç böyle hayal etmemiştim," diye itiraf ettim kısık bir sesle.

Ardından ikimiz de sakın adımlarla giriş kattaki dairemin önüne geldik.

Ceyhun omuzlarını düşürüp, "Ben de," diye itiraf ettiğinde bir süre baktık ve dayanamayıp aynı anda deli gibi gülmeye başladık.

Karın ağrımın geçmiş olmasının verdiği rahatlıkla kendimi iyice salarken Ceyhun'un güldükçe daha da sempatik bir hâl alan çehresinden gözlerimi alamıyordum.

"Kapıda kaldık," diyerek beni uyardı. Kaşlarıyla arkamdaki kapıyı işaret ediyordu.

Ve o tehlikeli andaydık... Onu içeri davet edecek miydim? Yoksa yollarımız burada ayrılıyor muydu?

Bu bizim ilişkimiz için pek de şaşılacak bir durum sayılmazdı. Ne de olsa Ceyhun, bir hız treninden farksız olarak hayatıma dalmaya alışmıştı.

"Tamam, düşünme bu kadar," diye gülümsedi. "Girmem ben."

Aniden, "Yok!" diye atladım. "Ondan değil."

Ceyhun, paniklediğimi fark etmiş, daha çok sırtıyordu. "Zaten davet etmedin. Zorla dalmam içeri."

“Olur mu öyle şey?” dedim, tuzağına düştüğümü bilsem de elimden başka bir şey gelmemişti. “İstersen gel. Seni de çok yordum.”

Benim yüzümden hastaneye gelmiş olmasını kaldıramıyordum.

Ah, sadece o mu? Bana karşı bu kadar ilgili, tatlı, sempatik olmasını hiç kaldıramıyordum!

“Çok ısrar ettin. Geleyim o zaman.”

Ben daha müdahale edemedim Ceyhun, açtığım kapıdan içeri giriverdi. Nutkum tutulmuş bir hâlde onun bu rahatlığını izlerken beni nasıl kandırdığını geç fark edebildim.

“Çakal,” diye fısıldadım arkasından. “Nasıl da inandırdı beni masumiyetine.”

Tam arkasından kapıyı kapatacaktım ki birinin kapıyı tıklatmasıyla irkil-dim. Şaşkınca kapıyı tekrar araladığımda, geçen gün beni uyaran üst komşular-dan biri tam karşımda dikiliyordu.

“Hanım kızım, bakar mısınız?”

“Buyurun?” dedim şaşkınca. “Bir sorun mu vardı?”

Ellerini beline koyup başını salladı. “Var!”

Kaşlarım kendiliğinden çatılırken kapıyı iyice araladım, merakla sordum:

“Anlamadım, sorun nedir?”

“Sen, geçen gün kediye dokunamam falan diyordun! Ama biz, bu kamera kayıtlarına bir baktık. Sen basbayağı kara kediyi kucaklayıp evine sokuyordun!”

“Aaa!” diye şaşkınca inledim. “Ben mi?”

Ceyhun duymasın diye kapıyı iyice kapatırken karşımdaki *Sherlock teyzenin* gitmeye hiç niyeti yok gibiydi.

“Kendi gözlerimle gördüm,” dedi.

“Miyop falan olmayasın? Hipermetrop?”

“Kızım, alay mı ediyorsun bizimle? Sen bizi kandırmışsın basbayağı!”

“Astigmat...” diye mırıldandım.

Kadının sesi yükselince sakın kalabilmek için kendimi zorladım ancak na-fileydi, nuh diyor peygamber demiyordu.

“Teyzeciğim, o durum öyle değil, bir dakika izin verirsiniz açıklayayım.”

“Kızım, hiç boşuna çeneni yorma! Biz-”

"Miyaav."

Ve o anda evren, her şeyin tam da olmaması gerektiği gibi olması için çabalamış olacak ki Haseki, bir anda bembeyaz tüyleriyle kapımda, bacaklarımın arasında belirdi.

Kadınla beraber şaşkınca kediye baktık.

Bu, odasında yattığı yerden kerpetenle söksem de kalkmayan kedim miydi?

"İhanetin bu kadarı!" diye haykırdım. "Sana da yazıklar olsun!"

Kadın şaşkınca ayaklarımın dibine bakıyordu. "İnanamıyorum, her şey ortada işte, kızım! Sen bizi ayakta uyutmuşsun!"

Çabucak atıldım. "Tamam da siz, siyah kedi demediniz mi?"

Kadını afallatmıştım. "E-Evet."

Haseki'yi gösterdim. "Bu beyaz."

Kadıncağz kısa devre yapıverdi. "Ne?"

"Sizin gördüğünüz ve beni suçladığınız şey yine yanlış oluyor yani!"

Kadın yemi yutmadı ve çenesini dikleştirip merdivenlere yöneldi. "Ben onu bunu bilmem, kızım! Dürüst olmayan tavrını ve bu rengarenk kedileri ev sahibin Makbule'ye açıklayacağım. Bakalım, o ne diyecek? Kendisi, bu konuda son derece titiz ve netti."

Bana parmağını salladı. "Ve seni uyardığını hatırlıyorum."

"Başka işiniz yok, bütün apartman toplantılarında kedileri konuşuyorsunuz!" diye kendimi tutamayıp haykırdım. "Hayvan sevmeyeni gördüm de bu kadarına ilk kez şahit oluyorum! Ama bir şey diyeyim mi?"

Ben de onun gibi çenemi dikleştirdim. "Sizin şu ortalığı birbirine katıp binanın bir yerlerini kıran torunlarınızdan çok daha uslu benim kedilerim! Kimseye de zararları yok!"

Kadın şaşkınca bana bakarken kapıyı suratına çarparak kapattım. Derin derin nefesler verirken ev sahibi bana problem çıkardığında ne halt yiyeceğimi düşünüyordum.

Ve tam o bakışma anında aklıma bir şey geldi...

Ceyhun!

"Hiih! Adamı unuttuk! Ceyhun? Neredesin?"

Telaşla oturma odasına koştuğumda Ceyhun'un, ellerini hafifçe iki yana kaldırmış, put gibi hareketsizce salonda dikildiğini gördüm. Donakalmıştı.

“Serce, burada biri var,” diye mırıldandı. Son derece gergindi.

Gözlerini takip edip baktığı yere ulaştığımda ufak bir çığlık attım. “Ay! Haydut o!”

“Serce,” diye yutkundu Ceyhun. “Niye bana katil gibi bakıyor?”

“Ya Ceyhun, kaç kere katil gördün sanki hayatında?” diye homurdandım Haydut’a doğru giderken. “Onun bakışları hep öyle. Çok tatlı bir şeydir normalde.”

“Belamı sikecekmiş gibi bir hâli var.”

Ağzımdan ufak bir kahkaha kaçtığında eğilip Ceyhun’un karşısında kuyruğunu dikmiş, bekleyen Haydut’u kucağıma almaya çalıştım.

“Gel bakalım, küçük şeytan...” Haydut bana hırladı. Şaşkınca kirpiklerimi kırptırdım. “Haydut?”

Bana yanıt vermeden hırlamaya devam ederek Ceyhun’a doğru ürkütücü bir adım attı. Bu sırada Haseki Hazretleri de odaya girmiş, Ceyhun’un bacaklarına yanaşmış, başını sürtüyordu.

“Aaa, dengesizlere bak! Haseki, sana ne oluyor, yanımıza hiç gelmezdin?” diye çıktım.

Haseki beni dinlemeyip kendini Ceyhun’a sürterken zavallı adam hareket edemiyordu.

“Kızım, kedilere fısıldayan kadın mısın sen? Alsana şu kara kediyi karşımdan!”

“Hayır! Sakın öyle şeyler söyleme ona, olumsuz enerjiyi hemen alır Haydut!” diye uyardım.

Ardından bir kez daha tehditkâr bir şekilde Ceyhun’a doğru yürüyen ufak kediyi kucağıma almaya çalıştım. Kısa bir meydan savaşından sonra Haydut’u kucaklayabilmişim.

Ceyhun derin bir nefes verip ceketini çıkardı, terlemişti. “Oh be!”

“Bu da böyle bir kedi işte. Evin erkeği modunda takılıyor.”

“Kızım, ne kedisi, canavar gibi bir şey bu!”

Ben Haydut’u odasına götürmek için yanından geçerken Ceyhun’a doğru öfkeyle hırladı. Ceyhun, birkaç adım geriye gidip koltuğa oturduğunda Haseki, onun kucağına tırmanıyordu.

“Şu yellozu görüyor musun?” diye fısıldadım Haydut’un kulağına. “Nasıl da sattı bizi. Yakışıklı prens gelsin diye bekliyormuş yıllardır o odada!”

Haydut öfkeyle miyavlarırken ihaneti kabullenemediğini görüyordum.

"Ben şimdi sana sevdiğin mamadan getireceğim. Tamam mı, ponçığım? Biraz oyun oyna bakalım."

Haydut bu defa fazla ses çıkarmasa da hâlimden memnun değildi. Kapıyı kapatıp onu odasına götürdükten sonra yeniden Ceyhun'un yanına döndüm.

Haseki onun boynuna tırmanmış, yüzüne doğru başını sürtüyordu.

"Yok artık!" diye çığlık attım.

Haseki ile gayet iyi anlaşarak onu okşayan genç adam şaşkınca bana döndü. "Ne oldu?"

"Bu kadarına da pes! Bu kedi normalde ayağa bile kalkmaz, biliyor musun?" diye çıkıştım.

Ardından öfkeli bakışlarımı Haseki'ye dikerek yanlarına oturdum. Sağ olsun, Ceyhun'un bana doğru bakmasına bile müsaade etmeden onu yalayıp duruyordu.

"Bu ne kadar cana yakın bir şeymiş," diye gülümsedi her şeyden habersiz zavallı Ceyhun... "Diğeri beni öldürecek gibi bakıyordu."

Sonra kinlenmiş gibi kaşlarını çatı. "Koltuğa oturmama bile izin vermedi."

"O biraz şeydir..." diye mırıldanırken hemen yanımda duran telefon çalmaya başladı ve sözüm yarıda kaldı. Gözlerim istemsizce Ceyhun'un dibimde duran telefonuna kaydı ve ekrandaki isme dehşete kapılarak baktım.

"Hazal arıyor," diye düz bir sesle konuştum. Sesim aniden buz kesilmişti.

"Kim?"

Ceyhun eğilip telefona bakmak istese de Haseki müsaade etmiyordu. Ceyhun hafifçe kükürdayıp yeniden onun beyaz tüylerini okşamaya başlarken bana doğru seslendi: "Meşgule atsana. Rahatsız edip durmasınlar."

Büyük bir keyifle Hazal'ın aramasını reddettiğimde, içimde intikam ateşiyle yanıp tutuşan bir yerlerin zaferle sırtıttığını hissettim.

"Ben kahve yapacağım. İster misin?"

Ceyhun, Haseki'yle oynarken gülerken başını salladı. "Olur..."

Mutfığa yönelen adımlarım tam o an duraksadı. Çünkü eş zamanlı olarak bir kez daha kapım tıklatıldı ve bu defaki az önceki kadar sakin değildi.

Açmadığımı fark eden kişi, kapıyı resmen yumrukladı. "Serçe! Aç şunu!"

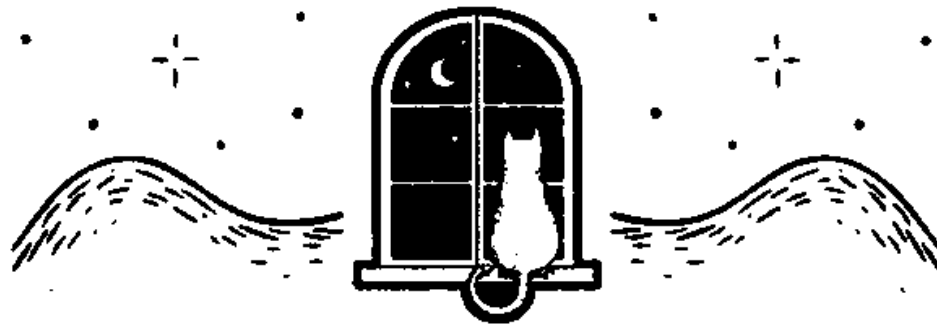
Ceyhun'un ayaklandığını, bir anda yanı başıma geldiğini fark ettim. Ben müdahale edemediğim kapıya doğru atıldı.

"Kim bu? Neden bağıyor?"

"Ceyhun bir dakika, ben bakayım."

Yumruklanmaya devam eden kapıya gerilmiş bir surat ifadesiyle yaklaştığında her şey için çok geçti. Ceyhun bütün sempatikliğinden arınmış, dümdüz bir suratla kapıyı sertçe açtı ve ben karşımdaki manzara karşısında âdeta şok oldum.

Ayakta dahi duramayacak kadar sarhoş olan Tanju kapıma yaslanmış, tam gözlerime bakıyordu.

2: Kalbinde Yatiya Kalacağım

Benim olduğum yerde belanın beş dakika geç gelme olasılığı zaten yoktu, sevgili okur. Birtakım haltlar yemiş ve anlatacağım bu bölümde herkesi dehşete düşüren bir şey yapmış olabilirim, yanında kolonya bulundur ki bayılırsan yeniden ayıl ve tüm rezaletimi okuyabil.

Yetmiş yedi... Yetmiş sekiz... Yetmiş dokuz...

“Yetmemiş,” diye fısıldadım. “Bu kızın çektikleri yetmemiş!”

Tam yetmiş dokuz saniyedir kapı ağzında garip bir bakışma anı yaşıyorduk.

“Serce?” Ceyhun bana bakıyordu.

“Serce!” Sarhoş Tanju bana bağıırıyordu.

“Serce...” Kendi kendime fısıldadıktan sonra gülümsedim.

“Adım da ne güzel... Değil mi?”

Tanju ve Ceyhun arasında gidip gelen gözlerim, Ceyhun’un olaylara anlam vermeye çalışırken güzel gözlerini diktiği yapışkan Tanju, Tanju’nun Ceyhun’un yakışıklı suratına bakarken gerilen çenesi ve yumruk yaptığı eli...

İkisi de aynı anda, “Kim bu adam?” diye seslerini yükselttiler.

Ve o an ortamda yüksek bir enerji hissetmeye başladım... *Evet, evet, bu oydu.*

Bu, bizi gerim gerim geren testosteron savaşlarının başlama düdüğüydü.

O anda büyük bir kavganın eşiğinde olduğumuzu fark edip büyük bir aydınlanma yaşayarak ileri atıldım.

“Bu kim be?” diye çıkırdığım gibi kapıyı Tanju’nun suratına çarptım.

Ceyhun aval aval suratıma bakıyordu. Kapının dışındaki sarhoş Tanju ise hiçbir şey anlamamış olacak ki dışarıdan çıt çıkmıyordu.

“Adam senin adını söylüyordu, duymadın mı sen?”

Şüphesiz gözlerini kısıp Ceyhun'u omuzlarından iterek salona doğru zorla soktum.

"Serçe diyor," diye mırıldandım ilgisiz bir tavırla. "Dünyadaki tek Serçe ben miyim?"

Ceyhun onu ittiren ellerimden kurtulup geriye döndü ve şaşkınca bana baktı.

"Benim tanıdığım tek Serçe sensin," dedi aynı şüphenin kırıntılarını gözlerinde taşıırken. "Adamın da senin daireni tesadüfen bulacak hâli yok herhâlde."

Sonra düşündüğü şeye öfkelenmiş gibi dişlerini sıktı, benim önümden geçmeye çalıştı.

"Kim bu dangalak, böyle içip leş gibi kapına dayanabiliyor, kızım? Çekil!"

"Çekilmem!" diye bağırdım kendimi önüne atarken.

Ceyhun da öfkeyle bağırdı. "Çekil şuradan, Serçe! Konuşayım şu herifle!"

"Ne konuşacaksınız ki? Siz ayrı dünyaların insanlarısınız," diye konuştum çabucak.

Ceyhun nihayet susup derin nefesler vermeye başladı. Eş zamanlı olarak kapı ayyaş Tanju'nun küfürleriyle tekrar yumruklanmaya başlayınca durum, kontrol edilemez bir hızla zıvanadan çıkmaya başladı.

Gözlerimi kapatıp içimden her şeyi berbat eden Tanju'ya bir küfür savurdum.

"Kim lan o it?" diye bağıırıyordu kapı ağzında. "Aç ulan şu kapıyı, Serçe! Beni bu herif için mi terk-"

"Serçe, ne diyor bu? Bak sesi kulağımı tırmalıyor, çekil de göstereyim kapıya dayanmak ne demekmiş!"

"Dur!" diye panikle atıldım. "Ceyhun, bir dakika dur! Tamam, anlatacağım."

Tanju kapının dışında kalmış olmayı sindirememişti, âdeta öfkeden kuduruyordu!

"Serçe'nin arkasına mı sığınıyorsun? Çıksana lan dışarı, yavşak!"

Ceyhun salonun kapısına doğru başını uzatıp bağırdı.

"Ben dışarı çıkarsam seni çıktığın yere sokarım, denyo!"

Ceyhun'u irkiltecek kadar güçlü bir çığlık attım. "Hiih! Ceyhun! Ne yapıyorsun sen ya?"

O güzel gözleri öfkeyle kısılmış, hızlı hızlı nefes alıp verdiği için yüzü hafifçe kızarmıştı, dudaklarını ıslatıp derin bir soluk verdi.

“Ne diyorsun, Serce?” diye çıkıştı sonra bana. “Duymuyor musun adamı? Çekil diyorum önümden!”

“O sana cinsiyetçi küfür etti mi? Senin kurduğun cümleye bak!” diye azarladım.

“Hiç yakıştı mı senin gibi birine? Çok ayıp!”

“Asıl onun yaptığı ayıp değil mi? Buraya gelmiş, sarhoşluğun arkasına sığınarak genç bir kızın kapısına dayanıyor!”

Sonra hiddetle salondan çıkmak için önüme atıldı. “Arkadaşa biraz terbiye vereyim, çekil!”

“Ya ne terbiyesi? Bir dur...”

“Ona unuttuğu görgü ve ahlak kurallarını hatırlatacağım,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. Sonra öfkeyle tehlikeli bir şekilde gülümsedi.

“Tatlı tatlı konuşacağız, güzelim. Sen karışma!”

Ve onun durmayacağını anladığımda dünyanın en mantıksız şeyini yaptım.

“Ceyhun dur! O...” Ceyhun durdu, gözlerini gözlerime çevirdi ve o an dünyanın daha yavaş dönmeye başladığını zannettim.

Kafam yalana gelince nasıl da tıklar tıklar çalışıyordu sahi...

Bir anda fısıldayıverdim: “O benim ağabeyim!”

Şerefsiz Tanju, aramızdaki sessizliğe inat kapıyı yumrukladı. Bu yumrukları daha sonra onun münasip bir yerine monteleyeceğimi kendime hatırlatarak dişlerimi sıktım.

Sakin kal, Serce... Sakın bozma!

Ceyhun dehşetle fısıldadı: “A-Ağabeyin mi?”

Onu taklit ederek gözlerimi kıstım. “Evet!”

“Kızım, niye baştan söylemiyorsun ya? Ağabeyine küfür mü ettim ben şimdi?”

Evet, zurnanın zırt dediği yerdeydik. Belki şu anda dürüst olmam ve onun yapışkan eski erkek arkadaşım olduğunu itiraf etmem gerekiyordu ancak Ceyhun’un gözünü kan бүürümüştü, eğer sahiden Tanju’dan kurtulamadığımı anlarsa ona zarar vereceği çok açıktı. Evet, yeterince güçlü sayılırdım ancak iki katım olan bu adamlar, birbirlerini öldürürcesine dövdükleri bir kavganın içine girerse nasıl ayırabilirdim ki? Tanju’ya laf anlatmak yerine, Ceyhun’u sakinleştirmeye çalışmaktan başka yolum yoktu.

Ve bütün bunlar, ona korkunç bir yalan söylediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Korkuyla yutkundum ve göz ucuyla kapıya baktım.

Ceyhun sıkıntıyla başını kaşırken benim gibi kapıya bakıyordu. "Tamam da niye böyle kapıya dayanıyor? Aklıma başka bir şey geldi! Nereden bileyim?"

"Böyle saçma biri o da," diye omuz silktim umursamaz görünmeye çalışırken. "Sen ne yap, biliyor musun?"

Ceyhun endişeli bir surat ifadesiyle yüzüme bakıyordu. Az evvel öfkeyle bilendiği adamın, benim kanımdan biri olduğunu öğrenince suratının aldığı şu minnoş ifade...

Bu adama nasıl kıymıştım? Keşke bir defa da binbir belanın içine düşmeyi-verseydim de Ceyhun'la güzel bir ilk buluşma hatırası bıraksaydık. Neredeydi bende o şans?

"Ceyhun, sen benim yatak odama saklan!" diye fısıldadım telaşla.

Çocuk şaşkınca kirpiklerini kırıştırdı. "N-Ne? Neden?"

"Soru sorma, Ceyhun! Ağabeyim kudurdu, baksana! Hemen onu gönderelim."

Onu bir kez daha omuzlarından tutup yatak odasına doğru iteklemeye başladığımda zavallı çocuk, bu kez farklı bir şok dalgası yaşıyordu.

"Ne yapacağım ben yatak odanda?"

Şeytani iç sesim fısıldadı: Yatağa uzan ve beni bekle, güzellik.

"Yok!" diye bağırdım. "Yok, uzanma!"

Aklıma gelen korkunç görüntüleri çabucak def ederken Ceyhun, tam bir aptalmışım gibi bir bana bir yatağa bakıyordu.

"Uzanmayacağım, merak etme. Sapık mıyım kızım ben?"

"Tamam Ceyhun, sen sadece bekle!"

Onu yatak odasına kapattıktan sonra duraksadım.

Bu hayatta güvenilmemesi gereken ilk şey Tanju, ikincisi ise sarhoş Tanju'ydü!

"Bu aptal, şimdi eve falan dalar. Olay daha da büyür, toparlayamam!"

Kendi kendime kısa bir hesap yaptıktan sonra yatak odasının kapısını yeniden açıp içeri daldım.

Odanın ortasında yatağı seyreden zavallı Ceyhun şapşalca bana döndü.

"Ne oldu?" diye sorarken ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

"Seni kilitleyeceğim, kusura bakma, Ceyhun."

Ceyhun kaşlarını çatarken ben çoktan anahtarı kapmışım.

O, kapıya yetişemedi ben, büyük bir atıklıkla geriye sıçradım ve kapıyı kapattım. Ceyhun daha da dehşete düşmüş bir şekilde kapıya vurdu.

“Kızım, beni niye kilitliyorsun? Serce! Serce, açsana şu kapıyı!”

“Ceyhun, özür dilerim!”

Onu çabucak kilitledikten sonra derin bir nefes verdim.

“Allah’ım sen affet, çocuğu daha ilk buluşmadan hastanelik edip sonra eve attım. Şimdi de yatak odama kilitledim.”

Ceyhun bu saatten sonra bırak benimle muhatap olmayı, kapıma polis yığsa yeri ydi!

Bileklerimi kelepçeye uzatır, “Her şeyi hak eden bir caniyim!” diye Memur Bey’e haykırdım.

Derin bir nefes verdikten sonra saçlarımı geriye attım. Evet, en azından şimdilik herkes güvendedi.

Öfkeli bir tebessüm dudaklarımda peyda oldu.

“Tanju hariç...” diye fısıldadım. “Sen hariç herkes güvende, ayyaş herif. Kafanda şampanya şişesi patlatmaz mıyım?”

Hızlı adımlarla mutfığa ilerledim. Vakti zamanında annemden arakladığım oklavalardan birini kapının arkasından çekip aldım. Nefret her yerimi sarıp kuşatırken öfkeli bir boğa gibi burnumdan soluyarak kendimi dış kapıya fırlattım.

Koridorun bir ucundan odama kilitlediğim Ceyhun, diğer ucundan da kapısını kapattığım Haydut bağıırıyordu.

Ortak tek bir noktaları vardı, ikisi de Tanju’ya saldırmak istiyordu.

“Arzunuzu keyifle yerine getireceğim, beyler.”

Dış kapıyı var gücümle açtığımda ayakta tutamadığı bedenini kapıma yaslayan Tanju bana doğru devrildi. Evin içine doğru düşecek gibi olunca onu kuvvetle tutup geriye ittim.

Merdiven boşluğuna doğru geriye sendeledi. Dengesini sağlayamadı, sonra dehşetle yüzüme baktı.

“Öldürecek misin beni?” diye haykırdı kızarmış gözlerini üzerime dikerken. Ardından korkunç bakışlarını evin içine çevirdi.

“Onu mu seviyorsun artık? Kim o adam? Konuşsana, Serce!”

Oklavayı koltuğumun altından çıkarırken kollarımı sıvıyordum. "Gel de anlatayım."

İlk başta ne dediğimi algılayamayan Tanju, bana doğru bir adım atsa da havaya kaldırdığım oklavayı görür görmez duraksadı. Onunla alay ettiğimi anlamıştı.

"Amip diyeceğim ama hiç değilse onda tek hücre var! Ya sende? Sende ne halt var, Tanju?"

Kapıyı arkamdan kapatırken içeri fazla gürültü gitmesin diye çabalıyordum, ona doğru tehlikeli bir adım attım.

"Ben sana, seni reddettiğimi kaç kere anlatacağım, yılışık adam? Senin kafatasının içinde ne tür bir boşluk var ki cümlelerimi algılamak böylesine uzun sürüyor?"

"Serçe!" diye çıkıştı. Dayandığı yerden doğrulup hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle yüzüme baktı. "Beni onun için mi terk ettin? Sadece bunu söyle."

"İstersem dünyanın geri kalanı için terk ederim seni. Sana hesap mı vereceğim?"

Kindar gözlerime bakarken ağlayacak gibi oldu, dudakları titriyordu.

Ah, erkeklik gururu... Evet. Bu duyduğum "çıt" sesi onun kırılması mıydı?

"Bu kadarını hak edecek ne yaptım?" diye sordu kelimeleri yuvarlayamazken.

Gülümsedim. "Beni hak edemedin, Tanju. Sorun buydu."

"Sana kaç defa daha bir hatadan ibaretti diyeceğim?" diye sesini yükseltti üzerime doğru yürürken. "Serçe, beni neden anlamak istemiyorsun? Yalvarırım, oturup düzgünce bir defa konuşalım. Kendimi affettiremezsem söz veriyorum, bir daha çıkmayacağım karşına."

Yalvarırcasına bana doğru eğildiğinde elimi tutabilmek için uzandı, gözleri dolu doluydu. "Ben sensiz yapamıyorum," dedi ağlamaya başlarken. "Seni başka heriflerle görmeye dayanamıyorum. Canımı al ama bunu yapma!"

Tanju'yu üzerimden iterken öfkeyle güldüm. "Bak, tam da iyi oynuyordun, biliyor musun? Ucundan inanacak gibi oldum ama sonucu gelip başka adamlara bağladın ya, işte gururuna yediremediğin şeyin ben değil, başkaları olduğunu bir kez daha ispatladın."

"Hayır," diye karşı çıkacak oldu. Ancak izin vermedim.

"Ne var biliyor musun, Tanju? Senin istediğin şey ben değilim. Günün sonunda elinin altında olduğundan emin olduğun birine sahip olma arzusu! Seni sevecek, karizmana hayran olacak; işinden, gücünden, parandan etkilenecek..."

Tanju bu kez söyleyecek bir şey bulamadı, sadece çenesini kapatmak zorunda kaldı.

Oklavayı okşamaya başladım. "Bunu seni terk ettiğimde anlayabildim. O zamana dek ne kadar saçma bir ilişki içinde olduğumuzu sorgulamamıştım. Sürekli işi bahane ediyor, benimle geçirecek vakit bulamıyordun ancak konu kaçamaklar olduğunda senden hızlısı mezarda."

Ona göz kırptım. "Bugün yine haklı tarafımdan mı uyanmışım ne?"

"Serçe, bu kadar acımasız olma!" dedi öfkeyle. "Bütün yıllarımızı çöpe atma!"

Sonra gözümün önünde yavaş yavaş delirdi. Darmadağın duran kravatını çekip attı, gömleğinin düğmelerini koparıncasına avucunun içinde sıkı. Öfkeyle soludukça burun delikleri genişledi, hiddetle üzerime yürüdüğünde iri vücudunun altında ezileceğimi zannettim.

"O it yaptı, değil mi?" diye sordu tükürürcesine. "İçerideki o adam, seni bana düşman etti!"

Sabır diler gibi başımı yukarı kaldırdım. "Allah'ım, sen elimi belada koyma."

"Görelim, kimin eli beladaymış!"

Başımı dikleştirip Tanju'ya baktım. "Ne yaparsın? Ateş olsan cirmin kadar yer yakarsın."

Genç adam kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Cirim ne?"

"Anlasan şaşırırdım." Gözlerimi devirdim. "Hacim. Hani sen de benim için bir boşluktan ibaretsin ya, Tanjucuğum... Bir halt yapamazsın yani."

Gülümsedim. "Varlığın da yokluğun da aynı artık."

"Seviyor musun onu?" dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. "Söyle!"

"Ya sen beni aldattın, farkında mısın? Ne bu şov ya? Yallah!"

Elini başımın üzerinden kapının kirisine dayadı. "Seviyor musun, Serçe?" diye fısıldadı.

Bütün dünya bir araya gelsek ve dünyadaki yedi milyar insan Tanju'ya, *"Serçe'nin birini sevip sevmemesi artık seni ilgilendiremez, sen onu aldatan yalancı, alçak bir adamsın ve artık defolup gitme vaktin!"* diye bağırırsa...

Tanju yine süzme salak gibi suratımıza bakardı.

"Ay yok, daha fazla nefesimi tüketemeyeceğim senin için," diye iç çektim bezmişçe. "Haydi canım, sağdan..."

"Serçe... Sen onu-"

"Seviyorum ulan!" diye haykırdım. "Seviyorum! Ne oldu? Kaldın mı öyle?"

Tanju sahidenden de donakaldı. Bir süre ona söylediğim şeyi sindirmeye çalıştı, algılarının bozulduğunu artık daha rahat görebiliyordum. Dikleştirdiğim boynum, öfkeden çatılan kaşlarım, ona aptallığını haykıran dudaklarım...

"Seviyorsun..." dedi acıyla. "Demek seviyorsun."

"Âşığım!" diye üstüne gittim. "Onun kulu köpeği olurum! Anladın mı? Ne oldu, morardın mı?"

Tanju âdeta karşımda yıkılmıştı. "Bende olmayan ne var onda?"

Düşünmeden yanıtlarken parmaklarımı hesap yapar gibi saymaya başlamıştım.

"Espri yeteneği. Empati. Sempati. Hoşgörü. Kibarlık."

Tanju'ya gülümsedim. "Zekâ. Ah, en önemlisi bu çünkü sende kırıntısına dahi rastlayamadığım bir kelime."

Karşımdaki adam daha da afallamıştı. Ona karşı bu kadar öfkeyle dolup taşmamı kabul edemiyordu; bir açık arıyor, bize saldıracak bir şey bulmaya çalışıyordu.

Suçlu psikolojisini iyi bilirdim, kusuru hep başkalarında ararlardı. Ne yazık ki zaten ben de psikoterapist değildim.

"Herhâlde bu laflar karnını doyurmuştur; birkaç öğün sıvı tüket, yeter. Sindirim sistemini zorlamasın, Tanjucuğum."

Onu kapımdan uzaklaştırırken el sallıyordum. "Görüşmemek üzere."

Tanju, bir şeyler daha söyledi ancak artık onu duyamıyordum. Kabullene-meyişini anlıyordum, duydukları ona çok ağır gelmişti.

Bir süre bağırıp çağırdı, ben onu apartmandan çıkarırken ağladı. Yaklaşık on dakikalık mücadelenin sonunda da defolup gitti.

Birkaç defa oklavayı kullanmak zorunda kalmıştım ancak burayı es geçebilirdik.

"Şükürler olsun!"

Geriye dönüp huzurla evime girmek üzereyken üst katın merdivenlerinin aydınlandığını gördüm, aniden lamba yandı ve birkaç çift terlik gözlerimin önüne geldi.

Apartman koruyuculuğunu üstlenmiş bir grup teyze dairemin önüne dikildi.

Türlerinin en tehlikelisi olan bu teyzeler, apartman ahlakı konusunda âdeta birer bordo bereli gibi eğitilmişlerdi. Gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı; kaçacak gibi olursa yaklaşık on gün boyunca yemek yemez, su içmez, uyumaz ve komşularının keyfini kaçırarak planlar yapmayı başarırlardı.

“Buyurun?” dedim aksi bir tavırla. Onları başımdan savmak, bir an önce Ceyhun’u kilitlediğim yatak odama koşturmak istiyordum.

Koşturmak derken... Ceyhun’a değil tabii... Sadece odaya.

“Sen buyur asıl, kızım!” dedi *öncü teyze* ismini verdiğim kadın iki adım öne çıkarken.

Yüzünü buruşturdu, az evvel Tanju’nun defolup gittiği kapıyı gösterdi. “Maşallah, babanın apartmanı gibi top koşturuyorsun!”

Derin bir nefes verdim. “Sizinle hiç uğraşamayacağım, kusura bakmayın.”

Kapıyı kapatmak isteyerek evime girerken öncü teyzenin yanındaki atıldı. Bu kez görevi o devralmıştı...

“Yok öyle apartman sakinlerinin huzurunu bozup kenara çekilmek! Bak, yanımızda yöneticiyi de getirdik. Hesaplaşacağız!”

Şaşkınca kirpiklerimi kırıştırdım. “Pardon?”

Yönetici olduğunu anladığım amca, arkadan kısa boyuyla çıkıverdi. “Merhaba.”

“Ya amca, ne yapıyorsun sen bu teyzelerin arasında? Kıyamam, arada kalmış. Gel şöyle, öne geç.”

Yaşlı adamı ellerinden tutup öne çekerken teyzeler şaşkınca bana bakıyordu.

Adam gülümsedi. “Sağ ol, evladım.”

“Sen sağ ol, amca,” diye tebessüm ettim.

Adamcağızın ölmeye bir başı kalmıştı, gözleri bir garip bakıyordu.

“Sen neyi yönetiyorsun be amca?” dedim derin bir nefes verip. Bu sırada bakışlarımı, cin gibi gözlerini açıp beni izleyen teyzelerde gezdiriyordum.

“Baksana, şu teyzeler bıraksan Orta Doğu’yu komple hâkimiyeti altına alır. Sana ne lüzum? Kahvede okey falan oynasana.”

“Kızım, konuyu saptırma! Biz buraya ciddi bir mevzu için geldik!”

Öncü teyze adını verdiğim sözcü bir adım daha öne çıktı.

“Ya teyze, niye dibime giriyorsun? Buyur, evi sana verelim komple. İçeri daldın resmen, yeter bir dur!” diye haykırdım.

Bu sırada içeriden Ceyhun ve Haydut'un öfkeli sesini işitiyordum.

"Bak içeride bekliyorlar, ayıp oluyor. Zaten işim gücüm var," dedim sıkıntıyla. "Kilitledik çocuğu da..."

"Al, oku!"

Bu teyze, beni kara kedi yakalamakla itham edenlerden biriydi! Uzattığı kâğıdı alıp baktığımda yaklaşık on beş daire sahibinin imzaladığı bir belge olduğunu gördüm.

"Bu ne?"

"Daireni boşaltıyorsun."

Şaşkınca başımı kaldırdım. "Ne? Yok artık!"

Teyzeler senkronize olmuş bir şekilde başlarını salladılar. "Kusura bakma, kızım. Bir değil, iki değil... Seni çok uyardık, bizi dinlemedin."

Diğer teyzeler hak verircesine fısıldaşıyorlardı.

"Ya siz delirdiniz mi?" diye çıktım. "Benim kedilerimin size ne zararı olmuş? Birine mi saldırdı, kapınızın önüne tüy mü döktü? Evimde uslu uslu oturuyorlar!"

Yönetici olumsuz bir şekilde başını salladı, onun da canı sıkındı. "Sorun sadece bu değil, evladım. Şu kapının önünde olay çıkaran zibidi..."

Kaşlarımı çattım. "O adam, benim hiçbir şeyim değil! Gelip kavga çıkarsın diye de ben çağırmadım!"

"Biz bu apartmanda huzurlu, sessiz, sakın geçinip gitmek istiyoruz, kızım," dedi teyzelerden biri. "Kusura bakma, bu böyle olmuyor. Ev sahibinin durumdan haberi var, yarın sabah evi boşaltırsın."

"Yarın sabah mı?" diye haykırdım. "İnanamıyorum size! Ne aceleniz vardı?"

Öncü teyze gülümsedi. "Kiracı bulduk, bizim tanıdıklardan yeni evlenmiş bir çift var."

Duyduklarımla daha da öfkeleniyordum. "Ne demek kiracı bulduk? Siz bildiğiniz bana komplo kurmuşsunuz! Belli ki kediyi gördüğünüz an oturup toplantı yapmışsınız!"

Teyzeler çıtını çıkarmadığında haklı olduğumu biliyordum.

"Bir de yöneticiyi alıp gelmişler... Hesaplaşacakmışız! Ya sen iki yıldır oturduğün dairenin aidatını ödemiyorsun ki teyzeciğim! Yanlış mıyım? Bana neyin hesabını sorabiliyorsunuz?"

Teyze araya girecek oldu, susturdum. "Size gelince her şey affedilebilir! Bana gelince adamın biri problem çıkarıyor diye edepsizlik, ahlaksızlık! Asıl sizin bu yaptığınız vicdansızlık! Umarım daha beterini yaşarsınız!"

"Ay bir de beddua ediyor!"

"Ederim tabii!" diye çemkirdim. "O yeni evli çiftin bir yıla çocuğu olur, sonra geceler boyunca apartman sakinleri huzurla uyur, eminim! O velet ortalığı yakıp yıkar, çitınızı çıkaramazsınız!"

Öfkeyle gülümserken tek tek yüzlerini inceledim.

"Ne de olsa tanıdıktı, değil mi? Devran tanıdıkların hatırına döner olmuş!"

"Kızım-"

"Kızım deyip durma bana ya! Ben senin hiçbir şeyin değilim. Hiç düşündün mü bu kız yarın nereye başını sokacak, bunu kovduruyoruz ama durumu var mı, yok mu, idare edebilir mi diye?"

Hepsi çenesini kapatmak zorunda kaldı.

"Kendi ailelerinize gelince sizden iyisi yok ama dışarıya hoşgörünüz bu kadar işte! Size bir şey söyleyeyim mi?"

Önce yöneticiye, sonra teker teker gaddar teyzelere baktım.

"O sevmediğiniz kara kedim var ya... Onun boku bile sizin kirli zihinlerinizden daha temizdir!"

"Aaa! Terbiyesiz!"

"Sabah boşaltırım evi! Zaten size çok bile katlanmıştım, ruh emiciler!"

Kapıyı suratlarına çarpıp evime girdiğimde nefes nefeseydim.

Bir süre nefesimi düzene sokmaya çalışırken karşımdaki beyaz duvarı izledim. Aman Allah'ım... Az önce neler olmuştu öyle?

Biri benim hayatımın çivisini tersten vura vura çıkarmıştı! Ve ben lunaparktaki oyuncaklar gibi hayatı tersten görmek üzereydim.

Önce işimden kovulmuştum, şimdi de dairemnden...

"İnanamıyorum..." Sıkıntıyla şakaklarımı ovaladım, şimdi ne yapacaktım? Gidecek bir yerim bile yoktu ki!

"Oteller çok pahalıdır şimdi, cebimde beş kuruş mu kaldı?"

Ceyhun'un sesini işittiğimde yatak odasına doğru yürüyordum, bu sırada ev sahibim bana hızlı bir mesaj göndermeyi ihmal etmemişti.

"Yarın sabah yeni kiracım taşınacak. Evi boşalt."

Öfkeyle yanıt yazdım.

"Zaten tuvaleti akıp duruyor, lağım çukurundan farkı yok. Beş para etmeyen evine çok bile kira ödedim. :)"

Ev sahibinin başka bir şey yazmasına fırsat vermeden onu engelledim. En sevdiğim şey, bu aptal insanlara yanıt hakkı tanımamaktı. Telefonun ucunda kudurup durabilirdi.

"Serçe boğuluyorum, açsana şu kapıyı! Bu odanın penceresi yok mu?"

Ceyhun'u içeride unuttuğumu fark edince koşarak kilidi açtım.

Çocuğun beti benzi atmıştı. Renkten renge girerken kendini havasız odamdan dışarı attı.

"Burada... Burada garip bir koku var," dedi boğulur gibi nefes almaya çalışırken.

Başımı uzatıp yatak odasına baktım. "Ceyhun, sabah ağda makinesini çalıştırmıştım da... Onun kokusu kalmıştır."

"Kızım, ölüyordum diyorum! Ne bu sakinlik?"

Keyfim iyice kaçmıştı, onu teselli edecek dermanım yoktu. Kendimi mutsuz bir şekilde koltuğa attım. Salonun penceresine koşan zavallı Ceyhun, bir süre camdan dışarı başını çıkarıp temiz hava almaya, oksijen ihtiyacını gidermeye çalıştı.

Sonunda biraz kendine gelmiş olacak ki dolu dolu olmuş gözlerimle halıyı seyreden beni fark etti.

"Minik kuş?" dedi şaşkınca.

Ses vermedim. Daha iyi hissettiğini güçlü ses tonundan anlayabiliyordum, yanıma oturdu.

"Ne oldu?" dedi ilgiyle yüzüme bakarken. "İyi misin? Sesler duydum ama ağabeyindir diye cevap veremedim."

Müdahale edemediği için üzgün görünüyordu, ona gülümsedim.

"Ne yapacaktın ki? Seni kilitledim."

Ceyhun sinirleri bozulmuş gibi gülmeye başladı. "Aferin. Onu da yaptın!"

Onunla birlikte ben de gülmeye başladım.

Bu nasıl bir ilk buluşmaydı sahi? Bir insanların *first date*ine bakıyordum bir de benim sefaletime... Adım altın harflerle tarihe kazanmalıydı.

"Ağabeyin beni gördüğü için sorun mu çıkardı?" diye sordu mahcup bir tavırla. "Bak, ben onun geleceğini hiç düşünemedim. Bilsem eve girmezdim."

Pamuk şeker modunu açık unutmuştu, tatlı tatlı lafı geveliyordu. "Nasıl desem... Seni zor durumda bırakmak, en son isteyeceğim şey."

Omuz silktim. "O çok önemli değil," diye mırıldandım. "Alt tarafı aşiretiz."

Ceyhun'un gözleri şaşkınca irileşti. "N-Ne?"

Ona dönüp ciddi bir surat ifadesiyle başımı salladım. "Yoksa sana anlatmadım mı?"

"Se-Serce, beni mi deniyorsun? Ciddi misin sen?"

"Ne deneyeceğim ya seni?" diye homurdandım. "Ağabeyim kapıya dayandı işte. Mıh gibi kazıdı suratını aklına! Ölse unutmaz artık seni. Şimdiye haber salmıştır bile..."

"Nereye?"

"Aşiretimize. Amcamın oğulları falan."

Ceyhun, olanlara anlam vermekte güçlük çekiyor ancak konu ben olduğumda imkânsızın mümkün olabileceğini gördüğü için yutkunamıyordu.

"Ne olacak şimdi bana?" diye fısıldadı şaşkınca.

"Bir şey yok be," diye sırtım omzunu okşarken.

Ceyhun azıcık rahatlar gibi oldu.

Gülümsedim. "Sadece evleneceğiz."

Ceyhun şaşkınca bağırdığında dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ben..." Yüzü kıpkırmızıydı. "Ben daha çok gencim."

"Ne için?" diye sordum.

"Ölmek için!" diye mırıldandı. Nutku tutulmuştu, Tanju'yu ağabeyim zannettiği yetmezmiş gibi onun hiddetinin de kendisine yönelik olduğunu düşünüyordu.

"Tamam da benimle evlenmezsen de ölürsün. Seçim senin... Bana göre hava hoş."

"Serce, bir şey uyduramaz mısın? Ne bileyim..."

"Ne diyeyim, Ceyhun? Olanlar ortada."

"Arayıp özür dilesem?" diye çaresizce sordu. Yakışıklı suratı, hayatının bittiği düşüncesiyle gerim gerim gerilmişti.

"Saçmalama, ararsan telefon sinyalinin bulurlar."

"Serçe, bu ne biçim aile, siz çete misiniz?"

Kahkahalarla gülmeye başlarken daha fazla bu ana katlanamadım. Çatlayana kadar güldüğüm için Ceyhun, onunla alay ettiğimi fark edip derin bir nefes verdi.

"Ya ben yapıyorum bu sporu!" diye haykırdım heyecanla.

"Ben sana göstereceğim sporu! Aklımı aldın, kızım."

Ceyhun'un korkulu yüz ifadesine bakınca ona daha fazla kıyamadığımı fark edip uzandım.

Elimle usulca yanağını okşadım.

Yanımda donakaldı. "Bismillah."

"Ceyhun, sen cidden tatlısın galiba," diye tebessüm ettim.

Çapkınca sırıttı. "Öyle miyim?"

Niyetini bozmaya müsait olduğunu görünce elektrik çarpmış gibi elimi çektim.

"Her neyse... Şimdi senin gitmen lazım çünkü ben eşyalarımı toplayacağım."

Ceyhun'dan çabucak uzaklaşıp ayağa fırladım ve ortalıktaki eşyaları toplamaya başladım. Nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum ancak Allah ne verdiyse elime geçeni kolileyecektim.

"Neden toplanıyorsun?" diye sordu merakla. "Nereye?"

"Hiçbir yere."

"Kızım, deli etmesene! Söyle."

Omuz silkip ona döndüm. "Cidden hiçbir yere. Yani açıkçası gidecek bir yerim yok."

Ceyhun söylediklerime anlam veremeyerek kaşlarını çatı, bu çocuğun bütün ayarlarını bozmuştum.

"Gidecek bir yerin yoksa neden toplanıyorsun?"

"Taşınmam gerekiyor çünkü," dedim ilk kez Ceyhun'a dürüst olarak.

"Ne? Şimdi mi?"

"Evet," derken sakince başımı sallıyordum. "Kovuldum az önce."

“Nasıl ya?” dedi benimle birlikte o da ayaklanırken. “Kim kovdu? Ne hakla?”

“Ev sahibim kovdu işte, Ceyhun! Zaten kedileri sevmiyorlardı, bahane oldu onlara da. Gözleri üstümdeydi ruh emicilerin.”

Ceyhun stresli bir şekilde ofladı. “Tamam da nereye gideceksin? Ailen buraya yakın değil, öyle değil mi?”

“Yok,” dedim. “Değiller. Ben bu geceyi bir şekilde atlatayım da gerisine bakacağım.”

Ceyhun her cümlemlerle daha da dehşete düşüyordu.

“Bir insan evsiz kaldığını nasıl bu kadar rahat söyler ki?” diye çıkıştı. “Serce, ben sana yetişemiyorum.”

Elimdeki kıyafeti tekrar koltuğa attım. “Ne yapayım, Ceyhun? Ağlayayım mı? Durum zaten yeterince kötü! Bari başımın çaresine bakayım bir an önce.”

“İş yerinden-”

“İş yerim yok,” diye sözünü kestim. “Oradan da kovuldum.”

Ceyhun kendini şok içinde koltuğa bırakırken hızıma ayak uyduramıyordu.

“Ne? Ben onu geçici bir tartışma tarzında düşünmüştüm. Tamamen mi kovuldun?”

Ona bakarken başımı salladım. “Evet. Ama istifa da sayılabilir, o biraz garip bir durum. Yine de iş yerinin kapısının önünden geçersen beni bir keskin nişancı vurabilir.”

“Serce...”

Heyecanla sözünü kestim: “Aslında bizim Salih var, biliyor musun? Dur, ben onu bir arayayım, belki evi müsaittir.”

Telefonumu çıkarmak üzereydim ki Ceyhun bir panter misali üzerime atıldı. “Dur! Salih kim ya?”

“Gidecek yerim mi var?” diye çıkıştım telefonumu ondan kurtarıırken. “Yoksa yok! Sızlanıp duramam, çare buluyorum!”

Ceyhun, elimdeki telefonu çekip cebine soktukten sonra o güzel gözlerini yüzüme sabitledi.

Ne yaptığını anlayamayarak gözlerimi kısıtım. O ise çok önemli bir kararın eşiğindeymiş gibi dudaklarını araladı.

Derin bir nefes verdi.

"Gidecek bir yerin var." Sonra o tatlı tebessümü dudaklarında güven verici bir hisle peyda oldu.

Saçlarının siyah tutamlarını geriye itip kararsızca alnını kaşırken tekrar etti, bakışları birkaç ton koyulaşmıştı.

"Artık var. Ben buradayım, benimle geliyorsun."

Aval aval Ceyhun'a bakıyordum.

"N-Ne?"

Şaşkınca kirpiklerimi kırıştıtırırken söylediği şeyi kafamda tartıyordum. Ben yanlış mı duymuştum?

Yoksa Ceyhun sahiden beni kendi evine mi davet etmişti?

"Neyini anlamıyorsun?" diye çıkıştı gözlerini tıpkı benim gibi kısarken. Sonra dudaklarını birbirine bastırdı, önerisinin mantıklı olduğunu bana açıklama çabasına girişti.

"İş arkadaşında kalabiliyorsan bende neden kalamıyorsun ki?" Sonra kendinden emin bir şekilde başını salladı.

"Bence ben çok daha güvenilirim," dedi tebessüm ederken.

"Yok," diye mırıldandım şaşkınca bakışlarımı ondan çekerken. "Şaşırdım da... Anı oldu, beklemiyordum."

"Hızlı ve yakışıklıyım."

Suratımı buruşturduğumda karizmatik olduğundan emin olduğu gülüşüne bakıyordum. Ceyhun, kırıştırdığım burnuma dokunup daha çok gülmeye başladı.

Sonra derin bir iç çekti. "Her yerden aynı anda kovulabilmeyi nasıl başardın cidden?"

Sanki bu anı bekliyormuşum gibi çabucak işaret parmağımı sallayıp cırladım.

"Ne yani, daha şimdiden sana yük olduğumu mu ima ediyorsun? İstemez, evin sende kalsın, Ceyhun!"

Çenemi dikleştirip öfkeyle pencereye baktım. "Ben başımın çaresine bakarım. Her zamanki gibi."

Pencereden güneşli günleri seyrettiğimi söyleyemeyecektim, doğrusu gördüğüm tek şey kara bulutlardı.

Ceyhun panikle ileri atıldı, ellerimi tutarken sesindeki yumuşak tınıyla araya girdi:

“Ya Serce, ben öyle mi dedim? Saçmalama, gelsene şuraya!”

“İstemiyorum, Ceyhun, bırak,” diye mırıldandım.

Yanlış anladığımı falan yoktu tabii. Biraz nazdan kim ölmüş ki?

“Ya ben seni başka birinin evine yollamam! Boşuna direktme,” diye çıkıştı Ceyhun.

Sonunda onun da sinirlerini zıplatmıştım. Kaşlarımı çatıp usulca ona döndüm, bir anda trip atmaya başladığımı unutuverdim ve ciddileştim, ben de ona doğru haykırdım.

“Affedersin de sana soran mı var? Hareketlere bak! Tamam, sağ ol, yardımcı olmak istiyorsun da öyle dik dik konuşamazsın benimle!”

Hamlem işe yaramadı, Ceyhun daha da hararetlendi. “Nasıl ya?” diye çıkıştı bir anda. Ellerini iki yana açmış, şaşkınca bana bakıyordu.

“Bunu, beni odasına kilitleyen kız mı söylüyor? Serce, korku salıyorsun lan etrafına! Benim dikliğime laf edeceğine önce dönüp kendine bir bak, kabadayıdan farkın yok!”

“Vay!” dedim dudağımı ısırp başımı sallarken. “Şimdi de böyle olduk demek. Eğer seni kilitlemeseydim çok büyük bir kıyamet kopacağının farkında değil miydin sen ya? Tamam... Tamam, hiç sorun değil. Çıkabilirsin, Ceyhun!”

Elimle evin kapısını gösterirken tavrım son derece netti. Beni çileden çıkarıyordu!

“Kıyamet kopacakmış!” diye alay etti. “Ne olursa olsun! Ayrıca ben seni almadan çıkmıyorum bu evden.”

“Ceyhun, uzatma!” diye araya girdim. Bir yandan da bugünü nerede geçirebileceğimi düşünüyordum. Buradan sonra sözümünden geri dönemezdim ki...

“Uzatmayacağım zaten,” dedi. O da en az benim kadar netti.

Bir süre öfkeyle birbirimize baktık. Ceyhun sırtını dönüp gidecek diye beklerken bir anda üzerime doğru hamle yapmasıyla büyük bir çığlık attım.

Sadece iki saniye sonra Ceyhun beni sırtına atmış, yürüyordu.

“Ceyhun!” diye tekrar çığlık attım. Sırtını yumrukluyordum. “Ceyhun, delirdin mi? Bıraksana ya!”

Bana yanıt vermedi. Ben havada tepinirken koridora kadar sakince yürüdü. Bağıyor, beni indirmesini söylüyordum.

Ceyhun beni sırtından aşağı sarkıtmışken gayet havalı bir şekilde, ceketine tek kolunu geçirdi.

“Ne yapıyorsun ya?” diye bağırdım. “Ceyhun cevap versene! Sana söylüyorum!”

Beni kolayca diğer omzuna attıktan sonra ceketine diğer kolunu da geçirdi. Sanki havaya kaldırıp sallandığı bir insan yoktu!

Ben bu sakinliğine daha da çıldırırken ceketin yakasını ısırmaya çalışıyordum. Ceyhun kafamı iyice aşağı sarkıttığı için ne yazık ki bu pek mümkün olmuyordu.

“Tamam!” dedim ağlamaklı bir sesle. “Tamam, indir beni! Geleceğim.”

Ceyhun sonunda beni dikkate almaya karar vererek başını geriye doğru çevirdi.

“Emin misin?”

“Eminim! İndirsene artık!” diye bağırdım.

“Isırmayacaksın beni.”

“Ceyhun, neden ısırayım ya?” diye ofladım, sesim hâlâ ağlamaklıydı.

Oysa sahiden indirdiği an ona saldırmayı düşünüyordum.

Ceyhun bir anda beni indirdi ve bana fırsat vermeden öne doğru iki adım atıp duvarla kendisinin arasında sıkışmama sebep oldu, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

“Benimle zıtlasmaya devam edersen kedileri bile almaya izin vermeden seni bu evden çıkarırım.”

“Yok artık!” diye isyan ettim irice açtığım gözlerimi gözlerine sabitlerken.

Ah... Neden bu kadar kararlı bakıyordu ki?

“Tamam be, ısırmayız...”

“Toparlan haydi. Çabuk. Ben de bizim çocukları arayayım.”

Beni duvara yaslamış, önümden çekilmeyi unutmuştu. Telefonunu çıkarıp numaraları tuşlamaya başladı.

“Hangi çocuklar?” dedim kendi evimden başka bir yere gidecek olmanın yarattığı gerginlikle.

“Avni ve Ufuk,” derken son derece rahattı.

Oysa ben bir kıyamet alametine şahit olmuşum gibi dehşete düşmüştüm.

İsimler kulağıma iliştiği ilk an yutkundum.

O evden ya ben katil olup çıkacaktım ya da bu ikisi ambulansla en yakın Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesine yatışları gerçekleştirilmek üzere havale edileceklerdi.

“Allah’ım, sen onları benden koru,” diye fısıldadım.

Vücudumda garip kaşıntılar baş göstermeye başladı, avuç içim, sırtım... Boynumu yana doğru eğip kütlettim. Daha şimdiden damarlarımdaki kan fokur fokur kaynamaya başlamıştı.

Hissediyordum, dönüşüm başlamıştı.

Yanı başında bir canavara dönüştüğümü fark etmeyen zavallı Ceyhun, tatlı sesiyle yaptığı planları anlatıyordu.

Benim aklımdaki tek şey ise Edward olup Bella Ufuk’a saldırmaktı. Bana attığı kazık hâlâ mih gibi aklımdaydı.

“Şimdi şöyle yapıyoruz...” Başımı kaldırdığımda Ceyhun’un yüzünde aynı kararlı ifade hâkimdi. Onu dinlediğimi görünce masum masum anlatmaya devam etti. Zihnimdeki vahşi düşüncelerden bihaberdi.

“Bugün zor bir durumda kaldığın için nakliye işini ben hallediyorum. Eşyalarını güvenli bir yere geçici süreliğine taşıyoruz, sonrasına bakacağız. Bu süre zarfında ise sen bende kalıyorsun. Anlaşılmayan bir yer var mı?”

“Ben bunları kendim de halledebilirdim,” diye çıkıştım.

Yalandı... Tek kurus param kalmamıştı. Hiçbir haltı halledemezdim ancak adım Serce değil miydi işte? Dikleştirdiğim o kuyruğu indiresim gelmiyordu! Ya hemen annemi arayıp hayatın bana attığı tekmeleri ağlayarak anlatacak, zalim patronumdan sonra evimden de kovulduğumu itiraf edecek ve yanlarına dönmekten başka çarem kalmadığını kabullenecektim. Pılımı pırtımı toplayıp oraya gittiğimde bir daha çıkamama ihtimalim olduğunu bile bile...

Ya da bu adamın teklifini mecburen kabul edecektim.

“Ben sana halledemeyeceğini söylemedim ki,” diye gülümsedi Ceyhun. Sesi yumuşacıktı, incitmekten sakınıyor, âdeta o tatlı bakışlarıyla kalbimi okşuyordu.

“Sonuçta bunca zaman paşalar gibi yaşamışsın, baksana.” Bu sırada gözlerini evdeki eşyalarda gezdiriyordu. Sesindeki o saygılı tınıyı kaybetmemeye özen gösteriyordu.

Bana doğru hafifçe eğildi, sesimi çıkarmadım. Gözleri ısrarcı bir tavırla gözlerimi bulduğunda bana yeniden gülümsedi ve bakışlarımı ondan bir an bile kaçırmama izin vermedi.

"Ama şu anda içinden çıkamayacağın kadar zor bir durumda olduğunu ikimiz de görebiliyoruz ve böyle zamanlarda yardım almak, abartılacak kadar kötü bir şey değildir. Yanılıyor muyum?"

Verecek bir cevabım yoktu, usulca başımı salladım.

Ceyhun'un yüzündeki çapkın sırıtiş büyüdü. "Güzel."

"Hemen yarın ev bulmam lazım benim," dedim sıkıntıyla. Bir yandan da başımı kaşıyordum, acaba birkaç ay tek odalı bir dairede idare edip iş bulunca daha büyük bir yere geçmek mi mantıklı olurdu?

Ama Haseki, Haydut ve benimle aynı odada kalmak istemezdi ki... Haydi, Haydut bir şekilde halledilirdi ama Haseki Hazretleri buna yanaşmazdı bile! En son üçümüz birlikte ne zaman uyumuştuk, hatırlamıyordum. Gecenin sonu muhakkak turnak izleri ve dehşet pati savaşlarıyla bitiyordu. Tek oda işi hikâyeydi. Kafam allak bullak olmuştu.

Tam o sırada Ceyhun tatlı tatlı mırıldandı: "Ev bulmanın acelesi yok ki."

Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda fısıldadı: "İstersen sonsuza kadar kal bende."

Aldığım nefesin soluk borumda *hık* diye tıkandığını hissedince öksürmeye başladım. Yok... Artık bu kadarı fazlaydı!

Ceyhun Çapkın'ın, o çapkın bakışlarının kesinlikle canıma kastı vardı. Bu kadar karizmatik görünmeye başlamasının başka bir açıklaması olamazdı.

"Ya şöyle şeyleri pat diye söylemesene!" diye bağırdım, kime öfkeli olduğumdan bihaberdim; yelkenleri bu kadar çabuk suya indirdiğim için kendime mi yoksa karşı konulamaz cazibesi yirmi dört saat geçmeden her yanıma sarıp sarmaladığı için bu genç adama mı?

Ben hayatın ta kendisine öfkeliydim!

Ceyhun şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı. "Neyi söylemeyeyim? Onlar içimden geçenlerdi."

İçinden geçenlerin beni kendimden geçirdiğini bilseydin böyle güler miydin, vicdansız?

Ceyhun iç sesimi duyarmış gibi gülmeye başladığında korkuyla ağzımı kapattım.

"Söyledim mi?" diye fısıldadım telaşla.

"Neyi?" dedi keyifle gülerken.

"Son cümleyi? Az önce bir şey söyledim mi?"

Başını iki yana sallarken mümkünmüş gibi gülümsemesi daha da büyüyordu. Ceyhun'un yüzü, gözlerimin önünde yırtılmak üzereydi.

"Sana gülüyorum," dedi kafamın karıştığını fark edince. "Mimiklerin çok komik. Sanki içinde bir savaş var da orada hepimizi tüfekle tarıyormuşsun gibi..."

"O kadar belli oluyor mu ya?"

İç çekip duvarla onun bedeninin arasından çabucak sıyrıldım ve arkama bakmadan kaçtım. Önce doğruca yatak odama ilerleyip dolabın üzerine sıkıştırdığım valizimi indirdim. Sonra kafamda hızlı bir hesaplama yapıp geçici bir süre neye ihtiyacım olacağını düşündüm ve eşyalarımı valize tepıştirmeye başladım.

"Minik kuş, yardım lazım mı?"

Ceyhun başını uzatmış, odama bakarken içerideki karışıklığa anlam vermeye çalışıyordu; birkaç dakika içinde üçüncü dünya savaşını çıkarmıştım.

"Ceyhun, mutfakta çocukların mamaları var, onları şu çantaya sıkıştıırabilir misin?"

Ceyhun ne çantası diyemeden suratına elimdeki sırt çantasını fırlattım, havada yakaladı.

"Çocuklar mı?"

Ben delirmiş gibi odada koştururken ona bakmadan bağıırıyordum. "Kediler!"

"Serce, niye panik oldun bu kadar? Koşmasana!"

"Ceyhun, acele et, acıktılar zaten!" diye telaşla konuştum, sesim ters çıkıyordu. "Öğün saatleri geçti."

"Ta-Tamam," dedi şaşkınca. "Başka bir şey var mıydı?"

Yatağın altına eğilip geçen gün çıkaramadığım üç çift çorapla cebelleşmeye başladım, nakliyecilerin bunları görmesi hoş olmazdı.

"Haseki'nin oyuncağı var salonda. Onu da alır mısın sana zahmet?"

Ceyhun uslu bir çocuk gibi başını sallarken endişeli bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. Yatağın altında kaybolan bana bakıyordu.

"İyi misin sen?" dedi dayanamayarak. "Bir şeye ihtiyacın-"

"Ceyhun, yatağı tutsana bir! Kolum altına sıkıştı."

"Serce! Ne diyorsun sen, kolun mu sıkıştı? Dur, dikkat et, canını acıtacaksın!"

Ceyhun benim olduğum tarafa koşarken altta kalmayan kolumu uzatıp onu durdurdum.

“Ya önemli bir şey değil, bu yatak bazen yere yapışır böyle. Sen tutuver ucundan, hop kaldır.”

Ceyhun birkaç dakika kararsızca suratıma baksa da dediğimi yapmaya karar verdi ve çabucak yatağın ucundan tuttu. O kaldırdığı an rahat bir nefes verip çorapları teker teker çıkardım.

“Serce, çıksana oradan! Ne yapıyorsun?”

“Ceyhun, sakın bırakma!” diye seslendim.

“Kızım, kolun sıkışmamış mıydı? Altına girme bak, elimden falan kayacak!”

Nefes nefese yatağın altındakilerle birlikte çıktığımda suratımı ekşiterek ona bakıyordum.

“Boyundan utan be Ceyhun! On saniye tutamıyor musun? Benim rekorum yedi dakika.”

“Yahu ne alakası var?” diye yatağı bırakırken savunmaya geçti ancak izin vermedim.

“Bak, şu da Haydut’un oyuncağı. Eşek sıpası yatağın altına fırlatmış, kaç aydır bulamıyorduk!”

Oyuncağı Ceyhun’un kucağına tepiktirdiğimde ses çıkaramadı. “Biraz tozlanmış. Onu da yıkasana sana zahmet.”

Sessizliğini fark edip yüzüne baktığımda her an kusacakmış gibi aylardır yatağın altında mahsur kalan oyuncağa baktığını gördüm. Midesi bulanıyor olabilir miydi?

“Bence atalım bunu,” dedi başını yukarı kaldırıp kucağındaki oyuncağa bakmamaya çalışırken. “Bu pek güven vermedi bana.”

“Yok, Haydut yeni oyuncak sevmiyor, takık buna. Sen bunu yıka lütfen,” dedim onu yatak odamdan çıkarırken. Zavalılık ses çıkaramadı, doğruca banyonun yolunu tuttu.

“Misafir evinde beni rezil etmeyi çok sever Haydut Bey, oyuncakla oyalansın bari.”

Ceyhun gözden kaybolur kaybolmaz valize son eşyalarımı atıp fermuarını çektim. Esasen bu da ayrı bir savaş sayılırdı çünkü o kadar çok şey tepiktirmiştim ki fermuar patlayacaktı!

Valizin içi rahatlasın diye biraz üstüne oturup bekledim.

“Serce, yıkadım bunu.”

Ceyhun artık eskisi kadar tiksinimediği oyuncakla içeri girdiğinde göz göze geldik.

Önce valize, sonra üzerinde oturan bana baktı.

“Hazır mısın?” dedi artık tuhaflıklarımı çok da sorgulamayarak.

“Hazırım. Umarım ev arkadaşların da öyledir,” diye gülümsedim.

Ceyhun umursamazca omuz silkti. “Ne olacak yahu? Abartmayın. Tatsız bir tanışma yaşamış olabilirsiniz ama iyi anlaşırsınız bence. Haydi çıkalım, taksi gelmek üzeredir.”

Ceyhun üzerine oturduğum valizi almaya yeltendiğinde onu durdurdum.

“Bu biraz ağır, sen bana bırak. Belini falan incitirsin, vicdan azabından ölürüm.”

Ceyhun itiraz ederek uzandı. “Versene, kızım. Taşırım ben.”

“Ceyhun, bu beni sırtına atmaya benzemez! Ağır diyorum, bırak.”

Bir süre ikimiz de valizi çekiştirdik ve sonunda pes eden Ceyhun oldu. Of-
layıp geri çekildiğinde ona, kedileri taşıdığım çantaları uzattım.

“Sen git, Haseki’yi yerleştir çantasına, Haydut’u ben alırım.”

Ona laf yetiştirdikten sonra çabucak valizi kaldırdım, tekerleğinin üzerine koyduktan sonra var gücümle çekmeye başladım. Ceyhun’un şaşkın bakışları eşliğinde yatak odasının kapısına kadar ilerledik.

“Serce, senin kırk kiloluk canın var, bu valiz iki katın. Nasıl çekiyorsun?”

Çocuk şaşkına dönmüştü, bense ona bakmadan kapı kirişinden sığmayan valizi sağa yatırıyordum. Birkaç dakikalık uğraşın sonunda valiz kapının dışına çıkabilmişti.

Derin bir nefes verip saçlarımı geriye attım. Ceyhun’a yandan bir bakış atarken saflığına gülümsüyordum.

“Ne kırkı ya, elli beş kiloyum ben.”

Dudakları ikinci bir şok dalgasıyla aralandı. “O kadar var mısın ya?”

Ona göz kırptım. “Göbek hariç gerisi kas, güzelim.”

O, bu hâlime gülerken ben, valizi dış kapıya doğru sürüklemeye başladım.

Bu hayata pehlivan olarak gelmeyi ben seçmemiştim.

“Tamam, valiz burada dursun, Haydut’u alayım ben.”

Koşar adım Haydut'u kapattığım odaya girdiğimde elimdeki çantaya onu nasıl sokacağımı düşünüyordum. Veterinere gideceğini zannettiği için benden kaçmaya çalışacaktı.

"Haydut, yemin ederim ki gezmeye gidiyoruz," dedim odaya girer girmez.

Oysa yaramaz oğlum beklediğim gibi üzerime falan atlamadı; bir köşeye kıvrılmış, yatıyordu. Kalbimde bir yerlerin çıt ettiğini duyarken telaşla ona koştum.

"Oğlum? Ben geldim bak."

Haydut bana pas vermedi, kaloriferin dibine daha çok girip yüzünü duvara çevirdi. İnanamıyordum, resmen bana trip atıyordu.

"Oğlum, küstün mü sen yoksa bana? Kıyamam, annesi kurban olsun. Gel. Tamam, özür dilerim, gel. Oy, oy!"

Onu kucaklamaya çalıştığımda patisiyle elimi itti, durum düşündüğümünden daha vahimdi. Dünya yansa umurunda değildi çünkü artık bana küsmüştü.

"Anneciğim, neden böyle yapıyorsun sen ya?" diye mırıldandım ağlamaklı bir sesle. "Bugün bu evdeki erkeklerin bana garezi mi var? Bıraksam hepiniz birbirinize saldıracaktınız ama!"

Haydut bana ters bir bakış atıp miyavladı.

"Oy, yapmayacağım bir daha, söz veriyorum. Haydi gel, çok özledim seni. Gezmeye gidiyoruz, biliyor musun? Gel, pašam."

Burnumu tüylerinin arasına daldırıp onu gıdıkladığımda daha fazla küskünlüğünü sürdüremedi ve benimle oynamaya başladı. Bir yandan onu öperken bir yandan da gıdıklıyordum, çabucak ellerimin altından kaçtı ve sırtıma doğru zıpladı.

"Haydut kılıklı oğlum benim," dedim sırtarak. "Barıştık mı?"

Haydut yüzümü yalamaya başladığında kıkırdıyordum. Tam arayı düzelttik derken Ceyhun içeriden seslendi:

"Serçe, biz bu prensesle hazırız! Neredesin?"

Haydut irkilip geri çekildi ve kuyruğunu dikleştirdi.

"Ceyhun, sen gelme!" diye bağırdım korkuyla. "Orada kal."

Bir süre ses gelmedi. Haydut kuyruğunu tekrar indirirken ben usul usul tüylerini okşuyor, onu rahatlatıyordum.

"Neden gelemiyorum? O psikopat yüzünden mi?"

Ceyhun tekrar seslenince Haydut, ellerimden kurtulmak istedi ve hırladı. Yeni bir facianın eşiğinde olduğumuzu fark ederek onu çabucak kucaklayıp çantasını açtım.

“Yok oğlum; kapıcı gelmiş, çöpleri istiyor. Haydi, gir bakalım. Aferin.”

Haydut’u güç bela çantasına soktuktan sonra kapağını kapattım, sonra da kucakladığım gibi ayağa fırladım. Çantanın dışarıya bakan yüzünü kendime çevirdiğimde tehlike azalmıştı.

Dünya, yeniden yaşanılabilir bir yere dönüştü.

“Bir de onun keyfini mi bekliyoruz, Serce ya? Kedi değil ki bu, bildiğin insan!”

“Ceyhun, ses çıkarma!” diye tersledim. “Gıcık ettin hayvanı.”

Kapının ağzına geldiğimizde Haseki’nin çantanın içinden Ceyhun’a sırtına çalıştığını gördüm, bu kedi artık zıvanadan çıkmıştı.

Bu kadarı da nankörlüktü!

“Besle, büyüt; bir *eline sağlık* bile demesin. Sonra da gidip elin adamına yanaşsın.”

Ceyhun aksiliğimi fark etmedi, kucağımdaki kediyi görmeye çalışıyordu. Hafifçe öne eğildiği için bir tutam siyah saçı alına doğru düşmüştü, neden böyle gereksiz sevimliydi ki?

“Ceyhun fazla yaklaşma,” diye homurdandım. “Seni kapıcı zannediyor.”

Ceyhun kaşlarını çatarak bana baktığında duyduğu şeye anlam vermeye çalışıyordu.

“O ne demek ya? Niye kabullenemiyor bu kedi beni?”

“Salonda ne yaşadığınızı bilemem,” diye başımı salladım.

“Ya Serce, kediyle en fazla ne yaşayabiliriz?”

“Onu diğer kedilerle karıştırma,” diye mırıldandım. “Karakteristik birçok özelliği var.”

Ceyhun iç çekip dış kapıyı açarken sabır dileniyordu.

“Umarım kendi evimde suikast kurmaz bana.”

Haydut’la beraber kapıdan çıkarken duraksayıp Ceyhun’a döndüm. “Bak, kafam gürültüyü kaldırmaz diyorsan hiç gelmeyelim biz. Baştan söyleyeyim de.”

“Kaldırır, kaldırır. Taksi bekliyor, geçelim haydi.”

Beni çabucak geçiştirip dışarı çıktığında bir yandan Haseki'yi kucaklıyor bir yandan da valizi çekiştiriyordu.

"Adam mı öldürüp soktun içine, anlamıyorum ki! Nasıl bir valiz bu?"

"Onun dilinden bir tek ben anlarım, çekil sen." Haydut'u, Ceyhun'a uzattım. "İki dakika tut ama kendine çok yaklaştırma."

Ceyhun ürkerek çantadan geri çekildi, gözlerini Haydut'tan kaçırıyordu.

"Yok," dedi hemen reddedip. "Ben fituk olmayı tercih ederim."

Daha ne olduğunu anlayamadan koskoca valizi yüklendiği gibi çekiştirme-ye başladı. Tabii, valizin benim yatak odamın çeyreğini içermesi dışında sorun yoktu.

"Bak, içinde bilgisayarım var. Karizmayı çizdirmeyeceğim derken düşürürsün falan, dikkat et!"

"Serce, bir susar mısın, güzelim?"

Ceyhun resmen ıkınıyordu, suratı kıpkırmızı olmuştu. Açıkçası ben taşırken bu kadar zorlanmamıştım. Ama Ceyhun kızdığı için ses çıkarmadım.

Nihayet kendimizi apartmandan dışarı atabildiğimizde Ceyhun derin bir nefes verdi. Bizi bekleyen taksici çabucak bagajı açtı ve Ceyhun'a yardıma koştu.

"Ooo, remelli taşıyorsunuz herhâlde, ağabey! Bu ne böyle?" diye bıyık altından gevrek gevrek güldü.

Sonra Ceyhun'a yardım etmek için valizin bir ucundan tutmuştu ki çubuk gibi adam, karşımda iki büklüm oluverdi. Hızla atıldım.

"Aman ağabey, dikkat et! Bir de senin hastane masraflarını karşılayacak gücüm yok vallahi."

Adam belini tutarak doğruldu. "On yıllık taksiciyim, bu kadar ağırını ilk kez taşıyorum!"

Gözlerimi devirip valize atıldım. "Taşıyamıyorum diyecektin herhâlde. Durun, ben bir geçeyim şöyle. Ceyhun, tamam, bırak. Ağabey, sen de geri çekilir misin? Öteye!"

Haydut'u taksicinin eline tutuşturup valizi hâkimiyetim altına aldım.

"Şurada kocaman tutacağı var, görmüyorsunuz ki... Bak kolayca geliyor."

"Abla, tuttum oradan zaten! Hareket etmedi ki."

Adamı duymazdan gelip derin bir nefes verdim.

Bütün gücümle valizi yeniden çekiştirdim, tekerlerle beraber tıngır mıngır gidiyorduk.

Bagajın önüne geldiğimde nefes nefeseydim, Ceyhun'un yanında dikilen taksici şaşkındı.

"Ağabey, oradan öyle bakacağına gel de şu kaputu indir, valiz sığmadı!" diye haykırdım çantayla cebelleşirken.

"Abla, sende de ne bilek varmış, maşallah!"

Birlikte valizi bagaja sığdırırken kendine yeni gelebilen Ceyhun mırıldandı:

"Serçe, Türkiye Halter Federasyonu'na üyedir."

Adam tebrik edercesine başını sallarken bana gülümsüyordu. "Belli belli. Bizim durakta şu valizi kaldıracak bir adam yok!"

"Kediyi çok yakın tutuyorsun bak, sağı solu belli olmaz," dedim Haydut'a kaçamak bir bakış atarken.

Onlar benim hakkımda konuşurken Haydut, patisini kenardan çıkarmış, adamı çizmeye çalışıyordu. Az evvel kucağına tutuşturduğum manyak kediyi fark eden adam irkilip geriye sıçradı. Haydut'un taşıma çantasını kendinden uzaklaştırdı.

"Ben korkarım böyle kara kedilerden, al ablacığım sen şunu."

Haydut'u yeniden kucağıma verdikten sonra telaşla sürücü koltuğuna geçti. Ona yanıt vermek yerine taksiye geçip parmağımı taşıma çantasının deliğinden soktum ve Haydut'un tüylerini okşamaya başladım.

"Sana demedi, anneciğim. Ceyhun ağabeyine söylüyor."

Haydut miyavlayıp parmağıma sürtünürken Ceyhun yanımdaki koltuğa yerleşmiş, bana ters ters bakıyordu.

"Ne var?" diye fısıldadım. "Öz güveni mi zedelensin çocuğun?"

Ceyhun hiçbir şey söylemeden bana sırtını döndü.

Başını cama yaslariken fısıldıyordu: "Ceyhun kim ki?"

Onu teselli etmek isterdim ancak Haseki ve Haydut'un mırıltılarına cevap vermekle meşguldüm. Bu yüzden bu görevi kısa bir süreliğine ertelemek durumunda kaldım.

Yirmi dakikalık yolculuk boyunca annem bir bokluk olduğunu sezmiş gibi beni üç kez aradı. Nihayet bir mesaj atmaya karar verdim.

"Anne, önemli bir iş görüşmesindeyim."

Hemen yanıtladı: ***"Açsana kızım şu telefonu, meraktan öldüm."***

"Tamam anneciğim, eve geçince arayacağım."

Araba durduğunda taksici daha parayı istemeden panikle bagaja koşunca şaşırdım.

Valizim etrafa korku saçıyordu.

"Ağabey, yardım edeyim mi?"

Taksici, Ceyhun'u reddetti. "Kardeşim, ben bu kaputu geçen hafta tamir ettirdim de... Sen hiç dokunma, ben halledeyim, kazasız belasız inşallah."

Adam derin bir nefes verip valizi indirmeye girişti. "Bismillah."

"Ağabey, bak yine yanlış yerden tutuyorsun!" diye ofladım.

Adam güç bela valizi kucaklarken, "Ablacığım, normalde valizler şu tepeden tutuluyor!" diye isyan etti.

"Şu valize bir bak, sence bu normal mi?" diye çıkışırken adamla birlikte valizi indiriyordum.

"Tamam, tamam, indi Allah'a şükür." Adam derin bir nefes verip alındaki teri sildi, dokunsam şuracığa düşüp bayılacaktı.

"En son geçen kurbanda bu kadar zorlandığımı hatırlıyorum..."

"Sağ ol, ağabey, borcumuz ne kadar?"

Yolun ortasında taksi parası yüzünden Ceyhun'la inatlaşacak hâlim kalmamıştı, onu taksiciyle baş başa bırakırken ceketinin cebine elimdeki yirmiliği atıverdim. Ne de olsa parayı verdiğimde almamak için diretecekti.

Neden böyle gereksiz bir sorumluluğu üstlenmişlerdi ki? Birçoğu yanlarındaki kadın ödeme yapmak istediğinde anında karşı çıkıyordu, mantığını kavrayamıyordum. Kesinlikle bazen karşı cinsi algılamakta zorluk çekiyordum. Nihayetinde taksiye ikimiz de binmiştik.

"Minik kuş! Bekle, asansörü çağırayım."

Ceyhun benim için önden koştuğunda lüks bir siteye giriş yapıyorduk. Güvenliğe selam verdikten sonra beni bahçe kapısından içeri soktu ve birlikte on katlı apartmanlardan birine yürümeye başladık.

Hava yavaş yavaş kararıyordu, bu nasıl bir gündü sahi?

"Acıktılar," diye mırıldandım hüznümlü. Bakışlarım Haydut ve Haseki'de geziyordu, bütün bu tantanada onlar yıpranacak diye ödüm kopmuştu.

Kedilerimin ruh sağlığı, hayatta kıymet verdiğim en mühim şeydi.

"Şimdi eve girince hemen mamalarını veriniz," dedi Ceyhun içimin rahatlaması için bana güven veren bir tebessümle bakarken. "Sen de sabahtan beri bir şey yemedin."

Sabah atıştırdığımı söyleyecektim ki Ceyhun hemen karşı çıktı.

"Serce, deli gibi su içip hastanelik oldun. Hiç itiraz etme, hemen karnını doyuracaksın."

"Emredersiniz, efendim," diye mırıldandım çağırdığımız asansörü beklerken.

O sırada anlamadığım bir sebepten Ceyhun gülmeye başladı. Tek kaşımı kaldırıp ona döndüğümde bakışlarını benden kaçırıp kucagındaki Haseki ile ilgileniyor gibi yapsa da kaçamak tavrı gözümünden kaçmıyordu.

"Neye gülüyorsun?" dedim şüpheyle.

Asansörün zili çaldı ve kapısı yavaşça açılırken Ceyhun gözlerini gözlerime çevirdi.

"Efendin miyim gerçekten?"

Neden bahsettiğini anlayıp bir an bocalasam da onunla birlikte gülmeye başladım. Sinirlerim iyice bozulmuştu, aylar önce saçma bir şakayla başlayan ilişkimiz bugün nereye gelmişti!

Hızıma yetişemiyordum.

"Düşünsene," diye mırıldandı Ceyhun kendi kendine. "Birkaç ay önce aradığım müşteri temsilcisiyle bunları yaşayacağımı kim bilebilirdi ki?"

"Sus, Ceyhun," diye homurdandığımda gülerek sekizinci katın düğmesine bastı. Asansör kapandı ve yavaş yavaş yükselmeye başladık. Haydut biraz huy-suzlanınca parmağımı uzatıp onu usul usul okşamaya devam ettim.

Ceyhun ve ben garip bir sessizliğe kapılmıştık.

Bir süre kimse bir şey söylemedi, asansör sakince yükselmeye devam etti. O da yaşadığımız bu tuhaf durumu tartıyor olmalıydı.

Ceyhun'la buluşmuş, onunla hastanelik olmuş, onu evime almış, odama kilitlemiş, sonra da evden kovulmuşum.

Şimdi ise Ceyhun'a taşınıyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı. Sesinde hâlimden hoşnut, garip bir tını vardı.

"Yastık yüzümü evde unutmuşum ya."

Ceyhun hayal kırıklığıyla bana döndü. "Bunu mu düşünüyorsun sahiden?"

Herhâlde durumumuz hakkında romantik birkaç şey söylememi istiyordu, omuz silkip Haseki'yi gösterdim.

"Ya kendim için değil de Haseki başkasının çarşafında yatmaz ki... Şimdi bir ton dert."

Ceyhun derin bir nefes verdi. "Nasıl birisin sen be Serce..."

Asansör durdu, kapı yavaşça açılırken Ceyhun'a tatlı bir gülücük yolladım.

"Özür dilerim Serce Sevinç olduğum için."

Ceyhun derin bir nefes verip asansörden inmem için elini uzatırken tıpkı benim gibi tatlı tatlı gülümsedi. Önünden geçtiğim sırada kulağıma fısıldadı:

"İyi ki Serce Sevinç'sin. Benim minik kuşumsun."

Yanaklarımın ılık hızıyla ısındığını hissederken Ceyhun'un önünden kaçacak kaçtım. O ise keyifli hâlden ödün vermeyerek koridorun sonundaki kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

Bir elinde çektiirdiği valizim, diğerinde Haseki ile ılık çalarak evine yürüyordu.

Peşinden ufak adımlarla giderken dudağının ucuyla mırıldandığı şarkıyı işitiyordum, tepemizdeki sensörlü lamba sönünce bir an için karanlıkta kaldık.

Ceyhun tatlı tatlı mırıldandı: "*Ve her şeye tepki diye dünyaya gelmişsin...*"

Ah, şarkının bu kısmı kesinlikle bana ithaf edilmişti.

Serce Sevinç her şeye tepki olarak dünyaya gelmiş, garip bir varlıktı.

Karanlıkta olsak da önümdeki uzun vücudun bana döndüğünü hissettim, güzel sesi kulağıma ilişiverdi.

"*Nasıl zarafet Allah'ım, çok güzelsin...*"

Tepemizdeki ılık Ceyhun'un adımıyla yeniden yandı, tahmin ettiğim gibi hafifçe kıstığı o güzel gözleri, tam gözlerime bakıyordu.

Nasıl zarafet mi? Ben, bu dünyada zarif olarak tanımlanacak son canlıydım. Ama Ceyhun'un gözleri herhâlde pespembe bir perdeyle kapanmış olmalıydı.

"*Biraz kusur ver bari, olan var olmayan var,*" diye keyifle şarkısına devam ederken yeniden önüne döndü.

Tam derin bir nefes verecektim ki son cümleyi koridorda yankılanacak kadar yüksek bir sesle söyledi. Ve böylece onu duymama ihtimalim sıfırlandı.

"Ayarı yok harbi kırk yılda bir gibisin."

Bu apartmanın tabanında ya bir volkanizma vardı ya da ben sahiden cayır cayır yanıyordum.

"Haydut, biz ne bok yiyoruz şu anda?" diye fısıldadım dehşetle kedimle konuşurken.

Haydut cevap vermedi.

"Bak, durum çok fena!" diye mırıldandım endişeyle kucağımdaki çantaya eğilip. "Bu çocuk güzel bir şeyler söylemeye başladığında benim beynim error veriyor."

"Gelmeyecek misiniz, hanımefendi?"

Ceyhun zile basıp bana gülümserken şarkısını çoktan bitirmişti, onu yeterince iyi duyduğumdan emin olduğu için yüzündeki çapkın ifade giderek yayılıyordu.

Ona yetişmek için birkaç adım daha hızlandım. "Geliyorum..."

Elbette kapının açılmasını beklerken bana laf atmasa olmazdı, kucağımdaki kediyle beni süzüp sıırttı.

"Biliyor musun? Uzaktan kedileriyle konuşan birini görsem korkardım."

Ona suratımı buruşturduğumda tiksinti dolu yüz ifademden anlamadığım bir haz alarak yeniden gülmeye başladı.

Sonra yaklaşıp işaret parmağıyla burnumun ucuna dokundu. "Yakından korkunç değil, çok güzelmiş."

Sakin ol... Sakin ol... Sakin ol...

"Olamıyorum, çok tatlısın gerçekten ya."

İç sesim bangır bangır dışarı taşıyordu!

"Efendim?"

Ceyhun cümleme anlam veremediğim karşılarıdaki kapı, büyük bir kurtarıcıymış gibi pat diye açıldı.

Ben; benim dibime girmiş, hülyalı hülyalı gözlerime bakan Ceyhun; Ceyhun'un kucağındaki Haseki ve son olarak Haydut...

Kapıyı açan genç çocuk, çarık kaşlarla manzaraya bakıyordu.

"Hoş geldiniz?" derken sesinde bir soru iması taşıyordu.

Tek kaşını kaldırmış, gözlerini Ceyhun'dan çekip usulca gözlerime çevirmişti.

Karşımdakini tepeden tırnağa şüpheci bakışlarla süzdüm. Ceyhun'un olduğunu tahmin ettiğim civcivli çoraplar, siyah bir pijama altı, bol bir tişört, dağılmış sarı saçlar ve esnemekten yırtılacakmışçasına açılan büyük bir çene...

Şeytani iç sesim fısıldadı: Ufuk Gören.

Ve artık gün yüzü göremeyecek olan.

"Bekletmesene kızı kapıda, çekil oğlum!"

Ceyhun, karşımdaki adamı itekleyip yolu açtığı anda kapıyı benim için sonuna kadar aralamıştı.

"Böyle gel," diye gülümsedi.

Sarışın çocuk, küçük çaplı bir şok geçirerek bizi seyrediyordu. "Ceyhun..." diye mırıldandı.

Aynı anda genç çocuğa baktık. Gözlerini gözlerimden ayırmadan fısıldadı:

"Sormaya korkuyorum ama bu kim?"

Ceyhun, aramızdaki gergin havadan habersizce sorusunu yanıtlarken içeri geçiyordu.

"Kim olacak, oğlum? Serce işte. Bugün buluştuk demiştin ya."

Otuz iki diş sırttım. Karşımdaki adamın ten rengi, gözlerimin önünde birkaç ton değişirken sırtışı, mümkünmüş gibi daha da büyüdü.

Ve ona yavaşça elimi uzattım. "Memnun oldum. Ufuk, değil mi?"

Ufuk birkaç saniye gözlerini kapattı, uzun bir süre açmayınca bayılacak zannettim.

Ceyhun ise eşyalarımı götürmüş, içeriden sesleniyordu: "Ufuk, yemek yaptın mı? Kurt gibi açız."

Karşımda gözlerini kapatmış, içinden bildiği bütün duaları edermiş gibi sessizce bekleyen adama bir adım attım. Tam dibine girdiğimde yavaşça parmak ucumda yükseldim.

"Allah'ın işine bak. Sen arkadaşını benden uzak tutmak için çabalarsın, telefonlarımı kapatır, varlığımı yok sayarsın. O ne yapar?"

Ufuk sessizdi. Tebessüm ettim. "Alır, beni senin dibine sokar."

Ufuk öteki tarafa şöyle bir gidip gelmiş gibiydi, korkuyla bana baktığında tebessüm ettim. Alınacak büyük bir intikamım vardı.

“Kurtlar Vadisi izler miydin?” diye sordum. Sesimdeki tehlikeli tınının onu titrettiğini görmek, bana daha çok haz veriyordu.

“Favorim Memati’dir,” diye fısıldadım.

Karşımdaki adam aniden kendine gelip mutfığa doğru bağırınca geriye sıçradım.

“Ceyhun, sen ne yaptın lan?”

Boğazı yırtılacakmış gibi haykırdı: “Gel buraya, beni yalnız bırakma!”

Ceyhun, arkadaşının çığlığıyla beraber ılık hızında aramıza döndüğünde yüzümde, masum bir tebessümden başka bir şey yoktu. Bir adım geriye çekilip uzaktan ikisine baktım.

“Ne yapmışım?” dedi arkadaşına çatık kaşlarıyla yöneldiğinde.

Ufuk dehşetle bir bana bir de valizime baktı. “Bu ne lan? Umarım bir açıklaması vardır!”

Sakince araya girdim. “Geçici bir süreliğine size taşındım da ben.”

Ufuk bu kez sahiden bayılır gibi olunca korkuyla ileri atıldık, çocuğun dizleri tutmuyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı acıyla. “Yapmadın... Yapmadın lan! Yapmadın Ceyhun, Ceyhun’um... Yapmadın, değil mi?”

Gülümseyerek üzerine eğildim. “İyi misin? Kolonya...”

“Çek elini! Dokunma! Allah’ım... Sen büyüksün, yardım et.”

Ufuk, elektrik çarpmış gibi elini benden kurtarıırken fısıldıyordu: “Yardım et, yardım et, yardım et...”

“Ufuk? Ufuk ne oluyor, oğlum? Korkutma beni, kalksana!”

“Ceyhun... Ceyhun kurbanın olayım, yolla bunu. Bu kız, bu eve giremez!”

Ceyhun şaşkınca ikimize baktığında çabucak çenemi dikleştirdim. “Ceyhun, ne diyor bu arkadaş?”

Zavallı Ceyhun, bir bana bir de baygınlık geçiren arkadaşına bakıyordu. Haydut’u kucagımda sıkıca tutarken uzanıp Ceyhun’un kucagındaki Haseki’nin çantasını da aldım.

"Kusura bakma, ben bu muameleye katlanamam, Ceyhun. Böyle olacağını söyleseydin hiç gelmezdim."

"Ne? Serce! Serce, bir dakika dur!"

"Lan bırak, gitsin! Allah'ım, al bu kızı buradan... Rabb'im, yardım et."

Ceyhun kolumu tuttuğunda hışımınla ona döndüm. "Çekilsene, Ceyhun! Arkadaşının söylediklerini duymuyor musun? Keşke önce onlara da bir fikrini sorsaymışsın, bu üslupla burada kalamam ben."

"Serce!"

Ceyhun tüm gücüyle bağırdığında Ufuk da ben de susmak zorunda kaldık, her an alev püskürtecekmiş gibi burnundan soluyordu.

"Gitmiyorsun hiçbir yere!" dedi kelimelerin üstüne basa basa. "İçeri geçermisin?"

Yeniden araya girmek istedim çünkü artık kabak tadı vermeye başlamıştı. Dudaklarımı aralamıştım ki Ceyhun bana müsaade etmedi.

Doğruca arkadaşına dönüp ensesine bir tane patlattı. "Ne biçim konuşuyorsun lan? Ben senin misafirlerine hiç böyle davrandım mı?"

"Hanımcıoğlu Ceyhun!" diye haykırdı Ufuk. Yüzünde bariz bir hayal kırıklığı vardı, tercih edilebileceğini ummuştu.

Ceyhun'un verdiği cevapla Ufuk'a sırtlamak istedim ancak dudaklarımı birbirine bastırmakla yetindim. Ortam yeterince gergindi.

"Bizi bu kız için mi satacaktın lan?" dedi dudakları titreyerek beni gösterirken.

"Öyle bir şey yapmadım ben," diye homurdandı Ceyhun. Sonra bana kısa bir bakış atıp yeniden Ufuk'a döndü.

"Ama merak ediyorsan söyleyeyim, bugün hiç kimse için Serce'yi bir adım öteye göndermiyorum, hele ki sokağa falan hiç çıkarmıyorum! Yaptığın büyük ayıp. Evet, bu kız bugün zor durumdaysa ve satmam gerekirse donuma kadar satarım."

Nutkum tutulmuş bir hâlde iki adamı izlerken şaşkınca kirpiklerimi kırpıptırıyordum.

Elf kulaklarım nelere şahit oluyordu?

Ceyhun Çapkın'a yanlışlıkla bir büyü yapmış olabilir miydim? Yoksa babam sahiden okuyup üfören bir hocaydı da benim mi haberim yoktu?

Ceyhun'u gördüğü an huysuzca mırıldanıp duran Haydut bile suspus kesilmişti. Haseki'nin ağzının suyunun aktığına emin olduğum bir manzaraydı...

Kedilerim ve ben, kapı ağzında ardı ardına şok dalgalarıyla sarsılıyorduk.

"Çekil, abi, Serce içeri girsin."

Ceyhun yeniden bana döndüğünde âdeta onun hışmından korkarak içeri fırladım. Peşimden valizi çekiştiriyor, Ufuk'a pek bakmamaya çalışıyordum.

O tarafa dönmesem de nasıl bozguna uğramış olabileceğini tahmin ediyordum. Birisi intikam listesi mi demişti?

Evet, hayat ben kılımı kıpırdatmasam dahi çatır çutur intikamlarımı almaya başlamıştı bile.

"Serce, sen bu odada yat. Misafir odası olarak kullanıyorduk, uzun süredir boştu zaten." Ceyhun kapıyı açıp odayı bana gösterirken sorarcasına yüzüme baktı.

Oda çok güzeldi, evimdeki yatak odamı andırıyordu. Küçük bir televizyon, iki kapaklı dolap, iki de komodin yerleştirilmişti. Geçici bir süreliğine beni fazlasıyla idare ederdi.

"Uygun mu?"

Ceyhun'un sorgulayıcı gözlerine bakarken yutkundum. Sanki onu reddetme ihtimalim kalmış gibi...

"Evet, evet," dedim çabucak başımı sallarken. Ardından koşarak iri valizi ve Haydut'u odaya bıraktım. Haseki ile beraber yeniden Ceyhun'un yanına döndüğümde beni izliyordu.

"Haseki ne olacak?" diye sıkıntıyla sordum.

Ceyhun kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

Çenemle beyaz tüylü sultanımı işaret ettim. "Ona da bir oda lazım, asla bizimle kalmaz."

Ceyhun'un gözleri şaşkınca irileşti, Haseki'ye bakıyordu.

"Neden ki?"

Sesindeki masumluluğu duymazdan gelip ofladım.

"Hanımefendi ile bu konuyu konuşma fırsatımız hiç olmadı," diye iç çektim. "Haydut'la birbirlerine çok zarar veriyorlar, gündüz idare ediyorum ama gece mümkün değil, birbirlerine girerlerse ayıramam. Ortalık savaş alanına döner, huyunu biliyorum çünkü."

Sıkıntıyla iç çektim, belki de buraya gelmekle baştan hata etmişim. Çünkü kendi derdim bitse bile kedilerimin dertleri bitmiyordu.

Koridorun gerisinde karanlığa terk ettiğimiz Ufuk, herhâlde toparlanmış olacak ki sakın adımlarla yanımıza yaklaştı. Benimle göz göze gelmemeye çalışıyor, varlığını yok saymak için üstün bir çaba harcıyordu.

Bulunduğumuz odanın tam önünde durdu.

Önce valizime baktı, sonra Haydut'a, sonra da kucağımdaki Haseki'ye... Belli ki pek de yok sayılacak gibi değildim, bir an evvel kabul etse iyi olurdu.

"Nasıl yapsak ki? Başka boş oda yok evde." Ceyhun sıkıntılı bir şekilde ensesini kaşırken çözüm yolu arıyordu.

"Aslında ben o yüzden Salih'e gideyim demiştim," diye mırıldandım. "O yalnız yaşıyor da. O yüzden söylüyorum. Yoksa yanlış anlama. Fazladan odası vardır, hâlâ arayabilirim."

"Serce, hâlâ Salih diyorsun... Tamam kızım, buluruz bir yolunu! Allah Allah..."

Ceyhun yeni çıkmış sakalıyla oynarken gözlerini kısmış, kara kara düşünüyordu. Bu sırada gözlerimiz aynı anda iğreti bir surat ifadesiyle bizi seyreden Ufuk'ta takılı kaldı.

Ufuk, masum masum kirpiklerini kırpıştırıyordu.

"Ne?" diye sordu. "N-Ne var?"

Bakışlarım ikisi arasında mekik dokurken Ceyhun aniden atıldı.

"Ufuk, kardeşim... Kısa süreliğine benim odaya taşınman gereken konular var. Senin odan acilen lazım."

Olanları algılayamayan Ufuk'un kaşları çatıldı, anlam vermeye çalışıyordu. "Nereye geçiyorum? Saçmalama, oğlum. Hem nedenmiş?"

Beni görmezden gelmeye çalışsa da ters bir bakış atmayı ihmal etmedi. "Kız burada kalacak işte. Yer var."

Adımı bilerek kullanmıyordu, bir insana önemsiz hissettirmek istiyorsanız bu, yapacağınız ilk hamle sayılabilirdi. Neyse ki ben onun tavrıyla kötü hissedecek bir insan değildim.

Araya girmedim, Ceyhun sakince açıkladı: "Kedilerden birinin orada kalması lazım, birbirlerine zarar veriyorlarmış. Alışana kadar sadece, merak etme."

"Ceyhun, sen beni mi sinıyorsun, oğlum? Ne saçmalıyorsunuz lan!"

Ceyhun, başka bir çözüm yolu kalmadığının farkında olarak çoktan yan odanın yolunu tutmuş, Ufuk'sa öfke patlaması yaşamaya fırsat dahi bulamadan onun peşinden koşmuştu.

"Lan, ben kapıda mı kaldım şimdi?"

"Oğlum, ne kapısı? Benim odama geçeceksin, beraber kalacağız dedim ya."

Ufuk dehşetle haykırdı: "Beni delirtmek mi niyetin, oğlum?" Sonra öfkeli gözlerini Haseki'ye çevirdi.

"Bu kedi kim oluyor da beni odamdan kovuyor? Çıkmıyorum."

Ceyhun'dan önce araya girdim. "Onunla düzgün konuş! O da senin gibi hatta senden daha hassas duyguları var!"

Ufuk sabır dilenirken arkadaşına döndü. "Oğlum, bu kız bizi mi sınıyor? Bir şey yapsana gözünü seveyim."

Ceyhun, Haseki'ye ve bana baktı ancak çaresiz hissetmiş olacak ki doğruca odaya geçti.

"Ufuk, şu pijamalarını al, sabah girersin tekrar odana. Haydi, uzatma."

Ufuk'un yüzündeki hayal kırıklığı, arkadaşının onun yerine beni tercih etmesindendi. Belki başka zaman olsa daha ılımlı yaklaşır, farklı bir yol arardım ancak bu adam, numarasını bulmaya çalıştığımda beni Ceyhun'a layık bulmadığını alenen söyleyip alaycı tavrıyla telefonu suratıma kapattığından beri acıma duygumu yok etmişti. Üstelik bunların hepsini, beni tanıma fırsatı bile bulmadan yapmayı seçmişti. Oysa belki de o son gaddarlığı yapmasa olay bu denli büyümmez, nefretimi kazanmazdı.

Eğer Ceyhun'un şansı yaver gitmeseydi numaramı hiç bulamayacaktı. Ve eminim ki Ufuk da kılını dahi kıpırdatıp doğruyu söylemeyecek, benim numaramı Ceyhun'a vermeyecekti. Bunu anlamak için dâhi olmama gerek yoktu.

Ben çaresizken elini uzatmış mıydı? Aksine! Uzattığım eli sertçe itmişti. Bu yüzden, şu saatten sonra hisleri beni ilgilendirmezdi.

Ceyhun derin bir nefes verip aradan çekildi. "Siz geçin."

Ben Haseki'yi yeni odasına yerleştirirken merakla odayı inceliyordum. Burada, kalacak yeni bir yer bulana dek geçireceğim büyük bir zaman dilimi vardı, şimdilik eksikleri tamamlamam gerekiyordu.

Haseki'yi yerleştirdikten sonra Haydut'un yanına geçtim. Birkaç dakika odayı havalandırıp pencereyi kapattıktan sonra Haydut'u taşıma çantasından çıkardım.

Koşarak yatağa atladı.

"Aferin oğluma, uslu uslu dur, tamam mı? Geliyorum ben."

Sessiz adımlarla odadan çıktığımda, Ceyhun'un karanlık koridorda Ufuk'u kenara çekip konuştuğunu gördüm. Ne konuştuklarının çok da önemi yoktu, Ufuk'un beni istemediğini her hâlimden anlayabiliyordum.

"Ceyhun! Bir bakar mısın?"

Ceyhun koridorun diğer ucundan bana döndü.

"Ne oldu, minik kuş?"

Ufuk titrek bir sesle fısıldadı: "Minik mi kuş?"

Ona ters bir bakış atıp sözlerini duymazdan geldim. "Şey... Biz aceleyle çıkınca kum almayı unutmuşum."

"Ne kumu?"

"Kedi kumu işte," diye iç çektim. "Onu nereden alabiliriz? Buraları tam bilmiyorum, yakınlarda alabileceğim neresi var?"

"Yok, saat çok geç zaten, sen çıkma şimdi. Ben hallederim."

Ben yanıt veremeden çalan kapı zili konuşmamızı böldü. Ufuk, yıkık bir şekilde gidip evin kapısını açarken ben, cümbür cemaat delirecek olmamızın geri sayımını başlatmış bulunuyordum. Kim bilir, hangi şanssızın yolu buraya düşmüştü?

Tabii, dışarıdan bakanlar ilk görüşte beni kendi hâlinde, sessiz sakın bir misafir olarak görüyordu, o ayrı bir konuydu.

"Avni geldi."

Yüzümdeki gülümseme, yanaklarımı ağrıtabilecek bir seviyeye ulaştığında içimdeki şeytan ellerini ovuşturuyordu. Güzel... Av, adım adım tuzağa yaklaşıyordu.

Kibrit Avni, her şeyden habersiz eceline yürüyordu.

"Ceyhun mu geldi?"

Avni denilen adam ayakkabılarını çıkarıp eve girdiğinde benimle göz göze geldi. Tıpkı Ufuk gibi olayı anlayamamış olacak ki bakışlarını Ceyhun'a çevirdi. Oysa Ceyhun, ondan önce davranıp merakla sordu:

"Nakliyecileri hallettin mi?"

Avni şaşkınca başını salladı. "Aynen, şirketle konuştum, sabah eşyaları alacaklar. Anahtarını vermen gerekiyor sadece..."

Gözlerini gözlerime çevirdi.

“Bu hanımefendi kim?”

“Avni, git,” diye fısıldadı Ufuk.

“Niye?”

“Avni, canını seviyorsan git...”

“Nereye gideyim, oğlum?”

“Avni, Allah belamızı verdi. Git...”

Ceyhun sakince araya girdi: “Zaten evde oda da kalmadı. Kardeşim, sen salonda uyur musun?”

Avni her şeyden habersiz masumca başını salladı, ardından bana kibar bir tebessümle elini uzattı.

“Hoş geldiniz, Avni ben. Misafirimizsiniz galiba.”

“Öyle de denilebilir,” diye tebessüm ettim. Daha fazlası hatta doğruca eceli olduğumu henüz bilmese de olurdu. Yuvarlak suratlı çocuk, hafifçe kaşlarını kaldırdı.

“Nasıl? Anlayamadım.”

Uzattığı eli sıkarken keyifliydim.

“Serçe ben. Serçe Sevinç.”

Avni’nin kaşları çatıldı, parmaklarıma değen parmakları titremeye başladığında kim olduğumu anladığını fark ettim.

Dudaklarımdaki tebessüm büyüdü. “Hani şaka maksatlı bağlanıp durduğunuz...”

Elini pehlivan gücümle sıktım, hafifçe inledi. “Operatör olan Serçe.”

Bir, iki, üç, dört, beş, altı...

Avni söylediğim şeyi algıladı.

Sonra pat diye bayıldı.

Gülümseyerek havada kalan elime baktım.

“Dokunduğum kapanıyor.”

3: Had Bildirme Sanatı

Sevgili dostlar, intikam soğuk yenen bir yemektir ancak ben sıcak soğuk fark etmez, gördüğün yerde başını ez mottosunu uygulamaktan bir an bile gocunmam. Bu zamana dek ne kadar çirkinleşebileceğime hep birlikte tanık olduğumuza göre bundan sonra sorulacak birtakım hesapların kalp krizi riskinizi artırmamasını ummaktan başka bir dileğim yok. Zira ben, canımı yakıp geri çekilenlere tatlı tatlı tebessüm edenlerden değil, hayatı zindan edenlerdenim. Bazen fevriliğim tüm benliğimi ele geçiriyor, malumunuz. Şimdiden affola...

Üçüncü şişe kolonyayı avucuma boca edip Avni'nin boynuna şap diye yapıştırdım.

"Serce, çocuk baygın zaten, biraz yavaş olsana," diye homurdandı Ceyhun. Sesi sıkıntılıydı.

Ben Avni'nin boynuna pat pat vururken başucumda dikilen iki adama gülümsedim.

"Benim elim hafiftir." Parmaklarımı iyice bastırıyordum.

"Zaten baygın olduğu için hissetmiyor, merak etmeyin."

"Bu hafif hâli mi? Çocuğun boynu kıpkırmızı oldu," diye öfkeyle araya girdi Ufuk.

"Kolonya deriye iyice temas etmeli," diye fısıldadım yeni yaptığı büyüyü bir faninin bedeninde test eden cadı edasıyla. Ardından yeniden yerde baygın yatan adama dönerek kolonyayı sürmeye devam ettim.

"Serce, sen çekil istersen, biraz da ben ayıltmaya çalışayım."

Ceyhun kibarca beni kovmaya, arkadaşını ellerimden kurtarmaya çalışıyordu.

"Yok, yok, çok iyi gidiyoruz," dedim parmaklarımı yavaş yavaş boynuna bastırırken.

Kelepçe misali ellerimi kenetledim.

"Oğlum, bu kız çocuğu boğuyor!"

Ufuk, üzerime atılıp beni çekiştirirken Ceyhun, Avni'nin elimde kalan boğazına şaşkınca bakıyordu.

"Ya çekilsene, ne boğması?" diye çemkirdim.

"Boğazını mı okşuyorsun baygın adamın? Çok inandırıcı gerçekten!" diye bir kez daha bağırdı Ufuk denen hain.

"Bana bak," dedim sıkıtiğim dişlerimin arasından. "Sen Avni'yi bırak da bu gece huzurla nasıl uyuyacağını düşün, ne dersin?"

Ufuk'un beti benzi atarken Ceyhun artık kayıtsız kalamayarak duruma müdahale etmek zorunda kaldı. Çabucak kollarımdan tuttu, beni ürkütmeden usulca Avni'nin baş ucundan kaldırdı.

"Gel, minik kuşum, sen şöyle kenara geç. Yoruldun."

Avni... Kibrit Avni. Beni kaç defa yaktığını hesaplayamadığım Avni. Gözlerimi kısıp yavaş yavaş ayılmaya başlayan adamı inceledim.

"Yok ya, iyiydim," diye mırıldandım kolonyalı parmaklarımı ovuştururken.

"Ceyhun, sen eve şeytan almadıysan şerefsizim! Kızın bakışlarına baksana!"

Ufuk telaşla yere eğilip Avni'yi delice sarsmaya başladı. "Avni! Avni... Kardeşim, uyan!"

Bir yandan onu sarsıyor, bir yandan da korkuyla bana bakıyordu.

"Gözünü seveyim uyan, beni bununla yalnız bırakma, ne olur!"

Dişlerimi sıkıp kötü bir şey söylememek için sustum. Hangi cüretle hakkımda böyle rahat konuşabildiklerini bilmiyordum ancak ortalığı şimdilik daha fazla birbirine katmayacaktım.

Ceyhun'dan pek ses gelmeyince ona doğru döndüm. Sıkıntıyla ensesini kaşıyordu, az önce koridorda Ufuk'la konuştuğunu gördüğüm için muhtemelen onu bir şekilde benim burada kalmam gerektiğine ikna ettiğini anlayabiliyordum.

Orta yolu bulmaya çalışıyordu ancak bilmediği şey, bu hiç mümkün değildi!

Bakışlarımı çabucak fark etti.

"Serçe, ben ne diyeyim ki? Karşıma alıp konuştum zaten," diye fısıldadı kulağıma. "Sen de biraz alttan alsan olmaz mı?"

Tam ağzımı açmıştım ki uyanan Avni'yi gösterdi. "Baksana boynuna, cidden kızarmış."

"Ten rengi bence o," dedim sakince.

Ceyhun iç çekti. "Sen biraz öfkeliisin ya şimdi onlara, şey yapamıyor olabilir misin?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne yapamıyorum?"

"Şey işte..."

Ah, evet... Bakışlarından anlaşılıyordu. Davranışlarımı etik bulmadıkları yerde miydik yoksa? Yaptığının yanlış olduğunu hatta çok kaba olduğumu düşünüyor olmalıydılar!

Peki, bu insanlar fütursuzca beni arayıp hakaretler saydırdıklarında etik ahlak anlayışları kuş olup uçmuş muydu? Yoksa nezaket, görgü kuralları ve iyi bir insan olmak yalnızca benim sorumluluğum muydu?

Omuzlarımı dikleştirip gülümsedim. Ben intikam listesine yazdığım hiçbir ismi kolay kolay silmezdim ve savaşta her yol mübahtı. Hakkımda istediklerini düşünebilirlerdi.

Çünkü bana yaptıkları terbiyesizliklerin üzerini asla çizmeyecektim, ağlayarak günlüklerine yazabilirlerdi.

"Uyandı sanırım," dedi Ufuk bizim konuşmamızdan bihaberken.

Ayıltma görevini benden devralması belli ki Avni'ye iyi gelmişti, bunu görebiliyordum. Ellerimin baskısı, kolonyanın yoğun kokusu ve Serce Sevinç vahşeti baygın adamdan uzaklaşınca yavaş yavaş kıpırdanmaya başlamıştı.

"Avni, kendine geldin mi?"

Ceyhun arkadaşının üzerine eğildiğinde Avni'nin göz kapakları kıpırdadı.

"Bu kadar çabuk bayılacak ne vardı, anlamadım ki?" diye iç çektim.

Avni gözlerini açtığında gördüğü ilk yüz, tepesinde dikilen benimkiydi.

Gülümsedim. "Oysa daha başlamamıştım."

"Lan..."

Avni'nin gözleri geriye doğru kaydı ve Ufuk'un kollarına doğru bir kez daha yığıldı.

"Ay yok artık!" diye çıktım bu manzaradan içim şişerken.

Ceyhun ve Ufuk dehşete düşmüş bir hâlde Avni'yi tokatlıyor, yeniden kendine getirmeye çalışıyordu.

"Benim çehremde mazisi olan birini görüyor olmalı..." dedim hüzünle. "Belki kötü ayrıldığı eski sevgilisine falan benzetmiştir. En iyisi odaya geçeyim."

Ufuk bana ters bir bakış atarken hafifçe omzunu okşadım, okşarken de bir miktar pençelerimi geçirmiş olabilirdim.

"Çok geçmiş olsun sizlere..."

"Gel, kır omzumu!" diye haykırırken dudağı titriyordu.

Bir yandan da kendi kendine söylendiğini duyuyordum.

"Allah'ım, bileğinde bu kadar güç olan biri, bütün bedeniyle bize neler yapmaz ki?"

Onu yanıtsız bırakıp sadece manidar bir tebessümle odama ilerledim. Kapıyı yavaşça açıp içeri girdiğimde gözlerim bir süre Haydut'u arasa da onu göremedim. Koridordaki ayılma bayılma kargaşasını boş verip sakince kapıyı kapattım. Sesler bir süreliğine kesildi, bense önümdeki birkaç günü geçireceğim odaya boş boş baktım.

"Haydut, neredesin?"

Yine ses gelmedi. Birkaç adım daha atıp televizyon masasına, komodinlerin altına bakmaya başlamıştım ki arkamdan duyduğum sesle sıçradım.

"Ayy!"

Haydut örümcek adam gibi perdeden aşağı kayıyordu. Kapkara bir şeyin pat diye yere düşmesi yeterince korkunç değilmiş gibi çok daha berbat bir şeye şahit oluyordum.

Ceyhun'un son derece pahalı ve kaliteli görünen perdesi, Haydut'un patisine takılmış ve tırmık iziyle aşağı doğru sünmüştü; deyim yerindeyse perde perdelikten çıkmış, sarkıyordu.

"Allah seni kahretmesin Haydut, e mi! Oldu mu şimdi?"

Misafir evinde beni mahcup edeceğini bildiğim hâlde sanki ilk kez yaşıyor-muşçasına ecel terleri dökerken ona koşuyordum, bu sırada kötü bir şeye sebep olduğunu fark eden Haydut, ona doğru koştuğumu görür görmez bacakları-mın arasından kaçırverdi.

Aval aval perdeye baktım. Bunu yaptırmak kim bilir kaç liraydı? Yenisini almak bile bana daha ucuza mal olurdu.

"Tamam da beş parasızken bunları yaşamak zorunda mıyım?" diye fısıldadım öfkeyle. Bir yandan da çözüm arıyordum.

Ceyhun'dan bu perdeyi kaç gün saklayabilirdim acaba? Belki o süre zarfında bir iş bulabilir, sonra da yenisini ucuza diktirecek bir yer bulup bu sorunu hallederdim.

"Aradan çıkarabilir miyim ki hemen?" diye mırıldandım perdenin sarkmış iplerine dokunurken.

Hayır, perde ne alakaydı? Anlamıyordum ki!

Haydut'un tavana tırmanma merakı, lisedeki ergenlik hormonları vücuduna sığmayan sınıf arkadaşlarımla azgınlığıyla yarışacak derecedeydi.

"Ulan, bu kedi nereden çıktı? Git! Hoşt!"

Ufuk'un bağırdığını duyduğumda odanın kapısını yeterince iyi kapatamadığımı anladım. Fakat şimdi oraya dönecek vaktim yoktu, çabucak içeri biri dalmadan perdeyi duvar kenarına doğru toplamaya giriştim. Hepsi bir kenarda birikince kumaşın yırtıldığı belli olmuyordu.

"Serce!" diye bağırdı Ceyhun. "Serce, şunu bir alır mısın?"

Anında Haydut'un yanıtladığını duydum. "Miyaav..." Sesi hırçın geliyordu.

Perdeyle cebelleşirken, "Haydut mu kaçmış?" dedim vakit kazanmak isteyerek.

"Yok, Ufuk miyavlıyor."

"N-Ne?" Kapıya doğru şaşkınca bağırdığımda Ceyhun öfkeliydi.

"Serce, alsana şu kediyi ya! Kim miyavlayacak başka? Bu yine pis pis bakıyor zaten!"

Tırnağımın kırılmış bir köşesi Haydut'un yırttığı kısma denk gelince ip daha çok çekildi, perdedeki yırtık iyice büyüdü. Telaşla elimi kurtarıırken küfrediyordum.

Şansımın içine sıçacaktım! "Geliyorum, tamam!" diye bağırdım panikle.

Perde müsaade etmiyordu. Öfkeyle tekme attım. "Bıraksana tırnağımı, pislik!"

"Serce, niye hakaret ediyorsun? Ben ne yaptım?"

Ceyhun öfkeyle odaya daldığında her şey için çok geçti, beni perdeyle cebelleşirken görmüştü. Çabucak önüme dönüp yırtık kısmı köşeye doğru sakladım, resmen nefes nefese kalmıştım. Güneşliği çeksem de tül üstte kaldığı için her an anlaşılabilirdi.

"Çıksana Ceyhun, geliyorum!" diye çemkirdim görmemesi için dua ederken.

"Serceciğim, şu kediyi bir alır mısın?" dedi parmağını bana doğru uzatıp nazikçe rica ederken.

"Alırım," dedim hızla başımı sallayıp yanına ilerlerken.

"Sen biriyle mi boğuştun, niye suratın kıpkırmızı?"

Ceyhun kapıdan başını uzatmış, içeri bakmaya çalışıyordu; onu hemen dışarı iterek kapıyı kapattım.

"Ya bakma sen Haydut'a. O çok sever öyle evi turlamayı."

"Tura son noktayı Avni'yle koyacak herhâlde," diye iç çekti Ceyhun.

Onunla birlikte odadan çıktım. "Neden ki?"

"Ceyhun, alın artık şu kedi!"

Sebebini Avni'yi görünce anladım.

"Oğlum, kedi kuyruğuyla Avni'nin yüzünü okşuyor, ben neye şahit oluyorum şu an? Allah'ım canımı al... Avni kalksana oğlum, can güvenliğin yok artık!"

Ufuk, arkadaşını kurtarmak için bıçare etrafa bakıyordu, zavallı...

"Yok, yok. Zarar vermez, o sevmiş sadece," dedim Haydut'u almak için acele ederken.

Ufuk ofladı. "Avni'nin hâlâ baygın olması dışında sorun yok."

"Belki ayıltırdı Haydut," demeye kalmadan sahiden de kuyruğundan huylanmış olacak ki Avni hapsirmaya başladı. Gözlerini yavaş yavaş araladığını görünce Haydut'u çabucak kucağıma aldım.

"Gel, oğluşum."

"Üç insanın beceremediğini kedi başardı, helal olsun." Ceyhun şaşkındı.

Haydut sanki söylediklerimizi anlarmışçasına usul usul Avni'ye doğru miyavlıyordu.

Ufuk'la göz göze geldiğimizde gülümsedim. "Büyü yapıyor."

"Kızım bak, kedin de senin gibi bir garip bakıyor zaten, gidin başımdan! Hiç uğraşamayacağım."

Haydut bu kez kucağımdan patisini uzatıp Ufuk'a dokunmaya çalıştı.

"Hoşt!"

"Kendisiyle hangi üslupla konuştuğunu algılama hızı çok yüksektir," diye açıkladım sakince.

Ufuk tek kaşını kaldırdı. "Nasıl yani?"

“Yani ona bir bok muamelesi yaparsan o da seni rögar kapağı olarak görmekten çekinmez, onu diyorum. Bu üst düzey bir kedi.”

Ufuk hırçınca homurdandı. “Aynen, öyle üst düzeyler ki oda tahsis ediyoruz yüce kedilere!”

Bu sıfat Haydut’un hoşuna gitmiş olacak ki keyifle mırladı.

Ceyhun hemen, “Tamam,” diye araya girdi. “Konuşmuştuk bu konuyu, değil mi kardeşim?”

“Konuştuk,” dedi Ufuk sıkıntıyla.

Nasıl olmuştu, bilmiyordum ancak aralarındaki sessiz bakışmadan bir şekilde benim burada kalmam gerektiğine ikna edildiği anlaşıyordu. Ceyhun, benim yanımdan ayrılınca arkadaşına daha ılımlı yaklaşmış olmalıydı.

Avni bu kez bir daha bayılmamak üzere ayılmıştı; Ufuk arkadaşını sakince kaldırmaya çalışıyor, bir yandan da yüzüne doğru üflüyordu. Odadaki telefonun çalmaya başladığını duyunca kucakladığım Haydut ile birlikte yeniden geriye döndüm.

“Serce, ben birazdan geliyorum,” dedi Ceyhun. Avni’nin başından ayrılamıyordu ancak aklı bendeydi.

“Yok, yok, gelme; sen de üfle Avni’yi,” diye mırıldanıp koşarcasına odama kaçtım.

O korkunç perdeyi görmemesi için ne gerekiyorsa yapabilirdim.

Bu kez temkinli davranıp kapıyı arkamdan kilitledim. Haydut koşarak televizyonun üzerine doğru atlarken ona öfkeli bir bakış atmayı ihmal etmedim.

“Haydut, sakın dokunmuyorsun bir yere!” diye çıktım.

Durup boş boş bana baktı.

“Başıma açtığın maddi zarar yeterince fazla! Devamını kaldıramam,” diye ofladım. Bir yandan da alnımı kaşıyordum.

“Mümkünse yerlere bile basmadan yürü, Haydut.”

Haydut *error* vermiş gibi beni izliyordu.

“Keşke uçabilsen,” diye fısıldadım onun kanatlandığını hayal ederken. Hayat o zaman çok daha kolay olabilirdi.

Telefonum ısrarla çalmaya devam edince çantamdan çıkarıp hemen ekrana baktım. Annemin aradığını zannetmiştim ancak gördüğüm isim beklenmedik bir şaşkınlık yaşamama sebep oldu.

“Salih?” dedim telefonu şaşkınca kulağıma götürürken. “Minik tilkim...”

“Serçe?” dedi hüznle karşıdaki ses. “Minik kuş...”

Şu an dayanılmaz hüznü bir ana şahittik, sayın seyirciler.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle.

“Yok, yok,” dedi Salih de aynı masumiyetle. “Ben yardımcı olayım asıl. Ne olur?”

“On puan da verilmiyor ki şimdi buradan,” dedim iç çekerken. “Neyse be Salih. Hayat...”

“Bugün beni aramışsın, bir şeye ihtiyacın var mı diye sorayım demiştim,” dedi Tilki Salih ondan beklemediğim bir yüreklilikle.

“Vay be!” diye bağırdım. “İşte cesaret! İşte feraset! İşte insan gibi insanlık! Yavrum be!”

“Yok, estağfurullah,” dedi Salih sanki daha da küçülerek. “Senin yaptığın iyiliklerin yanında bizimki ne ki güzel kardeşim?”

“Salih, güzel bir şeyler duymaya çok ihtiyacım var,” dedim aniden ağlamaya başlarken.

Telefonun karşıdaki ses aniden sustu.

“Salih,” diye ağlamaya devam ettim. “Salih, ana ocağına döneceğim bu gi-dişle; ben bitmişim, Salih.”

“Serçe, dur,” dedi telaşla. “Dur, ağlama! Sen Serçe’sin, kendine gel!”

“Benim duygularım yok mu göt?” dedim hıçkırırken. “Ben niye ağlayamıyorum?”

“Ne güzel göt diyorsun,” dedi iç çekerek. “Hep böyle ağız dolusu küfür edebilmek istemişimdir.”

“Salih ne diyorsun ya?” dedim daha çok ağlarken. Kolumla akan burnumu sildim.

“Serceciğim, ağlama canım, dur!” dedi Salih panikle. “Tabii ki güzel bir şeyler söylemek için aradım seni, benim güzel arkadaşım.”

“Ne olur, söyle,” dedim ağlamayı keserken.

“İyi misin sen? İyisin, değil mi? Bak, alışık değilim bu hâllerine.”

Burnumu çektim, gözyaşlarımı silip odadaki aynaya yürüdüm. Kirpiklerim birkaç damla yaşla ıslanmış, burnumun ucu kızarmıştı.

Aynaya gülümsedim. "İyiym."

"Emin misin?"

"Vallahi iyiym," dedim yan dönüp çenemi incelerken. Sonra burnumun ucuna dokundum.

"Bazen ağlayınca daha güzel görünüyorum gibi geliyor da Salih," diye açıkladım. "O yüzden hazır dolmuşken duyguları boşaltayım dedim."

"Kızım, sen az önce ağlamıyor muydun?" dedi Salih dehşet içinde.

"Ee, ağlama dedin ya, sustum işte."

Bunun da ne istediği belli değildi.

"Tamam da ne bileyim, ben depresyona giriyorsun falan sandım, üç buçuk attım burada!"

"Yok ya, depresyona giremem," dedim ilgisizce. Dudaklarım kızarmıştı, hafifçe yaladım.

Vallahi çıtır kızdım.

"Şimdi depresyona gir... Dizi, film, abur cubur... Sonra geri çıkması var... O arada günler geçecek falan... Ee, kedilere kim bakacak? Kim iş bulacak bana? Bir ton yük," diye konuştum saçlarımı düzeltirken.

"Haklısın," dedi Salih şaşkınca.

"Bize depresyon bile lükstür be Salih," dedim iç çekerken.

Sağ tarafımdan büyük bir gürültü gelince sıçradım, telefonu kulağımdan çekmeden o tarafa koşunca Haydut'un komodindeki güzel vazoyu kırdığını gördüm.

"Taş üstünde taş bırakma zaten!" diye çemkirdim. "Ne olur, başımıza çal bütün apartmanı, Haydut! Yahu, iyi ki uslu dur diye yalvardım sana!"

Haydut, şimdi de vazoun sağlam kalan büyük parçasının deliğini inceliyor, patisiyle itekleyip duruyordu.

"Salih bir şey diyor musun, kapatayım artık?" dedim telaşla Haydut'a koşarken.

Bir yerini kesecekti! Bu kedi bazen ömrümü yiyordu.

"Evet, evet, diyeceğim. Dur, kapatma!" dedi Salih. "Sen çıktın ya hani işten..."

"Salih dur, kedi kolunu vazoya soktu!" diye bağırdım panikle.

Haydut'u kırılmış parçalardan uzaklaştırıp sağlam kalan vazoyu tutarken o sırada Salih, telefonda beni bekliyordu.

"Kedinin kolu mu?" dedi şaşkınca.

Gözlerimi devirdim. "Ay patisi işte! Adı her neyse! İnsandan eksiği yok, fazlası var zaten!"

Haydut'un sıkıştırdığı patisini kurtarıp vazoyu eski yerine koydum. Kırık parçaları toplarken ofluyordum.

"Sen ne diyecektin?" dedim Salih'e.

Haydut nihayet pes etmiş ve yatağa yatmıştı.

"Kızım, sen bir devir kapattın!" dedi Salih konuya girecek olmanın verdiği heyecanla. Acayip gaza gelmişti.

"Ne devri?" dedim hiçbir şey anlamayarak. Kırık parçaları çöpe atmak için komodindeki rulo peçetenin içine sardım.

"Sen o gün isyan bayrağını çektin ya... Sen gittikten sonra bir kıyamet koptu..."

"Ne oldu Salih, anlatsana!" diye bağırdım. "Dedikodu istiyorum! Dedikodu! Haydi!"

Hiç beklemediğim bir anda Ceyhun telaşla kapımı yumrukladı. "Serce? Serce, iyi misin? Bir şey mi oldu?"

"Of yine bölündü işte ya," diye fısıldadım öfkeyle. Sonra kapıya doğru bağırdım. "Bir şey yok, Ceyhun. İyiyim!"

"Bir gürültü geldi az önce! Sen mi düştün?"

İçimden, "Sana mı?" diye düşünürken sırıtırıyordum. Evet, onu gördüğüm andan beri feci bir düşüştüyüm.

"Serce? Ya açsana! Kapı niye kilitli?"

"Bir dakika, şu an uygun değilim!" diye seslendim. Ardından çabucak telefona döndüm.

"Salih, bir nefeste anlat artık yoksa bir daha nefes alamazsın!"

"Tamam," dedi nefretimden ürkerken. "Anlatıyorum, dur! Ertesi gün Radar bizi sorguya çekti, tam da ondan beklenildiği gibi..."

"Radar mı?" dedim pişmiş kelle gibi sırıtırken. "Sen de mi?"

Demek meşhur mahlaslarım sınırları aşmıştı, halka yayılıyordum.

"Sadece ben değil ki," diye güldü Salih. "Adam bizi azarlarken arkalardan bağırmasınlar mı Radar diye! Neye uğradığını şaşırdı."

Dudaklarımdan büyük bir kahkaha kaçmasın diye elimle ağzımı kapattım. "Ne diyorsun? Ee, sonra? Çabuk!"

"Sonra vay siz o kızın yolundan nasıl gidersiniz, ben çocuk oyuncağı mıyım, hepinizi kovarım diye bağırmaya başladı!"

"Minik fare kükredi," diye mırıldandım.

Haydut kulaklarını havaya dikti. "Ay sana mı dedik, yat Haydut."

"Neyse dinle, dinle," dedi Salih heyecanla. "En güzel kısım! Arkalardan üç kişi öne çıkmaz mı? Biz istifa ediyoruz dediler!"

"Aaa!" dedim şaşkınca. "Ciddi mi bu?"

"Ya devamı?" dedi Salih. "Önlerden de bir grup çıkıp, "Biz de istifa ediyoruz," diye bağırmasın mı?"

Ağzım beş karış açılmıştı. "Oha!"

"Sonra ben de ayağa kalkıp, "Gidiyorum," diye haykırmaz mıyım?"

Kalbim delice çarpıyordu. "Salih ya!" diye çığlık attım heyecanla. "Ay siz deli misiniz?"

"Ne sandın kızım?" dedi övgü istercesine gerinirken.

"Aslansın, kaplansın! Yiğitsin! Koçum musun be?" diye gazladım.

"Dur, tamam, çok gaz verme!" diye uyardı çabucak. "Rafet, önce gidin falan diyecek gibi oldu. Sonra bir baktı ki domino taşları gibi dokunduğu devriliyor..."

"Sen şakasın," diye fısıldadım.

"Herkes, "Ben de, ben de," derken kala kala bir tek keltoş Duran kaldı elinde."

"Selda ve Ahu bile mi istifa etti?" diye mırıldandım.

Salih güldü. "Aslında uyanıklık ettiler. Bu kadar kişinin işten çıkmayacağını hepimiz biliyorduk, onlar da akıma ayak uydurdu. Rafet saf gibi kaldı. Resmen ertesi gün telefonla görüşecek bir temsilci bile kalmamıştı."

"Vay be," diye fısıldadım. "Siz neymişsiniz?"

"Kızım, asıl sen nesin? Sen yaptın, sen başardın! Şu an şirkette nasıl ilahlaştırıldığını biliyor musun, sana ne kadar duacı olduklarından haberin var mı? Herkesin gözünü açtın, cesaret verdin, yargı dağıtıp gittin!"

"Yaptım, değil mi?" diye gülümsedim heyecanla. Eh, en azından benim kovulmam bir işe yaramıştı.

"Tabii," dedi Salih. "Sonra Rafet, paşa paşa özür diledi. Herkes geri dönmek için zam şartı koşunca mecburen kabul etti. Neredeyse eski maaşın iki katıyla işe döndük."

"Helal olsun be!" diye kıkırdadım. "İyi olmuş o patron bozuntusuna."

"Serce, açacak mısın şu kapıyı? Yoksa kırıyım mı?"

Salih, "O kim?" diye sordu. "Neredesin sen?"

"Salih, ben kapatıyorum şimdi," dedim çabucak. "İşim var."

"Tamam, sen sıkma canını, o yüzden aramıştım ben de. Bir de unutmadan... Sana bir numara yollayacağım, tanıdık bir yer eleman arıyordu. Yarın sabah görüşmeye git istersen."

Kapıya doğru yürürken Salih'e daha ne kadar minnet duyabileceğimi düşünüyordum. "Salih, çok sağ ol ya. İyilik meleği misin?"

"Ne demek," dedi. "Haydi, iyi akşamlar. Bir şey olursa ara."

Demek ki gırgır şamatanın arasında sahiden iyi dostluklar da edinebilmiştim. Kötü günde belli olur dedikleri kişi, Salih'ti!

Telefonu gülerek kapattığımda anahtarı çeviriyordum. Ceyhun, karşımda öfkeden kudurmuş hâlde beni bekliyordu.

"İyilik meleği değilim ama Azrail olabilirim," diye mırıldandı içeri doğru bir adım atarken. Konuşmanın bir kısmını duyduğunu anladım. "Kiminle konuşuyorsun sen?"

"Ne?" dedim şaşkınca.

"Serce, beni kaç dakikadır dışarıda bekletiyorsun, farkında mısın?" dedi kırıncıca.

"Salih'le konuşuyordum çünkü," dedim sakince. "Önemli bir konuydu."

"Evet, sevinçten havalara uçuyordun! Duydum sesini," dedi bozulmuş bir surat ifadesiyle.

"Yahu, tamam," diye mırıldandım. "Önemliydi biraz. O yüzden kapıyı açmadım. Senin neyin var?"

"Yok bir şey, tamam!" dedi trip atarken. Neyi dert ettiğini açıkça söylemiyordu.

“Söyle, içinde kalmasın,” dedim. O sırada bakışlarım az evvel vazounun bulunduğu ancak artık büyük bir boşluktan ibaret olan yere kaydı. Sabredemedim, “Bu arada Haydut, şu vazoyu kırdı,” diye mahcupça mırıldandım.

Ceyhun vazoya bakmadı bile. “Önemli değil.”

Zannediyorum ki o sırada kapının ağzında bizi dinleyen Ufuk, bir anda kafasını uzatıp vazodan kalan boşluğa baktı. “Ceyhun, bu annenin özel olarak aldığı antika vazo değil miydi? Şu bilmem kaç bin dolar olan...”

“Ne?” dedim panikle. “Dolar mı? Bismillah.”

“Ufuk!”

Ceyhun ikaz edince Ufuk hemen toz oldu. “İnanamıyorum,” dedim şaşkınca. “Ben bilmiyordum, özür dilerim. Telafi edemem belki ama elimden geleni-”

“Serce, ben önemli olmadığını söyledim,” dedi Ceyhun ama hâlâ bana bozuktı.

“Ya Ceyhun, lütfen bana daha da kötü hissettirme!” dedim hüznle. “Ne oluyor?”

Ceyhun sıkıntıyla ofladıkdan sonra perdeye doğru yürüdü. “Kapıyı açmadığın için moralim bozuldu sadece. Ayrıca bu perde niye sonuna kadar açık? Millet içeriyi izliyor.”

“Kapatma!” dedim telaşla onun önüne geçip. “Böyle kalsın.”

“Serce gece olmuş, ışık da yanıyor. Kapatalım şu perdeni, çekil.”

“Ya ben böyle seviyorum!” dedim onu perdeden telaşla uzaklaştırırken.

Vazonun fiyatını öğrenen kalbim, bir de perde faciasını kaldıramazdı. En iyisi telafi edene dek saklamaktı.

“Kızım, bir kere de normal bir şey sev, olmaz mı?” diye yakındı Ceyhun. “Rahatsız oluyorum ben. Kapatalım bak şu perdeyi.”

“Ben ışığı kapatırım, görünmez içerisi, perdeye dokunma lütfen,” dedim onu bırakırken. Nihayet durdu ve yüzüme bakmakla yetindi.

“Tamam,” dedi. “Tamam, dokunmuyorum.”

“Söyleyecek misin sorunu?” dedim hızla konuyu değiştirmek isterken.

İkimiz de odanın ortasında dikilmiş, birbirimize bakıyorduk. Ceyhun çocuk gibi bozuk atmaya devam etmekte kararlıydı.

“Yok bir şey. Gel de yemeğini ye, acıktın.”

Gelmemek için bir bahane ararken Ceyhun işaret parmağını dudağıma bastırdı.

"Sus. İtiraz istemiyorum, masayı hazırladım."

Ben, şaşkınca dokunduğu yerin uyuşmasıyla kendimden geçerken o, sakince geri çekildi. Parmağı yavaşça dudağımdan ayrıldı, sonra arkasını döndü ve odadan çıktı. Derin bir nefes verip kendime geldim.

Bana her dokunduğunda böyle uyuşacak mıydım?

Çaresiz adımlarla mutfağa ilerledim, yapacak bir şey yoktu, ev sahibi bize söz bırakmamıştı.

"Vallahi Avni bayılırsa benim suçum değil," diye mırıldandım iç çekip peşinden yürürken.

Olacaklar benim kontrolümde değildi. Canım onlardan birine kötülük yapmayı çekerse kendimi de durduracak değildim.

"Millet," diye seslendi Ceyhun. "Serce de yiyecek. Bir tabak daha koyun."

Mutfağa girer girmez önce masanın ucunda oturan Avni ile göz göze geldik. Beti benzi bir tuhaftı ama bu kez bayılmamıştı.

"Biz kalkıyoruz birazdan," dedi Ufuk yüzüme bile bakmadan. "Bekle iki dakika."

Öylece ayakta dikiliyordum, nedense bu sert tavır beni hiç şaşırtmamıştı.

Ceyhun, "Ufuk," diye uyarıp oturdu. "Kalkmanıza gerek yok. Masada boş yer var, kardeşim."

Sonra bana dönüp yanındaki sandalyeyi çekti. "Geç, Serce. Otur."

Artık minik kuşun değil miyim? diyecek gibi olsam da sustum. Ortam gergin ve ciddiye.

"Sonra yerdim ben ya," diye iç çektim. Lafı eveleyip geveliyordum. Açıkçası bu herifler benim de moralimi bozmayı başarmıştı. Artık onlara çemkirecek gücüm de kalmamıştı, son yirmi dört saatte öyle çok şey yaşamıştım ki uyumak istiyordum.

"Haydi Avni, kalk." Ufuk çatalıyla Avni'yi dürttüktan sonra birlikte ayağa kalktılar. Ceyhun ofladı.

"Ya çocuk musunuz siz? Serce burada kalacak ve evin içinde köşe kapmaca falan oynamayacaksınız! Oturun şuraya."

"Kardeşim, sen bize sordun mu?" dedi Avni sakince. Benden tarafa bakmaya çalışıyordu.

Öfkələndim. "Ceyhun, bir şey sormak istiyorum. Bu evde sen mi kalıyorsun yoksa üçünüz beraber mi yaşıyorsunuz?"

Ceyhun yorgunca iç çekti. "Serce..."

"Eğer üçünüz kalıyorsanız haklılar," dedim en sonunda bu duruma katlanamayarak. "O hâlde beni niye ev seninmiş gibi davet ediyorsun ki? Konu bu kadar uzamazdı."

"Ev benim zaten," dedi Ceyhun sakince. "Onlar arada bir gelip bende kalıyorlar."

Hışımın Avni'ye baktım. "O zaman sorun ne? Ceyhun bir başkasını misafir ettiğinde de böyle davranıyor musunuz yoksa bana özel mi? Ah, sormama bile gerek yok. Cevap belli zaten."

"Ben Ceyhun'la konuşuyorum," dedi Avni düz bir sesle.

Yok... Bunlar beni deli etmeye çalışıyordu. Katil olursam hesabı benden sorulmasın!

"Şaka mı yapıyorsunuz siz? Ben de insanım," dedim kendimi gösterirken. "Ve buradayım. Yokmuşum gibi davranamazsınız!"

"Kedinize özel oda tahsis ettirirken yeterince gördük varlığını!" dedi Ufuk.

Ona gülümsedim. "Ufuk, sence tek problem benim kedi mi? Yoksa kendine ve bize dürüst olabilecek cesarete sahip değil misin?"

"Problem sensin!" dedi Ufuk kışkırtmama cevap verirken. "Senin tavrın!"

"Ha şöyle," dedim başımı sallarken. "Açık olalım. Dökülün."

"Sevmek zorunda mıyım ben seni?"

Ufuk'un öfkesiyle Ceyhun yeniden araya girdi. "Ufuk, ileri gitme."

"Ne var abi? Sevmek zorunda değilim! Üstelik kız bize saygı duymuyorken hiçbir şey yapmak zorunda değilim!"

Avni hak verircesine başını salladı. "Aynen öyle, kardeşim."

Dudaklarımdan büyük bir kahkaha kaçtı. "Saygı mı?"

Bu kez sahiden eğlenmişim. Bu, son zamanlarda duyduğum en komik şeydi.

Ceyhun beni durdurmaya çalışsa da buna müsaade etmedim. "Bir dakika, bir dakika... Orada herkes duracak. Bana söz hakkı doğuyor çünkü. Bu kadarını yapmanıza izin vermeyeceğim."

Önce Ufuk'a döndüm, sesim son derece sakın çıkıyordu, dudaklarımı ıslattım.

"Affedersiniz, ben yanlış mı hatırlıyorum yoksa siz üçünüz ve hatta yanınıza aldığınız birkaç kişi daha..."

Hepsi çıt çıkarmadan bana bakıyordu. "Beni işimde gücümdeyken arayıp rahatsız eden işsiz arkadaş grubu değil miydiniz? Yanlışım varsa düzeltin lütfen."

Ceyhun konunun büyümesini istemiyordu. "Yapmayın şunu."

"Bir dakika ya!" dedim ellerimi kaldırıp. "Neden kabul edecekmişim? Beyefendi kendisini huzursuz ettim diye bana saygı duymayacak, beni sevmeyecekmiş! Ya ben seni seviyor muyum sence? Senden çok hoşlanıyor gibi mi duruyorum oradan bakıldığında?"

Ufuk öfkeyle dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ne oldu, ezilip büzüleceğimi mi sanıyordun?" dedim başımı dikleştirip. "Utanacağımı mı? Misafirim diye köşeye geçip o imalı bakışlarınızla beni rahatsız etmenize izin vereceğimi mi? Kusura bakmayın, aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor, beyefendi."

Tabağımı ileriye ittim, masadan kalktım. "Asıl ben sizinle aynı masada oturmayacağım. Madem sidik yarıstırıyoruz, o hâlde buyurun."

Ufuk dudaklarını araladığında onu susturdum. "Ben sizi tanıımıyordum bile! Hiçbir husumetimiz yoktu! Arayıp benimle alay ettiniz, sineye çektim. Çünkü işimi kaybetmemek için bunu yapmak zorundaydım. Arkadaş grubunuzun çirkin kahkahalarına kulaklarımı tıkamak zorundaydım. Sonra ne oldu?"

Avni utanmış gibi başını eğdi, herhâlde bu kadar açık sözlü olmam hoşlarına gitmemişti.

"Beni yeniden aradınız!" dedim gülümseyerek. "Üstelik tekrar alay ettiniz! Bu kez Ceyhun'a puan konusunu ima ettiğimde yaptığı hatayı fark etti ve evet, en azından insanlık yaptı, hatasını telafi etmeye çalıştı. Peki ya sonra? Burada benim hiçbir suçum yokken siz ikiniz, Ceyhun'un morali bozuk diyerek beni bir kez daha aradınız ve benimle tekrar üst perdeden konuştunuz!"

Ufuk, "O tam olarak öyle değildi," diye araya girdi.

Açıklamak için çırpınır vaziyetteydi ancak benim de tepem atıvermişti.

"Tam olarak öyleydi!" dedim. "Sanki ben her aradığınızda sizi eğlendirmek zorundaymışım gibi Ceyhun'un morali bozuk diye bana bağlandınız. Neden? Çünkü ben bir operatörüm; fikirlerim, duygularım, iradem olamaz! Nasılsa o lanet telefonu her türlü açacağım! Açmak zorundayım. Sizinle konuşmak zorundayım, değil mi?"

"Tamam, biz o zaman çok ayıp etmiştik," dedi Ufuk sıkıntıyla. Avni de peşinden, "Onun için özür dileyecektik," diye mırıldandı ama devam edemedi.

"Hadi ya! Özür dileyeceklermiş. Ne zaman? Mezarıma çiçek bırakacağınız galiba. Geçin bu masum ayaklarını, bana sökmüyor çünkü! Siz olay unutulup gitsin diye beklediniz. Pişmanlık hisseden insan, hatasını anladığı ilk anda gelirdi."

Derin bir nefes verdim, şimdi derin bir sessizlik baş göstermişti. "Sizin başlangıçta yaptığınız o hatalar ve devamında kontrol edemediğim birçok sebep yüzünden ben bugün o işe sahip değilim! Bunu biliyor muydunuz?"

Herkesin sesi soluğu kesildi.

Gülümsedim. "Üstelik size bir şey daha söyleyeyim mi? Aradığınızda patronuma yalanlar söylediğim ve uyanık olduğum için bunca zaman sizi idare edebildim. Benim yerimde bir başkası olsaydı, siz daha saf biriyle alay etseydiniz belki ilk günden onu kovarlardı! Çünkü sizin bana verdiğiniz her düşük puan yüzünden işim riske giriyordu! Alacağım maaş bile buna bağlıydı."

Ufuk hemen, "Gerçekten biz bu kadarını bilmiyorduk," dedi. Kendini aklamaya, vicdan azabı çekmemeye çalışıyordu. Buna izin vermeyecektim.

"Kusura bakma ya, sizin cahilliğinize de ben üzülemem!" dedim sertçe.

"Bu bahaneyle işin içinden sıyrılamazsınız. Size durumu kaç kere anlatmaya çalıştığım hâlde bir de Hazal'ı üzerime salmadınız mı? Haydi, dürüst olun. Avni... Hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum! Sayenizde sizinle uğraştığım yetmezmiş gibi ruh hastası, sorunlu kız arkadaşınız da başıma musallat olmuştu!"

Hiç kimse yanıt veremedi, Ceyhun'un sıkıntıyla ellerini başının arasına aldığı gördüm. Her ne kadar onun bu hâline içim cız etse de arkadaşlarının hiçbir şey olmamış gibi üzerime gelmelerine katlanamıyordum, ben buna izin verecek biri değildim.

Eğer kendi hakkımı aramazsam kimse gelip bana ne hissettiğimi sormayacaktı. Hayat yolu, bazen istediklerini tutup söke söke almaktan geçiyordu.

"Ne oldu?" dedim yapmacık bir keyifle. "Neden bana yaptıklarınızı size dürüstçe anlattığımda yüzünüz düştü? Şimdi de gelmiş, ben saygısızlık yapmışım gibi tavırlara bürünüyor, kedimi bahane ediyorsunuz."

Ufuk'u omzundan ittim. "Affedersin de asıl ben seni sevmek zorunda mıyım? Hani beni sevmiyormuşsun ya... Sanki buna çok ihtiyacım varmış gibi... Ben buraya Ceyhun istedi diye geldim. Ve sana iyi davranmak zorunda falan değilim."

Ufuk'un suratı kızartırken bir kez daha cümlelerimi bastırdım: "Sen benim minnet duyacağım biri değilsin çünkü. İçinizde insanlık yapan, hatasını telafi eden tek kişi Ceyhun'du. Ve ben sizin gibi terbiyesiz insanların benim karakterim hakkında konuşup durmasına, hele ki saygıyı ağızına almasına izin vermiyorum."

Masadan keyifle ayrılırken son kez yüzlerine baktım. "Bundan sonra birinde hata ararken aynı haltı daha önce ben yemiş miydim diye düşünün. Belki problem oradadır."

Derin bir nefes verip onlara baktım. "Belki siz de bir başkasının saygısını hak edecek insanlar değilsinizdir, ne dersiniz?"

Tabağıma yüzümü buruşturdum. "Şimdi size afiyet olsun, benim iştahım kaçıyor burada."

Yemeği tamamen boş verip geriye döndüm ve koridorda odama ilerlemeye başladım.

"Baba parası züppeleri," diye fısıldadım kendi kendime. "İki gün beş kuruşsuz hayatta kalın da göreyim sizi. Dingiller."

Benimle boy ölçüşebileceklerini zannediyorlardı.

"Serce!" diye seslendi Ceyhun. "Beklesene bir."

"Ceyhun," dedim odanın kapısını kapatmadan önce. "Bak, bugün gidecek başka bir yerim olsa buraya zaten gelmezdim. Israr ettin, beni omzuna attın, geldim. Seni anlıyorum, iyi niyetine güveniyorum ama lütfen konuyu kapatalım. Kendimi ezdirecek değilim. Onlar kendi hatalarını görmezden gelirken hiç değilim!"

"Ben onu demeyecektim," dedi kapının ağzında. Canı sıkkın görünüyordu.

"Bütün bunlara zaten biz sebep olduk," dedi söylemek zor olsa da. Evet, ilk kabullenen oydu.

Yine de bütün yükü onun omuzlarına yıkmak haksızlık olurdu. Başımı iki yana salladım.

"Seninle konuşmaya devam etmeseydim bunlar olmazdı," dedim sakince. "Bunu ben seçtim. Siz sadece fırtınayı başlatan taraftınız."

"Ben konuşurum onlarla," dedi Ceyhun kararsızca.

"Onlarla konuştuğunda benim sakinleşeceğimi mi düşünüyorsun?" diye gülümsedim.

Ceyhun gözlerime baktı. Kapıyı kapatmadan önce iç çektim.

"Öyleyse beni hiç tanımamışsın."

4: Aşıkakanlar Da Âşık Olur

Söyleyecek çok şeyin vardır ama bazen yorulursun. Bugün öyle bir gün, dostlarım. Selametle.

Ertesi sabah koynumda Haydut'la uyandığımda bir an için zaman ve mekân algımı yitirdiğimi, kendi evimde tatlı bir güne uyanır gibi olduğumu fark ettim.

Elbette bu tatlı his çok kısa sürdü, yaklaşık üç saniye kadar...

"Bitmişiz biz, Haydut," diye homurdandım kedimin havaya diktiği tüylerini okşarken, bir yandan da esniyordum. Haydut, yanıt vermek yerine rahatsızca kıpırdanmakla yetindi.

Sus ve sarıl deme şekliydi.

"İyi hoş, yatağa yayılıyorsun da... Buradan da er ya da geç gitmemiz gerekiyor. Farkındasın, değil mi?" diye mırıldandım siyah tüylerini okşamayı sürdürürken içli içli.

Salih bizim korkunç hâllerimize acaba kaç gün tahammül edebilirdi? Onun da evinde, Ceyhun'un annesinin hediye ettiği bilmem kaç bin dolarlık antika vazolardan var mıydı mesela?

Eğer varsa teşekkürler, hiç almayabilirdim.

"Burada kalsam bir dert, çekip gitsem bir dert be Haydut. Başımıza ne çoraplar ördük biz böyle? Olduğumuz yerde battıkça batıyoruz. Farkında mısın?"

"Miyaav."

"Aynen, oda çok havasız kalmış. Çekilsene, açayım."

Haydut'u yatakta kenara itekleyip uykulu gözlerle ayağa kalktım, bacaklarımı sürükleyerek pencereye ilerledim ve içeriye temiz hava girebilmesi için camı açtım. Yüzüme sabahın soğuk rüzgârlarının değdiği ilk an derin bir nefes verdim.

Dün gece feci bir şeye sebep olmuştum. Belki üçüncü dünya savaşı değildi ama büyük bir kıyametin habercisi olduğu kesindi.

Bir ip te iki cambaz oynamazdı, bu evde kalırsam asla sinirlerimi kontrol altına alamayacaktım. Çünkü ben hiçbir zaman kendisine yapılanı hemen unuttuven, ne olduysa çabucak affedip eskiye dönebilen o sakin huylu insanlardan olmamıştım.

Ben bu dünyaya ortalığı birbirine katmak için gelmişim. Ve şimdi görüyordum ki araya giren kişi Ceyhun bile olsa benim kendimi durduramadığım bir nokta vardı.

İşte, o kısım çok tehlikeliydi, tıpkı dün geceki gibi.

“Hayır, çocuğun hiçbir suçu yok ki aptal Serce,” diye fısıldadım başımı pencerenin pervazına yaslayıp bulutları izlerken. “O en başta hatasını telafi etmedi mi zaten? Şimdi neden onu arada bırakıyorsun sanki? Aferin!”

Gözlerimi kıstım, bulutlardan biri Radar Rafet’in çirkin suratına mı benziyordu?

“Şeytan görsün yüzünü!” dedim tükürürcesine. “Ne yaptıysa o yaptı zaten!”

Perdeyi öfkeyle kapatmak isterken Haydut’un dün sebep olduğu faciayla yeniden yüzleşmek zorunda kaldım ve iplerin sarktığı kumaş parçasına baktım. Bu felaket görüntü, antika vazonun kırıldığı anı hatırlamama sebep oldu ve içimdeki sıkıntı giderek büyüdü.

Hayır, intikam benim göbek adım olsa da bu kadarı fazlaydı, diğerlerini umursadığımdan değildi ancak Ceyhun’a karşı daha fazla mahcup olmak istemiyordum.

Beni buraya davet etmiş, ardından zorla getirmiş olabilirdi ancak burada geçirdiğim gün sayısını maddi hasarlarla çarpınca ortaya korkunç rakamlar çıkıyordu.

Hem de dolar cinsinden...

“Yapacak bir şey yok. Bu ilk değil be kızım, sen alışıksın göçebe hayata. Bir şekilde tutunacaksın artık.”

Perdeyi boş verip yeniden yatağa döndüm. Haydut, ben yanından kalkınca huzursuzluğu bırakmış, mışıl mışıl uyumaya devam etmişti. Bir süre rahatsız etmeden yatağın ucuna oturup onu seyrettim. Nefes alıp verdikçe inip kalkan tüylerini okşamak istiyor ancak bu tatlı manzara karşısında onu uyandırmamak için kendime hâkim olmayı deniyordum.

Parkta oynarken komşuların çocuklarına sataşan ve bu yüzden her defasında oyundan dışlanan yaramaz bir çocuk gibiydi. Ben de ona sarılıp yeni oyuncaklarla teselli eden anası...

“Sana da kızamıyor ki insan,” dedim tebessüm ederek. “Ben yetiştirdim sonuçta. Sanki burada sen olmasan her şey pürüzsüz mü olacaktı?”

Kimi kandırıyordum?

Kendimi ikna etme sürem tamamlandığında dün valizden çıkarmaya fırsat bulamadığım birkaç parça kıyafeti çabucak kaptım. Odamın hemen karşısındaki banyonun boş olduğunu görünce oraya sıvıştım, hızlı bir duş aldım. Vakit erkendi, ev ahalisi henüz uyanmamıştı.

Fırsattan istifade yeniden odama döndüm ve giyinip aynanın karşısına geçtim.

Kuş yuvasını andıran saçlarıma parmaklarımı daldırıp bir süre düzeltebilmek için çaba sarf ettim ancak faydasız olduğunu görünce kendi hâline bıraktım.

Telefonumu kontrol edip Salih’in dün gönderdiği numarayı kaydettim, bugün bu iş görüşmesine gitmek ve ne pahasına olursa olsun kendimi kabul ettirmek zorundaydım. Başka şansım kalmamıştı.

Vakit kaybetmeden numarayı tuşladığımda telefonu çoktan kulağıma götürmüş, gergince tırnaklarımı kemiriyordum. Beşinci çalışta karşıdan bir kadın sesi duyuldu, nefes nefeseydi.

“Bezmi Âlem Dostlar Sofrası, buyurun?”

Yanlışlıkla birkaç çağ geriye mi sıçramıştım?

“Ne?” dedim şaşkınca. “Dostlar sofrası mı?”

“Evet, sipariş için mi aradınız?”

“Yok, Kanuni ile bir bağlantınız var mı diye soracaktım.”

“Anlamadım?”

Salih’in benim için ayarladığı işten ne bekleyebilirdim ki? Onun da potansiyeli en fazla bu kadardı işte.

“Ben şey için aramıştım,” dedim hemen toparlayarak. “Bir arkadaşım sizin numaranızı verdi de. Sanırım eleman arıyormuşsunuz...”

İçimden bulaşıkçı kadrosuna atanmamak için dualar etmeye başlamıştım. İşin kötüsü, şu an buna bile razı gelmekten başka çarem kalmadığını bilmekti.

Rafet kıcıma tekme basar basmaz bütün iş ilanlarını bir güzel taramıştım ancak nafileydi, annem haklıydı. Kimsenin kucağını açmış, beni beklediği yoktu.

Karşı taraftaki kız bir süre duraksadı. "Aslında eleman aramıyoruz."

Şaşkınca kalakaldım. Bu Salih, benimle kafa mı buluyordu?

"Salih yanlış mı yönlendirdi acaba?" diye mırıldandım telefona kararsızca. Ne diyeceğimi bilememiştim.

"Aaa," dedi karşıdaki kadın. "Siz, Salih Bey'in yönlendirdiği kişi misiniz? Tamam, o zaman görüşmeye bekliyoruz, hanımefendi."

Rahatça bir nefes verdim. "Öyle mi? Çok sevindim. Ne zaman geleyim?"

"Hemen bugün görüşelim," dedi kadın. "Yoğunluk var, kusura bakmayın, siparişlerimiz birikti. Görüşmek üzere."

"Görüşmek üzere," dedim kadın telefonu suratıma kapatmadan bir saniye önce.

Sonra telefonu kulağımdan indirip boş ekrana bakarken mırıldandım:

"Yine bir haltlar yiyorum ama hayırlısı."

"Serce?"

Kapım nazikçe tıklatıldığında Ceyhun dışarıdan sesleniyordu. Haydut onun sesini işitip bir anlığına kulaklarını dikse de uyku daha tatlı gelmiş olacak ki gözlerini kapıya çevirdikten bir süre sonra yeniden yastığa gömüldü ve uyuyakaldı.

Bense metroya mı yoksa otobüse mi binersem görüşmeye daha erken gidebilirim diye hesap yaparken kapının kilidini çeviriyordum.

"Efendim?" dedim heyecanla Ceyhun'a.

Cümlemi sürdüremeden durup bir soluklanma, hafifçe yutkunma ve kuru-yan boğazımı ıslatma ihtiyacı hissettim.

Utanmasam iki parmağımı dudağıma sıkıştırıp bir ıslık çalacaktım.

"Her zaman böyle mi uyanırsın?" dedim Ceyhun'un uyku mahmuru gözlerine bakarken.

Madem yeşille mavinin ortada bulunduğu böyle güzel bir ton vardı, diğer renklerin var olmasının anlamı neydi? Bunun güzelliği zaten gökkuşağına bedeldi.

"Nasıl uyanmışım?" dedi Ceyhun başını eğip kıyafetlerine bakarken.

Bakışlarımdan huzursuz olmuş gibi tişörtünü düzeltti, bense bu kadar dağınık ve çabasızsken bile nasıl kalbimi yerinden hoplatacak kadar iyi görünebildiğini sorguluyordum.

Evin bazı bölgelerine, dikkat Ceyhun çıkabilir tabelası asmak şarttı.

“Serce, ne bakıyorsun öyle tip tip, yoksa bir şey mi var yüzümde?”

“Maşallah,” dedim nezaketi elden bırakmadan yürümeye özen gösterirken.

Sahiden çok zorlanıyordum. İçimden geçen tek şey dağınık, siyah saçlarında parmaklarımı gezdirmek; hafifçe çattığı biçimli kaşlarının üzerine şöyle bir dokunup geçmek ve tatlı tebessümünün dudaklarında peyda oluşunu izlerken gözlerinin renginde kaybolmaktı.

“Şair olacak kızmışım...” diye iç çektim. “Operatör olmuşum.”

“Şu an benim anlamadığım bir olay dönüyor burada ama hayırlısı,” dedi Ceyhun sıkıntıyla.

Ona iltifat ediyor olabileceğime ihtimal vermemiş, bu yüzden iyice huzursuzlanmıştı.

Cümlelerime ket vurmamış. “Bir şey yok, Ceyhun ya... Uyanınca çok tatlı görünüyormuşsun. Onu dedim.”

Ben, hülyalı hülyalı onun gözlerine bakarken Ceyhun, duyduklarıyla ufak çaplı bir şok krizi geçirdi. Dudakları şaşkınca aralandı, bir süre irice açtığı gözleriyle ciddi olup olmadığını sorgular gibi yüzüme baktı. Ardından hemen toparlandı ve söylediğim cümleyi anlar anlamaz kocaman sırttı.

“Tatlı mı?” dedi otuz iki dişini gösterirken.

“Hı hı,” diye mırıldandım. “Vallahi inkâr edemeyeceğim.”

“İlk kez bana böyle güzel iltifat ediyorsun, minik kuş,” diye mırıldandı çapkınca.

Bana doğru bir adım atıp odaya girerken ben, gözlerimi bir türlü gözlerinden çekemiyordum.

“İçimden geldi öyle...” dedim şapşal bir tebessümle.

“Dışın böyleyse içini düşünemiyorum ki,” dedi nefesi ciğerlerine yetmiyormuş gibi soluklanırken.

Aniden irkildim ve bir nefes uzağımda bekleyen Ceyhun’u telaşla ittim.

“Yavaş! Vur dedik, öldürdün.”

Ceyhun sırtışını yüzünden silmeden bana doğru yürümeye devam etti, aramızdaki mesafeyi attığı her adımında kapatıyordu.

“Neden? Birlikte ölsek fena mı olurdu, şöyle kalp çarpıntısından mesela?”

Sanırım yanlışlıkla açık kapı bırakmamış, aramızdaki kapıyı komple kırmıştım.

"Ceyhun, bir dakika, Haydut uyuyor bak," dedim telaşla.

Ceyhun geriye dönüp tek eliyle odamın kapısını kapattı ve hemen yeniden bana yöneldi, geriye doğru bir adım atıp ondan uzaklaşacağını fark ettiği an elini hızlı ancak nazik bir hareketle belime doladı.

Gözleri gözlerime bu kadar yakinken tuttuğum nefesi bırakamadım.

"Sabah uyanınca aynaya bakmıyor gibisin," diye mırıldandı yüzünü yüzüme iyice yaklaştırken.

Uzanıp burnunu saçlarımda gezdirdi, kokumu içine çekti.

Bir dakika, sayın seyirciler; biz fazla mı ileri sarmıştık?

Şu an tam olarak ne yaşanıyordu?

Kalbim tatlı bir ritim tuttururken Ceyhun'un saçlarından gelen şampuanın güzel kokusu burnumu doldurdu. Gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmıyor, sanki yarattığı büyülü havanın farkındaymış gibi kirpiklerini dahi kırpıyordu.

"Yok, bakıyorum aslında," diye mırıldandım bilinçsizce. Neden bahsettiğimizi, kokusu beni mest etmişken pek de anlayamıyordum.

Ceyhun dilini şaklattı. "Yok. Bakmıyorsun."

Başını onaylamazcasına iki yana sallarken şaşkınca mırıldandım: "Neden ki?"

"Eğer baksaydın kendi güzelliğinin yanında ben dikkatini bile çekmezdim, minik kuş," diye fısıldadı.

Dudakları dudaklarımın bir nefes uzağındaydı.

Şu an herhangi bir imam namazımı kıldırabilir, cenazemi kaldırabilirdi zira ben bu cümleden sonra yaşamıma nasıl devam edebileceğimi bilmiyordum.

"Ceyhun, biraz mesafe mi şey yapsak," dedim nefes nefese kalırken.

Belimdeki elini hafifçe sıktı. "Serce, biz mesafelere doyduk. Sence de yetmez mi artık?"

Parmakları nazikçe belimi okşarken kalbim delice çarpıyordu. Ceyhun dudaklarını dudaklarıma hafifçe değdirdi.

"Sürekli beni itmek zorunda değilsin," diye mırıldandı huysuzca. "Zıt kuttuplar birbirini çekiyor işte, neden inat ediyorsun? Beni ne kadar uzağa itersen it, bir bakmışsın baş ucundayım."

"Ceyhun," diye mırıldandım.

Allah'ım, ya canımı al ya da beni böyle sına...

"Sadece seni mi sınıyor sanıyorsun?" dedi dudağını kıvrarak.

"Ben yine sesli mi söyledim onu?" dedim çaresizce. "Ben bitmişim ya..."

Ceyhun, beni yavaşça kapının hemen dibindeki dolaba yasladı. Bu sahneyi, evimden eşyalarımı toplarken yaşadığımızı hatırlıyordum ancak yeni bir kalp krizi için en azından biraz mola versek olmaz mıydı?

Ceyhun manyakça koşuyordu ve ben artık müdahale edecek güce sahip değildim. Yelkenlerim yavaş yavaş suya iniyordu.

"Anın getirdiklerinden sürekli kaçmak zorunda değilsin," dedi tatlı sesiyle. Hafif pürüzlüydü, belli ki o da ne diyeceğini çok bilmiyor, yaptığı her şeyi hesapsızca yapıyordu ancak bu hâliyle bile dünyanın en karizmatik adamı olduğunu düşünüyordum.

Hem istediğini alacak cesareti olan hem de asla zorlamayan...

Ceyhun hayati fonksiyonlarımı sonlandırmak, bana felç geçirtmek üzereydi. Ama henüz bundan haberi yoktu.

"Neden kaçayım?" dedim çabucak. "Yok öyle bir şey. Ben sadece biraz hızlı mı gidiyoruz acaba diye..."

"Hâlâ aynısını yapıyorsun," diye güldü. Bir elini usulca kaldırdı, yanağımı hafifçe okşadı. Gözleri yine gözlerimdeydi.

"Hemen inkâr ediyorsun. Ne olur bir kere de uslu durup kabullensen?"

"Tamam, tamam," dedim heyecanımı yatıştıramayarak. "Kaçtım. Haklısın."

"Güzel," diye sırttı. "Bu büyük bir gelişme."

"Öyle miymiş?" diye mırıldandım ecel terleri dökerken.

Ceyhun dudaklarını dudağımın hemen yanına bastırdı. "Öyleymiş."

"Kusura bakma, biraz uzanacağım şöyle yere doğru."

Ceyhun seslice güldüğünde ben yer çekimine teslim olmak üzereydim.

Dizlerim artık tutmuyordu, durduğum yerde hafifçe sarsılır gibi olunca Ceyhun belimi daha sıkı sarıp beni vücuduna yasladı.

"Merak etme, düşmezsin. İzin vermem."

"Ceyhun, o işler öyle değil ya..." dedim güç bela nefes alırken.

Çoktan düşmüştüm, keşke bu sadece vücudumun zeminle temas etmesini kastettiğim bir an olsaydı.

Bu çok daha büyük, daha evrensel, daha sancılı, daha ağırlı ve midedeki keleklerin uçtuğu, tatlı sızılı bir şeydi.

"Beynim yandı lan," diye homurdandı dudaklarını hafifçe uzaklaştırırken.

Ah, yine bir miktar dıştan konuşma sorunsalına tutulmuş olmalıydım.

"Ceyhun, Haydut bu saatte uyanırsa kan kusturuyor bana," dedim güç bela ondan uzaklaşırken. Göz ucuyla siyah tüylü kedime bakıyordum. "O yüzden şey yapsak-"

"Haydut bütün evi tepetaklak edebilir. İnan bana, hiç sorun yok."

Ah, ne diyordu bu çocuk?

"Ama şey, bu eve zararı birkaç bin dolar-" diyecek oldum.

"Seni bir saniye öpmenin, dünyadaki herhangi bir para birimiyle kıyaslanabileceğini düşünmüyorum."

Yok... Yok, bu defa ben gidiciydim, yaşamam imkânsızdı.

"Niye böyle şeyler söylüyorsun ki?" dedim ağlamaklı bir sesle.

Kalbim öyle bir çarpıyordu ki bunun gözlerinden mi yoksa sözlerinden mi olduğunu ayırt edemez olmuştum. Bunu nasıl başarıyordu?

"Söylemeyeyim mi?" diye gülümsedi. Dudakları öyle tatlı kıvrılınca midemdeki kelekler bir kez daha pır pır etti.

Midem kelebekle falan uğraşamazdı, birazdan guruldardı.

"Yok da ben verecek daha iyi bir cevap bulamıyorum..." diye sitem ettim.

"Demek ki her konuda benden iyi olmak zorunda değilsin," diye mırıldandı dudaklarıma.

Bu konuda kimse senin eline su dökemez, diyemedim tabii...

Ceyhun bir maraton koşucusuyla dahi yarıştıramazdı, galip baştan belliydi. Bu çocuk yürümüyor, âdeta uçuyordu.

"Söz veriyorum, bu eve ya da sana zararımın dokunmayacağı bir anda bu sahnenin devamını çekeceğiz," dedim kollarından sıyrılmak için hareketlenirken. "Ama şu an Haydut'un haydut hâllerıyla gerçekten baş edemem. Zaten acilen çıkmam gerekiyor, Ceyhun."

Ceyhun sözümü kesmek üzereyken parmaklarımı dudaklarına bastırdım.

"Vallahi kaçmıyorum! Sadece şu an bu romantizm için hiç hazır değilim de..."

Derin bir iç çekti. "Öyle olsun..."

Belimdeki elini geri çekmeden önce bana karizmatik bir tebessümle yanağını gösterdi.

"Yine de o öpücüğü alacağım sizden, Serce Hanım," dedi tatlı tatlı.

Hiç düşünmeden uzandım ve sıcak dudaklarımı tenine bastırdım. Yanağına kondurduğum öpücük belki dünya için küçüktü ancak bizim için çok büyük bir adımdı!

Çünkü ilk kez kalbimdeki zelzeleleri böyle derinden hissediyor, sağlam sarsılıyordum.

"Devamı ne zaman vizyona giriyor?" diye yandan bir sırıtışla sordu.

Tek eliyle onu öptüğüm yanağını tutuyordu.

Bu manzara öyle şahaneydi ki beni bıraksalar birkaç yüzyıl boyunca Ceyhun'un bu şapşal hâllerini izleyebilirdim.

Derin bir nefes verip geri çekilirken kıyafetimi düzelttim.

"Ben bugün işlerimi halledeyim, sonra bakalım, olur mu? Hemen dönmeye çalışırım."

Ceyhun merakla tek kaşını kaldırdığında gülümsedim.

"Sanırım bir iş buldum. Görüşmeye gideceğim."

Genç adamın yüzündeki tebessüm, yerini düşünceli bir ifadeye bıraktı. "Neresi?"

"Bezmi Âlem Dostlar Sofrası."

"Ne?" dedi anlık bir şaşkınlıkla zavallı Ceyhun. "Orada ne yapacaksın?"

"Yedi cihana hükmedeceğim!" dedim gaza gelmiş bir şekilde bağırırken.

İçimdeki aşk ateşi bana yeni bir imparatorluk kurdurtmazsa ben de Serce Sevinç değildim!

"Kızım, ciddi soruyorum," dedi Ceyhun. "Ben hiç duymadım öyle bir yer. Neresi orası?"

"Ceyhun, lokanta gibi bir yer sanırım," dedim omuz silkerken. "Ben de tam bilmiyorum ki gidince göreceğim. Şu durumda daha iyi bir seçeneğim yok."

Sonra ekledim: "Doğrusu seçme lüksüm de yok. Beni işe alırlarsa hemen başlarım."

“Dur bir dakika,” diye araya girdi çattığı kaşlarıyla. “Ne bu acelen senin?”

Pot kırmamış olmayı dileyerek gündelik bir şeyden bahsediyormuşçasına çantama telefonumu attım, perdeyi ağzımdan kaçıracağım diye ödüm kopuyordu. Hızla ceketimi giydim.

“Ya şimdi birkaç yere de borçluydum. Bir an önce işe girsem hiç fena olmaz. Ev falan da bakacağım daha.”

“Tamam da benimle niye paylaşmıyorsun hiçbirini?” diye ikaz etti Ceyhun yeniden.

“Paylaştım ya,” dedim çabucak.

“Boru değil, ben senin erkek arkadaşınım artık,” dedi Ceyhun ciddi bir surat ifadesiyle.

Bir an duraksayıp ona baktım, ilk kez böylesine ciddiye alınmak istiyor gibi duruyordu.

“Tamam, ona bir şey demedik ki canım,” dedim yatıştırmak için omzunu hafifçe okşarken. Bir yandan da ona gülümsüyordum.

“Böyle şirinlikler yaparak beni geçiştirebileceğini düşünüyorsan doğru yoldasın,” diye homurdandı.

O derin bir nefes verirken kıkırdadım ve uzanıp veda etmek için sıkıca sarıldım.

“Gerçekten sakladığımdan değil,” dedim hemen sonra. “Sadece aceleye geldi. Hayatımın hızına ben de yetişemiyorum artık, görüyorsun.”

Ya yokuş aşağı frenim bozulmuş gibi iniyordum ya da aniden düze çıkıveriyordum. Arası yoktu.

“Yine de önemli bir karar aldığında benimle paylaşman mutlu eder,” dedi masumca. “Sonuçta çalışacağın yerin güvenilir ve senin standartlarına uygun olması çok önemli.”

Ah, bu çocuk sahiden son birkaç yıldır piyasadan bihaber olmalıydı. Hiç iş aramadığı öyle belliydi ki! Standart da neydi? Yeniyor muydu?

“Ceyhun, ne standardı Allah aşkına? Maaşı gününde yatırıp sigortamı yapıyorsa tamam işte! Primi de varsa tadından yenmez. Servisle yemek bana aittir muhtemelen ama o kadar da olur artık, şu an çoğu yer böyle.”

Karşımda masum bir çocuk gibi duran Ceyhun, küçük dilini yutmuş gibi beni dinliyordu.

“Ne zannediyordun ki? Çalışanın şartlarını sunduğunu, patronun sevecen bir tavırla onu dinlediğini, ortak bir karar verildiğini falan mı?”

Cüzdanımı çantaya atarken mırıldandım: “Bütün dünya buna inansa, bir inansa, hayat bayram olsa... İnsanlar el ele tutuşsa, birlik olsa...”

“Durum o kadar vahim mi?” dedi söyleyecek bir şey bulamayarak.

Kapıyı açıp odadan çıkarken başımı salladım. “Daha da fena. Bir ara seninle hobi niyetine birkaç iş görüşmesine gidelim... Tecrübe olur.”

“Tamam,” dedi safça.

Kıkırdadım ve Haseki’nin uyuyup uyumadığını kontrol ettikten sonra Ceyhun’un yanına döndüm. Koridorda masum bir surat ifadesiyle beni bekliyordu.

“Oy, sen hep baba parası mı yedin? Oy, senin patronun olmadı mı? Sen hiç sürünmedin mi? Kıyamam...” derken yanaklarını iki yandan tutup sıkıyordum.

“Ya Serce, bir dur,” dedi sıkıntıyla. “Bak, düşüncesi bile çok bunalttı beni. Senin bunları yaşadığını bilmek beni çok üzüyor.”

“Sakin ol, dünyanın bu şekilde yaşayan yüzde doksanlık bir kısmı falan var, hepimiz için üzülemezsin, Ceyhun. Hayat bu.”

“Böyle hayatın...” diye küfredecek oldu.

“Biri yer biri bakar... Kıyamet ondan kopar,” diye homurdanıp ayakkabılarımı giydim.

Bir yandan da Ceyhun’un oldukça lüks evi, ailesinin ona hediye ettiği pahalı eşyaları; standartları yüksek, kaliteli yaşamı burnuma buram buram para kokusu çağırıyordu. Doğuştan şanslı kesimden olduğunu anlamak için çok zeki olmama gerek yoktu.

İşin doğrusu beni aradıkları ilk gün zaten bunu biliyordum. Ve devamında, hayatımızın bambaşka iki noktada olduğunu bilerek konuşmaya devam etmiştim. Çünkü benimle telefonda fütursuzca alay edebilen o grup ancak canı çıkacak kadar çok çalıştırılmamışsa empati yoksunu olabilirdi.

Fakat *Ceyhun farklıydı.*

Gözlerinde sahici bir hüznün, yüzünden okuduğum endişe, gergince oynadığı parmakları... Evet, Ceyhun taş kalpli falan değildi. Onunla biraz vakit geçirdikten sonra çevresinden nasıl sıyrılabildiğini, kendinizi açtığınızda sizin yaşam şeklinizi kolayca anlayabildiğini fark ediyordunuz.

Ben, yeni bir iş görüşmesinin alışık olduğum heyecanını içimde taşıırken Ceyhun, son derece yabancı olduğu bu hisle koridorda dikiliyor, dış kapının yanı başında beni yolcu etmek için bekliyordu.

Ona sıcacık bir tebessüm gönderdim. "Haseki'nin mamasını koymuştum. Haydut da birkaç saat uyanmaz. Ben o sırada görüşmeyi halleder, çabucak gelirim. Eğer bir sıkıntı olursa bugünlük beni idare et, olur mu? Ararsın, hemen gelmeye çalışırım."

"Aklın burada kalmasın," dedi başını iki yana sallarken. Sonra uzandı ve beklemediğim bir anda saçlarıma öpücük kondurdu.

"Bence biz Haydut'la iyi anlaşacağız. Evet, biraz hırçın olduğu ortada ama sonuçta onunla da ortak bir noktamız var."

Merakla ona baktım, sııttı.

"İkimiz de minik bir kuşa âşığız."

Şaşkınca gülümserken bunu biraz da beni rahatlatmak için yaptığını anladım, dudaklarımdaki tebessüm giderek büyüdü.

Yetişmem gereken yer bir anlığına aklımdan uçuverdi, hülyalı hülyalı gözlerine baktım.

"Minik kuş da sana çok âşık sanırım..." dedim kendi kendime konuşurcasına.

Ceyhun bir süre söylediğimi algılamakta zorluk çekse de biz, sahiden durdurulamaz bir şekilde birbirimize uçmaya başlamıştık. Bu fena hâlde ortadaydı.

"Bir karar aldım," dedim sonunda.

Gözüm, Ufuk ve Avni'nin bu gece uyuduğu salon kapısına takıldı. Karşımdaki genç adam merakla devam etmemi beklerken ben derin bir nefes veriyordum.

"Gerçekten ama gerçekten bana zarar veren birini affetmek benim için çok zor," diye mırıldandım kısık bir sesle.

Ben belki insanların basit sayabileceği bir kırgınlık yüzünden babasını bile affedememiş bir kızdım. Doğru ya da yanlıştı belki ama ben buydum işte.

İşin doğrusu, bu kapı ağzında yapılacak bir konuşma değildi ancak Ceyhun'la bir yerlere oturup birkaç saat bunu anlatacak kadar sağlıklı da hissetmiyordum. En iyisi hızlı ve acısız olmasıydı.

"Seni onlardan ayrı tutuyorum çünkü tavrını en başında düzeltmiştin. Ancak arkadaşların onları uyardığım hâlde üzerime gelmeye, puan almak için seni kullandığımı söyleyerek beni tehdit etmeye devam ettiler. Tamam, belki en başında senin ay sonundaki maaşımı olumlu etkileyeceğini, prim kazanmamı sağlayacağını düşünmüş olabilirim."

Ceyhun şaşkınca kirpiklerini kırptırdı. Gülümsedim.

"İnan bana, bir günlüğüne benim hayatımı yaşasaydın uyum sağlamakta zorlanırdın. Yaşam biçimlerimiz çok farklı ve benimkiler genellikle maddi sorunlardan oluşuyor. Her neyse... Fakat sonra gerçekten seninle samimi bir şekilde konuşmaya devam etmiş hatta işimi kaybetme riskini göze almıştım. Neden, biliyor musun?"

Ceyhun güzel gözlerini hafifçe kıstığında devam etmemi bekliyordu, cıtını çıkarmadı.

"Çünkü onca gündelik telaşın ve sıkıntının arasında beni güldürebilen bir şey vardı. Pat diye hayatıma girmişti ve ben ilginç bir şekilde kendimi onun gelmesini beklerken buluyordum."

Kıkırdadım. "İsmi Ceyhun Çapkın olan bir bey."

"Serçe..." diye fısıldadı.

"Her neyse, bu romantik kısmı geçiyorum çünkü görüşmeye geç kalacak kadar çok şey anlatmayı arzuluyorum. Ama bunu yapamam çünkü biliyorsun işte, yine maddi zırvalıklar. Evim, işim, yolunda giden bir hayatım yok ve kapı ağzında seninle romantizm hakkında çene çalacak vaktim de..."

Ceyhun gülmeye başlayınca ona eşlik ettim.

"Yemin ederim, dün o arkadaşlarını öldürmeyi planlıyordum," diye fısıldadım sonunda. Bu itiraf samimiydi, onlara dünyayı dar edeceğimi biliyordum.

Ta ki...

"Ta ki sana dek, Ceyhun. Bu sabah bana bunu hatırlattın."

Ceyhun yanıt vermedi, çantamı omzuma asarken derin bir nefes verdim, parmak ucumda yükselip yeniden indim. Gergindim ancak bir şekilde Ceyhun'a kendimi ifade etmek de istiyordum.

"Bizim aramızdaki şeyin fazla ani ya da hızlı olduğunu düşünüyordum ancak söyledin ya... Sahiden bu kadar mesafe yeter sanırım. Artık bir şeyleri ciddiye alma vakti. Evet, arkadaşlarını rahatsız ettiğimi biliyorum hatta bu hoşuma bile gidiyor. Ama eğer seninle hayatlarımızın bir noktada kesiştiğini kabul ediyorsak... Ki artık bu kaçınılmaz."

Ceyhun sıcacık bir tebessümle mırıldandı: "Daha vizyona girmedik."

"Evet," diye onayladım. "Belli ki birlikte yaşayacağımız ve kulağa şimdiden çılgın gelen birçok anımız olacak. Sanırım ikimizin de kendini biraz geri çekmesi gereken noktalar olacak."

Ah, işte bunu hiç beklemediğini görebiliyordum. Gözleri şaşkınca büyüdü.

"Aynen öyle," diye iç çektim. "Serçe Sevinç, hiç yapmam dediği bir şeyi yapıyor ve kendisini kıran birilerini, intikam listesinde son sıraya ekliyor."

Sonra hemen ekledim: "Kusura bakma Ceyhun, senin için ancak bu kadarını yapabilirim. İsimlerini tamamen silmemi bekleme çünkü burunlarından fitil fitil getireceğim çok şey var. Ama en azından artık ölümleri benim elimden olmayacak. Onları her gördüğüm yerde yerin dibine sokmayacağım."

Ceyhun'un şaşkınlığı giderek artıyordu. "Sahi mi?"

Uslu bir çocuk gibi başımı salladım. "Onlara bağırmayacağım, saldırmayacağım. Hakaret konusunda söz veremiyorum ama elimden geleni yapacağımı garanti ediyorum. Bunu neden yapıyorum, biliyor musun? Bu sabah kaçıp durmamamı söylediğin için."

Ceyhun büyülenmiş gibi, "Evet," diye fısıldadı. "Evet. İşte bu, minik kuşum. Hayat, bütün bu öfke için çok kısa."

"Onlarla yüzleştim ve bence dün akşam beni ne kadar incittiklerini, neden iyi bir başlangıç yapamadığımızı anladılar. Bundan sonrası..."

Ceyhun'un kalbimi titreten gözlerine baktım. "Bundan sonrası daha acısız olsun diye çabalayacağım. Senin için."

Bu kadar itiraf bugünlük yeter de artardı. Kendimden beklemediğim bir duygu yoğunluğu yaşıyordum; sanırım benim gibi kafasına estiğini yapan, burnunun dikine giden birinin ne büyük bir adım attığını fark eden Ceyhun kocaman, gurur dolu bir tebessümle suratıma bakıyordu.

"Bunu daha detaylı konuşacağız, biliyorsun değil mi?" diye yumuşak bir sesle sordu.

Sırtımı dönüp çabucak merdivenlerden indim, basamakları hızla koşarken, "Evet, öyle bir şeyler yaparız!" diye sesleniyordum.

"Serçe!"

Adım sesleri telaşlıydı, geriye dönüp Ceyhun'un kapıyı öylece açık bıraktığını, peşimden hızla indiğini gördüm. Nefes nefese bütün basamakları indi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan yüzümü avuçlarının içine alıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni, dünyadaki en güzel şeymişim gibi öptü.

Sabah tarayamadığım saçlarıma rağmen...

Dudaklarımı sıcak dudaklarının arasında âdeta okşayarak öptü.

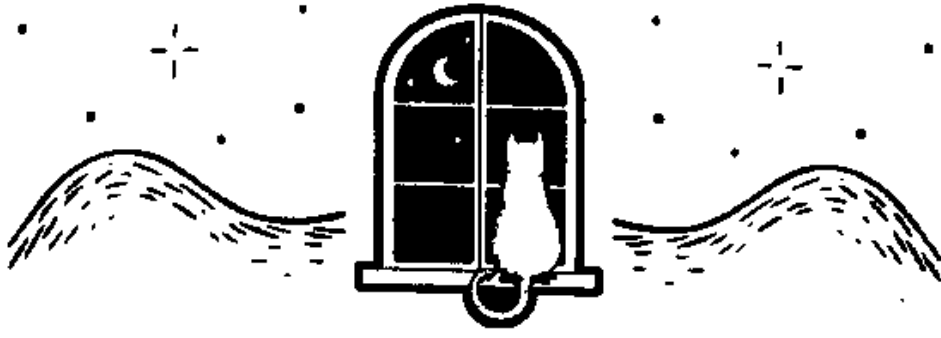
Evet, bunu yaptı. Komşular bizi kapıdaki ufak delikten seyrediyorsa kalp krizi geçirecek kadar heyecanlandıklarına emin olduğum bir andı.

“Vizyona girmesini bekleyemedim,” diye fısıldadı dudaklarıma. Geri çekildiğinde gülüyordu.

Yanaklarımın ne kadar yandığını düşünmek yerine geriye dönüp kalan basamakları telaşla koştum.

Birkaç kez ayağım takıldı ancak üst kattan Ceyhun’un gülüşünü duymaktan daha tehlikeli değildi.

Serce Sevinç an itibariyle bir aşk kelebeği değilse bile... *Âşık bir ağaçkandı. Ve aşkı için gagasını birazcık törpüleyecekti.*

5: Alevli Meyve Tapaqları

Evet, sevgili okurum; yüziinde tatlı bir tebessümle okuyorsun, değil mi? Öyleyse bile hiç sevinme, birazdan geçer. Ne de olsa mevrubahis, şanssız bedevi olan benim.

“Ağabey, şuradan bir öğrenci, uzatır mısın?”

Arkamdaki kızın ince sesine karşılık şoför kabaca yanıtladı:

“Öğrenci yok, evladım.”

Göz ucuyla kıza baktım, taş çatlasa lise öğrencisi olabilirdi.

Ne demek öğrenci yoktu? Bunlara yok deyince yok edebiliyor muyduk sanki?

Ufak kız yüzünü buruşturdu, üniformasının cebini parmaklarıyla kurcalar-ken minibüs şoförüne ses etmemişti. Bozuk para aradı.

Şoföre bakıp seslendim:

“Amcacığım, şu an ülkede on sekiz milyon öğrenci var, sana yanlış bilgi verilmiş olmasın?”

Şoför aynadan boş boş suratıma baktı, gözlerimi devirip elimi pantolonu-mun cebine sıkıştırdım.

Bu pantolonu uzun süredir giymiyordum, sabah cebinden ne zaman koy-duğumu hatırlamadığım bir elli lira çıkmıştı ve bunu fark ettiğimde kaldırımda neredeyse çığlık atarak ağlayacaktım.

Minibüste bozdurduğum paradan geriye kalan iki lira bozuğu öğrenci kızın avucuna sıkıştırdım.

“Ver ablacığım, ben üstünü tamamlayayım. Biz de zamanın da öğrenciydik!”

Aslında beş kuruşsuz bir dönem geçiriyor olabilirdim ama kızcağızı öyle görmeye de gönlüm el vermemişti.

Ne de olsa iki lirayla zengin olacak değildim.

"Buyurun!" diye yolcuları rahatsız edecek şekilde yüksek sesle şoföre bağırdım.

"Öğrenci arkadaşımızdan aldığınız yetişkin ücreti! Şöyle bırakıyorum."

"Tamam abla, ne bağıırıp duruyorsun, vermesin..."

Şoför bendeki tehlikeyi sezmiş olacak ki geri adım atıyordu. Ne yazık ki geç kalmıştı, ne de olsa ben burada olmadıgımda bir başkasından yine bunu talep edecekti.

"Madem öğrenci tarifiesi yok, neden şu tavana kâğıt yapıştırıp yetişkin ve öğrenci ayrımı yaparak farklı ücretler belirliyorsunuz, bu da çok düşündürücü."

Şoföre gözlerimi kıstım. "Yoksa Minibüsçüler Odası denetler diye mi?"

Ben tehditlerimi sürdüremeden arkadan bir teyze, "Kız haklı," diye hak verdi. "Nedir şu öğrencilerin çektiği?"

İç çekip teyzeye gülümsedim. "Anne babalarının aldığı maaş ortada. Harçlıkları az çok belli. Zaten yarısı yola yemeğe gidiyordur. Sınavlardan ve sırtlarındaki çanta dolusu ağır kitaplardan ne sinema keyifleri kaldı ne de tiyatro! Sosyal aktivite desen hiç yok! Kitap okumak zaten lüks, fiyatlar cep yakıyor! Çoğunun elinde telefon, yapacak başka bir şey yok, evde kendilerinden daha renkli hayatlar yaşadığını düşündükleri insanları takip edip onları fenomen yapıyorlar."

İç çektim. "Sonra *vah vah gençlik nereye gidiyor?* Kimse, *biz itiyoruz*, demiyor da!"

"Kızım, keşke seni başbakan yapsak!"

"Kaldırıldı teyzeciğim o," dedim nazik bir tebessümle. "Cumhurbaşkanı adayı olabilirim ama isterseniz."

Az önce avucuna para sıkıştırdığım kız, "Gençlik ve Spor Bakanı da olur abla ya," diye güldü. "Son yılları bu kadar iyi özetleyen bir cümle duymamıştım."

Gaza gelip haykırdım: "Bana yetki verseler şu ülkeyi uçuracağım da!"

Şoför, "Ücretini ödemeyen var mı?" diye seslenince içerisi sessizleşti.

Dedikodu hırsı ile yeniden teyzeye döndüm. "Böyle seslendiklerinde gençlikle gözlerine birini kestirmiş oluyorlar. Ee, vermediğine göre belli ki onda da yok. Gerçi şoföre de bir şey diyemiyorum, bu araba da su yakmıyor sonuçta."

"Hoşgörüyü de kaybettik, evladım," dedi teyze iç çekip.

Bunun konumuzla çok ilgisi yoktu ama muhabbet sarmıştı, teyzeye kafamı salladım.

“Baksana, herkes birbirine öldürecekmiş gibi bakıyor,” diye mırıldandım ona hak verircesine.

“Doğru, kızım...”

“Seninle sosyal deney yapalım mı, teyze?”

Teyze merakla kaşlarını kaldırdı. “O ne, çocuğum? Fareli mareli mi? Kor-karım.”

“Yok, yok,” diye yatıştırdım. “Aslında kamera yetiyor ama benim ona da ihtiyacım yok. Ayıptır söylemesi bizi şu an bir sürü kişi izliyor.”

Teyze panikle başını çevirdi. “Kim?”

“Yabancı değil onlar,” diye gülümsedim. “Bizim okurlar.”

“Onlar kim kızım? Tövbe, tövbe.”

“Ya teyze şimdi otuzuncu bölümde olmasak anlatırdım da çok uzun, biliyor musun? Oo, başımdan neler geçti, neler! Olay örgüsü falan derken bayağı var, sen boş ver.”

“Beynimi yaktın çocuğum, başıma güneş geçmiş gibi.”

“Bak teyze, şimdi sosyal deney şöyle, insanların hoşgörüsünü ne kadar kaybettiğini gözlemliyoruz. Ben gördüğüm ilk insana kocaman gülümseyeceğim, hazır mısın?”

Teyze, “Aman yavrum, başımıza iş almayalım,” diye itiraz edemedi ben çoktan kolları sıvamıştım.

Ayakta tıngır mıngır sallanan minibüsle iş görüşmesine giderken hayatımdaki bütün dert ve tasalar bulut olup havalanmış gibi keyifle kıkırdadım. Sesimi duyan ilk kişi yavaşça dönüp bana baktı; orta yaşlarda, pala bıyıklı bir amcaydı.

Amcaya otuz iki diş sııttım.

“Kızım, kötü kötü bakıyor, yapma,” diye fısıldadı teyze oturduğu koltuktan bacağını dürtüklerken.

Bense pala bıyıklıya bademciklerimi gösterecek kadar genişçe gülümsemekle meşguldüm.

Adam bir anda kükredi. “Bacım!”

Onun gibi haykırdım. “Gardaşım!”

Adamın bakışları daha da karardı. “Ne bakıyorsun suratıma, bir mevzu mu var?”

Bense pişmiş kelle gibi gülmeye devam ediyordum, adamın suratındaki korkunç bakışı gören yolcular sessizleşiyor, önlerine dönüyorlardı.

"Yok," diye tebessüm ettim. "Gülümsedim öyle."

"Yüzümde garip bir şey mi var?" diye tekrar çıktı adam. "Ne gülüyorsun öyle?"

"Mutluluktan," diye sııttım.

Sosyal deney, Zincirlikuyu mezarlığında bitmezse bir sorun yoktu.

"Kızım yeter, istemiyorum deney meney, dilimi eşek arısı soksaydı da hoş-görü demeseydim!"

Zavallı teyze, adamdan sağlam ürkmüş olacak ki paniklemişti, inatla benim yüzümdeki tebessümü silmeye çalışıyordu.

"Ne var ya, gülmek suç mu?" diye çıktım herkesin duyacağı şekilde.

Adam öndeki yolcu koltuğundan uzaklaşıp arka tarafa, bana doğru ilerledi.

"Yok," dedi kalın kaşlarını çatarak. "Gülmek suç değil."

Sonra dibimde durup gözlerini gözlerime sabitledi. "Bana gülmek suç."

Neredeyse iki katım olması dışında bir sorun yoktu, yüzünü göreceğim diye kaldırdığım boynum birazdan kopacaktı.

"İki ay almayayım, benim kaşlarım da böyle oluyor, yemin ederim," diye mırıldandım adam üzerime kükrerken.

"Ne diyorsun bacım sen?" dedi adam daha da öfkelenip. "Biz sana laf atıyor muyuz?"

"Ya bir şey demedim! Sonuçta insan da maymundan gelme değil mi?"

Adam âdeta ateş püskürüyordu, ben daha, "Evrım teorisine göre-" diye başladığım cümlemi tamamlayamadan kuvvetli parmaklarıyla incecik kolumu kelepçe misali kavradı, canımın acısıyla inledim.

"Bak işine, kardeş!" dedi öfkeyle. "Asabımı bozma!"

"Alt tarafı gülümsedik! Sanki sülalene küfretmişim gibi ne bağıyorsun?" diye cırladım.

Şoför minibüsü sürerken sakince araya girdi. "Ücret gönderemeyenler bir zahmet..."

"Ya amca, adam beni bıçaklayacak ama sen hâlâ ücret diyorsun!" diye bağırdım.

Teyze de hemen oturduğu yerden ayaklandı. "Evladım, bu kızımız bir deney yapıyordu, herhâlde yanlış anladın. Çekiver kolunu."

Adam kolumu bırakmadığı gibi daha da sıktı. "Deneyelim bakalım ne deneyiyse, deyzem."

"Deyze mi?" diye mırıldandım kolumun acısını unutup. "Kekoca mı bu?"

"Bak bacım, fazla ileri gitme dedik-"

Ben kolumu kurtarıp adamı üzerimden iteklemeye kalmadan arkadan bir başka el olaya müdahale etti, adamın elini öyle bir itti ki hem benim kolum hem de adam bir anda sarsıldı. Şimdi birbirimizden oldukça uzaktaydık.

"Hanımefendiye kibar davran!"

Başımı sola çevirip olaya müdahale eden kişiye baktığımda, arka koltuktan kalkan ve onu fark etmeyeyim diye kendisini bir şapkayla kamufle edenin...

Tanju olduğunu gördüm!

"Ya yine mi sen?" dedim şaşkınca. "Yuh Tanju, yuh!"

"Serce, bir dakika," dedi Tanju hararetle. "Şu arkadaşın derdi neymiş, bir öğrenelim."

"Sensin ulan benim derdim, gel de göstereyim!"

Minibüs savaşı alanına dönmek üzereydi, elimi uzatıp araya girdim ve haykırdım.

"Bir dakika ya! Tanju! Geri çekil."

Tanju yüksek sesimle durdu, birkaç yolcu da onları ne kadar rahatsız ettiğimden bahsediyordu. Üzerinde sosyal deney gerçekleştirdiğim adama döndüm.

"Keko! Sen de orada dur! Yaklaşma."

"Bak, hâlâ keko diyor..."

"Ya dur, adın neyse işte..." Şoföre baktım. "Kaptan! Sağa çek!"

"Çekemem, ablacığım."

"İneceğim ya çeksene!" diye cırladım. "Bu da bize kafayı taktı."

"Yanındaki şapkalı beyefendi parasını vermedi. On saattir sesleniyoruz, aldırıyor."

Şaşkınca Tanju'ya döndüm. "Ne? Doğru mu bu, Tanju?"

Tanju sıkıntıyla ensesini kaşıdı. "Ya eğer kalkıp uzatsaydım sen beni görürsün diye şey yapamadım..."

"Tanju, o kadar paranın içinde yüzüyorsun, üstüne bizi rezil ediyorsun! İn çabuk şuradan!"

Ben cebimden bir yolcu parası daha uzatınca şoför bizi mahsur bırakmaktan vazgeçmiş olacak ki nihayet kapıyı açabildi. Güç bela önce Tanju'yu, sonra da kendimi dışarı atabildim.

Minibüs hareket edip uzaklaşırken keko, dişiyle dilini ısıyor, bize doğru değişik mimikler sergiliyordu. Öfkeli olduğunu belli edercesine parmağını sallıyordu.

"Tanju, geçmiş olsun, bu seni bulur. Baksana, değişik bir kabileden galiba. Ben bu yaptığı garip hareketleri tanıyorum."

Tanju uzaklaşan minibüse bakarken mırıldandı: "Neymiş?"

"Öfkeli kekonun *"öcümü alacağım"* dansı bu, eski mahallemizdeki genler arasında yaygın bir kültüdü."

"Serce, zaten senin yüzünden bulaştım adama!" diye çıkıştı Tanju.

Çabucak ona dönüp ellerimi belime yerleştirdim; hesap sorarcasına kaşlarını kaldırmış, suratına bakıyordum.

"Hadi ya! Sapık gibi beni takip edip minibüsümü bulan, peşimden binen sen değilsin yani, öyle mi? Benim yüzümdenmiş! Git işine!"

Ona sırtımı dönüp hızlı adımlarla yola odaklanırken iş görüşmesine yetişmek için saatime bakıyordum.

"Serce, bir dakika!" diye bağırdı nefes nefese yanıma koşarken. "Özledim seni, anlamıyor musun? Seni görmeme izin verdiğin mi var sanki? Başka ne yapacaktım?"

"Ya sabır!" diye bağırdım. "Şimdi de tacizini mi kibarlaştırmaya çalışıyorsun sen ya? Ben seni istemiyorum!"

Yolda bir saniyeliğine durup bu adamın suratına bakarak heceledim. "İste-mi-yo-rum!"

"Hayır!" diye ikaz etti. Sağlam bir psikolojik desteğe ihtiyacı vardı...

"Bak, o adama sosyal deneydeyiz diye bir şey yapmadım ama sana yaparım," diye tısladım. "Benim gücümü hafife alma, Tanju. Eve kafan yarılmış olarak dönmek istemiyorsan artık peşimi bırak, yeter be!"

"Serce," diye mırıldandı hızlı adımlarıma ayak uydurup yanımdan yürürken. "Zaten evine de gitmiyorsun, çantanı toplayıp çıktın. O adamla mısın yoksa?"

Benden buraya kadardı. Yürümeyi kesip yan tarafıma döndüm ve hazırlıksız yakalanan şaşkın Tanju'nun suratına beş parmağımın izini çıkaracak sağlam bir tokat attım.

"Oh!"

"Yuh!"

Tanju telaşla kızarmış suratını tutarken kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun sen ya?"

Dişlerimi sıkıp ona parmağımı salladım. "Senin yüzünden iki durak erken indim! Yetişmem gereken yere geç kalacağım! Bak yemin ederim, elimden bir kaza-"

"Ta-Tamam!" dedi çabucak. "Tamam, özür dilerim. Gidiyorum!"

"Hele şükür!" diye atıldım. "Çattık ya..."

Bana yavru köpek bakışı attığını görünce derin bir nefes verdim. Sesimi yumuşatmaya özen gösterdim, Tanju'ya tane tane açıkladım:

"Şimdi söyleyeceklerimi tekrar et, tamam mı?"

Tanju öylece suratıma baktı, cevap beklediğini görünce başını sallamak zorunda kaldı.

"Ben..."

Tekrar etti. "Ben."

"Serçe'yi..."

Tanju yutkundu. "Serçe'yi..."

Devamını getirmeme izin vermeden, "Seviyo-" diyecek gibi oldu, elimi kaldırıp susturdum.

"Hayır! Sadece söylediklerimi tekrar et. Serçe'yi..."

"Serçe'yi..."

"Aldattım."

Tanju'nun dudakları titrer gibi oldu ancak sözümü ikiletmedi. "A-Aldattım..."

"Bu yüzden beni terk etti."

"Serçe-"

"Tekrar et!" diye komut verdim.

İnsanların üzerinde garip bir etkim olmalı ki Tanju paşa paşa mırıldandı:

“Bu yüzden beni terk etti.”

“Güzel,” diye gülümsedim. “Eklemek istediğin bir şey?”

“Ben bir eşeğim!” diye bağırdı.

Onaylarcasına başımı salladım. “Atlamışsınız, doğru. Şimdi sen bunları birkaç gün tekrar etmeye devam ediyorsun. Tamam mı? Görüşmemek üzere. Selametle.”

“Serce...”

“Bak, Tanju...” dedim son kez sakinleşmeye çalışıp derin bir nefes vererek. “Biz bittik. Ciddi anlamda bittik. Bunun artık geri dönüşü yok. İçimde sana dair en ufak bir kıpırtı yok! Anladın mı? Değil bir ay, binlerce ay yalvarsan bile bizden bir cacık olmaz artık!”

Tanju’nun gözleri doldu, yolun ortasında durmuş, omuzları düşmüş, öylece bana bakıyordu. Belki de nihayet kabullenenecekti.

“Minibüste yaptığın şey çok güzeldi ama sen beni tanıyorsun, zaten kendimi oradan kurtarırdım, değil mi? Bu yüzden kahramanlıklarına, iyilik meleği hâllerine ihtiyacım yok. Ben böyle şeylerden etkilenecek bir kız değilim. Sana eskisi gibi gülümsemedikten, sevgiyle bakmadıktan ve âşık olamadıktan sonra biz yeniden beraber olsak ne olur?”

Sesim yumuşak çıkıyordu, eski bir dostu veda eder gibi gülümsedim. “Beni aldatman falan... Bunları geçtim artık. Gerçekten. Biz zaten çoktan bitmiştik. Artık kabul etme vakti. Belki yaptığın bir hata değildi, iç güdülerinin dışı vurumuydu. Anladın mı? Artık saplantılı tavırlarından vazgeç.”

Tanju bir süre konuşmadı. Yanımızdan hızla bir araba geçip gitti, bir köpek havladı, başka bir minibüs korna çaldı binip binmeyeceğimi sorarcasına. Biz hiç hareket etmedik.

Tanju nihayet gözlerini gözlerimden ayırdı, tuttuğu nefesi bıraktı, herhâlde o mucizevi andaydık. Kabulleniyordu. Evet, bitiyordu. Sonunda bitiyorduk...

“Son bir şey söyleyeyim o zaman,” dedi acı acı yutkunarak. Dudaklarını birbirine bastırdı; bana değil, uzaklara baktı.

Bu dramatik an beni yine de etkilemedi, ayağımla tempo tuttum.

“Biliyorum, kızacaksın ama senin iş yerine gittim ben,” dedi kararsızca. Araya girmeme müsaade etmedi, hemen cümlesini sürdürdü: “Bir şey öğrendim. Önemli bir şey.”

"Neden bahsediyorsun, Tanju?" dedim kaşlarımı çatarak. "İşim var, gitmem gerekiyor."

"Dur!" dedi çaresizce. "Bunu sana borçluyum. Yaşanmışlıkların hatırına..."

Hay ben senin yaşanmışına da yaşanmamışına da...

Tanju tekrar nefesini bıraktı. "Patronunla görüştüm ben. Senin işe gelmediğini fark edince bir sorun olup olmadığını öğrenmek istedim, beni her yerden engellemiştin çünkü... Dur, öyle bakma. Kızma hemen! Seni kovduğunu söyledi. Ben... Ben de çok öfkelen dim. Biraz tartıştım. Önce fasa fiso yaptı. Ağzındaki baklayı çıkarmadı. Sonra..."

"Ne yaptın?" dedim merakla. Yanımızdan bir araba daha geçip gitti, sabırsızca saatimi kontrol ettim.

"Doğru değildi ama para verdim," dedi Tanju. "İşin aslının öyle olmadığı çok belliydi çünkü. Gururuma dokunmuştu! Tabii, o herif de nasıl bir paragözse hemen anlattı. Herhangi bir problem yüzünden değil..."

Duraksadı. "Birinin şikâyeti üzerine kovulmuşsun sen."

"Ne?" diye bağırdım. "Ne dedin sen?"

Başını salladı. "Bilmiyorum, belki de bana güvenmek istemezsin. Haklısın da... Artık bir şey diyemem. Sadece madem bitti... Sen hayatıma çok renk kattın. Bu da benim sana kattığım son şey olsun."

"Dramayı geç!" diye haykırdım. "Kimmiş, Tanju?"

"İsmi vermedi," diye mırıldandı. "Ama bir kadın, senin kurallara uymadığını gerekçe göstererek şikâyet dilekçesi oluşturmuş. Hakkında böyle bir bilgi ulaşınca da patronun olacak adam senin görüşmelerini dinlemiş."

Sanki o an kan beynime sıçradı.

Ben... Ben biliyordum. O yapmıştı.

Bana savurduğu son tehditleri anımsadım, hafızam o sinsinin bana söylediği her cümleyi yeniden gün yüzüne çıkardı. Gaddar sesi kulaklarımda çınladı.

Ceyhun kalbini kırdığı için deli gibi öfkelenip beni arayan Hazal...

Bana bunu ödeteceğini söyleyen Hazal... Buna ondan başka kimse kalkışmazdı.

"O yüzden Radar aniden beni dinledi," diye fısıldadım şaşkınca. "Normalde gizli gizli dinlemez, tedbir alacak kadar vakit kazandırır."

"Ne radarı?"

"Yok bir şey, Tanju. Artık şehirler arası değil, çok daha evrensel bir hız problemine dönüştü bu."

Öfkeyle sıkıttığım dişlerimin arasından fısıldadım: "Hatta öteki tarafa doğru uzanıyor diyebiliriz..."

"Öteki taraf mı?"

"İşim var, Tanju! Hoşça kal."

Arkamı dönüp onu son kez terk ettim. Zaten bu saatten sonra yeniden karşıma çıkacak olursa karşısında Serce'yi değil, ejderha anası *Khaleesi*'yi bulacaktı. Onu sağ bırakmazdım.

"Nasıl yapar bunu?" diye fısıldadım hızlı adımlarla yolu yarılarken. Şakaklarımı ovdum. Yaşadığım felaketleri düşündüm; iş yerindeki faciayı, evimden kovuluşumu, her şeyin ardı ardına nasıl mahvolduğunu...

"Kalleş! Hain! Terörist!"

Yan tarafımdan biri dönüp bana baktığında sesimi alçalttım. Tırnaklarımı çantama geçirdim ve iş görüşmesine gidene kadar sakinleşmeye çalıştım. Nihayetinde yolun sonuna geldiğimde güç bela derin nefesler alıp verebilmiş, daha iyi bir ruh hâline girmek için kendimi zorlamıştım.

Başımı kaldırıp altın rengi harflerle ışık saçan tabelaya baktım.

"*Bezmi Âlem Dostlar Sofrası.*"

"Fethetmediğim bir sen kalmıştın. Gel bakalım."

Derin bir nefes verip tabelasındaki harflerle aynı altın rengine sahip olan basamakları çıkmaya başladım. Girişe, neredeyse sokağa uzanacak kadar uzun bir kırmızı halı sermişlerdi.

"Yanlış yere mi geldim acaba?" diye mırıldanırken otomatik kapı benim için iki yana açıldı.

Güzel bir takım elbise giymiş, havaya kaldırdığı elinde gümüş bir tepsi tutan tombul suratlı bir adam bana tebessüm etti.

"Dostlar soframıza hoş geldiniz."

"Daha çok kurtlar sofrası gibi ama hayırlısı," diye fısıldadım.

Beni duymayan adam tebessümle başını eğerek içeri buyur etti. Tereddütle içeri girdim, herhâlde müşteri olduğumu zannetmiş olacak ki bir masa seçmeye koyuldu.

"Hanımefendiye başköşe!" diye bağırdıklarını duydum. Sesin kimden geldiğini ayırt edemiyordum çünkü çok kalabalıktı.

Masalar tıklım tıklım doluydu. Çay kaşıklarının bardakta çıkardığı ses kulağıma çalınıyor, birçok garson havada uçurdukları gümüş tepsilerle önümden jet gibi geçip gidiyordu.

Boş bardaklar da onlarla beraber havalanmış, uçuyordu. Aman ya Rabbi, neredeydim ben?

“Kaç kişisiniz?” diye bir soru işittim.

Garsona döndüm. “Oradan kaç gösteriyorum?”

Adam şaşkınca duraksadı. “Hanımefendi masa-”

“Yok!” dedim çabucak. “Başköşe falan değil. Ben iş görüşmesine geldim, randevum vardı.”

Beni içeri buyur eden adam, olayı anlayınca sanki büyük bir aydınlanma yaşadı; havadaki çay bardaklarının, tek el üzerinde uçan gümüş tepsilerin arasından birlikte geçtik ve onlarca masa arasından sıyrılıp içeri girebildik.

Burası daha sakın görünüyordu, adamın yönlendirmesi ile büyük kasayı da geçtikten sonra arka taraftaki bir kapının önünde durduk.

“Buyurun,” diye başını eğdi.

Bu tavırları bana harem ağalarını anımsatıyordu.

“Sen de mi Muhteşem Yüzyıl izliyorsun?” diye tek kaşımı kaldırdım.

“Nasıl?”

“Neyse. İçeri gireyim, geciktim.”

“Tabii.”

Onu başımdan savıp kapıyı çaldım. İçeriden, “Gel,” diyen ince bir ses duyuldu. Derin bir nefes verip rahat ve öz güvenli olmaya kendimi zorlayarak omuzlarımı dikleştirdim, usulca içeri girdim.

Evrendeki güneş ışığının yarısını içine hapsedmiş bir oda beni karşıladı, gözlerim kamaşır gibi oldu.

“Ay bu ne!”

Elimi gözlerime siper ettim, masanın üzerindeki parlak eşyalar, şamdanlar, mumluklar... Duvarın üzerindeki parlak çerçeveli tablo, masanın üzerinde parlayan kadeh bardakları...

Ve çok daha fazlası...

“Instagram kızlarının efektleri bile bu kadar parlamıyor!” diye fısıldadım şaşkınca etrafıma bakarken.

"Serçe Hanım, hoş geldiniz."

"İnşallah bu ışık hüzmeleri hayra alamettir. Yolun sonunda görülen ışık buyusa-

Karşımdaki kadın şen bir kahkaha atıp bana elini uzattı. "İlahi, âlemsiniz!"

Parmaklarımı uzattım, el sıkıştık. "Siz de Bezmi Âlem olmalısınız, merhaba."

Şu an oldukça garip bir an yaşıyorduk, sayın seyirciler.

Uzun saçlarını omzundan geriye doğru atan kadın gülümsedi, o sırada saçındaki inci tokaya değen ışıkla yeniden gözüm kamaşır gibi oldu.

Yok artık! Avize dükkanına girmiş gibi hissediyordum.

"Işık gözünü aldıysa diğer odaya geçelim," dedi kadın kibarca.

"Yok canım, alt tarafı kör oldum," diye geçiştirdim. "Sorun yok."

Kadın tatlı bir tebessümle başını salladı. "Gerçekten haklısınız, buraya ilk defa gelen herkes böyle şaşkınca bakıyor."

"Neden bu kadar parlıyorsunuz?" diye mırıldandım elimi siper ettiğim gözlerimi etraftaki parlak mobilyalarda gezdirirken.

Kadın yeniden gülümsedi. "Bunu hak ettiğimizi düşünüyoruz."

"Böylesini hiç duymamıştım," diye mırıldandım. Ardından yeniden kadına döndüm; kara kaşlı, kara gözlü, uzun boylu, alımlı bir kadındı. Çok da tatlı bir tebessümü vardı.

Önceki iş yerimde görmeye hiç alışık olmadığımız manzaralar, evet...

"Burada çalışırken saçlarıma sim döküp abiye giymem gerekecek mi acaba?" diye merakla sordum.

Kadın bana yeniden güldü. "Yok canım. Düğün salonu işletmiyoruz! Yemek servis edeceğiz. Fakat görünüşe, düzene, tertibe önem veriyoruz, Serçe Hanım."

İstemsizce kabarık saçlarıma dokundum. Herhâlde ben adaya veda eden ilk isim oluyordum.

"Çıkayım mı?" diye sordum.

"Bence olmanız gereken yerdesiniz. Yüzünüz ne tatlı! Müşterilerimizin aradığı sevecenlik bence tam da bu!"

Kadın bir adım geri gidip beni şöyle bir süzdü. "Salih Bey sizi önermekte haklıymış."

Bu Salih beni nasıl tanıtmıştı ki iltifatlar, övgüler havada uçuşuyordu acaba?

"Herhâlde çocuğu sandalyeden düşecek kadar çok güldürdüm diye oldu tüm bunlar," dedim düşünceli bir şekilde.

"Ah, evet! Ağabeyim ondan da bahsetti! Sanırım çok espritüel bir kişiliğiniz var."

An itibari ile küçük dilimi yutacaktım. "Ne? A-Ağabey mi?"

Kadın kaşlarını kaldırıp başını salladı. "Bilmiyor muydunuz?"

"Bana söylemedi ki!" dedim şaşkınca.

"Siz ayakta kaldınız, söyle oturun. Birazdan babam gelir. Hemen işe başlarsınız."

"Hemen mi?"

"Ağabeyim acil iş aradığınızı iletmişti ama..."

"Acil, acil, tabii!" dedim çabucak. Ardından başlığı ayna gibi parlayan tekli koltuğa oturdum.

Kadın içeri giren garsondan bana bir çay ikramı yapmasını istedikten sonra yanımızdan ayrıldı. Bense hâlâ olanları algılamaya çalışmakla meşguldüm.

Koltukta misafir gibi büzüşmüştüm, telefonumu çıkarıp çabucak Salih'e mesaj attım.

"Tilki! Sen burayı nereden tanıyorsun?"

Yaklaşık iki dakika sonra mesaj geldi. ***"Babamın iş yeri."***

Meğer Salih'in ailesi Kurtlar Vadisi çekimlerinden fırlamış bir sülaleymiş de haberimiz yokmuş! Ensesine şaplak attığım günleri düşünüp sıkıntılı bir nefes verdim.

Yanıt yazmaya fırsat kalmadan odanın kapısı tekrar açıldı ve yaşlıca bir adam, yavaş adımlarla içeri girdi. Mavi bir takım elbise giymişti, göğüs cebinde siyah bir mendil taşıyordu. Beyaz saçları düzenli bir şekilde arkaya doğru taranmıştı, kaşları çatıktı.

İstemsizce ayağa kalkıp gülümsedim. "Hoş buldum, efendim."

Adamla göz göze geldik. "Hoş geldin, kızım."

Diyalog biraz ters akıyordu ama olsun...

"Nasılsın?" diye sordu adam masasına geçerken. Peşinde kuyruk gibi dolanan iki takım elbiseliyi, eliyle havayı süpürür gibi geri çevirdi. "Siz çıkın."

"Tamam, baba."

İnşallah Salih'in bu kadar kardeşi vardır, diye düşünerek iç çektim.

Yoksa işsiz girdiğim yerden mafyanın sağ kolu olarak çıkabilirdim.

"Evladım, Salih senden bahsetti," diye söze girdi yaşlı adam. Oldukça ciddiye, oturduğum yerde dikleşme ihtiyacı hissettim.

"Evet, arkadaşımıdır kendisi," diye gülümsedim.

"İnat oğlan işte! Gelip yanı başımda çalışmıyor... Ne dersin, kızım? Mekân güzel mi?"

Normalde kimseden çekinmeyen ben, titreyen dizlerime avuç içlerimi siliyordum.

"Muhteşem!" diye haykırdım. "Muazzam. Şahane. Bayıldım."

"Sağ ol, evlat."

"Ne demek, Rıza Baba."

Arka sokaklar repliği, bilinçaltım yüzünden aniden devreye girince hemen toparladım.

"Pardon... Adınız..."

"Rıza değil, kızım. Hâkim Baba derler bana."

"Yargı mı dağıtıyorsunuz?" dedim çayımdan bir yudum alırken.

Çay çok sıcaktı ancak belli etmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Yok, estağfurullah. Adım Hâkim yalnızca. Babam adil bir adammış."

"Anlıyorum," dedim bu gergin ortamdan nasıl kaçabileceğimi hesaplarken.

"Boğazın mı yandı evladım?"

Bakışlarımı kaçırmaya çalışsam da adamın çayımı işaret ettiğini görünce yakalandığımı fark ettim.

"Yoo... Sıcak severim ben. Yansın boğazım, iyi gelir."

"Benim kulağım iyi duyar, biraz seslice yutkundun evlat."

Bu adam sahiden Tilki Salih'in babasıydı!

Adam derin bir iç çekti. "Oysa kaç defa da söyledim çocuklara. Dur bakalım."

Ben müdahale edemedim adamın tek bir telefonu ile çayı bana getiren garson kapıda belirdi.

"Oğlum!" dedi yaşlı adam ihtişamlı koltuğunda arkasına yaslanırken. "Bu çayı nasıl yapıyorsunuz?"

"Dediğin gibi yaptık, baba."

"Hanım kızın boğazı neden yanıyor o hâlde?"

"Yanmadı, yanmadı," diye mırıldandım ancak sesim çıkmıyordu.

Adam yeniden gür sesiyle konuştu: "Nasıl olacaktı?"

Garson anında yanıtladı: "Katiyen soğuk değil. Sıcak mı? Asla! Ilık da olmamalı."

Aklıma, esnafın tuvaletini yıktıkları için kendini ortaya atıp, "Nereye sıçacaklar?" diye bağırın kişinin videosu gelince dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sıcak değil, soğuk değil. Ilık hiç değil. Nasıl olacaktı bu çay?

"Cevapla oğlum kızımızı. Nasıl olacak?"

Eyvah! Sesli söylemiştim! Keşke bazen dilimi kesebilseydim.

"Sıcaktan soğuğa geçerken ılığı teğet geçen bir tat ancak bir tık sıcak!"

"Aferin, evlat."

"O nasıl bir şey ya?" dedim istemsizce. "Öyle ayarlanıyor mu?"

"Tabii, kızım! Buraya gelen müşterimizin en ufak bir memnuniyetsizliği olmamalı. Çayın bir yudumu dahi onu rahatsız etmemeli. Bu yüzden bu intizam, bu çaba!"

"Haklısınız, Hâkim Bey," dedim üstelemeyerek.

Havada uçan gümüş tepsiler, çay bardakları... Şimdi her şey yerli yerine oturuyordu. Bu adam ne derse desin, *haklısınız* demekten başka şansım yokmuş gibiydi.

"Şimdi sen de bizimle çalışmaya başlayınca alıacaksın. Bugün bizim çocuklar biraz öğretsin bakalım sana. Yapabilecek misin, görelim."

Yapamayacağım çok açıktı ancak başımı sallamak zorunda kaldım. "Denerim..."

Uçan Gümüş Tepsiler Diyarı... Merhaba.

"Maaş olarak düşüncen nedir?"

Muhtemelen yarın topuklarımı vura vura buradan kaçacağım için beklentimi yükseltmeye gerek duymadım, ben buraya uyum sağlayacak kadar tertipli biri değildim.

"İçinizden ne geliyorsa..."

"Olmaz!" diye itiraz etti gümüş rengi tespihini parmakları arasında kaydırırken. "Söyle."

Yutkundum. "Asgari ücret olsun madem. Yani size de uygunsa... Hem yeni olduğum için-"

"Daha neler! Beş binle başla bakalım. Haftaya zammını ayarlarız."

"Ne?" diye şaşkınca bakakaldım. "Kaç bin?"

Adam kaşlarını çatı. "Merak etme, ihtiyacın olduğunda destek oluruz, evlat. Eğer az geldiyse..."

"Yok, yok, başlayayım ben!"

Ayağa fırladığım gibi çantamı koluma taktım. Bu adam ne söylediğinin farkında mıydı?

"Ne yapacağım tam olarak?" diye sordum hemen. "Eğer paspas falan da lazımsa sorun değil, onu da hallederim... Yani o kadar ücret-"

"Servis yapmayacaksın. Biraz güler yüz, biraz da hoşgörü. Müşterilerimizin arzularını not edip iletmen kâfi."

"Bu kadar mı?" dedim şaşkınca.

Ya bu işte bir iş vardı ya da adam sahiden bonkördü! Normalde bu maaşı almak için saçımı süpürge etmemi isterlerdi!

"Sen bir yarım gün dene bakalım, evlat."

"Tabii!"

Adam tespihini kaldırıp bana selam verdi; bu, *gidebilirsin*, demekti.

"Yuh Salih!" diye fısıldadım odadan çıkarken. "Madem baban böyle biri, neden operatör olup sürünüyorsun ki?"

Şaşkınca odadan ayrıldığımda telefonumun titrediğini, Ceyhun'un aradığını fark ettim. Sanki içerideyken transa geçmiş gibiydim.

"Efendim, Ceyhun?" dedim çabucak.

"Serçe, neredesin sen? Kaç saattir arıyorum, merak ettim!"

"Şey, iş görüşmesindeydim de... Duymamışım."

"Halloldu mu?" diye mırıldandı. "Eğer olmadıysa birlikte bakınız bir yerlere..."

"Ceyhun, ben işe alındım galiba," dedim şaşkınca. "Hiçbir şey anlayamıyorum şu an."

O da şaşkınca araya girdi: "Ne? Nasıl?"

"Ya anlamadım ki çok tuhaf bir yer..."

"Serçe, içine sinmediyse çabuk çık oradan."

"Ceyhun, benim buradan cesedim çıkar artık. Tövbe estağfurullah bir yer."

"Serçe, o ne demek? Korkutma beni! Bak, kedileri bırakamıyorum-"

"Sakın bırakma onları arkadaşlarıyla!" diye araya girdim telaşla. "Asla uslu durmazlar. Lütfen, ben gelene kadar idare et."

"Serçe, bana hemen konum at."

"Haydut-" diye araya girecekken Ceyhun sözümü kesti:

"Serçe, konum at dedim! Bırakmıyorum kedileri. Madem lokantaymış, Ufuk'la Avni gelip bir şeyler içsinler. Sonra birlikte dönersiniz."

"Ceyhun... Olmaz!" diye çıkıştım. "Bildiğin gibi bir yer değil!"

"Ya benim bilmediğim bir yerde senin ne işin var o zaman? Çıldırtma beni, Serçe!"

Aramızdaki gerilim yükselince pes ettim. Vallahi bu sefer bir plan yapmamıştım.

"Tamam," dedim garsonlardan biri yaklaşırken. "Tamam, mesaj atıyorum yerimi."

"Çıkıyor bizimkiler de. Dikkat et kendine, tamam mı?"

"Ederim," diye gülümsedim. "Teşekkürler."

Ceyhun, sıcacık bir sesle mırıldandı: "Seni seviyorum, minik kuş."

Yanaklarım kıpkırmızı kesilirken içerideki boğucu havadan olduğunu düşünmeyi tercih ettim. Telefonu çabucak kapatıp çantama sıkıştırdıktan sonra beni bekleyen garsona yöneldim.

"Şunları giyeceksiniz."

Adama başımı sallayıp çabucak gösterdikleri odada giyindim. Her yer öyle çok parlıyordu ki bir süre sonra başım dönmeye başlamıştı. Eşyalarımı söyledikleri yere bıraktıktan sonra gergin bir şekilde yeniden dışarı çıktım.

Beyaz bir gömlek, siyah bir kumaş pantolon giymiştim. Az evvelki garson elime bir kâğıt ve kalem tutuşturup beni müşterilerin olduğu masalara doğru götürdü.

"Ne arzu ettiklerini öğrenip bana söylemeniz yeterli, Serce Hanım," dedi kibarca. "Bu kadar."

Gözlerimi kısıp başköşe diye adlandırdıkları kısımlardaki grupları izledim.

"Ya *seri köz getir* derlerse?"

"Yok, Serce Hanım... Demezler, merak etmeyin."

"Hayırlısı..."

İç çekip işaret ettikleri ilk masaya ilerledim. Müşteriler yeni gelmişti, kadınlı erkekli kalabalık bir gruptu. Hepsi de oldukça pahalı görünen çantalara, saatlere, ayakkabılara sahiplerdi. Açıkçası neden bu kadar yüksek bir maaş teklifi aldığımı şimdi anlamaya başlıyordum.

"Dostlar Soframıza hoş geldiniz," diye gülümsedim kibar olduğumu umarak.

Eh, biraz operatörlük gibiydi işte... Aynı yapmacık tavır, aynı yapmacık ses tonu, aynı yapmacık tebessüm...

"Selamünaleyküm, bacım."

Menüye göz atan adama tebessümle yanıt verdim:

"Aleykümselam, hacım."

Yanındaki sarışın kadın aniden başını kaldırdı. "Ne dediniz?"

Kırdığım potu geç fark etsem de tebessümümü eksik etmedim. "Acı, diyor-dum. Acılı pideler tavsiyemizdir. Muazzam."

"Ben ondan alayım, bacım." Adam yanındaki kadına baktı.

"Sen ne yersin, gülüm?"

Yüzümü buruşturarak bu manzarayı seyrediyordum.

Bu masa mangal kokuyordu.

"Seninkinden, canım."

Masadaki diğer kişilerin de siparişlerini aldıktan sonra hızlı adımlarla garsona koştum. Heyecanla beni bekliyordu.

"Nasıl?" diye sordu merakla. "Sorun var mı?"

"Yok," diye mırıldandım gergince. "Şunları istediler."

"Süpersin, Serce! Hemen yolluyorum."

Bir başka masadan seslendiklerinde çabucak oraya yöneldim. Garson masayı topluyordu, takım elbiseli iki adam ise arkalarına yaslanmış, onu seyrediyordu.

“Buyurun,” diye gülümsedim. “Ne arzu ederdiniz?”

“Semaverde çay.”

Göz ucuyla diğer masalara göz attığımda hiçbirinde semaver göremesem de bozuntuya vermedim.

“Elbette efendim, hemen geliyor.”

Gördüğüm ilk garsona notu ilettikten sonra çağırıldığım masadaki siparişleri almaya devam ettim. Hesap isteyen masalara hesabı götürürken iki tabağa nasıl servet harcadıklarını görüp şaşıırıyordum.

Tam o sırada buradakilerden çok farklı görünen iki kişi içeri giriverdi!

Pijamavari eşofmanları ve bol tişörtleri ile Ufuk-Avni ikilisi...

Garson onları masaya alırken ikisi de şaşkınca etrafa bakıyor, nasıl bir yere geldiklerini çözmeye çalışıyorlardı.

“Serce?”

Masalarına yaklaştığımı gören Ufuk, ağzı ayrılmış şekilde bana baktı. Önce beni, sonra yeniden etraftaki insanları süzdü.

“Nereye geldik biz lan?” diye mırıldandı Avni dehşetle.

“İsterseniz kalkın siz,” dedim telaşla. “Ben Ceyhun’a gelmişsiniz gibi anlatırım.”

“Yok, yok,” diye ikaz etti Ufuk. “Olmaz. Bekleyeceğiz seni.”

Birkaç bıyıklının dönüp Avni’yi incelediğini gördüm.

“Avni inanamıyorum, terlikle mi geldin?” diye fısıldadım.

Başımı eğmiş, masanın altına bakıyordum.

Avni, parmak arası terlik giymişti!

“Ya ben buralarda böyle bir yer olduğunu bilmiyordum,” diye açıklamaya çalıştı. “Öyle bir bakıp çıkarız sandım.”

“Lan, topuğumuza sıkarlar,” diye fısıldadı Ufuk. “Niye öyle geldin?”

“Bence siz gidin,” diye masaya doğru eğilip çabucak taktik verdim. “Burası bana da pek güven vermedi!”

“Olmaz!” diye tekrar reddetti Ufuk. “Bekleyeceğiz seni. Bize çay getir en iyisi...”

“Semaverde mi?” diye sordum.

“Yok, çay ocağını komple söküp getir, Serce.”

İç çektim. “Ne bileyim, öyle içiyorlar, baksana...”

Şom ağzımı açmamla arka masadaki adamların seslenmesi bir oldu.

“Bacım, bakar mısın buraya?”

Ufuk, seslenen masaya doğru hafifçe başını uzattı. “Ne oluyor ya? Nereden bacısı oluyorsun bu heriflerin?”

“Ufuk, sessiz ol!” diye uyardım. “Buranın bitki örtüsü böyle.”

“Oğlum at, avrat, silah işte,” diye araya girdi Avni.

Parmak arası terliğiyle onun bu hâlini hiç ciddiye alamıyordum.

“Avni, sen bir süre susar mısın rica etsem?” diye sordum.

“Olur.”

Onların çayını not ettikten sonra diğer masadaki adamlara yöneldim.

“Buyurun?”

Başımı kâğıttan kaldırmadan not ederken duyduğum şeyle irkildim.

“Bacım, semaveri yakarken masa örtüsü yandı, şunu alabilir misin?”

“Hiih! Yaktınız mı?”

“Ufak bir şey.”

Adamın rahatlığına bakınca söylemek istediklerimi boş verdim.

“Tamam, beyefendi, not ediyorum. Bir masa örtüsü. Başka arzunuz?”

“Çayı tazelersek...”

“Tabii.”

Koşarak garsona giderken başka masalardan da sesler yükseldiğini duyuyordum. Çabucak kâğıdı uzattım.

“Ya şu masa örtüyü yakmış... Ne yapacağız?”

Nefes nefese yanlarında durduğumda garson, bu gündelik bir olaymış gibi başını salladı.

“Hemen ilgileniyorlar.”

Sonrası oldukça ilginç bir manzaraydı. Üç kişi masaya ilerledi, iki tanesi örtüyü öyle ustalıklarla tutup kaldırdılar ki hiçbir şey devrilmedi. Diğerleri hemen yeni örtüyü serdi.

Çay bardaklarını yeniden koydular, masa birkaç saniyede yenilenmişti.

“Ay burada neler oluyor şu anda ya?” diye inledim. “Ne izledim ben?”

“Sen birazdan Hâkim Baba’yı görüp çıkabilirsin.”

“Tamam!” diye atıldım çabucak.

İşin doğrusu sevinmiştim. Son kalan birkaç masayı daha aradan çıkardıktan sonra yeniden Ufuk ve Avni’nin yanına döndüm.

“Birazdan çıkıyoruz,” diye fısıldadım onlara doğru eğilip. “Sizin hesabı getiriyorum hemen, tamam mı?”

Ufuk sessizliğini koruyordu, Avni ise sapsarı kesilmişti.

“Hey,” dedim kaşlarımı çatarken. “Bir şey mi oldu?”

Ufuk sıkıntılı bir nefes verdi. “Şunu görmüyor musun?”

O an masaya servis edilen diğer şeyleri fark ettim.

“Yan masadan Avni’ye alevli meyve tabağıyla birlikte ayakkabı gönderdiler.”

“Aaa!” dedim şaşkınca. Kutuya doğru eğildim, sahiden ayakkabı kutusuydu.

Zavallı Avni, her an kusacak gibiydi.

“Serce, doğru söyle, sen mafya için mi çalışıyorsun?”

“Ya yemin ederim, alakam yok!” diye fısıldadım. “Sizin hesabı gönderiyorum. Sonra hemen çıkalım şuradan, acayip gerildim.”

Ufuk sıkıntıyla ensesini kaşıdı. “Bizi unutma.”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

Tekrar sessizce dudağını kımıldattı: “Bizi burada unutma.”

Yan masadakilere ses gitmesin diye üstün bir çaba harcıyordu. Derin bir nefes verip kıyafetlerimi bıraktığım odaya geçtim. Hızlı bir şekilde çantamı alıp üzerimi değiştirdikten sonra oradan çıktım.

Ufuk ve Avni’yi kurtlar sofrasında bırakmışım gibi hissediyordum. Kim kimi korumaya gelmişti, çoktan unutmuştum.

“Ben de sana bakıyordum, kızım. Nasılsın?”

Yaşlı adamı odasının önünde görünce tebessüm ettim. “İyiym, sağ olun, Hâkim Bey. Arkadaşlar sağ olsun, öğrendim biraz...”

“Yok! Hâkim Baba diyeceksin.”

"Ben mi?"

Kurtulayım derken soy kütüğüne dâhil oluyordum. Allah'ım, nereye düşmüşüm?

"Sen tabii. Al bakalım, bu da yarım günlük ödemen."

"N-Ne?"

Adam ısrarla zarfı uzatınca elinden alıverdim. Şöyle bir göz ucuyla baktığımda içinde sayamadığım kadar çok yüzlük olduğunu fark ettim. Zarfı tutan ellerim resmen titriyordu.

"Yarın da bekliyoruz seni," diye babacan bir tavırla gülümsedi. "Kapımız her zaman açık."

Mahcup bir şekilde gülümserken adamla birlikte dışarı yürüyordum. "Çok sağ olun. Salih'e teşekkürlerimi iletceğim yeniden..."

"Bizim oğlanın arkadaşıymışsın. Başımızın üstünde yerin var."

Affet anne, kızın teşkilata kaydoldu...

"Şey, şu masada arkadaşlarım var, izninizle onları da çağırayım."

Adamı geride bırakıp çabucak beni bekleyen Avni ve Ufuk'a doğru koştum. Masaya yapışmış gibi kalkamıyorlardı.

"Haydi!" dedim telaşla. "Gidiyoruz."

Ufuk başını salladı. "Serçe, burası korkunç bir yer."

"Ya kalksanıza! Ne oldu?"

Avni ruh görmüş gibiydi. Ufuk yeniden alçak bir sesle mırıldandı:

"Şu masadaki adam, diğer masadaki adama silahını gösterdi."

"Hihi! Ciddi misin?"

Ufuk fısıldadı: "Sikseler bir daha gelmem buraya."

"Biraz daha kalırsak sikecekler," dedi Avni.

"Of kalksanıza!" diye telaşla atıldım. "Güya bana göz kulak olacaktınız! Gidelim şuradan."

Avni utangaç bir şekilde sözümü kesti: "Serçe, şimdi onlar silah çekti ya..."

"Ya size mi çektiler sanki? Defolup gidelim işte!"

Avni'nin koluna yapıştım, güç bela yerinden kalktı. Ufuk da çoktan ayaklanmıştı.

“Avni, düzgün yürüsene,” diye homurdandım. Yalpalıyordu.

“Ben biraz kaçırdım, Allah affetsin.”

Avuç içlerimi şaşkınca ağzıma kapatırken sahiden de Avni’nin eşofmanında ufak bir iz olduğunu gördüm.

“Allah kahretsin sizi, rezil olduk,” dedim panikle.

Hâkim Bey’e doğru yürüyorduk.

“Şu adam niye öyle bakıyor?”

Ufuk’a fısıldadım: “Avni’yi ortamıza al da görünmesin.”

Çıkışa yaklaştığımızda derin bir nefes verebildim.

“Her şey için çok teşekkürler...” Adam kaşlarını çatınca cümlemi bitirdim.
“Ha-Hâkim Baba.”

“Lan, babası mıymış?”

Ufuk telaşla Avni’yi dürtünce sustular.

“Ne demek, kızım. Yarın da arkadaşlarını alıp gel. Buyur edelim.”

“Tabii, baba,” diye tebessüm ettim. “Biz şuradan taksi...”

“Yok, bizim oğlanlar bırakacak sizi eve kadar. Geçin.”

Kapının önünde oldukça havalı, upuzun bir limuzin bekliyordu.

Avni arkamdan dua etmeye başladı.

“Biz bir yere daha uğrayacaktık, çok sağ olun.”

Ufuk güç bela ikna edebildiğinde kendimizi temiz havaya attık. Yanık masa örtüsü kokusu ve alevli meyve tabakları yoktu, artık güvendeydik.

“Serce bacım, ben sana söylediklerim için çok özür dilerim,” diye ağlamaya başlayan Avni bana sıkıca sarıldı.

“Yok!” dedim telaşla. “Dur, bir şey yok...”

“Ben taksi çağırayım, gidelim şuradan. Köz kokuyor...”

“Ufuk, sen de özür dile lan! Kızın babası topuğumuza sıkırsa teşekkür edip çıkacaktık!”

Avni bana sarılmaya devam ederken Ufuk da bir özür mırıldandı:

“Yok, öyle değil ya...” diye açıklamaya çalışsam da beni dinlemiyor, kendi kendilerine mafyalar hakkında konuşuyorlardı.

"İyi ki ayaklarını yıkatmadılar," diye mırıldandı Ufuk.

"Havla dese havlardım," diye hıçkırdı Avni.

"Ya Avni, sakinleş artık, çıktık işte!" diye kızdım. "Sen de her yerde parmak arası terlik giyme!"

"Lan, Allah belasını versin bu terliğin!"

Avni öfkeyle parmak arası terliğini çıkarıp yola fırlattı. İç çektim. Önümüzde duran taksiye önce Ufuk bindi.

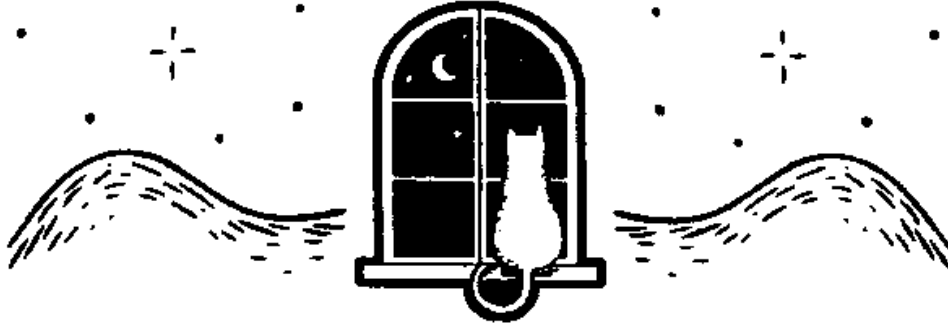
Sonra yan masadan hediye gelen ayakkabı kutusunu koltuğunun altına sıkıştıran Avni...

Peşlerinden arabaya binerken Ceyhun'a iki mesaj attım.

"Arkadaşların güvende, sağ salım eve getiriyorum. Bu kıyağımı unutma."

Sonra sııttım.

"Bu arada, ben de seni seviyorum :)"

6: Çarpa Çaran Çarşmalıklar

Şayet paralel evrende benden bir tane daha varsa ve benden çok daha kaliteli, güzel bir yaşam sürüyorsa hakkım ona haram olsun! Süründüğüm, sefalet çektiğim bu günleri görüp üzülsün. Yer değiştirelim diyeceğim ama Bezmi Âlem ve diğer tuhaflıklarımla tanışmak isteyeceğini hiç zannetmiyorum.

Gökten şans yağsa ben hava yağmurlu diye evden çıkmamış olurdum. Kesin bilgi.

Olaysız bir taksi yolculuğunun ardından Ceyhun'un evine gelebildiğimizde taksi durur durmaz Ufuk ve Avni, beni bir süre görmek istemiyormuşçasına arabadan kaçınca taksimetreye bakakaldım.

"Hele hele, boyundan bosundan utanasıcalar," diye homurdandı taksici.

"Ne oldu, amca?" dedim Hâkim Baba'nın bana verdiği zarftan para çıkarırken.

"Kızım, sana kilitlediler taksi parasını, baksana!" diye sitem etti taksici.

"Sorma," diye iç çektim. "Bu aralar bana kilitleyen kilitleyene..."

"Bir bayana bunu yapmaları yakışmadı!" dedi ben parayı uzatırken.

Kirpiklerimi kırıştırdım. "Anlamadım, amcacığım."

Taksici paramın üstünü verirken iç çekti. "Yani kızım, bizim lüğatimizde ortamda erkek adam varsa bayana para ödemek düşmez."

"Aaa, öyle mi?" dedim şaşkınca. "Göktürk Yazıtları'ndan mı kalma bu gelenek?"

Adam bilmişçe başını sallarken şoför koltuğunun yanındaki para koyduğu kutuya uzandım.

"Amca o zaman sen az önce verdiğim parayı geri ver, şu an ortamdaki tek erkek sen oluyorsun. Ödememe izin vermezsin, mantıklı bence."

"N-Ne?"

"Öyle demedin mi? Lüğatiniz öyleymiş ya..."

"Yok, kızım!" dedi adam onu gafil avlamamla şok olarak. "Biz ekmeğimizin peşindeyiz, yolcunun parasını neden almayacakmışım?"

Benim cin gibi olduğumu fark etmiş olacak ki hemen ulaşabileceğim paraları cebine sakladı.

"Demek ki zor kazanılan bir şey bu para," diye tebessüm ettim. "O zaman cinsiyetlerden birinin diğerine para saçmasına hiç gerek yok, değil mi amcacığım? Kadın da kendi parasını ödeyebilir, erkek de. Az evvel giden arkadaşlarım da başka bir gün bana bir şey ısmarlar, olur biter. Kadını erkeği yok bu mevzuların."

Adam bir süre beni dinledikten sonra "*onun lüğatinin*" cebine zarar vereceğini anlamış olacak ki hak verircesine başını salladı.

"Bak, sen akşama kadar direksiyon sallıyorsun!" dedim bitkin yüzüne bakarken. "Biri de gelip erkeksin diye senin cüzdanına göz dikeyor, bunun da gaspçılıktan pek bir farkı yok. Her zaman zorla parayı alıp kaçmak gerekmez, psikolojik baskıyla bunu hissettirmek de aynı şeydir."

"Doğru söylüyorsun, kızım, orası öyle de... Düşünemedik."

"Düşün, amcacığım, düşün," dedim tatlı bir tebessümle kapıyı açarken. "Herkes düşünsün. Eğer bize zarar veren toplumsal cinsiyet rollerini geride bırakırsak herkes çok daha mutlu olacak."

Ben arabadan inerken taksici seslendi: "Ne rolü? Dizi mi o?"

"Tabii!" diye gülümsedim. "En sevdiğim Türk dizisi. Şöyle bir etrafına bak-san bir sürü oyuncusunu bulursun, amcacığım. Haydi, selamete."

Taksiden inip keyifli bir ıslık tutturarak sitenin bahçesine girdim. Güvenlik görevlisine kolay gelsin dedikten sonra aynı keyifli tavırla apartmana ilerledim, bir yandan da düşünüyordum.

"Hem bize bayan deyip kendilerinden ayrı bir konuma yerleştiriyorlar hem de dönüp dolaşıp bütün ekonomik sıkıntılar onları bulunca hayatın yükü omuzlarına biniyor, fark etmiyorlar, ne garip! Hepimizin insan olduğunu ve aramızdaki tek farkın biyolojik olduğunu bir anlasalar... Kadının ev işi yapmaktan ibaret olmadığını, kendi parasını kazanabilecek kadar yetenekli olduğunu, kimse gölge etmezse ekmeğini taştan çıkarabileceğini fark edecekler. Zaten böyle olunca toplumun erkeği zorladığı ekonomik baskı azalacak, bir evin iş yükünü de ekonomik yükünü de iki cinsiyet paylaşmış olacak..."

Başımı kaldırıp göğe baktım. "Bak şu bulutlara! Ne güzel, özgürler... Kimse onlara *sen kadınsın, sen erkeksin* dememiş. Hiçbiri diğerini gökyüzünden aşağı itmiyor. Biz de koca yeryüzüne sığamayalım, birbirimize farklılıklarımız yüzünden bağırıp duralım..."

Apartmana girdikten sonra asansörün düğmesine basıp aşağı inmesini bekledim.

“Bağırıp durmak dediğin, sözcüklerin dudaklardan dışarı çıkması değildir her zaman. Gözleriyle de bağırır insan. Kıyafetini onaylamadığımız birine attığımız yargılayıcı bakış, yalnızca bir saniye sürer ama o kişiye hissettirdiğimiz kötü his, belki binlerce çığlık etkisindedir. Kıyafeti açık ya da kapalı, saçları beline savrulmuş ya da örtünmüş... O erkek küpe mi takmış? O kadın neden o renk ruj sürmüş? Şuna bak, bilmem kimin çocuğu, yaptığı şey ailesine yakışmış mı? Ten rengi çok koyu, acaba başka bir milletten mi? Paçavra gibi giyinmiş, maddi durumu yok herhâlde...”

Asansörün kapısı açılırken bağırdım: “Salın bizi! Salın birbirinizi, yeter!”

Ceyhun şaşkınca gözlerime bakıyordu. “Ne?”

“Aaa, aşağı mı indin sen?” dedim.

Az önce zorladığım boğazım acıyınca hafifçe parmaklarımla okşayıp öksürdüm.

“Seni karşılamak istemiştin, minik kuş,” diye mırıldandı. “Ama *salın* falan diye bağırınca... Eğer çok sıktıysam...”

“Ya ben onu sana der miyim hiç?” diye gülümsedim sıcacık bir sesle. Sonra peşinden asansöre bindim.

Sözlerimden sonra rahatladı, o da gülümsedi. “Demez misin?”

“Ya sen minnoş kalplisin, sana neden diyeyim?” dedim iki yanağına yapışıp mıncırıırken.

Ceyhun, yanakları iki yana sünmüş bir hâlde şaşkınca kirpiklerini kırıştırdı.

“Sircii. Dur!”

Yanaklarını parmaklarımla iyice çektiğim için konuşamıyordu.

“Durmam!” dedim yanaklarını daha çok sıkarken.

Rahatlatıcı bir aktiviteydi, tabii yanağı birazdan kopup elimde kalmazsa.

“Sircii!”

“Sirci’n yesin seni,” dedim kahkaha atarken. Sonunda kızarmış yanağını bıraktım.

Ceyhun’un yanakları kıpkırmızı olmuştu, benden iki adım geriye kaçtı.

“Kaçma, gel! Ya benimsin ya-”

“Serce dur, bir kenara gel!”

Çocukcağz beni tutup can havliyle kenara çekince ancak o zaman arkamızdaki ses dikkatimi çekebildi.

"Hanımefendi, müsaade eder misiniz?"

Bir grup insan arkamızda asansöre binmek için bekliyordu.

Ve hepsi az önce Ceyhun'a nasıl saldırdığını görmüştü.

Ah, Ceyhun'un yanakları galiba biraz da bundan kızarmıştı.

"Ay pardon," dedim çabucak Ceyhun'un yanındaki asansör demirine yapışırken.

Ceyhun kafasını yere eğmiş, başı ağrıyor gibi iki parmağıyla şakaklarını ovuyordu.

Bekleyen üç kişi asansöre bindi, kapı kapandı.

"Aman canım, bunlar da hiç ses çıkarmıyor, ben ne yapayım?" diye fısıldadım Ceyhun'a.

Ceyhun iç çekti. "Tam dört kere geçebilir miyiz, dediler."

"Gözlerimi kör ettiğin yetmedi, şimdi de sağır etti güzelliğin beni demek ki..."

"Serce, çok utanıyorum, lütfen," diye mırıldandı Ceyhun.

Keyifle kıkırdadım. "Ay sen benimle uzun süre yaşasan kalp krizinden gidersin demek ki Ceyhun... Çünkü benim hayatım utanılacak şeylere utanmak olarak tanımlanabilir de."

"Yok, utanma tabii ama..." diye sıkıntıyla nefeslendi.

"Ne utanacağım ya?" diye elimi salladım. "Geçen gün komşunun iç çamaşırları benim balkona düşmüştü, hepsini toplayıp verdim mesela, biliyor musun?"

Ön taraftaki atkuyruğu saçlı kadın hafifçe öksürdü, herhâlde rahatsız olmuştu.

Ceyhun, susmayacağımı anladığında kolumu acıtmayacak şekilde cimcikledi.

"Ya yapmasana, evimizi bekle!" diye kıkırdadım.

Zavallı Ceyhun içeridekilerin duyduğunu bildiğinden daha da kızarınca benden kaçarcasına asansöre yapıştı, suratı beyazlamak ve kıpkırmızı olmak arasında gidip gelirken kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyordum.

Önümüzdeki adamlardan biri ister istemez şöyle bir geriye döndü, kaçamak bakışlarla Ceyhun'a baktı.

“İyi akşamlar, Ceyhun Bey,” dedi karizmatik bir sesle. Oldukça ciddi bir yüz ifadesi vardı.

Ceyhun hafifçe öksürüp dikleştirdi. “İyi akşamlar, Doktor Bey, nasılsınız?”

“Aaa, ne doktorusunuz?” diye atılırverdim.

Adam bu kez soğuk bakışlarını bana çevirdi. “Beyin cerrahıyım, hanımefendi.”

Tebessüm ettim. “Ceyhun’un arkadaşları, sizin ilgi alanınız o hâlde...”

Ceyhun bir kez daha kolumu cimcikleyince ofladım. Adamın kafası karışmıştı, tek kaşını kaldırıp Ceyhun’a baktı.

“Öyle mi, Ceyhun Bey? Bu sorundan hiç bahsetmemiştiniz. Geçmiş olsun, hastanız mı var?”

“Onun tek hastası benim,” dedim.

Bu defa doktorun şaşkın bakışlarına asansörün tamamı eşlik etti. Herkes dönüp bana bakınca Ceyhun, şuracığa bayılacakmış gibi nefes verdi.

“Al canımı, Allah’ım,” diye fısıldadığını duydum. “Utançtan gebereceğim.”

“Of, keşke herkes birbirini bu kadar çok sevse de geberdiğimiz tek şey sevgi olsa!” diye mırıldandım kendi hâlimde.

Sonra baktım ki Ceyhun sahiden bayılacak, doktora tatlı bir tebessümle baş selamı verdim ve Ceyhun’un koluna girip insanların arasından çabucak geçmesini sağladım.

“Biz bu katta inelim, kendisinin klostrofobisi var da,” diye açıklama yapıyordum.

“Kapalı alanda fazla kalamıyorsun, değil mi Ceyhun?”

“Eh-Ehvet.”

“Ehvet değil, evet, bebeğim.” Atkuyruğu saçlı kadını itekledim. “Hanımefendi, saçınız yolu kapatıyor, çekilir misiniz lütfen?”

Ceyhun bu sırada, “Evet,” diye mırıldanıyordu, transa geçmişti.

“Hanımefendi, saçım nasıl yolu kapatabilir ki?”

Kadın beni tersleyince başımı kaldırdım ve kaşlarımı çattım.

“Kusura bakmayın, sizin gibi bir seksen olmadığım için! Benim görüş açım daha aşağıda, önümü göremiyorum!”

Sonunda bir şekilde insanlarla cebelleşe cebelleşe kendimizi dışarı atarak dar asansörden indik. Ceyhun derin derin nefesler alıyordu.

"Ne garip komşuların var, Ceyhun," diye homurdandım.

"Yıllardır tanıdığım insanlar..." dedi güç bela. Bir yandan da, "Evet..." diyordu.

"Tamam, bozuk plak gibi takıldın, sakinleş," diye mırıldanıp koluna girdim. Birlikte iki kat merdiven çıkmaya başladığımızda Ceyhun eliyle yüzünü yelpazeliyordu, alnında damla damla ter tanecikleri birikmişti.

"Komik çocuksun vesselam..."

"Ne?"

Evin kapısına geldiğimizde kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

Ah şu boncuk gözleri... Keşke ısırabilseydim!

"Sakata geliriz," diye fısıldadım. "O kalsın."

"Serçe, hangi dili konuşuyorsun, ne bu ya?" diye yüzünü buruşturdu, algıları açılmaya başlamıştı.

"Bezmi Âlemce bunun adı," diye tebessüm ettim. Sonra elimi bir anda göğsüme yapıştırıp başımı eğdim.

"Öğüt verdik tutmadı, para verdik savurdu, adam olmadı vesselam!"

"Kim?"

"Kapının girişine yazmışlardı da aklımda kalmış öyle," diye açıkladım. "Hâkim Baba'nın odasında."

"Kızım, sen adliyeye mi gittin? Hangi hâkim?"

Ceyhun şaşkınca bana bakarken ben işaret parmağımı zile yapıştırmıştım. O kadar uzun süre basılı tuttum ki parmağımı çektikten sonra da zil çalmaya devam etti.

Avni öfkeyle, "Lan şu zili niye öttürüyorsunuz cik cik? Geldik!" diye seslendi.

Ardından kapı açıldı. Bir süre baktık, benden önce eve kaçıp geldikleri için suratlarının son hâlini görmemiştim.

Elimi çekmeme rağmen kapı zili cik cik çalıyor, Avni dehşetle bana bakıyor, Ceyhun'sa ikimizi izliyordu.

Sonunda, "Serçe, hangi hâkim diyorum?" diye yinelediğinde Avni'nin gözleri büyüdü.

"Babası olan mı? Kudretli, haşmetli, yüce Hâkim Baba!"

Avni panikle kelime haznesindeki bütün güzel kelimeleri boşaltırken kırıpiklerimi kırıştırıyordum.

“Avni, sakın ol, babam burada değil.”

Avni sıkıntıyla şakaklarını ovaladı. “Senin, babandan daha tehlikeli olman dışında sorun yok.”

“Lan!” diye araya girdi Ceyhun. “Siz, Serce’nin babasıyla mı tanıştınız?”

Ufuk içeriden bağırdı. “Maalesef!”

“Ulan adiler, ben buradayken müstakbel babamla tanışmak size mi düştü? Şeref yoksunları! Niye beni çağırmadınız lan?”

Ceyhun öfkeyle söylenerek eve girerken ben, artık olayların bundan daha fazla sarpa saramayacağını fark ettiğim için müdahale etmeden odama ilerliyordum.

Ortalık iyice birbirine girmişti, mutfaktaki Ufuk Avni’ye, Avni Ceyhun’a, Ceyhun’sa ikisine birden bağıırıyordu.

Koridorun ortasında durdum.

“Bakın,” diye tane tane açıklamak için nefesimi verdim. “Bir dakika, beni dinler misiniz? Kendisi benim babam değil. Siz olayı yanlış-”

“Kendisi Teşkilatlar Birliği Babası çünkü!” diye haykırdı Avni.

Ceyhun kafası karışmış bir hâlde olanları izlerken Ufuk ve Avni’nin bu hâli bana baygınlık geçirtecekti.

“Avni!” diye çıktım. “Ya bir sözümü kesmeyin! Ceyhun’u da yanıltıyorsunuz, farkında mısınız?”

Tekrar kendimi açıklamak isterken Ufuk ileri atıldı, Ceyhun’un çenesini tuttu ve yüzünü zorla kendisine çevirdi.

“Ceyhun,” diye fısıldadı.

“Ne yapıyorsun, oğlum?”

Ceyhun, bu kadar yakın mesafeden bakışmalarından hoşlanmayarak arkadaşının elini itse de Ufuk, yeniden onun çenesini tuttu.

“Gözlerime bak,” diye fısıldadı. “Gerçekten bunu yapıyor musun?”

Ceyhun kirpiklerini kırıştırdı. “Lan, neyi yapıyor muyum?”

“Teşkilata kurban gidiyor musun, kardeşim?” diye acıyla fısıldadı Ufuk. Gözlerini kırpmıyor, bakışlarını arkadaşından kaçırmıyordu. Pürdikkat birbirlerine bakıyorlardı.

“Ya siz neden bahsediyorsunuz iki dangalak?”

Ceyhun öfkeyle Ufuk'u tekrar ittiğinde arkadaşı sanki onun ölüm fermanını imzalamış gibi mutsuz, hayal kırıklığıyla doluydu.

"Hoş geldin, közlenmiş Ceyhun," diye ekledi Avni.

"Hoş geldin, at, avrat, tüfek..." diye sürdürdü Ufuk.

Avni, "Silah," diye düzeltti.

Ceyhun boş boş onlara bakıyordu. "Lan..."

"Geçmiş olsun, artık seri köz getir diye bağırırsın o kurtlar sofrasında," diye mırıldandı Ufuk. "Seni de kaybettik."

"Ya niye korkutuyorsunuz onu?" diye öfkeyle çıkıştı. "Ceyhun, sen onları dinleme lütfen. Ben sana anlatayım, bir tanem."

Ceyhun, her zamanki gibi gözlerimin önünde pamuk şekere dönüştü, yumuş yumuş olmuştu. Hafifçe sırttı.

"Bir tanen miyim gerçekten?"

"Öylesin," diye kıkırdadım.

"Ceyhun, hiçbir şeye kendi gözlerinle görmeden inanma!" diye haykırdı Avni.

Dayanamayıp ensesine bir tane şaplak attım. "Sus be avanak Avni!"

"Pardon, yenge. Bir arzun var mı?"

"Susman."

"Emrin olur."

Avni ortalıktan yok oldu, Ufuk da Ceyhun'la romantik hâllerimizi izlemeye daha fazla katlanamıyormuş gibi yeniden mutfağa kaçmıştı.

"Haydut mamasını yedi," diye açıkladı Ceyhun benimle birlikte odama ilerlerken. "Sonra biraz öğlen uykusuna yattı. Sonra uyandı, yeniden mama istedi, ben de verdim."

Odaya girerken hayretler içerisindeydim. "Aaa, saldırmadı mı sana?"

Birlikte konuşarak içeri girdiğimizde Haydut, göremediğim bir yerden felaket bir çılgılla Ceyhun'un üzerine atladı.

"Ayy!" diye bağırıp geriye sıçradım.

Kapkara bir tüy yumağı Ceyhun'un üst bacağına yapışmış, pantolonu yırtarcasına pençelerini geçiriyordu.

Daha şaşırtıcı olan şey ise...

Ceyhun asla ona karşılık vermiyor, kurtulmak için çabalamıyordu. Heykel gibi hareketsizdi, dümdüz karşıya bakıyordu.

“Haydut!” diye haykırdım. “Hayır! Çekil çabuk!”

Haydut inatla daha çok yapıştı, Ceyhun’un tepkisizliği beni dehşete düşürmüştü.

“Ceyhun bacağına sallla, bir şey yap!” diye çıkıştım. Bir yandan da Haydut’un vücuduna yapışmış, onu çekmeye çalışıyordum.

Ceyhun fısıldadı: “Serce, bırak.”

“Ne?”

“Bıraksana bir,” diye mırıldandı sessizce. Hatta öyle sessizdi ki Haydut kendi miyavlamasından onu duymuyor olmalıydı. Şaşkınca dediğini yaptım ve onları bırakıp geri çekildim.

Haydut bir süre pantolonla cebelleşti, bir miktar tırnak faciaları meydana geldi ancak sonra beni çok şaşırtan bir şey oldu.

Kuyruğunu dikleştirip Ceyhun’a baktı, Ceyhun’da tık yoktu. İfadesiz bir suratla duvarı seyrediyordu, bacağına yapışmış bir kedi sanki hiç var olmamıştı...

Azgın kedi patilerini indirdi, kaydıraktan kayar gibi usulca aşağı doğru kayd ve Ceyhun’u rahat bıraktı. Bu, benim agresifliği yüzünden adını Haydut koyduğum ve ota boka sarıp herkese sataşan o manyak kedim miydi?

O, belalı Haydut’tu! İnsanları böylece bırakıp gitmezdi...

“Nasıl ya?” diye mırıldandım şaşkınca. “Oha!”

“Biz de öğrendik bir şeyler...” diye iç çekti Ceyhun. Sonra pantolonunu düzeltti.

Haydut sağ olsun, Ceyhun’un neredeyse donunu indirmişti.

“Ben de nasıl mamasını yedirdin diye düşünüyordum,” diye hayranca mırıldandım.

Hayır, bu hayranlığın bebek mavisini donuyla ilgisi yoktu. Zaten Ceyhun çabucak pantolonunu yukarı çekti.

“Bu dördüncü pantolonum,” diye mırıldandı Ceyhun. “Önce biraz boğuştuk tabii. Mantığı çözemedim. Sonra baktım ki tepki verince daha da kuduruyor bu kedi!”

Evrenin sırrını çözmüş gibi gözlerini kıstı. “Daha kötü ne olabilir diye düşündüm, bu don düşmanı zaten bana saldırıyordu. Saldım ben de... Ölü taklidi misali... Hiç tepki vermedim.”

"Sen neler yaşamışsın böyle?" diye mırıldandım hüznle.

"Otuz saniye!" diye sırttı. "Bu kedinin tepkisiz bir nesneye azgınca saldırma sınırı otuz saniye!"

"Nesne derken?" diye korkuyla sordum. Umarım Ceyhun, denek olarak kendisini kullandırtmamıştır...

"Şunları kastediyorum, bebeğim."

Çenesinin ucuyla işaret ettiği yere bakınca duvarın dibine itilmiş bir ton kırık vazoyu gördüm.

Dudaklarımdan büyük bir çığlık kaçarken dehşetle elimi ağzıma kapatmıştım.

"Bir, iki, üç, dört..."

"Sayma daha fazla, minik kuş; sen sadece öt..."

"Ceyhun, bunlar..." diye fısıldadım.

"Aynen, annemin koleksiyonundaki vazolarından... İşe yaramıyorlar ki. Süs işte. Haydut'un sınırlarını bunlarla daha iyi ölçebildim."

"Bismillah," dedim ağlamaklı bir tonla. Kalbim sıkıştıyordu. "Kaç dolar burası?"

"Serçe, sen kedinin bana alışmaya başladığının farkında mısın acaba?" dedi Ceyhun sıradan bir tavırla yatağıma yürürken.

"Birkaç vazo feda etmişim, çok mu kızım?"

Dehşetle saçlarımı tuttum, başıma ağrı girmişti.

"Sen Pablo Escobar değilsin, Haydut da senin kızın değil... Paraları böyle yakamazsın, Ceyhun!"

Ceyhun yatağıma oturup sırttı.

"Senin için dünyayı bile yakarım."

Tam ağzımı açmışken bir yerlerden boğuk bir miyav sesi işittik, Haydut'a ait değildi çünkü kendisi komodinin çekmecesine girmeye çalışmakla meşguldü.

Ceyhun da benimle birlikte sesi fark edince oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı, onu rahatsız eden şeyi anlamaya çalışırken gözlerimi kısmıştım.

"Bir şey götümü okşuyor."

"Ne?"

Yatağımanın içinden pati şeklinde bir el yukarı uzandığında örtünün altında Haseki'nin saklandığını fark ettik.

Âdeta Ceyhun'un kokusunu almışçasına kıpır kıpırdı.

"Haseki bu!"

Ceyhun yatak örtüsünü kaldırırken gülmeye başlamıştı, Ceyhun'un güvenliğinden endişe ettiğim için nöbetçi gibi başlarına dikildim.

Örtüyü kaldırdığımızda Haseki Sultanımız bize güzel yüzünü gösterdi, iki patisini de havaya kaldırıp gerindi; esnedi, esnedi, esnedi...

"Oooh," diye kıskançlıkla mırıldandım. "Keyfi yerinde."

Beni hiç takmadan doğruldu, yatağa dikildi, poposunu dikleştirip dışarı çıkardı ve kuyruğunu kaldırıp yeniden esnedi.

Sonra da tin tin yürüyüp Ceyhun'un kucağına yerleşti.

"Hoş geldiniz, güzel hanım," diye çapkınca yanıtladı genç adam.

Şaşkınca onları izliyordum.

"İhanetin bedeli," diye fısıldadım. "Manzaraya bak!"

"Serce bu kedi çok tatlı ya... Böyle sıcakkanlı, kendini sevdiren, sempatik bir şey."

"Bana da sevdireyor," diye homurdandım. "Ama uzaktan."

"Yok, biz çok yakınız..."

"Görüyorum," diye hasetle araya girdim.

Demek Ceyhun ile beni izleyen Ufuk böyle kötü hissediyordu. Hayatın bana günümü gösterme şekli, yıllardır kendisini sevdirmeyen kedimi Ceyhun'un koynunda basmaktı.

"Ceyhun, oraya çıkmasın bir zahmet," dedim öfkeyle.

Haseki, Ceyhun'un tişörtünün içine giriyordu.

"Oraya ben bile girmedim daha," diye fısıldadım.

Haseki kendisini gıdıkladığı için Ceyhun beni duymadı. "Serce kaşındırıyor bu ya..."

O güldükçe kedi daha da sırnaşıyordu, başıma ikinci kez bir sancı girdi.

"Ya biraz mesafe koyar mısınız araya? Lütfen."

"Sen nasıl bir güzelliğisin ya? Gel şöyle!"

Ceyhun, tişörtün içine giren Haseki'yi yakasından çekip çıkardı.

İşte, şimdi tam manasıyla Haseki'yi, Ceyhun'un koynunda basmıştım.

"Haydi, onun mama vakti!" diye seslenip üzerlerine atladım. Haseki'yi almaya çalıştım ancak uhu gibi Ceyhun'a yapışmıştı.

"Ya bırakır mısın çocuğu?" diye çıkıştım. "Adam bir nefes alsın, canından bezdirdiniz ya!"

"Miyaav!"

"Git buradan, çirkef kadın!" diye bağııyordu âdeta.

"Gitmem!" diye bağırdım. "Çekil erkek arkadaşımın üzerinden!"

"Serce, kalsın ya..."

"Sen de ne meraklıymışsın ya... Soyadın Çapkın değil mi? Hepiniz aynı-sınız işte!"

Ceyhun yeniden gülmeye başlarken Haseki'ye kocaman sarıldı.

"O senin kedin; sakın ol, minik kuş."

"Yemeğini yemesine izin verir misin?" diye homurdandım.

Ceyhun otuz iki diş sıırttı. "Yiyor galiba şu an."

Ah! İşte, o an beynimden vurulmuşa döndüm.

Haseki'nin minik, pembe dili, Ceyhun'un boynundaydı!

"Çüş, Haseki, çüş!"

Sahiplenici kız arkadaş gücüyle kediye atıldım, kazasız belasız onu Ceyhun'dan uzaklaştırabildiğimde beyaz tüylerle kaplı vücudunu memnuniyetsizce kıpırdatıyordu, kucağımdan inmek istedi.

"Zilli," diye kulağına fısıldadım. "Bir kere beni sevdin mi ya şöyle?"

Neyse ki kavgamız uzun sürmedi, onu mama kabının başına bıraktım. Buraya geldiğimizden beri iştahı çok yoktu, farkındaydım.

Elbette alışık olduğu evinden çıkarılmaktan benim kadar rahatsız olmuştu, Haseki böyle değişikliklere hiç olumlu tepki vermezdi.

Ceyhun'u yalamak dışında...

"Bütün gün bu yataktaydı," diye açıkladı Ceyhun düşüncelerimden habersiz.

"Haydut'la anlaşamazlar normalde, demek ki diğer odayı yadırgadı. Artık burada kalır."

Ona yandan bir bakış attım. "Ufuk odasına geçsin istiyorsa."

Ceyhun, o odanın nasıl bir kavga kıyamete sebep olduğunu hatırladığı için kaşlarını çatı. Bu sırada yatakta ellerini geriye atmış, rahatça oturuyordu.

“Emin misin?” diye mırıldanırken sesinde şüphe vardı.

Başımı salladım. “Evet.”

Haseki normalleştiği sürece sorun yoktu, zaten bir süreliğine Ufuk ve Avni ile tartışmaya niyetli değildim. Tövbe etmişim.

“Ne düşünüyorsun, minik kuş?”

“Hiç,” diye mırıldandım. “Ben galiba bu işe devam edeceğim, Ceyhun. Şimdilik en mantıklısı bu.”

Ceyhun karşı çıkacak gibi oldu, sanırım benim bu evden bir an önce çekip gitmek istediğimi, ani dengesizliklerim yüzünden her an kaçabileceğimi o da hissediyordu.

“Orada çalışmandan hoşlanmadım sanırım,” diye itiraf etti.

Avni ve Ufuk onu korkutmuş olmalıydı, eve girdiklerinde nasıl bir tepki verdiklerini bilmiyordum. Ceyhun’a olayları daha düzgün bir şekilde açıklamak için usulca Haseki’nin yanından ayrıldım ve yatağa ilerledim.

Nihayet Haydut ve Haseki’siz hava sahasına geçebilmiştik. Kediler ya da arkadaşlar yoktu, şimdi yalnızca o ve ben vardık.

“Senin güvensiz hissetmene ben mi sebep oldum?” diye sakince sordum. Bu sırada tam dibine oturmuş, yatakta bağdaş kurarak ona dönmüştüm.

Ceyhun’un güzel gözlerinde ufak bir şaşkınlık peyda oldu. “Ne?”

“Hani telefon konuşması sırasında tedirgindim ya, seni de telaşlandırdım, farkındayım. Aslında tam olarak öyle değildi ama...”

“Neden kendine pay çıkarıyorsun ki?”

Ceyhun’un sesiyle irkildim, sözümü kesti ve konuşacağımı fark ettiğinde işaret parmağını usulca dudaklarıma bastırdı.

Sen beni şöyle güzel susturuyorsun ya, bir daha konuşan namert olsun, oğlum!

Tatlı tatlı iç çekerken Ceyhun parmağını dudaklarımdan ayırmıştı. Sonra o da benim gibi bağdaş kurdu. Üzerinde bol, beyaz bir tişört vardı; dağınık saç tutamları, dalgalı bir şekilde alnına dökülmüştü. Onları eliyle çabucak geriye itip yeniden gözlerime baktı.

Şu kirpiklerinin gölgelediği güzel renk, dilimi damağımı kurutuyordu.

"Belki de sadece o an güvende hissetmemişsindir. Olamaz mı? Yani doğru hisseden sen olamaz mısın? Neden bana açıklama yapıyorsun ki minik kuş?"

Sorusuyla afalladım ve gözleri dikkatimi dağıttığı için bakışlarımı ondan kaçırdım. Ne cevap vermem gerektiğini bir süre düşündüm.

"Şey, orası öyle ama... Ben bazen abartılı tepkiler veriyorum. Yani aslında bu, benim kontrol edebildiğim bir şey değil ama etrafıma zarar veriyorsam diye çok tetikte-"

"Savaşta değiliz," diye gülümsedi. Sonra uzandı, iki parmağıyla çenemi okşadı, başımı hafifçe kaldırdı ve yüzümü kendisine çevirdi.

"Benimle ilgili hiçbir duygunun önüne geçmene, tetikte olmana gerek yok."

Sonra hemen ekledi: "Ayrıca ben seni sen yapan en güzel şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Tamam, belki zaman zaman çevredekiler bunu garipsiyor olabilir. Neden, biliyor musun?"

"Neden?" diye mırıldandım, sesimde bariz bir heyecan vardı.

"İnsanlar birbirinin aynısı olmaya çok fazla alıştı çünkü," diye sitem etti. "Aynı yüzler, aynı bakışlar, aynı tepkisizlik, aynı insanlar... Anladın mı? İstiyorlar ki herkes onlar kadar sabit olsun, herkes her şeyi kontrollü yapsın. Oysa sen bu durdurulamaz hâlinle güzelsin. Kocaman açtığın gözlerin, çabucak dikkatini çeken şeyler yüzünden bir yere sabitleyemediğin bakışların, heyecanlı heyecanlı konuşurken kızaran yanakların, şuralardan fırlayan saç tellerin... Açık sözlülüğün, dobralığın, ani duygu patlamalarının..."

Şaşkınca onu dinliyordum, keşke kucağına bayılabilseydim...

"Beni sen doğurdun galiba," diye fısıldadım hayretle.

Anın içine bir güzel sıçmış, Ceyhun'un gözlerine melul melul bakıyordum.

Dudaklarından büyük bir kahkaha kaçtı, eğlenmişti. Yanımda sık sık gülmesi hoşuma da gitmiyor değildi, ne yalan söyleyeyim...

"Kızım çok tatlısın, bak elimden bir kaza çıkacak..."

"Çıksın, ne olur!" diye haykırdım.

Eş zamanlı olarak cümlemin sonuna nokta koyamadan Ceyhun, *büyük lokma ye, büyük laf etme* dercesine parmaklarını enseme doladı.

Dudakları dudaklarımdaydı.

Ah, merdiven boşluğuna düşüyormuşum gibi hissettiğim korkunç bir histi. Tarif etmem gerekirse sabahkinden çok daha farklıydı, öyle çok aceleci değildi, sanki dudaklarımın tadını alıyordu.

Öpücüğü başımı döndürdü.

Bu da iyi alıştı, diye düşünmeden edemedim.

Ceyhun'un dudaklarımdaki dudakları aniden ayrılınca sebebini önce anlayamadım.

Daha karpuz kesecektik...

Deli gibi gülmeye başladığında karpuzun bıçağını yanlışlıkla bir yerlerime sapladığımı fark ettim.

"Yok artık, öpüşürken de konuşmazsın be kızım," diye dehşetle fısıldadım.

Ceyhun yatağa yatmış, karnını tutmaktan konuşamıyordu; nefessiz kalmış gibi öksürmeye başlayınca korkuyla ona doğru eğildim.

"Ceyhun? Tövbe tövbe..."

"Kızım, dur bir ya... Se-Serce... Serce, sana diyecek bir şey..."

Dudaklarından kaçan yeni bir kahkaha sözünü kesti, öksürükle karışık kahkaha çocuğu bir kez daha ele geçirirken iç çekip onu yattığı yerden kaldırmaya çalıştım.

"Tamam, demedim bir şey," diye mırıldandım çekingen bir tavırla.

"Bu da iyice alıştı," diyerek bir kez daha kahkaha komasına girdi.

"Ceyhun, tamam, gülme ya... Öyle içimden geçivermiş birden..."

"İçinden geçenler önce yüzüne, sonra dudaklarına yansıyor," dedi güç bela susabildiğinde.

"Hiç sorma," diye mırıldandım. "Benim ayarlarım bozulmuş. Nasıl düzelteceğim bunu?"

"Gel, bir daha öpeyim, düzelir."

Yeniden dudaklarıma eğildiğinde şok olmuş bir hâlde ona bakakaldım. Yüzümdeki şaşkın ifadeye bakıp yeniden gülmeye başlarken kendi kendine mırıldanıyordu.

"Alıştım harbiden, değil mi ya?"

"Biraz..." diye iç çektim.

İnşallah baba ocağına bir yığın bebekle dönmem.

"Ceyhun bu sefer içimden söyledim, değil mi?"

Güç bela susmuştu, tekrar gülme krizine girmemek için yanaklarını ısıırıyordu.

"Neyi söyledin?" diye sordu.

"Tamam, başarılı," diye onayladım.

"Of..." diye mırıldandı kendini bir anda sırtüstü yatağa bırakırken.

Bu sırada Haydut, geçen gün parçaladığı ve benim sakladığım perdenin iplerini çekiştirmeye çalışıyordu, bu kedi iyice zıvanadan çıkmıştı.

"Neden ofluyorsun?" diye mırıldanıp ben de yanına uzandım.

Haydut'la uğraşamayacaktım.

"Çok güzelsin çünkü. Canımı sıkıyor..." diye tatlı tatlı iç çekti Ceyhun.

"Teşekkür ederim, Ceyhun. O senin güzel bakan gözlerinin muhteşem rengine ait bir muazzamlık."

"Ne?"

Sırıttım, ikimiz de tavanı izlerken dönüp ona baktım, gözlerini gözlerime çevirdi.

"Sadece göz rengin için bile soyunu devam ettirmelisin," diye mırıldandım.

"Olur, denemelere başlayabiliriz," diye heyecanla atıldı.

Yatakta doğruldum. "Sana da şaka yapılmıyor."

Aynı anda sinirlerimiz bozulmuş bir şekilde gülmeye başladığımızda bakışlarım perdeye değdi; Ceyhun'dan bunu saklamak artık moralimi bozuyor, tadımı fena hâlde kaçıırıyordu.

"Ceyhun, bir şey diyeceğim," diye mırıldandım kararsızca.

"Sabaha kadar konuş, ninni gibi dinlerim..."

Gözlerini kapatmış, yüzündeki tebessümle beni dinliyordu.

"Şu odadaki perdeyi Haydut, geldiğimiz gün yırttı. Vallahi, nasıl oldu anlayamadım, asılınca ipleri çekilmiş galiba. Ben de zaten kavga gürültü var diye panik olup perdeyi sakladım senden, haberin olsun."

Omuzlarımdan kocaman bir yük kalkmıştı.

"Sonra ne yaptın?" diye güldü Ceyhun.

"Gece bir ses çıktı ya, o bendim. Perdenin ölçüsünü alırken sandalyeden düştüm, boyum yetmedi."

Ceyhun korkuyla gözlerini açtı. "Ne? Kızım, delirdin mi sen?"

Sonra beni süzdü. "Bir yerine bir şey oldu mu?"

“Yok,” dedim umursamaz bir tavırla. “Konumuz o değil zaten. Benim vücudum çıt kırıldım değildir.”

Ceyhun sıkıntıyla iç çekerken benim gibi bir canlıyla ilk kez karşılaşmış gibi bir hâli vardı.

“Perdeyi sipariş ettim, merak etme,” diye sııttım. “Bugün çalıştığım yer iyi para verdi. Bunu da tam çözemedim ama yakında çıkar kokusu...”

Ceyhun’a uyku falan haramdı, belli ki söylediğim şeyler de artık ninni gibi gelmiyordu. İç çekip tamamen doğruldu, şimdi yatakta birlikte oturuyorduk.

“Kesin gidecek misin yarın?” diye sordu.

“Evet,” diye gülümsedim. “Harçlık çıkarayım, sonrasına bakarım.”

“O zaman kedileri Avni’ye bırakacağız.”

Şaşkınca atıldım. “Niye? Olmaz!”

“Olur, olur,” diye kendinden emin bir şekilde başını salladı. “Hemen öğrenir, merak etme.”

“Ceyhun, benim kedilerim Avni’yi yer!”

“Ya seninle gelecek ya da evde kedilerle kalacak, başka şansı yok. Çünkü ben seninle geliyorum.”

“Ceyhun, benim yüzümden sürekli kavga çıkmaya başladı, istemiyorum ben böyle bir şey,” diye hızla başımı salladım. “Bırak, istedikleri gibi takılsınlar.”

Ceyhun’daki katır inadıydı! Maşallahı vardı.

“Ben de onlara zamanında çok yardım ettim, hâlden anlarlar. Bir şey demez çocuklar.”

Onu ikna edemeyeceğimi fark ettiğimde pes edip sustum.

Kafaya koymuştu, yarın Bezmi Âlem’e benimle birlikte gelecekti!

“O kadar tehlikeli bir yer değil ya,” diye mırıldandım. “Hallediyordum ben.”

“O yüzden mi Avni bugün eve terliksiz geldi?” diye lafı yapıştırdı Ceyhun.

“O konuda haklısın, bir şey diyemiyorum, yan masa biraz tehlikeliymiş.”

Bir süre aramızda sessizlik oluştu. Fırsattan istifade, perde konusunu aradan çıkarmışken acaba Ceyhun’a söylediğim diğer yalanı da itiraf etse miydim diye düşünüyordum.

Tanju’yu söylemem gerekiyordu...

"Ceyhun..."

Yanımdaki genç adam ağzını kocaman açarak esnedi.

"Biraz kestireyim, minik kuş."

Gözlerini kapatmış, transa geçmişti. Herhâlde bugün, Haydut sağ olsun, epey bir yorulmuştu.

"Ceyhun ama-" diyecek oldum.

Evren bu meseleyi o an çözmemizi istemiyor olacak ki önce kapı, sonra da telefonum çalmaya başladı. İç çekip yataktan kalktım. Telefonumu cebimden çıkardığımda annemin bugün fark ettiğim bilmem kaçınıcı aramasının ekranıma düştüğünü gördüm.

Ah, onu aramayı unutmuştum!

"Alo? Anneciğim?"

"Kızım, sen neredesin? Hani haber verecektin!"

"Anne, iş falan bakayım derken aceleye geldi, unutmuşum..."

Açıklama yapmama müsaade etmedi. "Serçe, vallahi alacağım seni ayağımın altına! Yeter artık! Bu ne sorumsuzluk, evladım? Ölüp ölüp dirildik burada!"

"Anne, niye çoğul konuşuyorsun?" diye korkuyla sordum.

Cevabı felaketlerin habercisiydi.

"Babana anlattım, neden olacak? Adam da hak verdi tabii! Ne yapıyormuş yaban ellerde kimsesiz, kim kovuyormuş onu öyle kolayca dedi? Tepesi attı adamın!"

Babamın öfkeli görüntüsü bir anlığına gözlerimin önüne geldi, uyuklayan Ceyhun'u rahatsız etmemek için koridora çıktığımda korkunç hisler her yanıma sarmıştı.

"Anne, neden söyledin ya?" diye fısıldadım. "Ne yaptın sen?"

"Ben onu bunu anlamam, bizi bu kadar habersiz bırakmadan önce düşünecektin! Zaten pılımızı pırtımızı topladık."

Büyük bir şok dalgası bana yeniden çarpıp kıyıya sürükledi. "Ne?" diye elimle ağzımı kapattım.

Bağırmmamak için zor duruyordum.

"Yola çıkıyoruz bile kızım! Sabah senin evin önündeyiz, haberin olsun."

Arkadan babamın bir şeyler söylediğini işittim, nutkum tutulmuştu. Daha tek kelime edemeden, annem bir şeyler mırıldanıp telefonu yüzüme kapattı.

İtiraz edeceğimi bildiği için lafı ağzıma tıkayıp kaçmıştı.

“Evime mi?” diye dehşetle fısıldadım.

Artık bir evim olmaması dışında hiçbir sorun yoktu...

Kapı bir kez daha ısrarla çaldı, Ceyhun’un odadan mırıldandığını duydum. Ufuk söylenerek salondan çıkıyordu, bense odanın kapısına yaslanmış, son du-amı ediyordum.

Babam geliyordu. Hem de hayatımı düzene soktuğumda değil, en dibe battığım zamanda...

“Ben nasıl söyleyeceğim onlara? Ne yapacağım ben?”

“Kapıyı duymuyor musun ya?”

Ufuk homurdanıp önümden geçerken uyuşuk adımlarla kapıya ilerliyordu, tembelce kapı kolunu indirdi, ardından gelen kişiyle hiç ilgilenmeden yeniden salona döndü.

Bense kapı ağzında kara kara düşünüyordum.

“Bu kim ya?”

İrkildim. Şakaklarımla ovaladığım başımı yavaşça kaldırdım, kapıdan içeri giren genç kadına baktım. Gözlerimiz bir anlığına buluştu, birbirimizi çıkaracak gibi olduk ancak başaramadık.

“Temizliğe mi geldiniz? Pardon.”

Bu çıkarıma nereden vardığını sormama gerek yoktu, paspal kıyafetlerime bakıyordu. Bunu söylerken aşağılayıcı değil, son derece doğal ve rahattı. Zaten esas sinir bozucu olan da buydu.

Yüzündeki tebessüm, kendinden emin tavrı... Yanımdan rahat bir tavırla geçerken çantasını kendi eviymiş gibi girişteki vestiyere asmış, doğruca Ceyhun’un odasına doğru yönelmişti.

Ağzım açık bir hâlde olanları izliyordum.

Ufuk safi, aramızdaki husumetten habersiz, masumca içeriden seslendi:

“Hazal! Gelirken cips de alsaydın.”

İşte, o an dünya benim için durdu.

Bu, benim yolunda giden hayatıma çomak sokan o sinsî kızdı.

Bu, kan davalımdı... Hazal'dı. Ve Ceyhun'un odasının önünde öylece beklediğim için çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. Öfkeyle fısıldadım:

"Yedim seni, kızım."

7: Yürek Deşen Yüzleşmeler

Bazı yüzleşmeler vardır okurum, seyredilesi bir tiyatro oyunu misali. Arkana yaslan ve bana bırak. Burada ayların intikamı yatıyor, ya şimdi ya hiç!

İşin doğrusu, olanları algılamak biraz zamanımı aldı.

Şu an tam olarak neler yaşandığını kavramaya çalışmakla meşguldüm.

Bu, benim avımın üzerine atlayacağım o vahşi belgesel sahnesinin ta kendisi değil miydi?

Ceyhun, arkamdaki odada her şeyden habersiz mışıl mışıl uyuyordu. Ufuk ve Avni artık umursamazlık mı saflık mı olduğunu ayırt edemediğim rahat tavırlarıyla mutfaktan karşımdaki kıza sesleniyorlardı.

Ve evet... Karşımdaki kız...

Hazal! Gözlerini irice açmış, neden Ceyhun'un odasına girmesine izin vermediğimi anlamaya çalışıyordu. Bir süre sonra kaşları çatıldı.

"Senin o kaşlarının her bir telini cımbızla tek tek yolmaz mıyım?" diye fısıldadım nefretle.

Bu sırada beni tam olarak duyamadığı için başını hafifçe sağa yatırıp sordu. "Anlayamadım?"

"Ceyhun Bey uyuyor," dedim bozuntuya vermeyerek.

Yüzümde, ne kadar korkunç olduğundan habersiz olduğu bir tebessüm vardı.

"Şimdi rahatsız etmeyin isterseniz."

Kız hiç sorgulamadı, sadece dudağını büzdü. Zavallı, kim olduğumdan bihaberdi. "Yorgun mu yoksa?"

Başımı hüznle salladım. "Çok..."

"Tamam," diye omuz silkti. Kol çantasının içinden telefonunu çıkarmadan önce upuzun, düz saçlarını geriye doğru attı. "Ben zaten daha buradayım, mutfağa geçeyim canım, bizim çocuklar orada galiba."

Sonra yanımdan aheste aheste yürürken aniden bana döndü. "Bana kahve yapar mısın lütfen? Şekersiz olsun."

Evin çalışanı olduğumdan öylesine emindi ki yanıtları beklemedi bile. Usulca mutfağa doğru süzüldü. Bense koridor boyunca uzaklaşmasını seyrettim.

Hayır... Ona şimdi saldırmayacaktım. Onu gafil avlamak beni daha çok tatmin edecekti!

Sağımdaki kapının açıldığını görünce oraya doğru döndüm, Avni tuvaletten çıkıyordu.

Göz göze geldiğimiz an bir boklar yiyeceğimi anlamış gibi gözlerini kıstı.

"Avni, gelsene bir," diye fısıldarken işaret parmağımı ona uzatmıştım.

"Gelmesem?" diye titrek bir nefes verdi.

"Çok seviyorum ben seni, gel yanıma," diye gülümsedim.

"Sen beni günahın kadar sevmezsin, Serce," diye gergince yanıtladı.

Sırıttım. "Günahım kadar sevseydim sevgi patlaması yaşardın zaten. Bende günahı bol bir şey yok."

"Serce..."

"Gelsene ya! Eğleneceğiz bak."

Avni benimle inatlaşmayı göze alamamış olacak ki iç çekti, ardından yavaşça yanıma ilerledi. Adımları temkinli ve yavaştı.

"Avni, silah dayamayacağım şakağına," diye gözlerimi devirdim.

"Ama baban için aynısını söyleyemeyiz," diye alnında biriken teri sildi.

Rahatlaması için sırtını sıvazladım, dostane bir tavırla ona eğildim.

"Var ya," diye fısıldadım dudağımı bilmişçe büzerken. "Babam seni bir sevmiş! Sorma."

"Sormadım, sormadım," dedi ağlarcasına.

"Ya dur, gerilme hemen," diye gülümsedim. "Samiriyim ben. Babam, 'Onlar ne kadar efendi çocuklar öyle,' dedi, hele seni çok beğenmiş."

"Lütfen olmasın öyle bir şey," dedi omzuna attığım kolumdan kaçmaya çalışırken.

Tabii, ben durur muyum? Koala misali yapışmıştım Avni'ye! Bileğimde de maşallah epey güç vardı, bu riskli durumda onu katiyen salamazdım.

"Fıtık oldum Serce, omzumu bırak!" dedi dehşetle.

Nihayet istediğim kıvama geliyordu.

"Fıtık mı olursun yoksa yarın bir gün babam kapıya dayandığında başka bir şey mi olur, bilemem Avni... Konuşmamız gereken mevzular var."

Avni gözlerini irice açmış, gerginlikle ellerini saçlarının arasına daldırmıştı.

"Ne mevzusu ya?" dedi panikle. "Alevli meyve tabağını diyorsan-"

Saçlarını parmaklarıyla geriye çekiştirdiği için ortaya çıkan alnına bir tane vurdum.

"Yok be," dedim rahat bir tavırla. "O değil. Şimdi az önce eve bir misafir geldi ya... Adı lazım değil, baş harfi lüzumsuz."

"Ben miyim?"

Avni masum masum suratına bakıyordu.

"Ya Avni sana laf anlatırken ömrüm çürüyor yemin ederim, bu kadar safını da ilk kez görüyorum!" diye öfkeyle çıkıştım.

"Tamam dur, celallenme," diye sakinleştirdi beni çabucak. Sonra tuvaletin kapısını gösterdi.

"İşiyordum yemin ederim, duymadım."

"Hazal geldi. Biricik arkadaşınız," derken dudaklarım tehlikeli bir tebessümle kıvrıldı.

Avni'nin anbean dehşete düşüşünü seyrettim. Kaşları önce çatıldı, sonra hayretle yukarı kalktı. Dudağı aralandı, ağzı bir karış açılırken elleriyle başını tutmaya başladı.

"N-Nasıl?" dedi şaşkınca. "Aramadan mı gelmiş?"

"Aramış, aramış," diye sııttım. Sesim tehlikeliydi. "Ama belasını..."

"Serce, bak-"

"Avni," diye onu hemen susturdum. "Git söyle Ufuk'a, benden hiçbir şekilde bahsetmeyecek. Ceyhun uyanana kadar kendi hâlimde takılacağım, kız beni temizliğe geldim zannediyor."

Avni korkuyla reddetti. "Olmaz! Hayır, yalan söyleyemem..."

Bir adım geri çekilip bilmişçe dudağımı büzdüm, bakışlarım tehditkârdı. "Vay... Demek öyle."

Avni bu defa korkuyla kabul etti. "Tamam! Lanet olsun, tamam!"

Sırıttım. "Canımsın."

"Ben, Ufuk'u bulayım," diye fısıldadı ecel terleri dökerken.

Ardından göz ucuyla Hazal'ın mutfakta beklediğini görüp oradan tüydü, şansımıza Ufuk tam o sırada odasına giriyordu. Kapıda karşılaştılar.

Bense bu sırada suratımda beliren sinsi tebessümle mutfığa girmiş, kapıyı sıkıca kapatmıştım.

Mutfak masasında arkadaşlarını bekleyen Hazal başını kaldırdı, şöyle bir beni süzdü.

"Kahve istemiştiniz," diye tebessüm ettim. "Onu yapacağım."

"Çocuklar yok mu ya?"

Kız, sıcaktan bunalmış gibi eliyle yüzünü yelpazelerken kusursuz yüz hatlarına bakıyordum; oldukça alımlı görünüyordu, fiziğine çok yakışan bir elbise giymiş, bacak bacak üstüne atmıştı. Cevap vermemi beklerken uzun saçlarını yeniden geriye doğru attı.

"Birazdan gelirler," diye sakince mırıldandım.

Gözlerini devirip yeniden telefonuna döndü, bense cezveyi arıyordum. Bunu gören Hazal, yeniden araya girdi:

"Bebeğim, ne yapıyorsun cezveyle ya?"

"Bulgur pilavı yapacaktım."

Alık alık kirpiklerini kırıştırdı. "Ne?"

"Cezveyle ne yapabilirim ki? Elbette kahvenizi," diye tatlı tatlı gülümsedim.

Hazal denilen ve ölümünün benim elimden olacağını henüz bilmeyen zavallı kız, her şeyden habersizce kaşlarını kaldırdı.

"Ben Türk kahvesi istemedim ki... Makine var şurada bak."

Çenesiyle işaret ettiği yere baktığımda bir süre kahve makinesiyle bakiştık.

"Eh, madem makine var, neden benden istiyorsunuz?" diye düz bir sesle sordum.

"Ev işlerine yardımcı olmuyor musun?"

“Siz ev işi misiniz?”

“Ne alaka ya?” diye iç çekti. “Ay, başıma ağrı saplandı iki dakikada. Bu nasıl bir tavır? Ceyhun’la bir konuşayım.”

O yeniden umursamazca telefonuna dönerken ben, küstahlığını seyrediyordum.

“Ceyhun Bey’e söyledikleriniz fayda etmez, kendisi benim yaptığım işleri oldukça beğenir.”

Hazal tekrar telefonundan başını kaldırırken şaşkındı. “Ay, öz güvene bak ya...”

Hafif aralık kapıdan içeri giren Haseki, yavaş yavaş süzülünce konuşmamız yarım kaldı. Ben, kedimin bu eve geldiğinden beri ne kadar hareketli ve sportif olduğuna şaşırarak gülümserken Hazal, bacaklarını sandalyenin üstüne çekti.

“Bu kedi kimin ya?”

“Haseki o,” diye iç çektim. “Kimseye ait değildir ama istersen seni sahiplenir.”

“Ben kedilerden korkarım, çıkarır mısın şunu?”

“Sen bundan korkuyorsan Haydut’u-”

Haydut sanki adını andığımı hissetmiş gibi resmen uçan pati atarak mutfağa daldı.

Kapı gürültüyle geriye gitti; Haydut, hızını alamayarak masanın üzerine doğru sıçrayınca Hazal, korkunç bir çığlıkla sandalyeye çıktı.

“Kulağım acıdı ya!” diye homurdandım Haydut’u sakinleştirmek için kucığıma almaya çalışırken.

Hazal çığlık atmaya devam ederek havayı tekmeliyordu.

“Git! Hoşt! Ay bu ne, köpek mi?”

“Yok diğer kedim bu,” dedim sakince. Haydut’u çabucak kucaklamış, tüylerini okşamaya başlamıştım.

Hazal’ın savurup durduğu ayağına baktım. “Köpek de olsa havada uçmuyor ya hani... Niye havayı tekmeliyorsun?”

“Ya çıkarır mısın şunları evden?”

“Çıkaramam,” dedim ayak parmağımın ucuyla Haseki’nin burnuna dokunurken.

Haseki yılışık tavrından yine ve yine hazzetmeyerek geriye döndü ve salınarak gitti.

"Bak zaten sevmedi seni," diye laf attım Hazal'a. "Ortamı terk etti."

Hazal, attığı çığlıklardan sonra güç bela nefesini düzene sokmaya çalışırken bakışlarını bir an olsun Haydut'tan ayırmıyordu. Her an kucağımdan atlayıp kendisine saldıracağını düşünüyor olmalıydı.

"Kaldırım kenarında durup gelene geçene pati atan korkunç kedilerden bu, belli!" dedi öfkeyle.

"Bak çok dışlıyorsun, ilk andan böyle yapmayın işte. Hafızası çok kuvvetli..."

"Yani?" dedi genç kız şaşkınca.

"Düşman belliyor," diye öğüt verdim.

Hazal yanıt vermek için dudaklarını araladı ancak kapı az öncekinden daha kuvvetli bir şekilde açıldı, neyse ki bu kez gelenin Haydut olmadığına emindik. Kucağımda mayışmış, sakın sakın takılıyordu.

Ufuk içeri dalıverdi, nefes nefeseydi. "Çıglık! O çıglık ne?" dedi dehşetle.

Ardından bakışları çabucak beni buldu.

"Serce?" dedi bir şey yapıp yapmadığımdan emin olmak istercesine Hazal'ı kontrol ederken.

Bu sırada Avni, benim suçum yok dercesine kapının arka tarafından melul melul bana bakıyordu. Belli ki Ufuk'u iyi tembihleyememiş, onu tutmaya gücü yetmemişti. Şimdi bu konuyla uğraşamazdım.

"Serce mi? Bu isim..."

Hazal şüpheyile gözlerini kısıtığında bakışları yüzümde gezindi, biraz daha zorlasa beni bir yerden çıkaracaktı. Bense son derece rahattım, ne de olsa daha önce görüşmemiştik.

Zaten daha önce görüşsek Hazal, bugün karşımda oturabiliyor olmazdı.

Ufuk, kıyametin yaklaştığını anlamış gibi aniden bağırdı.

"Aaa! Ceyhun! Ceyhun uyanmış! Ne tesadüf... Günaydın, Ceyhun'um!"

Sanki kurtarıcı meleği gelmiş gibi kapının girişinde bizi seyreden Ceyhun'a yöneldi, uyku sersemi olan genç adamın yanaklarından öptü.

Ceyhun ise olanları anlamaya çalışıyordu. Elinin tersiyle Ufuk'u kendinden uzaklaştırdı. Gözlerini doğru dürüst açamıyor ancak neden uyandırıldığına anlam vermeye çalıştığı için hepimizi inceliyordu.

"Ufuk, bok mu var da beni uyandırıyor sun lan?" diye çıkıştı.

Sonra kocaman esnedi. Hepimiz onu izledik.

Ceyhun ve esnemeleri...

“Yok, ben uyandırmadım...” diye inkâr etmeye girişti Ufuk. Nafileydi.

Ceyhun hâlâ ayılamamıştı. “Kim o? Hazal mı gelmiş?” diye mırıldandı yeniden arkasına dönüp giderken. Umursamamıştı.

Hazal ile aynı anda yanıtladık: “Evet.”

Ceyhun aniden irkilerek geriye döndüğünde beti benzi atmıştı. Önce masada oturan Hazal’a baktı, sonra bakışları yavaş yavaş masanın baş ucunda dikilen bana kaydı.

Avni fısıldadı: “Yüz kere bismillâhirrahmânirrahîm.”

Gülümsedim. “Âmin.”

“Serce?” dedi Ceyhun bir anda mutfağa dalarken.

Hazal olanları anlamaya çalışıyor; kaşlarını çatmış, ikimize bakıyordu.

“Se-Serce, bir dakika-”

“Ceyhun Bey,” diye sözünü kestim.

Nasıl bir savunmanın geleceğini az çok tahmin ediyordum ancak konu şu anda bu değildi. Ceyhun yüksek sesimle susmak zorunda kaldı.

Hazal’ı işaret ettim. “Hanımefendi sizi görmek için gelmiş, önce onunla ilgilenmez miydiniz? Nezaketen...”

“Serce, bak olayı çok yanlış-”

Hiçbir şey anlamayan Hazal yavaşça ayağa kalktı, sonra doğruca Ceyhun’a yöneldi.

“Bebeğim,” diye fısıldadı az evvelkine tezat, güçsüz bir ses tonuyla.

Bazen bu olayı anlayamıyordum, karşıdakine mağdur gibi görünmek, ortamın yumuşamasına mı sebep oluyordu?

Öyle ortama çomak sokardım.

“Böbögöm,” diye dudaklarımı büzdüm. “Başladı yine.”

Herkes şaşkınca bana baktığında Hazal öfkeyle, “Ne yaptığını zannediyorsun? Sen kim oluyorsun?” diye atıldı.

Bu sırada Ceyhun, benim müdahaleme izin vermeden aramıza girdi.

“Hazal, senin ne işin var burada?”

Hazal şaşkınca kirpiklerini kırıştırdı, hedefin kendisi olacağını tahmin edememişti.

“Ceyhun...” diye fısıldadı ancak aldığı cevap netti.

“Ben seni bir daha burada görmek istemediğimi söylememiş miydim?”

“Avni, hanımefendiye soğuk su!” diye bağırdım.

Bezmi Âlem'den bir şeyler kapmıştık tabii, zavallı Avni başına bir iş gelmesin diye koşarak buzdolabına yöneldi.

Sonra onunla alay ettiğimi fark edip yüzüme baktı.

“Şapşık ya,” diye sııttım. “Masayı hazırlayacaktım zaten. Sabah çok erken kalkacağım, gel de yardım et bana, sana zahmet.”

Dolaba dönüp tabakları çıkardım, yanımda bekleyen Avni'ye verdim.

Ufuk ise hayretler içinde ortalık alev almışken sahip olduğum bu rahatlığı seyrediyordu.

Hazal işittikleriyle âdeta yıkılmıştı, bir adım geriledi. “Sen... Sen hâlâ bana kırgınsın.”

“Aksini düşünmene sebep olan nedir?” dedi Ceyhun sertçe.

Şu ana dek gördüğüm en düz yüz ifadesine sahipti, bakışlarıyla karşılaşmak istemedim. Öyle de yaptım ve sırtımı döndüm, dolaptan yiyecek bir şeyler çıkardım.

“Ceyhun, ben üstesinden gelebileceğimizi düşünüyorum,” dedi Hazal hayal kırıklığıyla. Yine de umudu tükenmemiş gibi konuşarak ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

Kalbim çıt etmişti.

“Avni, masaya peçete!” diye seslendim.

Hazal iyice huzursuzlanarak bana döndü, akmayan bir damla gözyaşını silmekle meşguldüm.

“Ben çok rahatsızım şu anda,” dedi genç kız. “Biraz yalnız kalabilir miyiz, lütfen? Bebeğim, o telefon olayı yüzünden bana çok kızdın, biliyorum ama gerçekten suçlu olan ben değildim. Ben... Ben sadece...”

“Sen Ceyhun'la anca rüyalarda buluşursun bundan sonra,” diye fısıldadım hırsıyla. “Yalnız kalacakmış.”

Sesim yüksek değildi çünkü meseleye dâhil olacağım noktaya henüz varmamıştık.

Tabakları gürültüyle masaya çarparak bıraktığımda herkes irkildi.

“Elim kaydı, affedersiniz,” diye gülümsedim. “Haydut’a takıldım da.”

Bu sırada Haydut, “*Beni karıştırma, ortam fena,*” dercesine ayağımın altından kaçıp aralık olan kapıdan dışarı çıktı.

“Ceyhun, baş başa konuşabilir miyiz, lütfen?” diye üsteledi Hazal.

Aralarına girip masayı yerleştirdiğim için göz temaslarını engelliyordum.

Şey, aslında bundan sonraki her temaslarını da...

Ceyhun’un cevabı netti: “Konuşamayız.”

Dudaklarımda tatlı bir tebessüm oluştu. Tuzluğu yerine bırakırken Ceyhun’u ısırma istiyordum.

“Ceyhun, o operatör kız yüzünden yapıyorsun ancak yemin ederim ki ben bir şey yapmadım!” diye isyan etti Hazal.

Sonra hiç yapmaması gereken bir şey yaptı ve beni es geçti, bir adım daha attı ve usulca Ceyhun’un ellerini tuttu.

“Seni kırmak isteyeceğimi mi zannediyorsun?” diye fısıldadı. “O aptal kız telefonda bana ne dedi, biliyor musun? Senin kendisiyle-”

“Hop!” diye aniden yükseldim. İşte, şimdi elimdeki bütün işi bırakıp Hazal’a dönmüştüm.

Gülümsedim. “Orada dur.”

Hazal kaşlarını çatı. “Sana ne oluyor yine ya? Çekilsene aramızdan, bir şey konuşuyoruz!”

“Gel, konuşayım ben seninle.”

Hakareti sindiremeyen bünyem avuç içimin kaşınmasına sebep olmuştu, sabrımın sınırını da çoktan geçmiştim.

Arağa geçmeden önce sordum: “Saçında kaynak var mı?”

Anlamayarak başını salladı. “Yok. Neden?”

“Acumasın.”

Son hecemle birlikte avuç içimi Hazal’ın kafasına yapıştırdım. Büyük bir çığlık atıp geriye kaçarken ben, kene misali derisine yapışmıştım.

Kanını emmeden bırakmazdım.

“Serce!” diye haykırdı Ceyhun. “Serce, dur!”

Ceyhun'un adımı seslendiğini duyan Haydut, yeniden mutfağa döndü ve çığlıkların arasında biricik anasını fark etti, koşarak yanıma geldi.

Sonra panik olmuş olacak ki Hazal'ın üstüne atladı.

Hazal, boğazını yırtarcasına büyük bir çığlık daha atıp bizi itmeye çalışırken bağıırıyordum.

"Haydut sen çekil, bu benim meselem!"

"Miyaav!"

Ortalık birbirine girmişti, Ceyhun kapıya doğru haykırdı:

"Lan şerefsizler, orada durup niye izliyorsunuz? Ufuk, gelsenize!"

Ufuk da ona bağırdı:

"Bu kedi bana da saldırıyor!"

"Haydut'a karışmayın!" diye ben de onlara bağırdım.

Bu sırada Hazal'ın canı acımış olacak ki benim minik, dünya tatlısı, uslu bebek kedimi ayağıyla itekleyiverdi. Haydut ciyaklarken geriye doğru savruldu.

İşte, kıyamet o an koptu.

"Hiih! Sen kimin çocuğunu itiyorsun öyle yelloz? Gel buraya!"

"Bırak saçımı! Bırak!"

Hazal'ı tuttuğum gibi mutfağın laminant parkesinin üzerine serdim. Bir yandan yapıştığım saçlarını koparırcasına çekiyor, bir yandan da kızı hırpalıyordum.

Haydut'la mücadele edemeyeceğini anlayan Ufuk bana yönelmişti.

İki adam beni tutmuş, geriye çekiyordu ancak Hazal'ın üzerine âdeta yapışmıştım.

"Serce, sakince konuşalım!" diye bağırdı Ceyhun. Omuzlarımdan geriye çekse de nafileydi.

İkisinden de daha kuvvetli sayılırdım, o çelenkleri boşuna taşımıyorduk herhâlde!

"Ceyhun, karışma, arada kaynarsın!" diye boğazım acıyana dek bağırdım.

"Kime aptal diyormuş bu sünepe? Sen hem beni işimden kovdur hem de burada ağzını büze büze yalan söyle! Kızım, ben seni yaşatır mıyım?"

Hazal tiz sesiyle bağıırken beni üzerinden atmaya çalıştı ancak buna gücü yetemeyecek kadar cılızdı. "Vahşi kadın! Bırak! Bırak beni!"

Ceyhun üçüncü kişiye ihtiyaç duyunca geriye dönüp bağırdı.

“Avni, sen neredesin, it oğlu it! Gelsene!”

“Ceyhun, bu kedi bana kafayı taktı, götüme musallat oldu, tırmalıyor!”

Ufuk terler içinde kalmıştı, ıkınırken bağırdı: “Bırak onu, buraya gel!”

“Avni, Haydut’a dokunduğunu görmeyeceğim!” diye bağırdım.

Bir yandan Hazal’ı pataklıyor, bir yandan da Haydut iyi mi diye kontrol ediyordum.

“Serçe, ekmek çarpsın ki dokunmadım!” diye haykırdı Avni.

Sahiden de ellerini havaya kaldırmış, öylece bekliyordu.

“Allah’ım, götümü kemirecek bu kedi... Yardım et.”

Nefes nefese kalmıştım, Ceyhun ve Ufuk pes edip geri çekilince ben de biraz mola vermek için dikleştim. Saçlarımı geriye atıp Avni’ye baktım.

“Avni, Haseki balkona falan çıkar, onu bir kontrol eder misin sana zahmet?”

“Ederim, ederim!”

Avni, Haydut’u atlatıp bir şekilde dışarı sıvışırken Ufuk, kaçtığı için ona küfrediyordu.

Ben Hazal’ı yere yapıştırıp bir kez daha saçına çullanırken arkamdan yaklaşan adamı çabucak fark ettim.

“Ufuk,” diye fısıldadım.

Çocuk omuzlarımı tutamadan öylece kalakaldı. “E-Efendim?”

“Bu kıزدan hırsımı almama izin vermezsen sana çok pis patlarım.”

“Ceyhun, özür dilerim, ağabey, ben yokum.”

Hazal saçını elimden kurtarmaya çalışırken resmen baygınlık geçiriyordu, ağlayacak duruma gelmişti.

“Ulan, ben nasıl ayırayım tek başıma? Serçe’ye gücüm mü yetiyor sanki?” diye isyan etti Ceyhun.

“Ceyhun, bu benim meselem diyorum!” diye bağırdım Hazal’ın üzerine oturduğum yerden.

“Kızım, sen onun demesiyle aptal mı oluyorsun? Minik kuş, yapma!”

Ceyhun son kez tatlı dille kulağıma fısıldayıp beni gevşetmeye çalışınca durdum.

Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkıyor, saçım bir havalanıp bir iniyordu.

Hazal ağlarcasına çığlık attı. "Ceyhun, evin hizmetçisi beni dövmeye kalkıyor, sen de onu teselli mi ediyorsun? Yazıklar olsun!"

"Bak, hâlâ beni kışkırtıyor! Kızım, dövmeye çalışıyor değil, dövüyor diyeceksin!" diye bağırdım yeniden üzerine çullanırken.

Ceyhun boşluğumdan faydalanıp beni onun üzerinden çekince Ufuk da hemen yeterince hırpalandığına emin olduğu arkadaşını yerden kaldırdı. İki-miz de mahvolmuştuk.

"Ceyhun, bırak beni!" diye bağırdım.

Ceyhun son çare arkadaşına seslendi: "Ufuk, güzel kardeşim... Bir yardım eder misin Serce'yi tutmama? Lütfen!"

Ufuk'la göz göze geldik, korkuyla yutkunduk.

"Allah çarpsın, ısırır," diye fısıldadı.

"Yok, Ufuk, henüz zombi olmadım," diye hırladım. "Ama şu arkadaş için söz veremiyorum!"

Hazal yeniden ağzını açtı. "Evin hizmetçisi-"

"Bak hâlâ ne diyor, Ceyhun? Bak ya!"

"Hazal, yeter!" diye bağırdı Ceyhun.

Ardından bütün kuvvetiyle beni geriye çekti, ayaklarım sürüklendi ve sarsılarak kapıya doğru geriledim.

"Serce, tamam!" diye çıkıştı sonra bana dönüp. Kocaman açtığım gözlerime, öfkeyle araladığım dudaklarıma baktı.

Sonra hiç yapmaması gereken bir şey yapıp başparmağını yüzüme yaklaştırdı, önümdeki bir tutam saçı geriye itip yanağımı okşadı.

"Yeter," diye uyardı yeniden. "Duydun mu?"

Duydum ve usulca durdum.

"İnanamıyorum şu yaşanan saçmalığa ya!" diye haykırdı Hazal.

Bileklerini, yüzünü gösterdi. "Canavar gibi saldırdı bana, nasıl onun yanında olabilirsin?"

Ceyhun hızla Hazal'a döndü, benim ona doğru atılmadığımdan artık emindi. Derin bir nefes verdi.

Zavallı Ufuk ise bize soğuk su dolduruyordu.

"Hazal buraya gelmemeni başta söylemiştim," diye açıkladı nefes nefese. Sonra o tatlı bakışlarını bana çevirdi, usulca gözlerime baktı.

Hazal giderek daha büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu.

"Söyledim çünkü... Çünkü evet, ben birinin yanında olacaksam bu kişi artık Serce'dir."

İçeride ölüm sessizliği baş gösterdi. Elinde iki bardak soğuk suyla ayakta dikilen Ufuk bile şoka uğramıştı.

Ceyhun'dan bu sivriligi beklemiyor olmalıydı.

Hazal geriye sendeledi. "N-Ne?"

"Duydun," diye başını salladı Ceyhun.

Sonra bileğini bileğimin hizasına yaklaştırdı, yavaşça elimi tuttu.

"Ben bugün de, yarın da, ömrümün kalan günlerinin hepsinde de... Sadece Serce'nin yanındayım. Seninle benim aramda hiçbir şey kalmadı, bir daha bunu yapma."

Ufuk, dehşet içinde elindeki iki bardak suyu tepesine dikti.

"Beynim durdu," diye mırıldandı Hazal öfkeyle.

"Var mıydı?" diye sordum.

Bana aldırmadı. "Sen şu an bana evin hizmetçisiyle olduğunu mu söylüyorsun?"

"Yok! Hizmetçisi değilim," diye araya girdim. Ardından Ceyhun'un sıkıca tuttuğu elimi havaya kaldırıp gözüne soktum.

"Gördüğün gibi kalbinin sahibiyim."

"Hazal, sen gelsene dışarı benimle..." Ufuk suratı kıpkırmızı olan arkadaşını dışarı çıkarmak için koluna girdi.

Hazal ise dehşete düşmüştü. "Yoksa... Yoksa sen..."

"Ah, evet," diye tebessüm ettim. "Şu aylar önce arayıp kendince rezil etmeye çalıştığın, düşük puan vererek korkutmayı denediğin..."

Ceyhun, "Serce," diye fısıldadı ancak susmadım.

Şimdi yalnızca benim bildiğim o gerçeği haykırma vaktiydi.

"Sonra iş yerinin patronuna ulaşır, hakkında şikâyetle bulunup işinden kovdurduğun o operatör kızım. Ve bak, benden kurtulamadın, tam buradayım."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp güldüm.

"Memnun oldum, Hazal."

Ceyhun elimi bıraktı, benden bir adım uzaklaştı ve şaşkınca Hazal'a baktı. "Ne dedin sen?" diye sordu şüpheyle.

Hazal ise onu ne kadar korkunç bir yere sürükleyip uçurumun kıyısında bıraktığını elbette fark etmişti, eliyle şakaklarını tuttu, başını yere eğdi.

"Hazal, sen böyle bir şey yaptın mı?" diye sordu Ceyhun.

Sesindeki soğukluk içlerinin buz kesmesine sebep oldu, o an burada daha fazla bulunmak istemedim.

Listede Hazal'ın adının üzerini nihayet çizebilmişim.

"Hazal, Serce'yi kovdurdun mu? Söyle!" diye bağırdı Ceyhun.

Bense tebessüm ediyordum. "Ceyhun'dan teselli bekleyen Hazal'a deprem etkisi şoku."

Ufuk bile küçük dilini yutmuştu. "Abi, bu kadarını ben bile beklemiyordum!"

Ceyhun öfkeden kafayı yemek üzereymiş gibi arkadaşına döndü. "Ufuk, siz de buna ortak oldunuz mu?"

Ufuk hemen ellerini kaldırdı, masummuş gibi geri çekildi.

"Yemin ederim, o kadar ileri gitmedim, abi! Ben de şimdi öğreniyorum."

Kavgadan çıktığım için göğsüm hızla inip kalkıyor, soluklarıma yetişemiyordu ancak durmadım, dağılmış saçlarımı geriye atıp çenemi dikleştirdim.

Geldiğimden beri yaptığı en büyük kötülüğü unuttuğumu ve sineye çektiğimi zannederek masum ayağına yatan genç adama baktım.

"Emin misin, Ufuk?"

İçeriye yeniden derin bir sessizlik çöktü. Ceyhun artık daha fazla ne işitebileceğini bilmiyormuş gibi kaşlarını çatmış, bize bakıyordu.

Ufuk suçlu suçlu mırıldandı: "Serce..."

"Kovulduğum ilk gün seni aradım," diye gülümsedim. "Numarayı Ceyhun'un zannetmişim ve elimde başka hiçbir şey yoktu. Üstelik sana durumu açıkladım! Ona tekrar ulaşabileceğim bir yol olmadığını anlamıştın..."

"Serçe, bak-" dedi Ufuk sıkıntıyla.

Onu susturdum. "Sonra sen ne yaptın? Arkadaşını hak etmediğimi düşünmüş olacaksın ki ne aradığımı ona söyledin ne de onun numarasını bana verdin. Telefonu kapatıp öylece gittin. Eğer Ceyhun beni bulmasaydı eminim ki biraz bile vicdan azabı duymayacaktın!"

Ceyhun arkadaşına baktı. "Ufuk?"

Ufuk telaşla araya girdi. "K-Kardeşim, dur bir dakika, yemin ederim açıklayacağım. Serçe'yi o zaman çok tanımıyordum ki! Ben zarar vereceğini..."

"Zarar verecekmişim, hah!" diye sinirle güldüm.

"Size beni arayın, dalga geçin, puanlarımı düşürün, en sonunda da hepiniz ayrı ayrı musallat olup ekmeğimden edin, işimden kovdurun mu dedim? Bunları yapmanızı isteyen, sizi taciz eden benmişim gibi konuşmayın!"

İçerideki herkesin sesi soluğu kesilmişti, hepsinin söyleyecekleri lafı kursaklarında bırakmıştım. Derin bir nefes verip Ceyhun'a döndüm.

Ardından parmak ucumda hafifçe yükselip yanağına bir öpücük kondurdum.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ancak benimle değil; onlarla çözmen gereken bir konu bu, bebeğim," diye fısıldadım.

Ardından az önce patlayan büyük bombadan sonra geriye kalan bir yığın enkazı arkamda bırakarak oradan ayrıldım.

Haseki ve Haydut'u bulup, odama zorla sokarak ışığı kapattım.

Muşıl muşıl uyuma vaktimdi. Üç beş detay dışında...

İntikam listesi sıfırlanmıştı.

"Alo?"

"Serçe, geldin mi?"

"Birazdan mola vereceğim Salih, boş masalardan birine geç sen."

Elimdeki gümüş renkli tepsiyi büyük bir ustalıkla koridorda taşıdım ve kapının önünde servis için beni bekleyen garson çocuğa teslim ettim.

"Bunu masa beşe götürüyorsun."

"Tamamdır, ablam."

Ah, kimsenin ablası değildim ancak *Bexmi Âlem'de* sıradan bir gündeydik...

Hemen not ettiğim diğer siparişlere göz gezdirdim, bir işim kalmamıştı.

Sabah erkenden evden çıkmış, Hâkim Baba beni acil olarak çağırdığı için yardıma gelmiştim. Zaten biraz daha paraya ihtiyacım olduğu için gelmeyi düşünüyordum ancak adam onu bırakacağımdan korkmuş falan olacaktı ki beni arayıp işi garantiye almıştı. Zaten evde kalıp oradakilerin korkunç hâllerini çekesim de yoktu.

Tabii, bundan önce annemleri aramış, emektar arabamız yolda birkaç defa bozulduğu için uzun molalar verdiklerini ve akşamüstü gelebileceklerini öğrenmiştim.

Yani sevgili dostlarım, kendime yeni bir ev bulmak için tahminen beş saatim vardı. Eşyalarımı ve nakliyatı nasıl halledecektim, hiçbir fikrim yoktu ancak oturup ağlamaktansa en azından bugünlük paramı çıkarmayı tercih etmiştim.

Babama Bezmi Âlem'de çalıştığımı söyleyemeyeceğime göre yeni bir işe de ihtiyacım vardı ancak bunu şu an düşünmek işime gelmiyordu.

Ailemle birlikte yıllar önce uçtuğum yuvaya dönecek olma fikri, bana kaybetmiş hissettiriyordu.

"Aaa! Salih!"

Mekândan içeri giren Salih'in kendi hâlinde duruşuna baktığımda buranın sahibinin babası olduğunu asla düşünmezdim!

"Serçe! Kuduruk Serçe!"

Sırıtarak bana yaklaştığında ben de gülmeye başlamıştım. Kısacık bir an eski iş yerimi, Salih ve diğerleriyle yaşadığım zamanları anımsadım. O günler çok uzakta kalmasa da ansızın anmak yürek burkuyordu sahiden...

Şimdi ortalıkta avare avare dolanıyor, bir şekilde düzenimi kurmaya çalışıyordum.

"Hoş geldin," dedim onunla boş masalardan birine geçerken.

"Vay... Bizim kıyafetler yakışmış!" dedi Salih beni süzerken.

Bunu biraz da beni üzmemek, gönlümü hoş tutmak için söylediğini biliyordum.

"Kandırma beni Salih ya," diye fısıldadım. "Bugün daha ikinci günüm, *ablam* falan demeye başladı buradakiler!"

"Emmi mi diyecekler, bırak abla desinler kızım!"

Gözlerimi devirdim. "Onu boş ver de... Sen ne yapıyorsun? Durumlar nasıl?"

Salih keyifle arkasına yaslandı. "Bir de soruyor musun?"

Sırıtan yüzüne bakarken kaşlarımı çatmıştım.

“Bir saltanatı yıktın, kızım!” diye haykırdı Salih heyecanla. Hâlâ gülmeye devam ediyordu.

Dedikodu kanımı kaynatmıştı, heyecanla masaya doğru eğildim.

“Ne oldu, ne oldu? Anlatsana!”

“Kimse Radar’ı takmıyor artık,” diye iç çekti Salih. “Durumlar vahim. Herkes istediği gibi at koşturuyor, şirket çöktü çökecek.”

“Ne?” Bu kadarını beklemediğim için şaşırmıştım. En son konuştuğumuzda durum daha iyi zannetmiştim.

“Kendini çok hafife alma,” diye mırıldandı Salih. “Sen gittikten sonra çok şey değişti. Artık kimse öğle molasını takmıyor, isteyen müşteriden istediği puanı alıp telefonu kapatıyor, prim ve ekstra ücretler kimsenin umurunda değil, topluca isyan edip maaşlara zam yaptırıldılar zaten, orası ayrı. Ortamı görmem lazım.”

“Ben de zam alınca herkes düzeldi zannetmiştim,” diye hayranlıkla fısıldadım. “Keşke orada olsaydım yahu!”

“Sen orada olsan bunlar olmazdı ama,” diye mırıldandı Salih.

Hüzünle iç çektim. Çok haklıydı... Orada kalsaydım o korkunç baskıcı düzen devam edecekti!

“Olsun be,” diye mırıldandım küçük bir çocuk gibi. “Geride kalanları kurtarmış oldum.”

“Selda ve Ahu bile yatıp kalkıp sana dua ediyorlar, öyle garip bir ortam.”

“Harbiden değişikmiş,” diye güldüm. Sonra Salih’i uzun zamandır görmediğim için özlediğimi fark ettim.

Ne olursa olsun, o Tilki Salih’ti... Kaderdaşım!

“Sen de görmeyeli bir şirinleşmişsin bak! Beray’la ne yapıyorsunuz?”

“Şey...”

Hemen atıldım. “Yoksa ayrıldınız mı? Sakın, Salih! Elime yüzüme bulaştırdım deme!”

Salih’in çekingen tavrı beni işkillendirmişti. Masaya vurdum.

“Ya ben ne zorluklarla ayarladım o kızı sana! Değil mi? Aşk olsun Salih ya! Gül gibi kız kaçırılır mı? İki dakika yalnız bırakmaya gelmiyorsun!”

"Serce..."

"Hayır, ben hayatın boyunca yanında olup sana taktik veremem ki! Ne bekliyordun?"

Beray'la ayrılımlarına üzülmüştüm. "Taktik maktik yok, bam bam bamdı işte! Of..."

"Serce biz sözlendik, yakında nişanlanıyoruz!"

Son hecem boğazımda kaldı, tuttuğum nefesi bırakamadım.

Kocaman açtığım gözlerimle Salih'e bakıyordum.

"N-Ne? Neee! Salih!"

Salih önce biraz çekinse de sonra hafifçe kızaran yüzünde bir tebessüm belirdi.

"Vallahi yuva kuruyoruz, mimarı sensin be kraliçe!"

"Yuh! İnanamıyorum, doğru mu duydum?" diye haykırdım heyecanla.

Ayağa fırlamış, Salih'in yanına koşmuştum.

"Salih damat oluyor! Sıra da bana geliyor! Salih damat-"

"Serce, dur bak, babamın haberi yok, bağırma!"

"Oley be! Salih damat oluyor, sıra da bana geli-"

Salih ağzımı kapatmaya çalıştı. "Serce, Allah aşkına bir sus, babam duyarsa Beray'la tanışmak ister hemen! Kızı korkutmak istemiyorum."

"Vallahi kız, aşiret hanımı olacak!" diye kahkaha attım.

Bir yandan da kol dirseğimi gösteriyordum. "Bak ciddiyim, şuraya kadar altın dizmezsen şerefsizsin, Salih."

"Tamam kızım, dizeceğim, sen bir sakın ol!"

"Ya helal olsun size be, hep mutlu olun!"

Heyecanım dindiğinde yeniden yerime geçtim. Duyduğum habere çok sevinmiştim çünkü birbirlerine ne büyük bir heyecanla baktıklarına şahit olmuşum.

"Vallahi ne kadar teşekkür etsek az sana, her şey senin sayende oldu," diye iç çekti Salih.

"Yok canım," diye şımardım.

Beni övmesini bekliyordum.

“Öyle, öyle,” dedi Salih. “Normalde aylar alacak bir şeyi birkaç saatte hal-lettin, uyanıklığın bu kadar işe yarayacağını hiç düşünmezdim. Demek ki hayatta bazen mutluluğun sana gelmesini beklememek, bizzat ona gitmek gereki-yormuş. Bana bunu öğrettin. Allah senden razı olsun be Serce!”

“Canlarım ya,” diye mırıldandım. “Şahidiniz benim.”

“Borçlu hissediyorum sana,” dedi Salih iç çekip. “Ben...”

“Olur mu, Salih? Bak babandan rica etmişsin, burayı ayarladın bana!”

“Yok be kızım, bunda ne var? Senin bana yaptığın iyiliğin yanında ne ki?”

“Olsun...” diye gülümsedim. “Dur, ben Hâkim Baba’ya bir bakıp geleyim, çıkış saatim geldi, bugün yarım günüm.”

Salih başını salladığında içim içime sığmayarak masadan ayrıldım, işittik-lerime hâlâ inanamıyordum. Ne güzel bir şeye vesile olmuştum! Az sonra hızlı adımlarla kıyafetlerimi değiştirdiğim odaya geçmiş, tipimi bir güzel düzeltmiş ve Hâkim Baba’nın odasına geçmiştim.

Adam bugün de bana gereksiz methiyeler düzmüş, elime içi dolu koca bir zarf sıkıştırmıştı. Teşekkür etmeye dahi vakit bulamamıştım çünkü beni bir kez daha kızı ilan etmişti!

“Vallahi ben de son aşiret bükücü olacağım!” diye mırıldandım Salih’in yanına dönerken.

“Çıkıyor musun?” dedi beni süzerken.

“Aynen, benim acil birkaç işim var, Salih,” diye cevapladım. “Daha uzun sohbet ederdik de bugün annemler geliyor, ben seni müsait olunca ararım.”

“Tamam, ben de babama bir bakayım,” dedi kendine çekidüzen verirken.

Salih böyle bir babadan nasıl çıkmıştı? Bu konu benim için hâlâ muammaydı.

“Telefonun mu çalıyor?” diye sordu.

Cebimde titreyen telefona bakarken Salih’le vedalaşıyordum.

“Evet, aşkitoperipellam arıyor.”

“Ne?”

“Ceyhun,” diye sııttım.

Salih kafası karışmış bir hâlde bana bakarken ona veda ettim. “Çok uzun mesele. Beray’ı da getir bir gün, kahve içerken anlatırım.”

Salih’i bir kez daha utandırmayı başardıktan sonra telefonu açıp mekânın çıkışına doğru ilerledim.

“Alo-”

“Serçe, bu kapıdaki şeref yoksunları bizi niye içeri almıyor?”

“Birader, son kez uyarıyorum. Kelimelerine dikkat et!”

O sırada kapıdaki hengameyi gördüm. Korumalar bir grup genci tutuyordu. Evet, onlar Ceyhun, Ufuk ve Avni'den başkası değildi!

“Ay ne oluyor? Çekilin!”

Koşarak korumaların arasına girdiğimde beni görür görmez kenara çekildiler.

“Abla, hoş geldin.”

“Ya çocukları niye içeri almıyorsunuz?” dedim iki katım olan güvenliklere.

“Rezervasyonları yok, abla.”

“Tamam, tamam, biz de çıkıyorduk zaten!”

“Serçe, sen bunların nereden ablası oluyorsun ya?”

Ceyhun öfkeyle adama atıldığında Ufuk ve Avni gergince onu çekmeye çalışıyordu, onlar içeriyi bildikleri için pek yorum yapmıyorlardı tabii.

“Kardeşim, yemin ederim ki içeri girmemen daha hayırlı,” diye mırıldandı Ufuk.

“Bu itler kim oluyor lan?”

Ceyhun yeniden atıldığında güvenlik sabır çekti. “Abla bak, senin için duruyoruz!”

“Tamam, ablam!” diye panikle haykırdım. “Ablam benim. Canım. Kal öyle, hareket etme, gidiyoruz zaten!”

Apar topar Ceyhun'u uzaklaştırabildiğimizde hâlâ adamlara sövüyordu.

“Ablaymış, bırakmadınız ki iki tane çakayım!”

“Ceyhun, onlar senin kaç katın!” diye fısıldadım. “Hayır, aşiret olmasalar neyse de...”

“Kızım, senin olduğun mekânda değil aşiret, yedi cihan olsa siklemem, beni içeri alacaklardı!” diye çıkıştı.

Sakince koluna girdim. “Tamam... Sakin ol. Benim işim erken bitti zaten. Söyledim ya ev bakmaya gitmem lazım diye, acilen emlakçıya gideceğim.”

Ceyhun yolun ortasında durdu, derin bir nefes verdiğiğinde sakinleşmişti.

“Gerek kalmadı ona.”

Şaşkınca ona baktım, bakışlarını arkadaşlarında gezdiriyordu. “Neden? Bekleyecek vaktim yok bak...”

“Birilerinin özür dilemesi gereken bir konu varmış çünkü.”

Ceyhun sustuğunda Ufuk ilk kez bana düşmanca değil, dostça yaklaştı. Bir adım attı ve...

Ne olduğunu anlayamadan bana sarılıverdi! Konuştuğunda sesi sıkıntılıydı.

“Serce, ben başta sana biraz haksızlık ettim galiba, kusura bakma.”

“N-Ne?”

“Ama kabul et, sen de ağzımıza az sıçmadın!”

“E-Evet,” diye mırıldandım şaşkınca. “Ne yaşıyor şu an?”

Avni de elini uzattı, tokalaştık.

Neden tokalaşıyorduk sahi?

“Bu da özür mahiyetinde... Bizden küçük bir destek.”

Ufuk cebinden bir anahtar çıkardı, yolun ortasında vallahi düşüp bayılacaktım!

“Dünden beri gezmediğimiz emlakçı kalmadı,” diye mırıldandı Avni perişan bir hâlde.

Ufuk başını salladı. “Biraz geberdik ama olsun. Sabah Ceyhun’a durumun çok acil olduğunu söylemişsin, biz de daha kötü hissettik. Biliyoruz, bu bir telafi değil ama elimizden gelen şimdilik bu kadar. Sen bu duruma düşerken olanlarda bizim suçumuz büyüktü.”

Ufuk, anahtarı mahcup bir tavırla avucuma sıkıştırdı.

Bu sırada Ceyhun, yüzünde gururlu bir tebessümle onlara bakıyordu.

Ufuk sıcak bir sesle mırıldandı:

“Evi güzel bir yerden tuttuk, bize de yakın. Eşyalarını yerleştirdik, ilk ayın kirasını da ödedik, haberin olsun.”

Gülümsedi. “Güle güle otur, başkan!”

8: Hayat Bir Döböl'dür, Ön Koltuğa Sen Otur

Herhâlde hayat arada bir bana acıdığından, şu garibanın yüzünü bir güldüreyim demiş olmalı. Başka açıklaması olamaz! Mutluyum, canım okur.

“Bu perde niye takılmıyor? Aman be!”

“Perde düğmesini kırmışsın çünkü Ufuk! Of ya...”

“Serçe, bunun neresi düğme, Allah aşkına?”

“Ya Ufuk, şu tepeden bir iner misin?” diye söylendim.

Sesleneceğim diye yukarı bakmaktan boynum kopacaktı. Ufuk dikkatli bir şekilde çıktığı merdivenden inerken ben, bakışlarımı aşağı çevirdim.

“Avni kollarını biraz daha kaldır sen, perde yere değmesin, ne olur!”

Avni'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu, iki kolunu da daha çok havaya kaldırdı, o kadar uzun boylu olmadığı için perde yere değmesin diye acı çekiyor da denilebilirdi.

“Yok, yok, değmiyor!” diye nefes nefese mırıldandı.

Bu sırada Ufuk, perdenin diğer ucuyla birlikte aşağı iniyordu.

“Ufuk, ellerini havada tutarak in!” diye panikle atıldım.

“Serçe, öyle tepetaklak düşerim!”

“Ufuk, perde kırılırsa yeniden ütülemek zorunda kalırım, düzgün tutsana!”

Ufuk oflarken derin bir nefes verdi, bir yandan da Avni ile beraber perdeyi dikkatle yukarıda tutuyorlardı.

“Şimdi ben çıkacağım yukarı, siz ikiniz perdeyi havaya kaldırın, tamam mı?”

Ufuk'un gönülsüzce mırın kırın ettiğini görünce tek kaşımı kaldırdım.

"Temizliğe yardım etmek istiyoruz, demediniz mi siz? İstiyorsanız gidin canım, zorla tutmuyorum..."

"Yok, yok, yardım edeceğiz," diye iç çekti Ufuk. "Tek başına bitiremezsin ki."

"Şuranda bir şey var," dedim şaşkınca işaret parmağımla onu gösterirken.

Ufuk göğsüne baktı. "Memem mi?"

"Yok, yok, kalbine doğru..."

Ufuk başını aşağı eğip kalbine dokundu. "Ne var?"

"Merhamet," diye fısıldadım. "İnanılmaz!"

Gözlerim dolu doluydu.

Kısa teatral çalışmamdan hoşlanmayan iki adam yüzünü buruşturdu.

"Serce, kolum koptu!" diye inledi Avni. "Çabuk tak!"

"Çıktım, çıktım!"

Goygoyu bıraktım, bir koşu merdivenin tepesine çıktıktan sonra uzattıkları perdenin bir ucunu aldım, Ufuk'un az evvel takamadığı yeri buldum ve kırılan kısmı es geçip çabucak diğer düğmeyi kornişe taktım.

Yaklaşık iki dakika sonra tamamını takmıştım.

Derin bir nefes verip sırtırken aşağı seslendim:

"Korniş işi bitti, Avniş."

Avni acıyla fısıldadı: "Serce kolum uyuşmuş, hissedemiyorum..."

Aşağı indikten sonra usul usul sırtını sıvazladım. "Geçecek, dinlen biraz."

"Hiç bu kadar uyuştüğünü hatırlamıyorum, ya geçmezse?" diye sordu korkuyla.

Güven veren bir tebessümle ona baktım.

"O zaman kollarını ısıtırsam artık acı hissetmeyeceğin anlamına geliyor. Muazzam olay!"

"Serce git başımdan ya... İmdat!"

"Şaka ya, gül diye."

Ufuk derin bir iç çekip yanımdan ayrıldı.

"Nereye?" diye arkasından seslendim.

Ben tam kaçmaya çalıştığını düşünüp gözlerimi kısmışken Ufuk beni yanılttı.

“Mutfak bezlerini çamaşır suyuna yatırmıştım, onları kurulayayım.”

Duyduğum cümle beni öyle bir şaşırttı ki ağzım bir karış açık kaldı. Ufuk odadan ayrılana kadar hayranlıkla onu izledim.

“Vay be Kibrit Avni,” diye fısıldadım. “Olaya bak!”

“Kolum... Canım kolum...”

“Kim derdi sizin mutfak bezlerimi çamaşır suyuna yatıracağınızı? Hayretler içindeyim!”

Avni ağlarcasına fısıldadı: “Kollarım, sizi çok özleyeceğim...”

Avni’nin mızımlığına daha fazla dayanamayıp var gücümle kollarına yapıştım.

Avni’nin bütün bedenini kuvvetle sarsmaya başladığımda çığlık attı.

“Se-Serce, dur! Bırak kolumu!”

“Kollarında acı var mı?” diye sordum tırnaklarımı batırıp sarsmaya devam ederken.

Can havliyle, “Var!” diye bağırdı.

Avni’yi bıraktım. “Tamamdır, gördüğün gibi iyisin.”

Avni korkuyla bir bana bir de tırnak izli kollarına bakıyordu.

“Serçe, bana seninle muhatap olmayacağım bir iş verir misin, lütfen?” diye sordu.

Dürüstlüğüne seviyordum...

“Tuvaleti temizleyemedim, malzemeler banyo kapısının arkasında,” dedim tebessümle.

Avni bu kadar feci bir iş beklemediği için bozguna uğrasa da bir anlığına düşündü.

“Tamam,” diye kabullendi sonra.

Az önce beni kıyasladığı boku mu tercih etmişti?

“Güzel temizle ama,” diye tebessüm ettim. “Parlasın.”

“Ufuk, iki dakika sonra sıçıp batırır,” diye homurdandı Avni. “Neyse...”

Avni’yi de adadan yolcu ettikten sonra bakışlarım evin duvarlarında gezindi.

Şaka bir yana, bu çocuklar bana epey güzel bir daire bulmuşlardı. Bu konuda asla haklarını yiyemeyecektim. Hâlâ bunun, bu kadar kısa bir sürede, böyle kolay bir şekilde gerçekleşebilmiş olduğuna inanamıyordum.

Nakliye işlerini benden önce halletmişlerdi ancak ortalığı pislik götürüyordu, bu yüzden bir an önce dördümüz kolları sıvamış, temizliğe girişmiştik.

Ben taktığım perdeyi incelerken Ceyhun, nefes nefese oturma odasına girdi. "Minik kuş! Yatak odası tamam..."

"Aaa," diye şaşkınca ona döndüm. "Sen hangi ara oraya girdin, Ceyhun?"

Ah, tam da şu an gözüme öyle tatlı görünüyordu ki... Tıpkı diğerleri gibi temizlikten canı çıkmış, sıfır kollu bir tişört giymişti, kol kaslarını bütün detaylarıyla görebiliyordum. Beline bir kapüşon bağlamıştı, elinde paspasın sapını tutuyordu.

Gözlerimi kıstım, sapını mı? Ee, paspas neredeydi?

Neyse, boş verip gezintimi tamamladım, bakışlarım yüzünde durdu. Yüzü parlıyordu, biraz terlemişti. Belli ki işini iyi yapıyordu!

İşte, bir erkekte aradığım nadide özelliklerden biri daha... Ev temizliğine önem vermeliydi! Çünkü birinin benim pasaklılığımı dengelemesi gerekiyordu.

Ceyhun, iyice dağılmış saçlarını geriye atınca gözlerim oraya takıldı, tamlar âdeta özgürlüklerini ilan etmişti; bir kısmı havada, bir kısmı alınıdaydı.

Ve hepsine rağmen Ceyhun aşırı tatlıydı.

"Yatak odasından bahsediyorsun, Serce," diye mırıldandı Ceyhun sıkıntıyla. "Çocukların oraya girecek hâli yoktu herhâlde!" diye homurdandı.

Bu çocuğun ani ve tuhaf fevrlilikleri beni hayrete düşürüyordu.

"Ben sana da girme izni verdiğimi hatırlamıyorum," diye mırıldandım.

Ceyhun tek kaşını kaldırdı. Bu hamlemi beklemiyordu.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Herhâlde öyle Ceyhun! Nerede kaldı mahremiyet?"

"Sanki odana girip çamaşırlarını röntgenlemişim gibi davranma..." dedi Ceyhun kırılgan bir ses tonuyla.

Ah, fazla mı üzerine gitmiştim?

"Tamam, tamam-" diyecek oldum ki Ceyhun sırtıttı.

"Yaptım bu arada."

Donakaldım. Ceyhun gülerek kapıyı kapatırken günün bütün yorgunluğunu bir anda üzerinden atmış gibiydi, salonda baş başa kaldık. Bana doğru birkaç adım atarken sesi hafifçe kısıldı.

“Kedilere özel bir ilgin varmış gerçekten, minik kuş.”

Pati desenli sütyenlerimden mi bahsediyordu?

Suratım âdeta kırmızı ile mor arası bir renge dönerken elime geçen koltuk kirlentini Ceyhun’a atik bir hareketle fırlattım.

Elbette ıskalamadım ve sert kirlent suratının ortasına isabet etti. Ceyhun sersemledi.

“İnanamıyorum sana ya! Gerçekten karıştırmışsın! Bir de utanmadan söylüyorsun, Ceyhun! Farkında mısın? Rahatlığa bak, çıldıracağım ya!”

Bir yandan deli gibi bağıırıyor bir yandan da çamaşırlarımı kurcalamış olduğunu kabullenemeyerek Ceyhun’a saldırmaya çalışıyordum. Kirlenti aramıza tuttu ve beni engellemeye çalıştı.

Ancak o kadar utanmıştım ki bir anda Ceyhun’u yere deviriverdim.

“Kızım, dur, psikopat mısın?” diye bağırdı. Elini uzatmış, beni tutmaya çalışıyordu ancak bu beni engelleyemedi.

Üzerine atladığımda bacaklarını havaya kaldırdı ve bir anda kendimi uçarken buldum. Ceyhun ayaklarını karnıma dayamış, beni tepede tutuyordu.

“Ceyhun, indir beni!” diye haykırdım. “Bacakların uzun diye kendini bir şey zannetme!”

“Serce, bir dur da dinle!” diye bağırdı o da. “Vallahi şaka yaptım!”

“Yargı önünde hesap vereceksin!” diye yanıtladım tepeden yüzüne bakarken. “Sütyenime bakmasaydın kedili olduğunu nereden bilecektin? Şakaymış!”

“Kızım, ne bağıırıyorsun? Ufuk’la Avni içeride!”

Tepeden aşağı sarktım, elimle Ceyhun’un suratına saldırmayı denedim.

“Ne oldu, utanma duygun mu yüklendi yoksa aniden?” diye seslendim onunla boğuşurken.

Ceyhun tam açıklama yapmak üzere dudaklarını aralamıştı ki kapı büyük bir gıcırtyla aralandı, ikimiz de başımızı sağa çevirdik.

Haydut ve Haseki, sakın sakın salondan içeri girdiler.

Ve elbette beni dehşete sokan şey bu değildi... Gördüğüm manzaraydı!

Haydut’un ağzında, eski evimdeki üst komşumun balkonuma düşürdüğünde görüp merak ettiğim, sonra koşarak bana yakışacak mı diye satın aldığım fantezi iç çamaşırı vardı.

Haseki'nin dişlerinin arasında ise *pati desenli sütyenim...*

İkisi de sakince yürüyerek peş peşe evi turluyorlardı.

"Oha! Çüş! Size ne oluyor?" diye haykırdım.

Ceyhun şaşkınca dizlerini büktü, karnımdaki ayaklarını çekti ve beni tepeden aşağı indirdi.

"Kızım, beni iki dakika dinlemedin ki!" diye isyan etti öfkeyle. "Ben niye kurcalayayım çamaşırlarını? Sen kedilerini uyar önce!"

"İnanamıyorum size ya!" diye bağırdım kedilere. "Bula bula bunları mı buldunuz gezdirecek?"

Haydut da Haseki de beni hiç takmadı, iç çamaşırlarıma yeni ev turu yaptırıyorlardı.

İkisiyle de göz göze geldim, bir seçim yapmalıydım. *Önce hangisini yakalayacaktım?*

"Fantezi külot," diye fısıldadım. Sonra Haseki'ye baktım. "Pati desenli pembe sütyen..."

"Sapıkmışım gibi bağıırıyorsun!" diye sitem etti Ceyhun.

Kendi kendine isyan ederken yattığı yerden kalkıyor olmalıydı, arkama dönüp ona bakmadım çünkü hain kedilerimle göz temasını kesemiyordum.

"Zaten şu kara kedi senin çekmeceni kurcalıyordu, onları odadan defeden bendim! O sırada çarptı gözüme, eşyalarını bilerek açıp bakmadım yani," diye açıklamasını sürdürdü.

"Ya Ceyhun, tamam, özür dilerim! Sus da yardım et," dedim ağlarcasına. "Şunlara bak, özel hayata saygı kalmamış! Yüzüme nasıl bakıyorlar?"

Ceyhun iç çekti. "Serce, onlar kedi."

"Ne kedisi?" diye haykırdım hışımlla Ceyhun'a bakarken. "Bunlar Avni'den, Ufuk'tan, senden, benden akıllı! Görmüyor musun, en sinir olacağım şeyi yapmışlar! Eşyalarımı kurcalamalarından hiç hoşlanmam!"

Ceyhun'un kafası karışmıştı, o güzel renkli gözlerini hafifçe kıstı, başını çevirip ağızlarında çamaşırlarımla bekleyen iki kediye baktı.

"Bilerek yaptıklarını mı söylüyorsun?"

"Evet, dün sevdikleri mamadan vermedim çünkü. Taşınma telaşı, göçebe hayatı yaşıyorum baksana... O mamadan alamamıştım, bu yüzden biraz tartıştık."

“Saçmalama Serce, bunu düşünecek kadar zeki değiller.”

“Sen öyle san,” diye fısıldadım nefretle. Haydut’la bakışıyorduk.

Ah, şu kedi alfabetini çözseydik de insanlık olarak neler kaçırdığımızı bir anlasaydık! Hoş, ben çoktan birazını çözmeyi başarmıştım. Ondandı bu inandım, Haydut’un gözlerine bakarken aslında benden intikam aldığını çok iyi biliyordum.

“Bunlar yok mu bunlar?” diye mırıldandım bir adım yaklaşırken. “Seni suya götürür, susuz getirir...”

“Miyaav!”

“Bak!” diye işaret ettim Ceyhun’a. “Ne diyor, duyuyor musun? Mama yoksa çamaşır da yok diyor!”

Ceyhun sıkıntıyla başını ovaladı. “Serce, kedi miyavladı sadece!”

“Ya hiçbiriniz tanımiyorsunuz onları!” diye isyan ettim.

Sihirli Annem’in sürekli perileri gören ancak kimseye kendini anlatamayan Avni’si gibi hissediyordum...

“Buldum!” dedim telaşla. “Avni! Kibrit Avni!”

Kedileri ürkütmeden hedeflediğim istikamete doğru yürürken koridora doğru seslendim. “Avni, buraya bir bakar mısın? Salonun kapısını acilen kapatman gerekiyor!”

“Serce, bana gelince mi mahremiyet oluyor?” diye çıkıştı Ceyhun. Bu atağını beklemiyordum. “Avni, gelme kardeşim!”

Ceyhun’a ters bir bakış attım. “Avni, gel kardeşim!”

Avni’nin koridorda sesi yükseldi: “Kardeşiniz miyim gerçekten?”

Ceyhun bana öfkeyle homurdanıp kapıya yürüdü, kediler umurunda değildi.

“Ceyhun, kaçarlarsa onları bir daha tutamam!” diye uyardım temkinli bir şekilde kapıya bakarken.

Bu sırada Ceyhun, ona olan güvensizliğimden derin bir darbe almış gibi mutsuzdu, somurtarak kapıyı kapattı ve eliyle sıkıca tuttu.

“Yakala haydi, bekliyorum,” dedi derin bir nefes verip.

“Zamanımız kısıtlı olmasaydı gönlünü alırdım,” diye mırıldandım.

Düşünecek vaktim yoktu, tek arzum şu çamaşırları göz önünden kaldırmaktı.

Sonra aniden Haydut'a hücum ettim. İşin doğrusu, başta yavaş yaklaşmak mantıklı gibi görünmüştü ancak söz konusu Haydut'tu. O zaten normal değildi ki...

Beklemediği bir anda ona koştuğumu görünce tepki vermekte gecikti. Eh, böyle bir kediye sahipseniz sizin de bazen onun bir sonraki adımını tahmin etmeniz gerekebiliyordu.

"Yakaladım seni!" diye haykırdım üzerine kapanırken.

Haydut'u kucakladığımı gören Haseki, olayı kavrayıp çabucak kaçmaya çalıştı ancak Ceyhun sakince elini kaldırdığında durdum.

"Onu ben hallederim," diye tebessüm etti.

Hızla onlara arkamı dönüp Haydut'un sımsıkı kenetlediği dişlerinden külodumu almaya çalıştım.

"Haydut, ver şunu Allah aşkına, rezil rüsva oldum sayenizde!" diye çıktım.

Bir yandan kulağına fısıldıyor, bir yandan da külodu çekiştiriyordum.

Düğünde kaynanası avucunun içine altın sıkıştırırın diye kına yakılmasına izin vermeyip elini sımsıkı yumruk yapan gelin kızlardan bir farkı yoktu...

"Ya Haydut, taşınıyoruz diye alamadım o mamayı! Söz veriyorum, alacağım..."

Dişlerini gevşettiğini hissettiğimde külodu yavaşça çektim.

Tüylerini okşarken, "Aferin oğluşuma," diye fısıldadım.

"Almaz mıyım? En sevdiklerini alacağım hem de... Ver haydi oğlum şunu."

Son sözümle birlikte Haydut ağzını açıverdi. Külodumu bir çırpıda ondan kurtardım.

"Yaa... Bakın görün, bir de anlamıyorlar dersiniz! Cin bunlar, cin! Hepimizi çarparlar!" diye homurdandım.

Sonra Haydut'u sakince yere bıraktım.

Haseki'nin ve Ceyhun'un ne durumda olduğunu görmek için geriye dönerken göreceğimden korkuyordum çünkü Haseki canı istemezse değil kenetlediği dişini gevşetmek, oturduğu yerden bir gram hareket etmezdi. Çiviyle çakmışlar gibi zemine yapışmıştı, en büyük korkum inatlaşmasıydı!

Ürkerek o tarafa baktığımda şaşkınca kirpiklerimi kırıştırdım.

Haseki'nin dişleriyle birlikte gönül yayları da gevşemişti, hâlimden oldukça memnun bir şekilde Ceyhun'u kokluyordu.

Yetmezmiş gibi bembeyaz kabarttığı tüylerinin ihtişamı ile Ceyhun'un bir koluna kurulmuş, keyifle kuyruk sallıyordu. Ceyhun da prenses hazretlerini sarıp sarmalamıştı.

İkisi de oldukça sakindi. Ceyhun, patili sütyenimi bana uzattı.

"Düzgünce isteyince verdi."

İhanete uğramış gibi hissediyordum.

"Sen öyle san," diye iç çektim. "Nefreti bana bu kedinin! Sana gelince pamuğa dönüşüyor tabii."

"Kusura bakma, Serce. Onu tanıdığımdan beri böyle uysal."

Haseki Hazretleri sayesinde bir de yalancı durumuna düşmüştüm. Hanımefendi, Ceyhun'un odağını dağıtmayı başardı, ona doğru miyavlayınca Ceyhun boynunu okşadı.

Hayal kırıklığıyla fısıldadım: "Boynunun okşanmasından nefret ederdi."

Haseki bana küstah bir bakış atıp Ceyhun'un koynuna doğru sokuldu. Her şeyden habersiz olan masum Ceyhun, kediyi sevmeye devam etti.

Kıskançlık beni ele geçirmeden üç saniye önce derin nefesler verdim. Üstelik hangisini kıskanacağımdan da emin olamıyordum!

Yıllardır emek verdiğim ve bir kerecik bana kendini şöyle güzel sevdirmemiş kedim mi? Yoksa buluştuğumuz günden beri kısa kaçamaklar dışında doğru düzgün baş başa kalamadığım Ceyhun mu?

"Ben diğer odanın camlarını silecektim," dedim hüznle.

Beni duymadılar bile... Düşük omuzlarım, somurtan suratım, bir elimde patili sütyen, diğerinde ise fantezisine söveceğim külodumla odadan usulca ayrıldım.

Ufuk ve Avni görmesin diye kumaş parçalarını koltuk altına sıkıştırmış, duvara yapışık yürüyordum. Bir ara Avni tuvaletten kafasını uzatınca irkildim.

"Gir içeri, Avni!"

Telaşla elimdekileri saklamaya çalışıyordum.

Avni beni duymadı bile, kendini yere attı, gözleri kayıyordu.

"Serce, ben yanlışlıkla çamaşır suyunu içime çektim."

"N-Ne?" diye çılgık attım korkuyla. "İçtin mi?"

"Yok ama biraz fazla koklamışım..." dedi.

Avni'ye koşmak istesem de elimdekileri ifşa edeceğim diye ödüm kopuyordu, mutfaktaki Ufuk'a bağırdım.

"Avni bayıldı, biri bakabilir mi?"

Ufuk homurdanarak koridora çıktı. "Yine mi ya?"

Sahiden sevgili dostlarım, Avni'yi bu lanet hikâyeye soktuğumuz ilk günden beri bir şekilde bayıltıyordum, değil mi?

Kimi zaman bir tebessümüm, kimi zaman tuvaletimdeki çamaşır suyu...

"Ben yatak odasının camlarını halledip geliyorum, oturma odası bitti. Avni de ayılsın, yemek yeriz."

Elimdekileri saklayarak yatak odama topukladım. Odaya girer girmez derin bir nefes verdim ve iç çamaşırı çekmecemi açıp elimdekileri yerleştirdim. Telaşla çekmeceyi kapattığımda buraya acilen bir kilit alıp takmayı planlıyordum.

Haydut ve Haseki ikilisinin ne halt yiyeceği hiç belli olmuyordu.

"Şu camları bir halledeyim, sonra garibanlara iki tas çorba koyarız."

Bedava işçi olarak çalıştırdığım zavallı adamları düşününce hüznümlendim, karınlarını doyurmadan buradan göndermek ayıp olurdu.

Muhteşem ötesi mutfak becerilerimle onları zehirlememeye özen gösterecektim.

"Geçen gün haşlanmış yumurtayı avucunda kırmaya çalışırken etrafa patlatan sen değilmişsin gibi..." diye homurdandım kendi kendime.

Evet, bunu yapmıştım ama gerçekten patlayabileceğini düşünmemiştim. Bu ayrıntıyı da ekliyordum ki benim gibi dahiyane fikri olan arkadaşlar, böyle bir olaya kalkışmak isteyip sonunu şey yapmasın...

Bu iğrenç hatırayı boş verip telefonuma koştum, annemin attığı son mesajı okudum. Tahminen kırk dakika sonra burada olacaktı, cevap yazarak vakit kaybetmek istemediğimden bir koşu cama çıktım.

Küpeşteye tırmanıp parmak ucumda yükseldiğimde hunharca cam silmeye başlamıştım. Karşı apartmanın mesafesi oldukça yakın olduğundan balkonda oturan bir aile şaşkınlıkla beni fark etti.

Yok canım, gayet normaldim. Sabahdan beri saldım çayıra, Mevla'm kayıra diyerek koyuverdiğim at yelesi saçlarım her yerden fırlamamıştı... Suratım da reklam filmlerinde temizlik yapan makyajlı, hoş görünümlü kadınlarınkı gibiydi!

Asla kıpkırmızı ve nefes nefese değildim.

Temizlik tişörtümde, "*Beni Siz Delirttiniz*" yazmıyordu! Altımdaki pijamada Haydut'un tırnak izleri de yoktu!

Temizlik yaparken oldukça havalı ve şahsına münhasır bir kişiliğim.

"Bir dakika! Diğer tişört nerede ya?"

Telaşla geriye dönünce bir an dengemi sağlamakta güçlük yaşadım, ayağım küpeşteden kayar gibi olunca ufak bir çığlık dudaklarımdan kaçtı. Neyse ki ellerimle cama sımsıkı yapışmıştım.

Tabii, sesimi duyan Ceyhun panikle içeri daldı.

"Minik kuş!"

Endişeli bir çift göz cama odaklandı, düştüğümü zannetmişti.

"Rabb'im, ne güzel yaratmış şu göz rengini," diye iç çektim hülyalı hülyalı.

Ceyhun'sa ne kadar güzel bir manzaraya ev sahibi olduğundan habersiz beni süzüyordu.

"Bir şey oldu sandım," diye homurdandı.

Telaşla dolabı gösterdim. "Ceyhun, şu dolaptaki askıda beyaz bir tişört olacaktı, bir bakar mısın? Çok acil!"

İyi olduğumu görünce derin bir nefes verip dolaba yöneldi, kapağı açıp askıdaki birkaç kıyafeti inceledi.

"Bu mu?" diye sordu birini askıdan alıp.

"Bakayım, bana gösterebilirsin. Ay inşallah taşınırken arada kaybolmamıştır!"

"Sırtında bir şey yazıyor," dedi düşünceli bir tavırla tişörtü incelerken.

"Evet, evet, o galiba! Yazıyı okusana bir."

"*Bilmemek ayıp değil, yeter ki çaktırma.*"

Ceyhun başını kaldırıp şaşkınca bana baktı.

"Serçe, bu ne lan?"

Dudaklarımdan rahatlamış bir nefes kaçtı, tişörtüm kaybolmamıştı. Ceyhun'a gülümsedim.

"Kayboldu zannettim ya! Çok seviyorum da onu. Ergenliğimde almıştım."

"Kızım, niye böyle bir tişört üretilmiş?"

Ceyhun çatık kaşlarla tişörtümü inceliyordu, evrenin sırrını çözmeye çalışır gibi bir hâli vardı.

“Sen bunu dışarıda giymiyorsun, değil mi?” diye korkuyla sordu. “Bak sakın!”

“Yok ya... İş hayatımda çok yardımcı oluyordu bana, o yüzden saklıyorum. Malum bizde birinin işi iyi yapması değil, iyi yapıyor gibi görünmesi daha çok takdir ediliyor ya!”

Ceyhun şaşkınca beni dinliyordu. Göz ucuyla tişörtün yazısına baktığını gördüm.

“Bak, sen de yazıya hak vermeye başladın işte,” diye mırıldandım bilmiş bilmiş. “İş hayatına atılsaydın daha çok anlardın beni, bu tişört sayesinde uzun bir süre hayata tutundum ben. Hayır Serce, dedim. Madem bu patronlara işini la-yığıyla yapanlar değil, yalaka olanlar yaranıyor, sen de öyle yapacaksın o zaman!”

Üniversiteyi bitirdiğim yıl bir umut başvurup sonrasında elendiğim bütün mülakatları düşündüm, kin doluydum.

“Bilmemek değil, öğrenmemek ayıpmış. Hadi oradan ya! Bukalemun gibi renk değiştirmemek ayıp asıl, istedikleri bu. Doğru cevabı vermeyeceksin, onların doğrusunu kabul edeceksin... Ancak o şekilde sürünmezsin. İşi de kaparsın, birkaç yıl içinde yükselen mevkiyi de.”

Duyduklarına anlam vermeye çalışırken kafası karışan Ceyhun mırıldandı: “Yargıç modun açık kaldı yine.”

“Ama tabii, ben onların istediği kabın şekline kolayca giremediğim için bak bugün neredeyim? Evimin camlarını siliyorum! Neyse, sağlık olsun. Elbet koca yürekli, etik ahlak değeri yüksek çalışanların da emeğine kıymet verilen bir döneme denk geleceğiz!”

Avni koridordan bağırdı: “Kutlu olsun 1 Mayıs!”

“Ay bu bizi mi dinliyor? Ceyhun, şu kapıyı kapatsana!”

Yeniden cama yönelip gördüğüm birkaç lekeyi sertçe ovaladım. Bu sırada olay akışının ve benim duygu durumumun değişim hızına yetişemeyen Ceyhun iç çekerek kapıya ilerledi, sıkıca kapattı.

Sonra ekledi:

“Serce Sevinç’le yaşamak hiç stresli değil.”

“Aşk olsun,” diye mırıldandım işimi bitirip çıktığım küpeşteden yavaşça inerken.

Aşağı sarkıttığım ayağım yere değmedi, bir an havada öylece asılı kaldım.

Kısa boylu insanların güç bela yukarı tırmandıktan sonra aşağı inerken çile çekmelerine, ölümü göze almalarına neden çözüm bulamıyorduk?

Ben can pazarlığı yaparken Ceyhun, elbette çapkınlığını konuşturmasa olmazdı.

“Olsun!” diye çıkıştı.

“Ne?”

“Dedin ya... Aşk olsun!”

“Ceyhun hâlâ yürüme derdindesin, pencerede asılı kaldım, bir yardım etsen...”

İç çektim, ayak parmağımın biri zemine değer gibi oldu.

İnşallah ikiye ayrılmazdım.

“Dur, bir yerini sakatlayacaksın,” dedi zavallı hâlimi gördüğünde.

Sahi, bu adamın şahit olmadığı garip bir anım kalmış mıydı? Evet, yoktu, teşekkürler.

Sonra iki büyük adımda yanıma geldi, bana yaklaştı ve usulca iki eliyle vücudumu tuttu, beni belimden kavrayıp yavaşça kendine çekti.

Bunu yaparken öylesine nazikti ki uzaktan gören beni kırılmaya müsait, hassas bir biblo zannedebilirdi.

Ceyhun bu kadar kibar olunca onu bozmak istemedim, kendime laf sokmak yerine sessizliğimi korudum ve ellerimle usulca omuzlarına tutundum.

Beni aşağı indirirken gereğinden fazla yakınlaştık, tuttuğum soluğu bırakmadım, göz gözeydik.

Ona temas eden bütün noktalarımın havai fişekler patlıyor olabilir miydi?

“Tövbe, tövbe,” diye fısıldadım. “Bu nasıl bir his?”

Ceyhun’un dudaklarında hoş bir tebessüm belirdi, alçak sesle konuştuğunda beni hiç yanıltmadı, çapkınlığı üçüncü bir kişi gibi yanımdaydı.

“Tanıştığımız günden beri kendime bunu soruyorum.”

Gözlerini kıstı, mavi ve yeşilin birleştiği o muazzam tona bu kadar yakından bakmak yutkunmama sebep oldu.

Biraz uyuşmuştum. “Ceyhun...” diye mırıldandım.

Dudaklarımız arasındaki mesafe çok azdı. “Hım?”

“Ayaklarım yere değiyor mu şu an?” diye merakla sordum. “Hissetmiyorum da.”

Bir kez daha onu güldürmeyi başardım, neşeli kıkırtısıyla kısılan gözleri içten bir parlaklıkla kamaştı, parmaklarını yavaşça belime doladı, beni pencerenin yanındaki duvara yasladı.

“Değiyor,” diye fısıldadı. “Yerdesin, minik kuş.”

“Kalbim yerinde değil o zaman,” diye mırıldandım kendi kendime. Kanatlanmıştı.

Parmaklarım gayriihtiyari göğsümü buldu, sol tarafıma biraz baskı uyguladım. Yok, yok, buradaydı.

Atlı kovalarcasına çarpıyor, kovboy dizilerini aratmıyordu!

“Bakayım, orada mıymış?” Ceyhun elini elimin üzerine koydu.

Yok artık, sayın seyirciler... Donakalmıştım!

Birlikte kalp atışımı dinliyorduk.

“Buradaymış,” diye sııttı.

Parmakları yavaş yavaş parmaklarımı okşadı. Helvamı kavurabilirdik.

Eh, kalbimin bu kadar hızlı atması işine gelmişti tabii, kendisinin sebep olduğunu bilmek dudaklarındaki sırıtışı büyüttü.

“Ben uzun süre tuvalete gitmeyip sıkışınca da böyle atıyor kalbim,” dedim.

O sırada son kalan beyin hücrem bir yerlerden fırlayıp bağırdı.

Ne alaka ya? Ne alaka?

“Serce, bu cümleleri kurmadan önce çok düşünüyor musun? Her seferinde ağzımı açık bırakmayı başarıyorsun da.”

“Yok, bir anda geliyor valla,” diye mırıldandım güç bela.

Ceyhun hâlâ çok yakınundaydı ve dudakları dikkatimi feci hâlde dağıtıyordu.

“Sen ne kadar baltalarsan baltala, ben bir şekilde yolunu bulur, her seferinde dibine kadar romantizm yaparım. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Bana tatlı tatlı gülümseyen Ceyhun’a bakarken iç çektim.

“Bilmez miyim?”

“Ne kadar güzel olduğunu da biliyor musun şu an?”

“Yok,” diye fısıldadım düzenli nefes alamadığımı hissederken.

Bu güzellik edebiyatının da bir dürüstlük kuralı olmalıydı yahu! Temizlikten baygınlık geçirmek üzereyken neredeyse başka bir insan formuna bürünmüştüm, aynanın karşısına geçip kendime şöyle bir çekidüzen dahi vermişliğim yoktu.

Yoksa bunca iş nasıl yetişecekti?

“Herhâlde seni bende güzel kılan da bu,” diye fısıldadı Ceyhun.

Yok! Ceyhun Bey istedi mi o romantizm buraya gelecek! İşte o kadar!

“Kılım mı?” diye mırıldandım tereddütle.

Ancak üç saniye sonra söylediği cümleyi algılayabilen beynim, dilimi dürttü.

“Kılan! Pardon. Güzel kılan, anladım şimdi.”

Ceyhun bu şaşkın hâlimi bozuntuya vermedi, daha tatlı gülümsedi.

“Evet,” diye sürdürdü içimi bir hoş eden ses tonunu kullanmayı sürdürerek. Sonra dudağıma fısıldadı:

“Çabasız güzelliğin, şu güzel iri gözlerindeki ışıltının neler vadettiğini bilme-yişin... Sürekli homurdandığın kabarık saçlarından tut, kıpkırmızı yanaklarına kadar bir sanat eserinden farksız duruşunun farkında olmayışın...”

Ben iptalдим, kalan sağılar yola devam etsin.

“Şiir kitabın var mı, Ceyhun?” diye sordum kirpiklerimi kırıştırıp ona bakarken.

Hâlâ olayı bir yerinden dalgaya vurmaya, aramızdaki elektriği kırmaya çalışıyordum ancak ne mümkündü!

Şeytanla dans edilmezdi, onun sahnesinde onu yenemezdim, bu Ceyhun’un sanatıydı.

Çapkınlık Sanatı.

“Yok,” diye mırıldandı. “Yazmıyorum ama kısa bir süre önce çok güzel bir şiir kitabı okumaya başladım.”

“Süper haber,” diye gülmeye çalıştım ancak nefesimi kontrol edebildiğimi söyleyemezdim.

Ceyhun yaklaştı, yaklaştı... Dudaklarını usulca, beceriksiz tebessümümün yüzümde peyda olduğu varla yok arasındaki o ince çizginin kıvrımına bastırdı.

“Satırları da senin gözlerinde,” diye fısıldadı sonra.

Sözlerini işittiğim an kirpiklerim usulca göz bebeklerimin üzerine örtüldü.

“Kelimeleri dudaklarında asılı,” diye sürdürdü.

Sonra dudaklarını yavaşça tenime sürttü, çeneme yaklaşp fısıldadı:

“Heceleri teninin her yerinde.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, tek kelime edip bu anı bozmaya cesaretim yoktu. Ceyhun bu defa sahiden beni bile susturmuştu.

Parmağı yavaşça yanağımı okşadı; dudakları elmacık kemiğime, kirpiklerime değdi.

“Harfleri, alnına düşen her bir saç telin.”

Sustu. İştitiğim tek şeyin kendi hararetli soluklarım olduğunu zannettim, oysa dünya dönmeye devam ediyordu. Bir araba kornaya basıyor, yan odalardan birinde Haydut miyavlıyor, Ufuk bilmediğim bir sebepten Avni’ye küfrediyordu.

Ancak Ceyhun beni öpmeden önce sanki tek hamlesiyle tüm dünyamı durdurdu.

“Şiir sensin. Senin tenin, her zerren, bedenin.”

Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde kalbim atmaya bıraktı.

En azından öperken dursa olmaz mıydı? Oysa o son hamlesini yapmadan bitirmeyecekti! Alt dudağıma minik bir öpücük bırakıp mırıldandı:

“Seni öpmemi beklediğin an hızlanan solukların okuduğum en güzel dize.”

“Ceyhun,” diye soluklandım.

Ancak konuşmama müsaade etmedi. Dudaklarını yeniden, öncekinden çok daha tutkulu bir hırçınlıkla dudaklarıma bastırdı.

Oysa ben bile bu anı bozamayacak kadar mest olmuştum, sadece ondan ne kadar hoşlandığımı söyleyecektim.

Bunun yerine beni öptü, az evvel sarf ettiği kelimelerin mi yoksa dudaklarının mı daha ölümcül olduğunu ayırt edemedim. Bunu sorgulamama fırsat bulamadığım kısa bir anda belimi daha sıkı kavradı, beni tamamen duvara itti ve yüzümü avuç içlerinin arasına aldı.

Korkunç bir aydınlanma zihnimin derinlerinde beliriverdi, Ceyhun’un bana temas ettiği, beni öptüğü her seferinde öncekinden daha farklı birine dönüşüyordum.

Ceyhun’a doğru korkunç bir düşüş yaşıyordum, kalp sızlatmalı olanından...

“Lan bu kara kedi yine niye belamı sikecekmiş gibi bakıyor? Ceyhun!”

Avni paldır küldür odaya daldığında ikimiz de irkildik, dudaklarımız birbirinden ayrıldı, ben geriye doğru sıçrarken duvara çarptım, Ceyhun ise ışıık hızıyla kapıya dönmüştü.

Ve zavallı Avni, gördüğü manzarayla dehşete düşmüştü...

Elindeki toz beziyle ağzını kapatıp büyük bir çığlık attı. "Lan!"

"Avni, dangalak mısın, odaya niye öyle dalıyorsun lan?"

Ceyhun öfkeyle ona yöneldiğinde ben saçımı başımı, dağılan zavallı tipimi toparlamaya çalışıyordum.

Cam beziyle saçımı sildiğimi fark edince çabucak elimi indirdim.

Ceyhun bende akıl mı bırakmıştı sanki? Tam o sırada Avni haykırdı.

"Lan ne bileyim bize tuvalet temizletip sizin burada yiyeceğinizi? Yazıklar olsun!"

Ufuk, olanları duymuş olacak ki mutfaktan koşarak geldi. "N-Ne? Ne dedin sen?"

"Oğlum, bir de size ne yapacağımızı hesap mı vereceğiz?" diye çıkıştı Ceyhun, daha da öfkelenmişti, Avni'nin ensesine bir tane indirdi.

Ancak tuvalet temizlemekten gına gelmiş olacak ki Avni pes etmedi, arkadaşına saldırdı.

"Lan! Azgın tekeler sizi! Bir de üste çıkacak, ben temizlemem tuvalet muvalet!"

"Avni, tamam, bitti zaten," diye araya girecek oldum.

Odadaki herkes bir anda dehşete düşerek bana döndü.

Ufuk utançla gözlerini kapattı. "Ne bitti, oğlum? Biz neyin ortasında geldik böyle?"

"Ya yok!" diye atıldım. "Tuvalet temizliği bitmişti diyorum! Allah Allah..."

"Serce, tamam," diye araya girdi Ceyhun. Ardından arkadaşlarını hızla odadan çıkardı.

"Abi, siz de bir çıkın. Şu yaptığınız çok ayıp harbiden!"

Avni hayal kırıklığına uğramış bir hâlde dışarı çıkarken elindeki temizlik bezini yere fırlattı.

Bir yandan da kaderine sövüyordu.

"Ulan, hiç bu kadar sap hissetmemiştim!"

Ufuk, onun omzunu okşarken teselli ediyordu. "Ben varım, üzülme."

"Siktir git, Ufuk, seni ne yapayım?"

"Tamam lan, ben de meraklı değilim sana yavşak!"

Gözlerimin önünde bir aşk başlamadan bitmişti, kavga gürültüyle dışarı çıktılar. Ceyhun yeniden bana döndüğünde ne tepki vermem gerektiğinden emin olamayarak yüzümü yelpazeliyordum, donakalmıştım.

Şaşkın hâlime hafifçe kaşlarını çattı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Basılmış."

Ve ayakları yerden kesilmiş...

Ceyhun iç çekti. "Önemseme sen onları ya..."

"Ceyhun, evde biri varken bir daha beniöpme sakın!"

İç sesim şeytanlığını konuşturdu. "*Hadi oradan zilli, seni öpsün de zaman, mekân fark etmez!*"

"Sensin zilli, benimle doğru konuş!"

Ceyhun şaşkınca kirpiklerini kırıştırdı. "Ben mi? Bir şey demedim ki minik kuş."

"Yok ya, şu benden beslenen şeytana söylüyorum."

Ceyhun'un kafası iyice karışmıştı ancak zamanla yarıştığım için çabucak mutfağa koştum.

"Ceyhun, ben sizin karnınızı doyurayım, sonra siz gidin."

Ben apar topar mutfağa girerken Ceyhun hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekti, ayaklarını sürükleyerek peşimden geliyordu.

"Kovacağını bilsemöpmezdim..."

"Onunla ne ilgisi var, her şeye katmasana onu!"

Ceyhun, kalçasını mutfak masasına dayayıp ellerini göğsünde bağladığında ben çorba yapıyordum.

"Öyle deme," diye mırıldandı. "Sanki seni bir defa şöyle güzelceöpsem hayatımdaki her şey düzelecekmiş gibi..."

Çorbanın içindeki kepçe bir anda elimden kayıverdi.

"Ceyhun!" diye ikaz ettim bir kez daha.

Zaten güç bela kendime gelebilmişim, ikinci bir basılma vakasına ya da daha kötüsüne hazır değildim.

"Tamam, sustum," dedi yaramaz bir çocuk gibi ağzına fermuar çekerken. "Salatayı yapayım mı?"

Reddetmek yerine kesme tahtasını ona uzattım, gözlemlediğim kadarıyla mutfakta benden çok daha hızlı ve becerikliydi. Ceyhun domatesleri doğramaya başlarken ben de çorbayı hazırlayıp kâseleri masaya yerleştirdim. Bu sırada, sabah alelacele yaptığım market alışverişinden aldığım malzemelerden çabuk pişirebileceğim bir şeyler seçiyordum. Yaklaşık on dakika sonra çoğunu halletmiştim.

“Ufuk! Avni! Gelin, bir şeyler yiyin.”

İçeriye seslendikten sonra Ceyhun’un salatasını ve yoğurdu masaya taşıdım.

“Serce, sen bana dün ailem gelecek dedin ya...”

Ceyhun çorbasını içmeye başladığında ben de karşısına oturuyordum.

“Evet,” diye mırıldandım çabucak yemeğimi yemeye başlarken.

“Ben niye ailenle tanışmıyorum? Onu anlayamadım.”

Ufuk ve Avni’nin koridordan sesleri geliyordu, yorgun olduklarını tahmin edebiliyordum. Sahiden canları çıkana kadar temizlik yapmışlardı.

“Ceyhun, sence bu mantıklı bir soru mu?” diye homurdandım çorbamdan bir kaşık daha alırken.

“Neden olmasın?” diye atıldı Ceyhun. Gözlerindeki bakış, sahiden mümkün olsa hemen bugün ailemle tanışacağını haykırır gibiydi!

“Ya biz bile birbirimizi yeni tanıyoruz, farkında mısın?” diye yumuşak bir sesle yanıtladım. “Aramızdaki her şey çok hızlı ve ani gelişmiş olabilir ama devamının sağlıklı ilerlemesi için elimizden geleni yapmak zorundayız. Evet, kısa bir süre birlikte yaşama deneyimimiz oldu ama bu, ben evden kovulduğum içindi. Zaten kavgadan gürültüden tanışmaya vakit mi kaldı ki?”

Ceyhun sessizce beni dinledi, uysal bir tavırla çorbasını yudumlamaya devam ediyordu.

Sanırım onda en sevdiğim şey, benim fevriliğimin aksine, çoğu zaman sakinliğini koruyabilmesiydi.

“Mesela ben hangi yemeği severim? Tatil günlerimde ne yaparım? En sevdiğim aktivite nedir? Ya da ne bileyim, doğum yerim neresidir, ailem ne iş-”

Ceyhun sözümü kesti: “Mantı seviyorsun, taşınırken buzluğun mantı doluydu. Annen resmen bir yıllık depolamış! Ee, tatil günlerinde yatmayı seviyorsun işte. Bunda ne var? En sevdiğin aktivite Muhteşem Yüzyıl izlemek, Haydut yanına gelirse onunla takılmak falan... Doğma büyüme İstanbullu olduğunu anlatmıştın zaten ilk buluşmamızda, eğitim ve iş için Yalova’ya geldiğini söyledin. Tabii, o kısımda babanla ilgili bir mevzu vardı ama bana anlatmadın, gözümünden kaçmadı. Neyse...”

Sustu. Ağzım açık kalmış bir hâlde onu dinliyordum.

"Baban fizik öğretmeni, bizimkiler onu acı bir şekilde tecrübe etmişlerdi zaten," diye güldü. "Annen de ev hanımı diye biliyorum. Yanlış mıyım?"

"Yok artık!" diye fısıldadım. "Sen benim biyografimi hafızana kazımışsın!"

"Senin biyografinin sonraki kısmı yakında ortak otobiyografimize dönüşecek zaten. Ben bu saatten sonra hayatlarımızın kesişmediği bir zaman dilimi göremiyorum da."

Ceyhun bana göz kırptı. Çorbam boğazıma kaçmıştı, öksürmeye başladım.

Bu bir sanattı. Hayır, hayır... Sözleri, cümleleri değil; *Ceyhun Çapkın bütünüyle bir sanattı*. Bugün bunu defalarca ispatlamıştı.

"Yenge, iyi misin? Helal, helal!"

Avni sırtıma sertçe vurunca öne savruldu. Artık intikam mı alıyordu yoksa niyeti masum muydu, bilemiyordum ancak ciğerim ağzımdan fırlayacak zannettim.

Ceyhun Avni'ye bağırdı: "Lan! Ben dokunmaya kıyamıyorum, oğlum! Sen nasıl vuruyorsun kıza? Yavaş!"

"Abi, ölsün mü kız? Genzine kaçtı! Kes şu iğrenç romantizmi!"

"Kılıbık mı diyorsun sen bana?" diye çıkıştı tekrar Ceyhun, öfkelenmişti.

"Yok, sen onu da aştın, başka bir seviye bu," dedi Avni. Pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

Bu sırada ben kıpkırmızı olmuş, öksürmeye devam ediyordum. Ceyhun öfkeliydi ancak Avni de susmuyordu, herhâlde canına susamıştı.

"Serce, iç şunu."

Sesiyle sola döndüğümde Ufuk'un uzattığı su bardağını gördüm. Sağ olsun, biri zavallı hâlimi görmüştü. Ona teşekkür edercesine başımı sallayıp suyu can havliyle içtim.

Galiba bu çocuklarla gerçekten barışmıştık. Ölmemi istemiyorlardı.

"Neyse, kurt gibi açım, uğraşamayacağım seninle."

Avni konuyu kestirip atınca Ceyhun da susmak zorunda kaldı, Ufuk onun karşısındaki sandalyeye geçtiğinde herkes sakince yemeğe dönmüştü.

Tabii, bu sadece birkaç dakika sürdü. Ceyhun yeniden huzursuzca kıpırdandı, kaşığını masaya bıraktı.

"Kızım, ben anlamıyorum, bu herifler senin babanla tanışınca sorun yok da bana gelince mi veto? İsyan ediyorum!"

Avni çorbasını yudumlamadan önce fısıldadı: "Kaşınıyor bu."

Ceyhun arkadaşına ters bir bakış attı. "Niye öyle diyorsun?"

"Aşiret seni bir kaşısın da görürsün ebeninkini."

Gözlerimi devirdim. "Ceyhun onlar da tanışmadı ki!"

İki genç adam da aynı anda bana döndü, Ufuk da Avni de şaşkındı.

"Ne bakıyorsunuz? Orası çalıştığım iş yeri! Patrona herkes *"baba"* diyor. Benim babam değil yani..."

Avni dehşetle fısıldadı: "Kan bağı?"

"Ay ne kanı Avni, hiçbir alakam yok diyorum!"

Ufuk derin bir nefes verip çorbasını yudumlamadan önce somurttu. "Niye bize söylemedin, Serce?"

Çorba kâsesini ileri ittim. "Söylemeye çalıştım! Dinlemediniz ki! Hele Avni, hiç sustu mu?"

"Kızım, sen baba diye peşinde dolaşınca biz de öyle zannettik..." diye homurdandı Avni.

"Tamam da ortalığı katıp karıştırıyorsunuz, bir müsaade etmediniz ki anlatayım!"

"Yalan söyleme, bizi korkutmak işine geldi, değil mi?" diye acıyla haykırdı Avni.

"Ben öyle biri miyim?"

Masadakiler aynı anda sessizleşince öyle biri olduğumu kabul ettik.

"Ne yalan söyleyeyim, dil dökesim gelmedi artık. Anlamak işlerine gelmiyorsa anlamasınlar dedim ben de..."

Ufuk merakla araya girdi. "Şimdi şeyi anlayamadım. Baban hoca mı? Hocaysa camii hocası mı yoksa fizik hocası mı? Bunlardan bağımsız olarak lokantası falan var mı?"

"Yahu yok!" diye gülümsedim. "Çoktan emekli oldu bile."

Avni yutkundu. "Hangisinden?"

"Uruguay Dili ve Edebiyatı, Avni."

Bu konunun da ciddileşmesinden korktuğum için hemen ekledim: "Fizik öğretmeni idi işte. Bu kadar. Başka bir detay yok."

Avni doymuş gibi geriye çekildiğinde masaya fısıldadı: "Ya Rabbi şükür."

Tam olarak neye şükrettiğini bilmiyordum ancak sorgulamadım. Ben masayı toplarken çocuklar da yardım etti. Bu sırada Ceyhun'un sinirleri yatışmış, nihayet gevşemişti.

"Yani ailenle tanışmadılar, öyle mi?" diye sırtı kendisinin ilk olacağını anlayınca.

Yüzüne baktım, ne şapşaldı!

"Söz veriyorum, vakti gelince tanışacaksınız. Sadece işten çıktığımı ve evden kovulduğumu bir şekilde onlara anlatmam gerekiyor, hâliyle biraz zaman lazım, Ceyhun..."

"Haklısın," diye başını salladıktan sonra itiraz etmedi.

"Teşekkür ederim," diye gülümsedim. "Annemleri misafir edeyim, sonra seninle baş başa bir akşam yemeğine çıkarız. Bütün gün bizim olur, keyfimiz nasıl isterse!"

Ceyhun bu fikre bayılmıştı, resmen gözlerinin içi parladı. "Olur, minik kuş."

Ufuk ve Avni'ye döndüm. "Her şey için teşekkür ederim, çocuklar. Siz olmasanız bu kadar çabuk halledemezdim hiçbir şeyi."

Avni hâlâ biraz sitemliydi, kandırılmış hissediyordu ancak önemli değilmiş gibi elini kaldırdı.

Kıyamıyordum, ne incinebilir bir ruhtu Avni...

"Görüşürüz başkan, sizinkilere selamlar."

Onları kapıya kadar yolcu ettim, ayakkabılarını giyerken Ceyhun son bir kez bana sarıldı.

Sonra burnumun ucuna bir öpücük bıraktı. "Bir şey lazım olursa hemen beni ara."

Sırttım. "*Anında yanımda* olacak mısın?"

Çapkınca güldü. "Her zaman."

Onlar birer birer gittikten sonra derin bir nefes verdim, kapıyı kapatıp arkamı döndüğüm gibi mama kabının başında beni bekleyen Haydut'la bakiştık.

Bugün beni rezil etmişlerdi ancak ana yüreği değil miydi? İnsan dayanamıyordu işte!

"Gel bakalım, tosun paşa, seni doyuralım."

Haseki ortalarda yoktu, ben de Haydut'un mamasını doldurup annemleri aramak için telefonuma yöneldim. Oturma odasından içeri girmek üzereyken telefonumun yüksek melodisi duyuldu.

Ceyhun arıyordu. Kaşlarımı çattım.

"Bir şeyi unuttular herhâlde."

Çabucak telefonu açtığımda Ceyhun heyecanla atıldı. "Serçe, aşağı gel."

"Alo? Ceyhun?"

"Serçe, koş!"

"Ay, bir şey mi oldu? Alo? Ceyhun?"

Daha ne olduğunu anlayamadan anahtarlıklarımı almış, iki kat aşağı inen merdivenlere resmen uçmuştum. Hızlı adımlarla kendimi apartmanın dışına attığımda Ceyhun, Avni ve Ufuk'u apartman girişinde yakaladım.

"Siz neden gitmediniz?" dedim şaşkınca.

Ceyhun heyecanla sırttı. "Sizinkiler erken gelmiş!"

Büyük bir çığlık attım. "N-Ne?"

Ceyhun hafifçe geriye çekildiğinde bahçeye doğru bakıyordum, annem ya da babam bir yerlerden çıkacak diye ödüm kopuyordu, onları şimdi tanıştırmazdım.

Yıllardır ben bile babamla yabancılaşmıştım! Onları nasıl kaynaştıracaktım?

"Kimden bahsediyorsun?" diye mırıldanmama kalmadan karşılaştığım korkunç manzara, ellerimi dudaklarıma kapatmama sebep oldu.

Tanju evimin önünde bekliyordu. Onun hemen önündeyse Ceyhun...

"Geçen gün yanlış anlamıştım, tartışmıştık ya... Ağabeyin gelmiş!"

Ceyhun, Tanju'ya doğru dönüp gülümsediğinde olduğum yere bayılmak üzereydim.

"Bu şerefsizin burada ne işi var?" diye fısıldadım dehşetle.

Avni irkilerek bana döndü. "Ağabeyine küfür mü ettin sen?"

"Avni sus, sıçtık," diye fısıldadım.

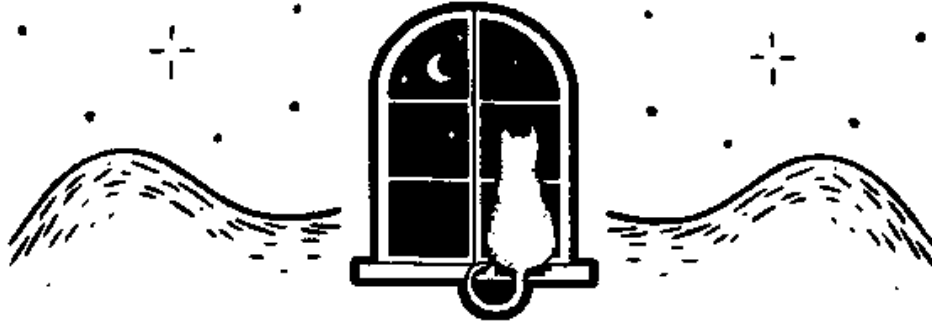
Bir süre birbirimize baktık. Her şeyden habersiz olan Ceyhun, Tanju'nun dibinde duruyor, resmen onunla konuşmak için bekliyordu.

Hani bazı anlar olur, bütün felaketler ardı ardına sıralanır ve hayatınız bir film şeridi gibi gözünüzün önünden geçer ya...

Öyle film şeridinin sülalesini sevecektim!

Bahçe kapısının garaj girişinde bir ışık hüzmesi belirdi; ön koltukta annem, sürücü koltuğunda ise babam vardı.

Evet, an itibariyle tek eksiğimiz, biricik Doblomuz, hikâyeye giriş yapmıştı.

9: Anne Eli Değmiş Tabancalar

Ne demiştin, sevgili okur? Hayat canı sıkıldıkça beni mutlu ediyor, onun haricinde sağ olsun, yüzümün azıcık güldüğünü fark ettiği an müdahaleye başlıyordu. Bütün korkunç tesadüfler, eski aşklar, yeni savaşlar... Ne diyebilirim ki? Yürek burkuyor.

Günlerden bir gün, yine işi gücü bırakıp *Trendyol* satıcısı ile kefen rengi muhabbeti yapasım vardı.

Zira bugün öldüğüm gündü...

Tanju, Ceyhun, Avni, Ufuk... Olaydan habersiz araya dalıveren annem, yıllardır görüşmediğim babam...

Işığı göremiyordum. Buradan bir çıkış var mıydı?

Bok vardı.

"Serce?"

Ceyhun ve Tanju aynı anda bana seslendi, sonra dönüp birbirlerine baktılar.

Zavallı Ceyhun, hâlâ her şeyden habersiz olduğu için hafifçe gülümsedi, elini kaldırıp ağabeyim zannettiği Tanju'ya uzatacak gibi oldu.

Büyük bir çığlık attım. "Anam! Kurban olduğum anam! Hoş geldin!"

Arabanın ön koltuğundan annem indi, indiği gibi uzun süredir görmediği biricik kızının sesiyle irkildi, başını kaldırıp bana baktı.

Ne demiştik? Hayat bir Doblo'dur, ön koltuğa sen otur! Ön koltuk annemindi.

Evet, hayatımı biri kurtaracaksa bu, canım anamdan başkası değildi!

Ceyhun şaşkınca fısıldadı: "A-Annen mi?"

İlgisi dağılmış, yanındaki Tanju'yu unutuvermişti.

Annem sıcaktan bunalmış gibi başörtüsünün boğazındaki iğneyi gevşetti, sonra yüzümdeki korkunç ifadeyi fark etmiş olacak ki birkaç saniye çevreme göz attı.

Yanımdaki dört adamı da tek tek şüpheyile inceledi.

Konuşamıyor, ona durumu açıklayamıyor, yardım dahi isteyemiyordum. Elimi yavaşça kaldırdım, dikkatini çektiğimden emin olunca hatırlamasını umacağım tek şeyi yaptım.

Popomu kaşıdım...

Bu benim bir türlü tuvalet alışkanlığı edinemediğim zamanlarda, misafirlerin evinde ortalığı batırmayayım diye anneme çişimin geldiğini söyleme yöntemimdi. *Anlamı tekti: Çabuk beni buradan al, durum çok feci!*

Ama gelin görün ki ana yüreği, bir haltlar yediğimi yine ve yine sezmişti!

Önce popoma baktı, sonra gariban yüzüme. Herhâlde lağım çukuruna düştüğüm net bir şekilde anlaşıyordu.

Usulca arabaya döndü, indiği koltuğa doğru eğildi, babama eliyle ileriye işaret etti.

"Bak hele benim herif, şu öteye park ediver de öyle gel! Arabaya buradan güneş vurur."

Ve bam, babam diskalifiyeydi!

Şoka uğramış bir hâlde beklerken babamın ne dediğini duymadım, zaten yüzünü de güneşten dolayı çok iyi görebildiğimi söyleyemezdim, şahiden de araba park edilecek bir yer değildi.

Annem bütün doğa olaylarını lehine kullanabilecek kadar zeki bir kadındı, yanıma yanaşsaydı da bir öpseydim!

Babama da mantıklı gelmiş olacak ki bir itiraz duymadım, arabayı tekrar çalıştırdı, sokağın diğer ucundaki gölge alana doğru sürdü. Dudaklarımdan rahatlamış bir nefes kaçırverdi. Bu sırada vakit kaybetmek istemediğim için telaşla anneme koştum.

Uzun yol klasiğimiz olan, ön koltuğa ilıştirdiği ağır çantası yanıdaydı.

Çantanın üzerinde Johnny Depp fotoğrafı baskısı vardı.

Annemin elini öptükten sonra hemen çantasını aldım. O da bana sarıldı fakat şu an bunu hasretimizden değil, acil durum alarmımız yüzünden yapıyorduk!

Gözleri arkamda dikilen adamların üzerindeydi, beni yanağımdan öperken kulağıma fısıldadı:

“Kız, bu boyu devrilesiceler kim? Holifut gibi dizilmişler!”

Annemin Hollywood film aktörü aşkını size sonra anlatırım, dostlarım.

“Anne, hiç sorma,” dedim ağlamaklı bir sesle.

“Serçe, sordum evladım! Baban gelecek, yumurta tavuğun götünde!”

“Anne, senin tarafında bekleyen esmer çocuğu gördün mü? İşte o, haysiyetsiz Tanju! Önce onu halletmen lazım.”

Annem gözlerini şüpheyile kıstı. “Sen bu şeref yoksunundan ayrıldım demedin mi, yavrum?”

Dudağımı ısıtırıp göz ucuyla arkaya baktım, alçak sesle mırıldandım: “Anne bırakmıyor ki peşimi! Hani sana, *babama anlatma, işten sonra beni evden de çıkardılar, yeni bir yer tuttum* demiştim ya, burayı da bulmuş! Haberim yoktu geleceğinden!” diye fısıldadım telaşla.

“Şu yanındaki temiz suratlı oğlan kim?”

“Bu taraftaki mi? Ceyhun’dur.”

Hiç sırası değildi, sıkıntılı bir nefes verdim. “Anne, şimdi tanışamazsınız zaten!”

“Yok, o değil, beriki.”

Gösterdiği tarafa baktım, dudaklarım şaşkınca aralandı.

“Anne, Avni o! Ne yapacaksın onu?”

“Bir tek o gülümsüyor yavrum, baksana; maşallah, edepli birine benziyor.”

Annem de Avni’ye gülümsedi.

Telaşla omuzlarını tuttum. “Anne, şu Tanju’yu olay çıkarmadan defetmemiz lazım, söz veriyorum sana tek tek anlatacağım ama şimdi olmaz! Ne olur, yardım et!”

Annem kurnaz bakışlarını bana çevirdi. “Ben malımı tanırım, sen bir dümen çevirmişsin.”

Ne dümeni be annem, gemi komple bir yerime montelenmek üzere!

“Anne, vallahi her dediğini yaparım, kurtar beni,” diye fısıldadım.

Eh, kimin annesi? Cin gibiydi! Hemen fırsatı değerlendirdi. “Babanla konuşacak mısın?”

Ceyhun odağını kaybetmek üzereydik, Tanju’ya yönelip tek bir kelime etse biterdim, vakit yoktu, fırtına öncesi sessizliğin sonuna gelmiştik.

"Tamam!" diye telaşla kabul ettim. "Tamam, söz! Babama ters davranmayacağım."

Annem sanki bana bunu zorla dayatmamış gibi içi rahat bir şekilde gülümsedi. "Aferin kızım."

Ben onu kolundan dürtüklerken nihayet bir adım öne çıktı, bahçe kapısındaki herkesi süzdü. Bakışları Tanju'da durdu.

Sonra bana son kez fısıldadı: "İzle, evlat."

Annem yanlışlıkla Rıza Baba'ya dönüşmüştü.

"Oğlum! Gel, şu çantayı al hele! Koskoca adam öyle dikilip seyreder mi?"

Tanju önce olayı anlayamadı, sonra annemin beline dayadığı ellerine bakınca katı duruşundan ürkmüş olacak ki fazla sorgulamadı, koşarak yanımıza geldi.

"Alayım hemen," dedi anneme tebessüm ederek.

"Düş bakayım önüme, yol yorgunuyuz, şöyle içeri geçelim."

Avni ve Ufuk onları izlerken Ceyhun hiçbir şeye anlam veremiyordu, annemle ağabeyim zannettiği şerefsiz Tanju'nun geçip gittiğini görünce omuzlarını düşürdü, âdeta yıkıldı.

"Serce!" diye sessizce çıkıştı, bir yandan da annem duymasın diye çaba gösteriyordu.

"Canım, bir tanem, aşkitoperipellam, Ceyhun'um!" diye ona koştum.

Yok yahu, her zamanki hâlimdi!

Ceyhun kaşlarını çatı. "Annen dönüp yüzüme bakmadı, kızım! Yemin ederim, incindim."

"Hihi! Kıyamam sana, nerenden incindiğini göster de iyileştirelim, biricik Ceyhun'um," diye atıldım, bir yandan da yüzünü avuç içlerime almış, okşuyordum.

"Serce, bir dur!"

Ceyhun somurtarak beni itti, hâlâ annemin arkasından bakıyordu. Sahiden de tanışmayı aklına koymuş, bu ihtimale öyle umut bağlamıştı ki şimdi derin bir yıkım yaşıyordu.

"Ceyhun, saçmalama," diye teselli ettim. Bir yandan da sokağın öbür ucundaki babamı gözetliyor, yakalanacağız diye ödüm kopuyordu.

"Annem seninle ayaküstü mü tanışacak?" diye sürdürdüm cümlemi. "Böyle kapı ağzında! Olacak iş değil. Sen bu işi çok hafife alıyorsun anlaşılan!"

“Kızım, ne alakası var?” diye savunmaya geçti. “Hani göz göze geldik ya... Ne bileyim, ben de bir elini öpseydim...”

Sesi epey üzgün çıkıyordu.

“Annem böyle şeylerden hiç hoşlanmaz, hele babam... Acele işe şeytan ka-
nışır der, önemli şeylerin üstünkörü yaşanmasından nefret eder. Bak, şu an her
şey ilişkimizin imajı için çok önemli, gitmeniz gerekiyor!”

Sazan avı başlamıştı, Ufuk oltaya gelen ilk isim oldu. “Kız haklı.”

“Canım dostum benim ya! Kurban olurum senin o çakmak gözlerine, ne de
güzel hak veriyorsun bana öyle!” diye coşkuyla atıldım.

Avni irkilip bir adım geri çekildi. “Ne oluyor ya??”

Ufuk da şaşkınca havaya baktı. “Ne bileyim, taş yağacak kafamıza herhâlde.”

“Olur mu? Canımsınız siz. Haydi, Ceyhun’u da alıp babam sizi görmeden
tüyün!” diye ikna etmeye çalıştım.

Neyse ki fazla üstelemeden ikisi de Ceyhun’un koluna girdiler. Bu sırada
benim zavallı şakamatik Ceyhun’um, masum masum suratıma bakıyordu.

“Başka bahara mı?” diye sordu, kurgındı.

“Şimdi değil ama sonra tüm mevsimleri önüne sermezsem namerdim!” diye
haykırdım.

Babam kaldırımında göründü, telaşla Avni ve Ufuk’u omuzlarından ittim,
Ceyhun’la birlikte ilerlediler.

Bence biraz da babamdan korktukları için hızlı koşuyorlardı, neyse ki işime
gelmişti.

Onlar Ceyhun’u ortalarına aldıkları gibi kaçıırken ben, arkalarından bakı-
yordum. Zavallı Ceyhun’un geriye bakmaktan kafası kopacaktı.

“Oha,” diye fısıldadım şaşkınca alnımı kaşırken. “Yemin ederim, başardım.”

*İçine düştüğün türlü belalardan bir şekilde sağ salım kurtulan Serce Sevinç,
söylediğin yalanların kuyrukları birbirine dolanırsa bir daha bu kadar kolay ol-
mayacak, unutma!*

“Annem,” diye mırıldandım panikle. “Annemi unuttum!”

Hızla apartmana girip üst katın merdivenlerine yöneldiğimde duyduğum
bir “çıt” sesi beni olduğum yere çiviledi. Peşinden Tanju’nun sesini işittim.

Birine yalvarıyordu!

"Annem, Tanju'yu binanın kömürlüğüne sıkıştırmıştı!"

Korkuyla aşağı inen merdivenleri koşmaya başladığımda ayaklarım birbirine dolandı, tökezledim, düşecek gibi olsam da duvardan destek alıp hızımı artırdım.

İki kat aşağıdaki kömürlüğe indiğimde sahiden de annem ve Tanju'yu koridorun karanlık tarafında gördüm.

"Anne?" diye fısıldadım korkuyla.

İkisinden de bir süre ses çıkmadı.

Yemin ederim, korku filmi gibi sahne yaşıyordum, şuracığa boşaltım sistemimi komple bırakacaktım.

"Anne? Tanju?"

Onlara doğru bir adım daha attığımda sensörlü lamba yandı, Tanju'nun iri bedeni gözlerimin önünde belirince ufak bir çığlık attım. Manzara dehşetti.

Annem elinde tuttuğu tabancayı Tanju'nun kışına dayamıştı.

"A-Anne!" diye çığlık atarken ellerimle ağzımı kapattım. "Anne, o ne? İndir onu!"

"Sen karışma," diye tersledi.

Sonra Tanju'yu silahla dürtükledi. Zavallı Tanju, korkudan ağlamaya başladı.

"Bana bak, bir daha kızımın yüz metre yakınında dolaşacak mısın? Ona havlayacak mısın? Söyle!"

Tanju hıçkırdı. "Teyzeciğim, yemin ederim ki öyle bir şey yapmadım, lütfen beni bir dinle-"

"Kes!" diye çıkıştı annem. "Caz yapma."

"Bir kilometre bile yakınından geçmeyeceğim!" diye hıçkırdı Tanju.

Sonra telaşla elindeki poşeti bana gösterdi. "Bende birkaç eşyası vardı, onları getirdim. Yemin ederim, kötü bir niyetim yoktu! Onu rahatsız etmek istemedim!"

Sonra korkuyla gözlerime baktı. "Serce, bir şey söyle, kurtar beni!"

Tanju'ya mahcup bir bakış attım. "Valla ben babamdan beklerken annem mafya çıktı, ne diyeceğimi bilmiyorum, Tanju."

Tanju daha çok ağladı. "Se-Serce! Serce, annen beni öldürecek!"

Annem, Tanju'nun kışındaki silahı çekmeden arkasından fısıldadı: "Evet, bir daha karşılaşsak öyle olacak."

“N-Ne olur, bırakın gideyim!” diye fısıldadı ecel terleri dökerken. “Söz veriyorum, asla rahatsız etmeyeceğim.”

“Kızımдан özür dilemeyecek misin?”

Annem tek kaşını kaldırmış, bekliyordu; bu kadarı da şovdu!

“Anne, babam gelecek!” diye telaşla atıldım. “Bu kadarını nereden çıkardın ya?”

Annem bir anda silahı bana doğrulttu. “Sen de sus, işin gücün yalan dolan!”

Panikle geriye kaçtım. “Ta-Tamam! Sustum!”

Fırsattan istifade eden Tanju neredeyse ayaklarıma kapanacaktı. “Bugüne kadar verdiğim tüm rahatsızlıklar için çok özür dilerim! Bir daha asla böyle bir şey yaşanmayacak!”

“Kızımı en ufak sebeple dahi aradığını duymayacağım!”

Tanju alnındaki terleri sildi. “Onu her yerden engelleyeceğim, beni aramasına bile müsaade etmeyeceğim, teyzeciğim!”

“Aferin, oğlum.”

Annem silahı el işi çantasının içine soktu. Sonra Tanju’yu hafifçe öne itti.

“Bugün şanslı günündesin. Şimdi kaybol.”

Tanju omzuma çarparak kaçtığı anda merdivenlerden gidişini izledim. Sahiden de hayatımdan son kez çıkıyor olmalıydı.

Derin bir nefes verirken elimle şakaklarımı tuttum. “Anne?”

Annem az önce hiçbir şey yaşanmamış gibi gülümsedi. “Kızım.”

“O silahı nereden buldun sen?” diye dehşetle fısıldadım. Ona yaklaştım ve örgülerini koyduğu el işi çantasına uzandım. Annem çantayı benden uzaklaştırdı.

“Üzümünü ye, bağını sorma, evladım.”

“Anne delirdin mi, sen *gangster* mısın?”

Annem tek kaşını kaldırdı. “Hülya teyzenin de üye olduğu bir çetem var, elebaşı benim.”

Korkuyla gözlerimi açtığımda annem kahkaha atmaya başladı.

Öyle çok eğlenmişti ki hayretler içerisindeydim!

“Kız yok!” diye omzumu dürttü. “Gerçek silah değil ki bu!”

“Ne?”

Annem, el işi çantasının fermuarını açıp namlunun ucunu bana gösterdi.

"Ağabeyinin kuru sıkı tabancası. Şimdi uzun yola çıkıyoruz, evde biz yokuz; bu deli oğlan biriyle dalaşır, silahı alıp gider diye yanıma aldım. Bak, ne iyi etmişim! Bu züppe bir daha karşına çıkamaz."

Birlikte merdivenleri çıkarken şaşkınca anneme baktım. "İnanılmazsın."

Annem gülümsedi. "Biraz Holifut mafyası, biraz Arka Sokaklar diyelim, kızım."

Sinirlerim bozulmuş bir şekilde gülmeye başlarken giriş kattan babamın sesini işittik.

"Hürriyet Hanım?"

Annem hemen tebessüm etti, babama seslendi. "Geldim, bey!"

Annem verdiği sözü tutmuştu, beni belaların içinden ustalıkla çekip almıştı. Verdiğim sözü mecburen tutacaktım.

Birlikte yeniden giriş kata ulaştığımızda babamla karşılaştık. Annem hızla atıldı.

"Kızın kömürlüğünü kontrol edeyim dedim de! Gözüme çarpan bir şey yok, güzelmiş."

"İyi bakalım."

Babam yüzüme baktı. Ben de bu andan daha fazla kaçamayacağımı bildiğim için başımı usulca kaldırıp doğrudan ona baktım.

Öyle uzun zamandır babamı görmüyordum ki epey yaşlandığını fark ettim. Saçlarının ortası dökülmüş, kelleşmişti. Kulaklarının yanında kalan birkaç tutamı ise aradan geçen yıllar ağartmıştı. Yüzündeki kırışıklıklar artmış, biraz da kamburlaşmıştı.

Ama yine de bakışları hiç değişmemişti, bana aynı sert ifadesinin altında yatan yumuşaklıkla bakıyordu.

Öne doğru bir adım atıp elini tuttum, dargınlığımız belli ki geçmemişti ancak içim burkuldu.

"Elini öpeyim," diye mırıldandım. "Hoş geldin."

Babam elini çekmedi, belli ki yıllar önceki agresif tavrı da zamanla azalmıştı. Ben elini öpünce o da bana sıkıca sarıldı.

"Hoş bulduk, kızım," diye mırıldandı.

Bir süre öylece dikildik. Ben ne yapacağımı bilemediğim karmaşık duygular içindeyken annem arkamızda bekliyordu.

El işi çantasının içinden mendil çıkarıp yaşaran gözlerini silerken silahın namlusuyla göz göze geldik, irkilerek geri çekildim.

“Ayakta kaldınız, eve buyurun.”

Onları hemen üst kata çıkarırken bir yandan da ne düşüneceklerini merak ediyordum. İş mevzusunu hemen açarlar mıydı? Eğer açarlarsa onlara doğru düzgün bir iş bulamadığımı nasıl açıklayacaktım?

Eh, annemin nasıl biri olduğu ortadaydı! İçi rahat etmedikçe beni hayatta burada bırakmazdı!

“İçeri gelin. Terlik vereyim mi?”

Annem uzattığım terliklerin bir çiftini babama, bir çiftini de kendisine aldı. Ben de eşyalarını alıp girişteki portmantoya koydum.

Eve yabancı birinin girdiğini hisseden Haydut, odaların birinden fırladı. “Miyaav!”

Annem onu görünce neşeyle çığlık attı. “Amanın! Bu kara oğlan da kimmiş?”

“Haydut,” diye gülümsedim. “Geçen sene patik örüp yollamıştın ya.”

“Ee, hani giydirmemişsin?” diye sitem etti annem.

Sonra benim haylaz kedimi bile şoka uğratarak bir anda onu kucaklayıverdi, patilerini tutup muncırırcasına sıktı.

“Bak, üşümüş! Zaten minicik ayakları!”

“Yok anne, o çok hareketli, giydirirsem çatlar,” diye açıkladım.

Sonra biraz çekingen bir tavırla babama baktım. “Siz salonda dinlenin. Ben de sofrayı kurayım, acıkmışsınızdır.”

Annem, Haydut’un yüzünü avuç içine hapsetmiş, boğarcasına severken salona ilerledi, babam da onun peşine düştü.

Zavallı Haydut, *kurtar beni*, dercesine bana bakıyordu ancak annemle tanıştıkça ona karşı gelemeyeceğimi anlardı.

“Üzgünüm, Haydut,” diye mırıldandım.

Sonra Haseki’nin ne yaptığını kontrol etmek için kaldığı odaya ilerledim, elbette sultanımızın kendi zevkine göre döşenmiş, minimalist bir odası vardı.

“Haseki?” diye seslendim.

Pembe tüylü yastığında, dünyayla iletişimini kesmiş ve *rahatsız edilmek istemiyorum* modunda takılıyordu.

"İnanamıyorum sana, Ceyhun gitti diye odana mı kapandın?"

"Miyaav," diye homurdandı.

Başından gitmemi istiyordu.

"Annemle babam geldi, hoş geldin demeyecek misin?"

Bana kıcını döndü. "Miyaav..."

Ergenliğe yeni girmiş çocuklar gibi isyankârdı!

"Kızım ayıp oluyor, gelip bir hoş geldin de, yine girersin depresyona," diye ikna etmeye çalıştım.

İnadı inattı tabii! Bana doğru dönüp kuyruğunu sıkışmışım gibi bağırdı.

"Miyaav!"

"Tamam be gidiyorum. Maman biterse gel."

Kapısını sakince kapatıp mutfığa ilerledim.

Sahiden de kedim, sevgilime âşık olmuş, o evden gitti diye depresyona girmişti. İnanılır gibi değildi.

"Ne? *Sevgilim mi?*"

Koridorun ortasında durdum, şaşkındım.

"Allah söyletti herhâlde."

2 Gün Sonra

"Anne! Uyandın mı?"

Alelacele eşyalarımı tıktırdığım çantamın içinden çıkardığım telefona bakıp son kez saati kontrol ettim. Biraz daha vaktim vardı.

Annemden ses gelmeyince yatak odasına gidip usulca kapıyı araladım.

Hâlâ uyuyordu, üstelik iki gündür yanıma uğramayan sevgili Haydut da annemin koynundaydı. Oldukça miskin ve keyifli görünüyorlardı. Annemin yüzünde tatlı bir tebessüm vardı.

Onları rahatsız etmeden kapıyı kapatırken babamın yokluğunu fark ettim.

Elbette aklıma gelen ilk şey kumandaydı, uyanınca önce ona dokunmak isteyeceğini düşünerek salona baksam da babamı orada da göremedim.

İlişkimiz farklı bir döneme girmişti, ne çok rahat ne de gergindik. Eskisine nazaran daha sakin olduğumuz kesindi ancak kırgınlıklarımız da geçmemişti. Sanki ikimiz de hissettiklerimizi tam anlamıyla ifade edemiyor gibiydik.

Bunun yanı sıra annemin birkaç kurnaz hamlesi dışında iş konusu açılmamıştı, beni ürkütmemeye çalışıyor olmalıydılar. Bu konuyu gitmeye yakın açıp beni de ikna edebilirlerse yanlarında götürmek isteyeceklerdi, az çok tahmin edebiliyordum!

Babamı evin hiçbir yerinde göremeyince mutfığa ilerledim, kapıya yaklaştığımda mutfak balkonundan hafifçe duyulan sesini işittim.

“Ben ona öyle mi dedim?” diye sordu.

Saat sabahın sekiziydi, annem uyuyordu, öyleyse babam kiminle konuşuyordu? Merakla kapıdan başımı uzattığımda sessizce hareket etmeye çalışıyordum.

“Baskın basanıdır!” diye fısıldadım.

Kafamı biraz daha uzattığımda karşılaştığım manzara ile şaşkına uğradım. Babam, balkondaki eski taburelerden birine oturmuş, bacaklarını küpeşteye uzatmış, sessiz sokağı seyrediyordu.

Konuştuğu ise kucığında usul usul tüylerini okşadığı Haseki’ydi.

Babam kedileri sevmezdi ki... Ya da en son hatırladığım kadarıyla böyleydi.

“Ama sen de diyeceksin ki, *eh be amcacığım, kız ergenlik dönemindeymiş, senin “a” dediğini o zaten “z” anlayacakmış. Burada yaşı büyük olan, olgun olan sensin; o kadar üstüne gitmeseymişsin, o da kapıyı çekip kaçmazmış! İyi mi olmuş?*”

Babam derin bir nefes verip Haseki’ye baktı. Sesi yumuşacıktı, uzun zamandır hissetmediğim bir şefkat barındırıyordu.

Sahi, buna kaç yıldır hasret kalmıştım?

“Haklısın,” diye fısıldadı. “Hata benimdi. Ben zannettim ki bu kızın kanı kaynıyor, çok fevri, ağabeyi gibi söz dinlemiyor, başına bir bela alacak! Arkasını toplayayım derken yeniden takılıp düşecek, kuyruğu bir türlü doğrultamayacak. Hayat bu küçük kıza mı acıyacak, herkes gibi onu da sürükleyip atar sandım. Tutturmuştu ben kendi hayatımı kuracağım, istediğim okulu okuyacağım, kimseye ihtiyacım yok diye...”

Derin bir iç çekti, orada eski günlerin özlemini, hatıralarını, pişmanlığını hissettim.

Sonra yavaşça yere çöktüm, aslında evden çıkmam gerekiyordu ancak yapamadım. Balkona oturmuş, kimseye içini dökemediği için kedimle dertleşen

babamı bırakıp gidemedim. Zaten yıllar evvel bunu bir kez yapmıştım, ikinci-sini yapma düşüncesi bile ağır gelmişti.

Ne o eski babamdı ne de ben eski Serce. Çok şey yaşamış, belli ki çok şey öğrenmiştik.

Babamın sesinin titrediğini, kelimeleri seçerken zorlandığını hissettim. Zaten o hiçbir zaman derdini açıkça anlatıp kendini rahatça ifade edebilen biri olmamıştı.

Beni evden kovduğu o gün için hâlâ ona çok kızgındım; arkamda durmadığı, hayallerimi küçümsediği için çok kırgındım.

Ancak onu yıllar sonra evimin balkonunda, sabahın sekizinde, kedimle dertleşirken bulmak, içimde bir yerlere fena hâlde dokunmuştu.

“Sonra,” diye mırıldandı ben yere çöküp onu dinlemeye başladığımda.

“Sonra o gidince anladım. *Eh be adam* dedim! Her çocuk birbirinin kopyası mı? Sen bir evladında tattığını sanki diğerinde tattın mı? İki de bambaşka çocuklar, ne diye birbiriyle kıyaslayıp senin çizdiğin yoldan gitmesini tembihledin? Haydi, iyi niyetliydin, tembihledin diyelim... Sonra neden bu kız bunu reddedince üstüne gittin? Bir nevi çocuktu işte! Sen kendi zamanında nasıl ki hatalar yaptıysan, düşe kalka bu hayatı yaşadıysan o da bunları öğrenecekti. Asabi olacaktı, yeri gelecek durulacak, yeri gelecek kapıyı çarpıp çıkacaktı. En sonunda o da anlayacaktı. Ailesinin onun zararını istemediğini, genç yaşta kendini ispat etme çabasının insanı ele geçirdiğini... Ama sonra anlayacaktı işte! Peki, ben ne yaptım?”

Yanlış mı işittim, bilmem ama babamın sesi ağlamaklıydı, hıçkırdı.

“Ben ona kapıyı gösterdim. Hiç hata yapmasın, hiç yanlış yollara sapmasın, deneyip yanılmasın istedim. Benim dediğimi yapmıyorsa gözüme gözükmesin dedim! Onu öyle korurum zannettim. Sonra ne oldu? Bak... Aradan geçen yıllara bak! Hangisini dönüp geri getirebilirsin? Geçen hangi dünü iyileştirebilirsin? Hangi pişmanlığı düzeltebilirsin, hangi kırgınlığı geçirebilirsin? Hiçbirini!”

Başımı uzattım, dolu dolu olmuş gözlerimle balkon kapısından yeniden babama baktım. Benim bir köşede duvara yaslanıp onu dinlediğimden habersizdi.

Her zaman sol göğüs cebinde taşıdığı mendilini çıkardı, gözlerini sildi.

“Koca kız olmuş,” dedi titrek bir sesle. “Her gün zorla anasını tembihleyip onu arattırmakta olmuyormuş demek ki... Hanım bir gün unutsa gecesine hemen hatırlar, yarın bir eksiği var mı, sorup soruştur derdim. Uzaktan elim üstünde zannederdim. Oysa el âlemin kalbi pamuk değil ya, taştan! Yaban ellerde kızı perişan etmişler, işten kovmuşlar. Yine gururunu kırp beni aramadı, *sana muhtacım baba* demedi.”

İç çekti, Haseki'ye burukça gülümsedi. "Ha sen de diyeceksin ki, *bey amcacığım, bu kız sana çekmiş. İkinizin de inadı birbirinden betermiş.* Öyle be çocuğum. Öyleymiş... Ben de çok geç anladım. Ama tutup elimi öptü ya, utanmasam o merdivenlerde çocuk gibi ağlayacaktım. Onun o gırgırını, şamatasını, haşarılığını, durmak bilmez heyecanını ne çok özlemişim."

Babam, Haseki'nin tüylerini okşadı, uzanıp dudağını başına bastırdı. "Hele o boncuk gözleri... Senin de o parlak gözlere bakarken için gidiyor mu? Yoksa ben mi çok özlemişim yavrumu? O gözlerden başka hiçbir şeyin kıymeti yokmuş meğer. Ne gururun ne de inadın..."

Gözümden akan bir damla yaşı sildim. Parmaklarımla dudaklarımı kapatmış, sessiz sessiz balkondaki yaşlı adamı dinliyordum.

Bir yandan da tıpkı onun gibi kendime kıızıyordum. Neden o kadar fevri bir çocukluk geçirmiştim? Neden babamı o gün bir kez daha dinlememiştim? Neden ailemle oturup son bir kez konuşmak yerine çekip gitmiştim? Neden yıllardır bu küslüğü devam ettirmiştim? Neden aramızdaki yılların kaybolup gitmesine izin vermiştim?

Evet, çok kırılmıştım. Kendimi haklı bulmuştum, onları terk edersem kendimi ispat ederim zannetmiştim. Ancak şimdi dönüp baktığımda babamın da söylediği gibi hiçbiri kıymetli gelmiyordu. Bir insan, ailesindeki yuva sıcaklığını başka nerede bulabilirdi ki? Ben yıllardır bulabilmiş miydim?

İyi bir iş, iyi bir ev, hayatıma aldığım bir sürü insan... Hepsine sahip olabilir ya da hepsini bir gecede kaybedebilirdim. Peki ya ailemin yerini hangisi doldurabilirdi? Oradaki sıcaklığı karşılayan bir benzeriyle bu evrende tanışmamıştım.

Tenime süzülen bir damla yaşı daha sildim, sonra usulca oturduğum kapı ağzından kalktım. Kirpiklerimi kuruladım, saçımı geriye atıp hafifçe burnumu çektim.

Vakit cesur olma vaktiydi, bir kez daha sırtımı dönüp gitmek yerine balkona bir adım attım.

Babamla hemen göz göze geldik, beni görünce şaşkınca bakakaldı.

"Hava soğuk," diye tebessüm ettim. "Üşümüyor musun?"

Sesim titriyordu, belki de babam onu dinlediğimi anlamıştı, zaten çok zeki bir adamdı! Gözlerindeki pişmanlığı görmemek için kör olmam lazımdı.

Koskoca okulu idare etmiş, bir sürü öğrenciyi dize getirmiş ancak kızını ele avuca sığdıramamış, belli ki bunun kırgınlığıyla yaşamaya devam etmişti. Beni olduğum gibi kabul etmeyişinin faturasını hep kendisine kesmişti.

Eski dediğim dedik hâlden eser yoktu.

Mesela normalde, benim soğuk dediğime o muhakkak sıcak derdi. Oysa şimdi usulca taburesinden kalkıp kucakladığı Haseki ile birlikte bana doğru ilerlemişti.

“Soğuk,” diye başını salladı, benim gibi gülümsedi.

Bu farkındalık anının bana yaşattığı tarifsiz hisse kapıldım.

Ben galiba biraz büyümüştüm.

“Eh, hâlâ deli dolu bir şeyim ama...” diye mırıldandım kendi kendime. “O kadarına da gücüm yetmiyor.”

Normalde bir başkası kendi kendime konuştuğumda garipserken babam, bunu bile özlemiş gibi daha geniş gülümsedi.

“Koca kız oldun, hâlâ içindeki bücürükle kavga ediyorsun!” diye keyifle bıyık altından güldü.

“Ediyorum,” diye sııttım. “Hiç susmuyor ki...”

Babam iç çekti. “Bilirim. Küçükken az mı anlatırdın? *Baba, şu aklımdan geçen düşüncelere sinir oluyorum, derdin.*”

Balkonun demirlerine yaslanıp kendi kendime güldüm. “Hatırlıyorum...”

Babam gözlerini kıstı. “Üst kattaki komşunun oğlu sana pas vermiyor diye bana gelirdin, *babacığım, içimden bir ses bu çocuğu gördüğün yerde tükür kaç diyor,* diye söylenirdin.”

Babam yeniden gülmeye başlarken suratımı buruşturdum. “Ama baba! Bir kerecik gönlümü hoş etse fena mı olurdu? Hep yüzüme somurtup giderdi... Acımasız!”

“Çünkü sen sekiz yaşındaydın, o yirmi üç.”

“Haklısın, biraz fazlaymış,” diye mırıldandım. “Yine de acımasızdı!”

Babamla aynı anda gülmeye başladık. O, Haseki’nin tüylerini okşadı, bense bir süre ikisini izledim.

Uzun zaman sonra içimin ilk kez bu denli huzurla dolduğunu hissettim.

“Neyse, benim halledecek birkaç işim vardı,” diye mırıldandım kalbim burada kalmak istese de.

Babam usulca başını salladı, gözlerinin içi gülüyordu.

“Dikkat et,” diye tembihledi. “Başka oğlanları da iç sesin yüzünden harcama.”

Ona kocaman sııttım. “Biraz geç kalmış olabilirsin, baba.”

Kaşlarını çattı ve bir süre söylediklerimi kavramaya çalıştı. Sonra ne dediğimi anlamış olacak ki şaşkınca bana baktı.

“Eğer uygunsa akşam sizi tanıştırmak istediğim biriyle yemeğe çıkarmak istiyorum,” diye gülümsedim. Sesimde biraz çekingenlik, biraz da cesaret vardı. Her duyguyu anlık yaşamak beni biraz yorsa da oldukça kararlıyım.

“Ama bu seferki komşunun oğlu değil. Öyle somurtup da durmuyor, bana hep gülümsüyor.”

Ceyhun’un siması zihnime süzülünce kalp atışlarım hızlandı, saçlarımı hafifçe geriye atıp heyecanla babama baktım.

“Demek gülümsüyor,” diye mırıldandı.

Yüzü mü düşmüştü?

“Size de gülümsemek istiyor,” diye sııttım. “Geldiğiniz günden beri zor tutuyorum!”

Onunla böyle açık yüreklilikle konuşabilmeyi çok özlediğimi fark ettim. Babam da ne kadar büyük bir şeye cesaret ettiğimi, içimdeki asi kızı mazide bırakıp ona ne büyük bir adım attığımı fark etmiş olacak ki kelimelerini özenle seçmek için bir süre bekledi.

Sahiden artık kararlarım saygı duymayı öğrenmiş gibiydi. Ben de onun fikrini almayı...

“Tanışalım bakalım,” dedi başını onaylarcasına sallarken. “Kim oluyormuş da benim deli kızıma cesurca gülümsüyormuş?”

“Canına susamış!” diye atıldım. “Yapacak bir şey yok...”

“Gelsin, bir soğuk su ikram edelim madem.”

Dayanamadım, uzanıp babamın omzunu okşadım; bu, uzun zaman sonra ona içten gelen ilk temasım sayılırdı, sonra neşeyle Haseki ile ikisine el salladım.

“Ben geç kalıyorum, çıkayım o zaman!”

Âdeta bir ceylan gibi seke seke evden çıktım. İçim kıpır kıpırdı. Meğer bir şeyleri yoluna koyma hissi ne büyük nimetmiş, yeni anlıyordum.

Heyecanla Ceyhun’u aradım.

“Al karşına şu çocuğu, dürüstçe Tanju meselesini anlat! Sonra sana kızacaksa da çıtını çıkarma, edebinle azarını işit. Küsüp giderse bile haklı! Kendin kaşındın, kızım; çilesini çekeceksin, kusura bakma! Sonra otur, akşam yemeğini anlat. Böyle fırsat bir daha kolay kolay yakalanmaz. Aslında annem, önce

babama söyledim diye bana trip atıp Ceyhun'a da sarabilir ama şu an bunu hesaplayacak vaktim yok!"

Kendi hesaplaşmam bittikten sonra telefonu kulağıma götürdüm. Çok geçmeden Ceyhun'un uykulu sesini işittim: "Minik kuşum?"

"Ceyhun, biz akşam sözleniyoruz."

"N-Ne?"

"Yani çoktan sözlenmiş de olabiliriz," diye düzelttim. "Bundan emin değilim. Aile buluşması ayarladım, hani şu çok istediğin!"

Ceyhun panikle atıldı. "He-Hemen mi?"

"Ay birden ağzımdan çıkıverdi Ceyhun, vallahi geri alamam!"

"Yok, o değil, hemen mi evleniyoruz?" diye sordu korkuyla.

Otobüs durağına yürürken keyifle gülmeye başladım. "Yok be, şaka yaptım."

Ceyhun derin bir nefes verdi, resmen birkaç dakikada ecel terleri dökmüştü.

"Serce, lütfen, bu ilişkide şakaları ben yapayım," diye mırıldandı.

"Niyeymiş?"

"Seninki şaka değil, kalp krizi be kızım! Ödüm bokuma karıştı lan!"

"Tamam, tamam," diye homurdandım. "Bir saat sonra sana geleceğim, önce birkaç işim var, haberin olsun."

Ceyhun telefona öpücük attı. "Yatakta seni bekliyorum."

"Hoş, Ceyhun!"

"Ben de seni seviyorum, minik kuşum."

Telefonu kapattığımızda yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Hâlâ içim içime sığmıyordu, şu şeref yoksunu Tanju olayını da pürüzsüz bir şekilde aradan çıkarabilirsem her şey güllük gülistanlık olacaktı.

İnanılmaz, sayın seyirciler; yoksa ilk kez olaysız saadete erdiğimi mi okuyacağız?

"Salih kesin geç kalacak!" diye homurdandım.

Ona, babasına teşekkür edip Bezmi Âlem'den ayrılacağımı söylemişim. Sebebi gayet açıktı; ne ailem ne Ceyhun ne de ben, orada sağlıklı bir iş yaşamı sürdürebileceğimi zannetmiyorduk.

Bu yüzden annem ve babam duymadan o işten ayrılıp bir an evvel kancayı atabileceğim yeni bir yer bakma fikrine kapılmışım.

Tabii, her şeyden önce Salih'e teşekkür etmek istediğim için ona ufak bir hediye alıp babasıyla da son kez vedalaşmak istemişim.

Ayrılacağımı duyunca çok üzölmüştü.

“Şapşal yahu.”

Çantamdaki hediye paketine baktım. Ona kulak cihazı almıştım. Belki yaşlanınca ağır işitmeye başlar, kendini kötü hisseder diye... Ne de olsa en değer verdiği şey kulaklarıydı.

“Sever bence ya. Bundan iyi hediye mi olur? Epey de pahalıydı!”

Hemen telefonu çıkarıp mesajları kontrol ettim.

“Salih, ben otobüse bineceğim. Sakın gecikeceğini söyleme.”

Hemen yeni bir bildirim düştü, mesaj Salih’tendi.

“Yok, yok, geldim. Tapu dairesinde işim vardı, yetiştim.”

Şaşkınca ekrana baktım. **“Yuh! Bu saatte mi? Hayırdır, ne alıp satıyorsun?”**

“Önemli bir şey değil ya, buluşunca anlatırım...”

Sırıtarak cevap yazdım. **“Evi, arabayı, Beray’ın üzerine mi yaptın, doğru söyle!”**

“Yok da...”

“Ee?”

“Serce, ben bir şey yaptım.”

Kaşlarım çatıldı. **“Ay ne oluyor?”**

Heyecanla yeni mesajı beklerken durağa kadar yürümüştüm. Salih’ten bir süre yanıt gelmedi. Zaten biraz sonra buluşacaktık ancak bu konu içimi kemirirdi, öğrenmezsem ölürdüm.

“Salih, söylemexsen bayılacakmışım,” yazdım.

“Bu Radar Rafet, geçen hafta yine milleti azarladı. Özellikle Beray’ı! Tabii, benim de bemen tepem attı. Dedim, bu kim oluyor da benim sevdiğim insanları kırıyor? Seni kovduğundan beri kıl oluyordum zaten!”

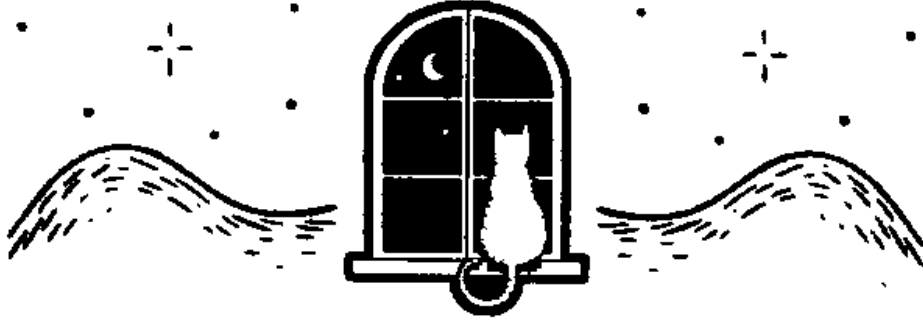
Şaşkınca ekrana bakarken yeni gelen mesajı okudum.

Ve okur okumaz durakta büyük bir çığlık attım!

“Babama söyledim, düşündük. Sonra yapacak bir şey bulamayınca...”

Nutkum tutulmuştu.

“Çağrı merkezini satın aldık. Senin de yeni bir iş aramana gerek kalmadı, hankim. :)”

10: Dürüstlük Apideleri ve Apiler

Kabul edelim, bu kadar güzel bir haberi ikimiz de beklemiyorduk! Yoksa kaderin korkunç döngüsünü kırdık da şans, sonunda bize de mi uğradı? Mutluluk varlığımızı hatırladı, tebessüm dudaklarımızı mı özledi? Ne olur, nazar edeyim deme; öyle tatlı tatlı okuyup geç, canım okur. Sonra başıma gelenleri biliyorsun, toparlamak ne mümkün?

Bir süre durdum.

Evet, durmak! Sahi, bunu ne zamandır yapmıyordum?

Kendimi telkin ettim: *Sadece dur, Serce. Lütfen biraz soluklan ve kendine izin ver.*

Şu anda dünyanın herhangi bir yerinde kabul görmüş fizik yasalarının dahi açıklayamadığı farklı bir hız potansiyelin var ve emin ol, formüller seni görse korkup bir adım geri dururlar; herhangi bir cismin ya da fikrin sana yetişmesi, en azından bu evrende mümkün görünmüyor.

Hayır, şiddetle itiraz ediyordum! Arkadaşım canı istedi diye koskoca şirketi satın alıyorsa konunun benim hızlı yaşantımla ne ilgisi vardı ki canım?

Ben hiçbir şey yapmadan dümdüz dursam da yanımdan teğet geçmeyi uman herhangi biri bana değiyor, elektrik teline dolanmış gibi çarpılıyor, âdeta dönüşüm geçirip yeni hayatına merhaba diyordu. Mesela Salih, normalde nasıl da sıradan bir adamdı!

Yani herhâlde eskiden öyleydi. Hayatının benimle kesişmediği şanslı zamanlarından söz ediyordum. Tuhaflikları müknaatıs gibi çektiğim doğruydu.

Büyük bir çığlık atıp onu korkuttum.

“Salih, sen resmen şu an *Grinin Elli Tonu*’ndaki *Christian Grey*’sin! Arkadaşım elden gidiyor, imdat!”

Sesim fazla çıkınca Salih telaşla oturduğumuz kafedeki çevre masaları yokladı, sonra çabucak beni omuzlarımdan bastırıp yerime oturttu.

"Serce, bir sus lütfen ya, utandırıyorsun bak beni!"

Bir süre ona baktım. Hayır, gözleri de gri değildi ki? Bu çocuk aniden nasıl olmuştu da o kitaptaki başrole dönüşmüştü sahi?

"Of, Beray'ı helikopterle evinin çatısına bırakman yok mu? Var, var!" diye heyecanla sırtıp alkış tuttum.

Salih derin bir nefes verdi, çocukcağz çağrı merkezini satın aldığına alacağına pişman olmuştu diyebilirdik. Biraz sakinleşip yeniden başımı ona doğru uzattım.

Ben çok yaklaşıncı irkilip masadan uzaklaşarak geri kaçtı.

"Salih, sen ne dedin ya? Bir daha söylesene bakayım."

"Serce, bu doksan sekiz oldu ama..."

Masadaki soğuk suyu heyecanla tepeme diktim. "Söyle, söyle!"

Salih sıkıntılı bir nefes verdi, biraz da utanmıştı. Malıyla mülküyle övünenlerden değildi, onu zaten çoktan anlamıştık.

Hatta sağ olsun, malıyla övünmediği gibi bunca zamandır en yakın dostu olan benden bile gizlemeyi başarmıştı!

"Serce, sen benim en yakın dostum olduğuna emin misin?" diye homurdandı.

Bu sırada limonatamı höpürdetiyordum. "Ben yine sesli mi düşündüm?"

Sakince başını salladı. Limonatayı boş verip az önce ona verdiğim hediye paketini masadan aldım, çabucak kulak cihazlarından birini çıkardım ve pilini taktım.

Salih şaşkınca, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Dur, şu cihazı kulağıma takayım, bir daha söyle. Daha iyi duymak istiyorum."

"Serce-"

"En yüksek desibelle, en yüksek!" diye sırttım. Kulak cihazını kulağıma yapıştırdım, heyecanla ona baktım. "Söyle canım."

Çocuk canından bezmişti. Bunun yaklaşık bir saattir ona aynı cümleyi tekrar ettirmemle bir ilgisi olabilir miydi? Evet, bildiniz! Doğrudan ilgiliydi, teşekkürler.

Salih derin bir nefes verdi. Sonra kulağıma âdeta ninni gibi okşayan sesiyle mırıldandı.

"Ben çağrı merkezini satın aldım."

“Bir daha söyle,” diye fısıldadım gözlerim kapalı.

“Ben. Çağrı. Merkezini. Satın. Aldım. Bitti mi? Lütfen artık bitsin!”

Kulak cihazına parmaklarımı yapıştırdım, sevdiğim bir şarkının nakaratı gelmiş gibi tebessüm ettim, olduğum yerde gözlerim kapalı sallanmaya başladım.

“Bir daha! Bir daha!”

“Serçe...”

“Garson, bu masaya bir bez! Salih’in ağzından bal damlıyor!”

Salih telaşla beni susturdu. “Tamam, tamam! Söylüyorum. Ben çağrı merkezini-”

Heyecanla sözünü kestim:

“Yok, yok, devamı daha güzel, orayı söyle!”

Salih iç çekti. “Radar Rafet’i de kovdum.”

“Ay bu kulaklar, bu cihazlar neler duyuyor? Ay bugün çok güzel bir gün oluyor!”

Bir balina olsam içimdeki sevinç, okyanusları taşırır; dağa taş denize sığmaz, beni karaya vururdu! Duyduklarımın ayağa fırlayıp masanın üzerinden iki elimle Salih’in kafasına yapıştım. Onu kendime çekip altına öpücükler kondurmaya başladım. Beni engellemeye çalışsa da dört sulu öpücükten kaçamamıştı.

Benden kurtulamasa da bir süre sonra onu rahat bıraktım. Şimdi ayakta, ellerimi belime dayamış, bir sanatçının en gurur duyduğu eserini inceler gibi gözlerimi kısmıştım.

“Epik şiir gibisin, coşku ve heyecan yaratıyorsun, Salih. Seni okumak istiyorum!”

“Öpme de,” diye sıkıntıyla alnını sildi.

Sonra yeniden sesini alçalttı, beni ikna etmeye çalıştı. “Bak gerçekten utanıyorum, otur artık!”

Oysa zihnimde dönüp duran tek şey vardı: *Radar Rafet’i şutlamıştık!*

“Aslan ya! Aslan bu, aslan! Koç! Sırtlan! Çita bu çocuk!”

Kafedeki birkaç kişi yeniden dönüp bize bakarken ben, ayakta biricik arkadaşımı alkışlıyor, herkese onun nur yüzünü gösteriyordum.

“Bu çocuk var ya... Arkadaşını yaban ellerde koymadı! Bu çocuk, arkadaşı için malını mülkünü, varını yoğunu ortaya koydu!”

Bize bakan insan sayısı arttıkça Salih daha da kızarıyordu; uzandı, kolumu tutup aşağı çekti, kıyafetimi sündürdü, beni zorla oturtmaya çalıştı.

"Bırak! Bırak da meydan yiğit görsün!" diye bağırıp ben de onun koluna yapıştım.

Şimdi üst bedenimle masaya çıkmış, Salih'in elini büyük bir galibiyetin şampiyonu gibi havaya kaldırmaya çalışıyordum.

Salih nihayetinde panikle garsona seslendi: "Şey, pardon! Biz acilen hesabı alabilir miyiz?"

"Alır!" diye bağırdım. "Hesap alır, şirket alır, bu çocuk var ya... Bu çocuk, sevdiği insanlar için can bile alır!"

"Serce, ben cellat mıyım? Ne canı ya? Ben kandan korkarım!"

Ne kadar rezil olduğunu hesaplamak için son kez utançla etrafı süzdü, deve kuşu misali başını yere eğmiş, kendini gömmeye çalışıyordu. Tabii, bir yandan da esefle yakınıyordu.

"Sana nereden söyledim ki şu tapuyu? Allah beni kahretsin!"

Nefes nefese kendimi koltuğa attığımda enerjimi boşaltmış hissediyordum. Yüzümde kocaman bir sırıtış peyda oldu.

"Zamanında sana petek güvesi dedim ya, bana da yazıklar olsun."

Garson, hesabı ödememiz için bize yaklaşırken Salih, eliyle dudaklarını kapatıp fısıldadı:

"Serce, sakın! Sus. Bak-"

"Kaldır başını, yiğidim!" diye haykırdım. "Duruşun çakalları ürkütüyor!"

Garson şaşkınca bize baktı. "Affedersiniz, başka bir arzunuz var mı?"

"Daha ne olsun, bu çocuk şirket satın aldı! Hayattan bir arzum kalmış olabilir mi?"

Kıza gözlerimi kıstım. "Doğru söyle, patronun dangalak herifin teki, değil mi? İtiraf et!"

Kız şaşkınca elini önlüğüne sildi. "Sizi anlayamadım."

"Bak, avuç içlerin terliyor! Bildim. Hep öyle olur çünkü." Hızla Salih'e döndüm.

"Canım, burayı da satın alabilir misin?" "

"Serce, ekmek Kur'an çarpsın ki bütün mirasımı sana bırakacağım, yeter ki kalk!"

Keyifle sırttım. “Şakası bile tatlı ya. Bu çocuk aniden nasıl espritüel biri olabildi böyle?”

Ben çantamı alıp masadan kalkarken Salih, hesabı telaşla ödemişti. Beraber mekânın çıkışına ilerlerken sırtını sıvazlıyordum.

“Serçe’sinin tilkisi, Bezmi Âlem’in veliahtı, Beray’ın kocişkosu, şirketinin CEO’su!”

Salih kolumdan tutup beni dışarı çıkarırken susmamı tembihliyordu.

“Kulak cihazı kulağını tıkadı herhâlde, daha çok bağıryorsun. Ver çabuk şunu, Serçe!”

Kulak cihazını sökmeye çalıştım.

“Sen o Radar’ı mors ettin ya, ne istersen al, canım kankim.”

Olaylı bir kafe macerasının sonunda kaldırımda yan yana yürüyorduk. İki-
de bir dönüp Salih’e bakıyor; canlı mı, yaşıyor mu, gerçek mi diye kontrol ediyordum.

Bir ara nefesi düzenli mi diye ölçmek için burnunu kapattım, bağırp benden kaçtı.

“Anla,” dedim hüüzünle. “Hiç gerçek dostum olmamıştı. Seni geç buldum, erken kaybedemem.”

“Of Serçe, of!”

Sırttım, sırtına iki tane patlattım ve çapkınca mırıldandım:

“*Salih Grey* diyeceksiniz.”

“O kitabı duymuştum sanırım,” diye mırıldandı kulak cihazını paketine yerleştirirken.

“Aaa,” diye şaşkınca araya girdim. “Okudun mu?”

“Yok ama galiba kölelik sistemini anlatıyormuş.”

Dudaklarımdan büyük bir kahkaha kaçtı.

“Yok, kast sistemidir o.”

“Öyle mi?” diye merakla sordu. “Beray’ın tarihe çok ilgisi var. Hediye edeyim o zaman.”

Düğün gecesi için iyi bir hediye olabilirdi ancak bu çirkin espriyi yapmayacaktım. Ben de sustum.

İnanılmaz sayın okurlar, bir ilk yaşıyor! Gerçekten sustum.

Herhâlde ben uzun bir süre konuşmayınca Salih'in canı sıkılmış olacak ki derin bir iç çekti.

"O patron olacak herif bu kadar ileri gitmese ona da kötülüğüm dokunsun istemezdim ama... Ne yapayım, Serce? Kendisi kaşındı! Beray'ı öyle çok üzdü ki!"

"Bırak ya, körülük, hasetlik, nifak tohumu, alev topu... Ne varsa salacaksın o adamın üzerine! Bize az mı çekti?"

"Haklısın," diye düşünceli bir sesle mırıldandı Salih. "Bunu kendisi istedi."

"Ya Salih, vallahi aklıma takılıp duruyor, kendime mâni olamıyorum. Beni yanlış anlama, malının mülkünün hesabını yapacak değilim ama insan düşünmeden edemiyor."

Hafifçe öksürüp boğazımı temizledim.

"Kaç tapunuz var acaba?"

Salih şaşkınca bana baktı. "N-Ne?"

Gülümsedim. "Yani diyorum ki madem bu kadar varlıklı bir ailedensin, dünyadaki en berbat ve zor işlerden birinde neden dirsek çürütüyorsun ki? Baban istese Radar'ı bile satın alabiliyorken sen kaç yıldır orada çalışıyorsun. İnanılmaz!"

"Ne yapacaktım, Serce?" diye mırıldandı Salih. "Evde oturup çek mi imzalayacaktım?"

"Ah, ah, kime niyet kime kısmet. Görüyorsun, Allah'ım!"

"Kızım, o işler öyle olmuyor ki," diye araya girdi Salih. "Hiçbir şey yapmadan baba parası yemek bence çok da övünülecek bir durum değil. Hayatını ne zamana kadar böyle sürdürebilirsin?"

"Sonsuza kadar."

Salih tam gözlerini devirecekken araya girdim: "Tamam be, şaka yaptık. Bilirim o hissi, bir süre sonra insanın gururuna dokunuyor! İşe yaramaz hissediyorsun."

"Aynen öyle," diye mırıldandı.

Bir süre sessizleşince ben de onu rahatsız etmek istemedim. Sanırım suskunluğu bana kendi aile ilişkilerimi tartma fırsatı vermişti.

Salih'in babasının tersinin ters olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Nihayetinde yıllardır babasıyla bu deritten muzdarip olduğu için görüşmeyen kimdi acaba?

Bendim.

O hâlde Salih'in de aile içinde ne tür tartışmalara maruz kaldığı, kim bilir ne yaşanıp da bunca zenginlik içinde dünyanın en kötü patronlarından birinin emri altında çalışmaya katlandığını bilemezdim.

"Babam, iş başvurusu yaptığım her yere haber gönderiyordu," diye mırıldandı Salih.

Başımı kaldırıp ona baktım, bu yüz ifadesini bilirdim. Biriyle konuşmaya ne denli ihtiyacı olduğunu ispatıydı sanki.

"İş verenlere oğlu olduğumu bildiriyordu ki beni saçma sapan pozisyonlarda işe almasınlar, kısa süre içinde mevki sahibi olabileceğim bir yerde işe başlayabileyim diye... Tabii, ben bundan rahatsızdım, diğer insanlar gibi kendi çabamla iş aramak ve hak ederek o koltuğa oturmak istiyordum. Baktım ki böyle olmuyor, ben de girebileceğim bütün iyi işleri teptim, operatör olmaya karar verdim!"

"Vay be!" diye haykırdım gaza gelerek. "Ya senin kalbin pamuktan mı Salih'im?"

Salih dertli dertli iç çekti. "Babası olmasa bir halt beceremez lafını duymaktan hep nefret ettim. Hayatıma çekidüzen verebilmek ve herkes kadar normal olduğumu ispat etmek için başka yolum yoktu, Serce."

Sonra bana bakıp yüzünü buruşturdu. "Enseme attığın şaplaklara keyfinden katlanmadım yani."

"Aman be Salih, iyi ki o şaplakları atmışım da bugün dost olmuşuz," diye sırttım. "Benim vurduğum yerde gül biter."

"Aynen, iki gün boyunca evin içinde kıpkırmızı dolanıp duruyordum!"

"Elim biraz ağırdır, haklısın," diye onayladım. "Kendimi kaybediyordum, kusura bakma."

"Neyse... O patron bozuntusu Beray'a, sana ve bizim çocuklara o kadar gaddar davranmasa dişimi sıkacaktım ama yapamadım! Gönlüm bunu seyrete-meye daha fazla razı olmadı. Bu kim oluyor da parasıyla garibanları tehdit edebiliyor ki diye düşündüm."

"Kurban olduğum, ne güzel düşünmüşsün," diye fısıldarken gülümsüyordum.

"Sonra gittim, şirket hissesinin yüzde doksan dokuzunu satın aldım."

"Yüzde birini bıraktın mı?" diye şaşkınca sordum.

"Radar Rafet'le sapkın Duran'ın odası... Oraya tek kuruş değmezdi."

Salih, adamlığın zekâtını verse ülkedeki yoksulluk biterdi.

"Tacını düşürmüşsün, kral!" diye boğazım yırtılırcasına bağırdım.

"Tamam, bağırma," diye sırtıttı. "Sen böyle gariplikleri seviyorsun, hoşuna gideceği aklıma gelmişti."

"Bak, bak! Benden ne güzel şeyler de kaparmış," diye dudağımı büzdüm.

Nihayet bu heyecanlı ana son verebildiğimizde Salih, Beray ile buluşmak için yanımdan ayrıldı. Veda etmeden önce dudaklarından çok güzel bir cümle daha dökülmüştü:

"Yarın o Radar bozuntusu, pılını pırtını toplayıp defolacak! Seyretmek istersen işe erken gel."

Evet, yanlış duymamıştım. Yarın yeniden işime dönüyordum. Elbette Radar Rafet'i izleme lüksünü kaçıramazdım.

Dışarıdaki birkaç işimi daha hallettim, Haseki ve Haydut'un evde bulamadıkları için savaş ilan ettikleri mamayı satın aldım. Salih'le erken buluştuğumuz için bugün oldukça vaktim vardı, eve geçmeden önce Ceyhun'a uğramaya karar verdim.

Yaklaşık yarım saat sonra Ceyhun'un evinin girişine ilerlerken anneme mesaj attım.

"Anne, uyandın mı?"

Annemden anında cevap geldi.

"Uyandık yavrum, kahvaltı yapıyoruz."

Saatime baktım, babam oldukça erken uyanmıştı, kahvaltısını bu saate bırakmazdı.

"Babamla mı?" diye şaşkınca cevap yazdım.

Bu sırada asansörle üst kata çıkıyordum.

"Kara kaşlı oğlumla."

Sonra bir fotoğraf gönderdi. Görüntüye tıklar tıklamaz ağzımdan kocaman bir kahkaha kaçtı.

Annem, nereden bulduğunu bilmediğim bir mama önlüğünü Haydut'un boynuna bağlamıştı. Mutfak masamda yan yana oturmuş, kahvaltı ediyorlardı.

Haydut kameraya, **"Beni buradan alın!"** diyen sıkılmış bakışını atmıştı.

"Anne, Haydut'un mama saati değildi aslında. Yemezdi ki..."

Ben asansörden inerken annemden jet hızında bir cevap geldi.

"Kızım, bu evdeki mamanın tadında meymenet yoktu, yavrucağız suratını buruşturup durdu. Ben de babanı gönderip şöyle en kalitelisinden aldırđm, onu yiyor."

Şaşkınca ekrana bakıyordum. Annem ekledi:

"Tabılsız, içinde buldırcın eti, bal kabağı ve nar var. Pek sevdi minnoş."

"Anne, fiyatını sormaya korkuyorum."

Mesajı yazarken ellerim titriyordu.

"Yok kızım, dört yüz küsur bir şeydi."

Dudağımlı ısırdım. "Allah'ım, ne olur, Haydut bu mamaya bağımlı olup sürekli benden istemesin. Yemin ederim, cüzdanıma sıçar! Anne, sen ne yaptın ya?"

Kendi kendime konuşurken Ceyhun'un zilini çalıyordum.

"Anne bari çok almasaydın, fazla yemez," diye korkuyla mesaj attım.

"Yok yavrum. On beş kiloluk aldım, merak etme."

Ağızımdan bir çığlık kaçtı. "Yuh!"

Bu sırada yaşadığım şoktan habersiz olan annem, bana ambulans emojisi gönderdi. Herhâlde havale geçirmek üzere olduğumu fark etmiş, en yakın hastaneye sevkimi istemişti.

"Anam, bitirdin beni anam," diye ağıt yaktım.

Bu sırada kapıyı açmış, şaşkınca beni seyreden Ceyhun gözlerini üzerime dikmişti.

"Anan mı?" diye sordu.

"Vay anam, vay babam!" diye ağıtıma devam ettim.

Hayata küsmüş bir şekilde içeri girdim, ayakkabılarımı çıkarıp çantamı portmantoya bıraktım. Telefonumdan yeni bir mesaj bildirimi işittiğimde ürkererek mesaja tıkladım.

Annemdi, mesajı okumaya korkuyordum. Bu sırada Ceyhun'un sitemli sesi kulağıma ilişti:

"Bakıyorum da gözün, bebeksi erkek arkadaşını görmüyor..."

Ancak o zaman söylediğı şeyi yaptığını, beni yatakta beklediğini anladım çünkü üst bedeni çıplaktı!

İkinci bir "yuh" dudaklarımdan kaçmak üzereyken kendime hâkim oldum.

"Ay bu ne? Giyinsene, Ceyhun!"

"Kaşlarım nasıl?"

Şaşkınca onu seyrettim; tek kaşını kaldırmış, bana karizmatik bir bakış atmıştı. Dudaklarındaki kendinden emin tebessüm, manzaranın ne denli doyurucu bir seyir keyfi sunduğundan haberi olduğunu söylüyordu.

Kolunu kaldırdı, bana gücünü ispat etmek ister gibi karnını gerdi. Gözümün önünde tahminlerimin bile ötesinde, oldukça sağlıklı ve fit bir vücut belirdi.

Annemin mesajını okuduktan sonra telefonu Ceyhun'a gösterdim.

"İtfaiye emoji göndermiş."

Ceyhun poz vermeyi kesip kaşlarını çatı. "Yani? Ne demek istemiş?"

"Annem yangınını söndürmeye geliyor galiba."

Ceyhun irkilerek geriye kaçtığı anda ben, sakince mutfağa ilerliyordum.

"Nerede bu Avni'yle Ufuk? Hayret, ilk kez dip dibe değilsiniz!"

"Belki biz ateşi yeniden icat ederiz diye onları gecedan kendi evlerine şıtladım."

Evet, sevgili okur, Ceyhun'un sahiden terbiyesi falan yoktu!

Fakat benim de sabrım kalmamıştı, artık içimi bir kurt gibi kemiren bu lanet konuyu konuşmak, Tanju meselesini ömrümün sonuna dek kapatmak, Ceyhun'la aramda soğukluk yaratabilecek hiçbir şeye müsamaha göstermemek istiyordum.

"Ceyhun, bir dakika," diye araya girdim. "Seninle çok önemli bir konu hakkında konuşmamız gerekiyor. Bu defa durman gerek!"

"Duramam!" diye isyan etti. "Yeter! Nedir benim bu çektiğim?"

Mutfağın girişinde durdum ve geriye döndüm.

"Ya Ceyhun, azdın mı? Dursana!" diye bağırdım.

"Azdım ulan!" diye o da bağırdı.

"Bu nasıl muhabbet ya?" diye yeniden haykırdım.

"Ben ne bileyim, duygu patlaması yaşıyorum!" diye koridorun ucundan bağırdı.

Sonunda sustum. Derin nefesler verdim, dikkatimi dağıtabilecek bütün detayları es geçtim.

En başta da Ceyhun'un kaslı bedenini.

Bu konu, bugün konuşulacak ve araya hiçbir şey girmeden hallolacaktı.

"Ceyhuncuğum, canımın içi, bir tanecik şakamatiğim," diye sevgiyle mırıldandım.

Ceyhun'un dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi. "Ee, hani aşkitoperipellam?" diye sordu.

Bir yandan da usul usul bana yaklaşıyordu. Ben de ona tebessüm ettim.

"Aşkitoperipellam," diye mırıldandım. "Şimdi biz oturup tatlı tatlı konuşacağız. Tamam mı?"

"Olur," diye onayladı.

İnanmıyorum, yanlış mı duyuyordum yoksa hemen kabul mü etmişti?

Sonra hemen ekledi: "Gel, şöyle yatağa doğru geçelim."

Elini ürkütmeden belime koyduğunda yine beni ciddiye almadığını fark edip onu ittim.

"Güzel güzel bir şey anlatıyoruz, değil mi Ceyhun? Hemen alay et!"

"Hayır, aksine!" diye çıkıştı. "Ben yatakta oldukça ciddiyimdir."

Şimdi o tatlı yüzünde yapmacık bir ciddiyet vardı, simasını sert bir ifadeye bürümüştü. Bu çocuk, bugün bana kalp krizi geçirtmezse gerisi bir şekilde hallolurdu, dostlarım.

"Ceyhun," diye iç çektim.

"Ne güzel Ceyhun diyorsun," diye fısıldadı hayranca.

"Bir dakika, izin verir misin? Bir konu-" diye araya girmeye çalıştım.

"Çok da güzel Türkçe konuşuyorsun," derken yanağımı okşadı.

"Bak, nefes de alıyorum!" diye isyan ettim. "Güzel mi?"

"Muazzam," diye fısıldadı. Ardından uzanıp yanağıma bir öpücük bıraktı.

Çileden çıkmak ve pes etmek arasında gidip geliyordum.

"Ya böyle yaparsan ben kendimi nasıl anlatacağım sana?" diye isyan ettim, doğrusu bu adamı kendimden uzaklaştıracak gücün son kırıntısını da artık kaybetmek üzereydim.

"Sen konuşma, ben seni yine anlarım," dediğinde çapkınlığı arşa çıkmıştı.

Bir süre sadece bana baktı. Ah, kedi yavrusu gibiydi! Bir de şöyle güzel bakması yok muydu?

Nefesi dudaklarımdaydı, beni öpmek üzere olduğunu hissettim.

Ve beni öperse benim bir kez daha onun yanından yalanlarımla birlikte ayrılmak zorunda kalacağımı... Her defasında zamanın aleyhime işlediğini...

Sonra bağırarak ağlamaya başladım. Ceyhun tiz sesimle irkilerek geri çekildi.

"Al canımı da kurtulayım, Allah'ım!" diye hıçkırdım.

Zavallı Ceyhun donakaldı.

"Bu kadar iyi yalan söyleyebilmeyi ben seçmedim!" diye isyan ettim gözümünden bir damla yaş akarken. "Böyle olsun ister miydim?"

Haklıydım! O gün Tanju, Ceyhun'a densiz bir laf eder; Ceyhun da Tanju'nun başını belaya sokar, kendisine zarar verir diye korkmuştum. Evet, yaptığım hiç doğru değildi ve o gün gidip dünyanın en berbat kararını vermiştim.

Ceyhun şoka uğramış bir hâlde bana bakıyordu. "Se-Serce?"

"Yeter, Allah'ım, yeter!" diye bağırdım, kapının pervazına dayanmış, hüngür hüngür ağlamaya devam ediyordum.

Ceyhun korkuyla bana yaklaştı. "Minik kuşum? N-Ne oldu? Anlat."

"Üstün çıplak, şu hâline bak!" Kaslarına bakarken daha çok ağlamaya başladım. Sonra yaşlı gözlerimi göğe kaldırdım, tavanı izlerken daha da çok ağladım.

"Sen bana dayanma gücü, peygamber sabrı ver, Allah'ım. Sen benim dilimden yalanı, zihnimden fitne fücürü al! Görüyorsun, kendime hâkim olamıyorum, sen bana hâkim ol, Yüce Rabb'im!"

Ceyhun telaşla odasına koştu. Akmaya başlayan burnumu çekerken ne yaptığını izliyordum.

Panikle odasından çıktığında elindeki pijamasını üstüne geçiriyordu.

"Al işte, çocuğu da korkuttum!" diye ağlamaya devam ettim. "Niye hiçbir işim rast gitmiyor? Niye biri bitip diğeri başlıyor, ben ne zaman düzeleceğim, ben ne zaman normal bir hayat süreceğim?"

Hem ağlıyor hem de hıçkırıyordum. Bir yandan da kadere öyle bir isyan ediyordum ki ağzımdan okkalı birkaç küfür kaçtığı da oluyordu.

Ceyhun karşımda dehşete düşmüş, bana ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ağlarken kıyafetini gösterdim. "Pijamanı da ters giymişsin."

"Düzelteyim, üzülme!" dedi hemen boynundan çıkarıp düzünü çevirirken.

"Hepsi benim yüzümden," diye zırlamaya devam ettim. "Annem haklı, ben büyüdüm ve dolandırıcının teki oldum!"

“Serce, biraz sakinleş,” diye çıkıştı Ceyhun.

Sonra yeniden bana yaklaştı, çabucak yüzümü avuçlarının içine aldı. Sakinleşebilmem için başparmaklarıyla yüzümü usul usul okşadı, dünyanın en nazik insanı olabilirdi.

“Ben seni hak etmiyorum galiba,” diye iç çektim. Artık ağlamıyor, kızarmış gözlerim, sümüklü burnumla hayatı sorguluyordum.

“Olur mu öyle şey? Asıl ben seni hak etmiyorum!” diye yanıtladı.

Titreyen dudaklarımla sordum. “Ayrılıyor muyuz o zaman?”

Yeniden ağlamaya başladığımda Ceyhun panikle araya girdi: “Hayır! Se-Serce, neden ayrılalım, bir dur!”

İçli içli ağlıyor, hıçkırmamak için parmaklarımla dudaklarımı kapatıyordum. Uzun zamandır onunla dürüstçe konuşmayı bekliyordum, bu ihanet artık ruhuma fazla geliyordu.

Susmaya niyetimin olmadığını gören Ceyhun, beni omuzlarımdan tutup mutfak masasına oturttu. Bir yandan da kulağıma tatlı şeyler fısıldıyor, mırıltısı beni dinginleştiriyordu.

Usul usul omzumu okşadı, sonra saçlarıma bir öpücük bıraktı. “Daha iyi misin?”

Sonunda çenemi kapatabilmişim. “Evet.”

“Sana bir bardak su vereyim.”

Dolaptan soğuk suyu çıkardığında çenem titriyordu, iç sesimi susturamıyordum.

Olanların üzerine bir bardak soğuk su iyi gider, seni gidi yalan makinesi.

“Anlatacağız dedik ya!” diye titrek sesimle çıkıştım.

Ceyhun bardağı bana uzatırken artık bu hâllerimi garipsemediğinden kiminle kavga ettiğimi bile sormadı.

“Anlat, güzelim,” dedi sakince.

“Neyi diye sormayacak mısın?”

“Neyi istersen onu anlat, ben seni hep dinlerim,” diye gülümsedi.

Karşıma çektiği sandalyeyi ters çevirip oturdu; sonra dirseklerini sandalyenin başlığına, çenesini de koluna dayadı, o güzel renkli gözleriyle bana uzun uzun baktı.

Tatlılığından haberi var mıydı acaba?

Onu bilmiyoruz, ama senin yalancılığından birazdan haberi olacak.

"Balta yok mu ya, şu iç sesimi bir gebertsem!"

"Şşşt," diye araya girdi Ceyhun. "Tatlı tatlı anlatıyorsun, ben de seni dinliyorum."

Sustum. Birazdan anlatacağım şeyler usulca zihnime süzüldü, neresinden tutsam elimde kalıyordu. Hangi cümleyle başlamalıydım? Yutkundum.

Derin bir nefes verip suyumdan bir yudum aldım.

"Ceyhun, anlatacaklarımın hiçbir bahanesi yok ve tamamen hatalı olduğumu kabul ediyorum. İlk olarak bilmeni istediğim şey bu," diye mırıldandım.

Galiba ona karşı ilk kez büyük bir utanç duyuyordum, bakışlarımı haliya sabitledim.

Ceyhun yumuşak bir sesle, "Dinliyorum, minik kuş," dedi.

Zavallı, duyacaklarının büyüklüğünden habersizdi. Acaba işittiklerinden sonra da böyle sakin kalabilecek miydi? Hiç zannetmiyordum.

"En başından anlatmam gerekiyor," dedim zayıf bir sesle. Hızlı ve acısız olsun istiyordum, bir çırpıda itiraf edip kurtulacaktım.

"Senden önce bir ilişkim vardı," dedim sakince.

Ceyhun kaşlarını hafifçe kaldırdı, konuyu anlayamamıştı.

"Bitse de gitsek tarzı bir şeye dönüşmüştü doğrusu, iki tarafın da birbirine sevgisi kalmamıştı. Karşımdaki hayvanın benden farklı olan tek tarafı, sevgisinin yanında saygısını da yitirmiş olmasıydı."

Ceyhun hızla araya girdi: "Seni aldattı."

Ona bakmadan başımı salladım. "Evet. Ve tahminimce bunu bir değil, birkaç kez yaptı. Her neyse, bu kısımlar beni ilgilendirmiyor. Bu yalnızca ayrılık sebeplerinden biriydi."

Ceyhun'un gözlerine baktım. "Benim asıl sebebim, kalbimin artık onun için atmıyor oluşuydu."

Ceyhun, konuyu nereye bağlayacağını bilmediği için sessiz kalmaya devam etti, başını hafifçe salladığında devam edecek gücü buldum.

"Sonra ben bu şeref yoksunundan ayrıldım! Başka ne yapacaktım? Ama beyefendi kendini hükümdar falan zannediyor olacak ki bunu kabullenemedi! Yok efendim, evlenecekmışız; bu ilişkiye yıllarımızı vermişiz, beni öylece bırakamazmış..."

Ceyhun ilk patlamasını yaşadı. "Kim oluyormuş lan o?"

"Dur, Ceyhun," diye araya girdim. "Bitirmemi bekle."

Ceyhun burnundan solusa da sesini çıkarmadan beni bekledi, işte bundan sonraki kısım benim için asıl faciaydı. Gözlerimi parmaklarıma indirdim, derin bir nefes daha verdim.

"Sonra biz ayrıldık ama Tanju peşimi bırakmadı. Defalarca aradı, mesajlar attı, iş yerime geldi..."

Ceyhun her hecemle daha da öfkeleniyordu, sandalyenin başlığını tutan ellerinin kasıldığını, parmaklarını avucunun içinde yumruk yaptığını gördüm.

"Uzun bir süre pes edeceğini düşünerek umursamadım, her defasında onu kapıdan gönderdim. Burada bilmeni istediğim diğer şey..."

Ceyhun'un gözlerine bütün samimiyetimle baktım. "Anlatacaklarımdan sonra bana ne kadar güvenirsin, bilmiyorum ama yemin ederim ki ona karşı hiçbir duygum kalmadı. Bu hep böyleydi. Yarın da böyle olacak."

Korkunç bir ihtimal içimi kurt gibi kemirip duruyordu. Ceyhun öfkeden deliye döner ve kendini kaybedip bana çok ağır cümleler sarf ederse ne yapacaktım? Bu konuda tamamen haksızdım fakat aklımı kurcalayan bu değildi.

Ya Tanju'yu ve kendisini aynı anda oyaladığımı düşünürse ne olacaktı? Bu ihtimal bana kafayı yedirtcekti.

"Aksi aklının ucundan dahi geçmesin," dedim çabucak. "O benim için güzel anıları da yaptığı şerefsizlikle unutturup giden koca bir pişmanlıktan başka bir şey değil."

Ceyhun bana hafifçe tebessüm etti. "Biliyorum, minik kuşum."

İşte, en zor kısımdaydım. O bana böyle güzel bakarken güvenini sarsacağım anda...

"Sonra," diye güç bela nefeslendim. Tırnaklarımı etime batırdım, bir süre kaşıdım. Gözlerimi yere indirmiş, ellerimden ayırmıyordum. Suçluluk hissi her yanıma kuşatmış, bedenimi ele geçirmişti.

"Sonra ben büyük bir aptallık yapıp sana yalan söyledim!" dedim hızla. Yüzüne bakamamıştım ancak onun da gerildiğini hissettim.

"Tanju, hiç beklemediğim bir anda yeniden evimin kapısına dayandı, her an bir belaya bulaşacak gibi duruyordu. O sırada sen... Sen yanımdaydın. Sakin değildin, eline alsan herhâlde gebertirdin! Durumu kontrol edemedim. Yemin ederim, her şey çok hızlı oldu, Ceyhun! Sağlıklı düşünemedim. Evet... Evet, düşünmek zorundaydım ama yapamadım."

Sesi yavaşça kulağıma ilişti. "Serçe, sen..."

"Bütün hata benimdi," diye itiraf ettim. "Bir ilişkide güven zedelendikten sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını çok iyi biliyorum. En korkunç şeyi yaptım, yalanı seçtim. Sebebi ne olursa olsun, bu geçerli bir bahane olamaz, hepsini çok iyi biliyorum, Ceyhun."

Nefes nefeseydim, sonunda başımı kaldırıp gözlerine bakabildim. "Senden çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Yeşile çalan güzel gözleri şüpheyile kısıldı. Cümlemi sürdüremedim ancak o devamını getirdi:

"Ağabeyin değildi."

Sarf ettiği iki kelimeydi ancak aramızdaki etkisi için aynısını söyleyemeyecektim. Uzun bir süre bakıştık; belki itiraz etmemi, onu reddetmemi bekledi.

Ancak yapamadım. Sadece suçlu bakışlarla yüzüne baktım.

Ve Ceyhun, ona nasıl yalan söylediğimi o an anladı.

"Bir dakika," diye mırıldandı oturduğu yerden kalkarken.

Yüzünü okuyamıyor, hislerini anlayamıyordum. Kalktığı sandalyeyi hafifçe ileri itti. Benden uzaklaştı.

Ayağa kalktı ve bir süre beni izledi. Az önceki yumuşak ses tonu, tatlı yüz ifadesi, merhamet dolu bakışları âdeta dönüşüm geçirdi. Hepsinin yavaş yavaş kayboluşunu seyrettim.

"Çok haklısın," diye fısıldadım pişmanlıkla. "Özür dilerim, Ceyhun."

Bana yanıt vermek yerine yavaşça sırtını döndü. Bir süre mutfakta volta attı, buzdolabına kadar yürüdü, saçını kaşdı, yeni çıkmış sakallarıyla oynadı, sıkıntılı birkaç nefes verdi. Geriye dönüp yeniden bana doğru yürürken benimle göz göze gelmedi.

"Bana biraz izin ver."

Sesi yeniden kulağımda yankılandığında telaşla ayağa kalktım.

"Gideyim mi?" diye sordum titrek bir sesle.

Sesimdeki korkuyu hissetmiş olacak ki ancak o zaman yüzüme baktı, gözleri gözlerime değdi. Söylediğim şeyi sindirmeye ve ona yaptığım bu kötülüğü hazmetmeye çalışıyordu. Ardından dudaklarını araladı.

Konuşacaktı. Beni kovar mıydı?

Kalbim göğsümde korkuyla çarpmaya başlarken Ceyhun, aynı sabit sesle konuştu:

“Hayır, gitme. Biraz balkona çıkıp hava alacağım.”

Ve hepsi bu kadardı. Cümlesinin sonuna geldi ve mutfaktan çıkıp gitti. Başka bir kapının açıldığını ve söylediği gibi balkona çıktığını duydum.

Korku bir kez daha beni kuşattı. Ne yapacaktım? Ayağa kalktım, az evvel onun yaptığı gibi gergince bir ileri bir geri yürümeye başladım. Stresle başa çıkamıyor, konunun nereye bağlanacağını bilmediğim için daha da endişeleniyordum.

Derin bir nefes verip tırnaklarımı kemirmeye son verdim. Dudaklarım titriyordu, kendime bir bardak daha soğuk su doldurup içtim. Ceyhun’un yanına gitmek istiyor ancak cesaret edemiyordum. Kalktığım masaya oturdum ve yaklaşık yirmi dakika boyunca onun gelmesini bekledim.

Sonra gelmeyeceğini anladım.

İçeriden çıt çıkmıyordu, balkon kapısının sesini duymuş ve dakikalardır başka bir hareketlilik sezmemiştim. Bekledikçe daha da geriliyor, neredeyse bayılacak hâle geliyordum.

Ve o an ilk kez çok büyük bir şeyi fark ettim: *Ceyhun’u kaybetmek istemiyordum.*

“İstemiyorum,” diye fısıldadım kendi kendime.

Bunu kendime itiraf etmek neden bu denli zamanımı almıştı, bilinmez ancak tam da şu anda beni yalnız bıraktığı yerde çaresizce beklerken onun bana sırtını dönmüş olması ihtimali feci hâlde canımı yakıyordu.

Onunla güldüğümüz, birbirimize kızdığımız, saçma şakalara suratımızı buruşturduğumuz anlar...

En önemlisi de zorluk çektiğim her an baş ucumda olduğu anlar... Sahi, Ceyhun’a nasıl bu kadar kolay yalan söyleyebilmişim?

Orada daha fazla kalamadım, korkumu yendim ve çabucak Ceyhun’un odasına daldım. İçeride kimse yoktu ancak balkonun perdesi hafif esen rüzgârla hareket ediyordu, gergin bir nefes verip usulca kapıya yaklaştım.

Sonra daha önce hiç şahit olmadığım bir manzaraya tanıklık ettim.

Ceyhun, karşıdaki şehrin manzarasını seyrederken sigara içiyordu.

Dudaklarım şaşkınca aralandı, bir anlığına tepki veremedim. Onu arkadaş grubuyla defalarca görsem de böyle bir ana rastlamamıştım.

Başını hafifçe geriye itip dumanı üfledikten sonra kalan sigarayı söndürdü, kül tablasına bıraktı. Yüz ifadesini tam olarak göremesem de sıkıntılı olduğunu sezebiliyordum, hareketleri doğal hâlimden uzak, çok daha gergindi.

Başını hafifçe olduğum yere çevirince kapı ağzında bekleyen beni gördü.

Buraya kadar gelmiş ancak yanına yaklaşmaya cesaret edememiştim. Ona ilk kez böyle yabancı ve ürkek hissediyordum.

Tamamen bana döndü, sonra balkondaki hamağı gösterdi.

“Otursana. Üzerime sindi kokusu, değiştirip geleceğim.”

Yanımdan geçip odaya girdi. Dolabına ilerlerken bir süre onu izlesem de sonra dediği şeyi yapıp hamağa oturdum. Dirseklerimi dizlerime yasladım, öne eğildim ve yüzümü avuçlarımın arasına aldım.

Neyse ki bu kez çok beklemedim ve Ceyhun yeniden balkona çıktı. Üzerine basketbol oyuncularının giydiği bol, sıfır kollu tişörtlerden geçirmişti. Altında şortu vardı. Sanırım gidip elini yüzünü yıkamıştı, yanıma yaklaşırken güzel bir sabun kokusu aldım.

Yanıma oturması için yer açıp kayarken Ceyhun, beklemediğim bir şey yaptı ve karşıma geçti, sonra usulca dizlerinin üzerine çöktü.

Ayak ucuma, yere oturdu ve başını kaldırıp kendisinden biraz yüksekte olan bana baktı. Gözlerimi irice açmış, vereceği hiçbir tepkiyi kaçırmamak için onu seyrediyordum.

Gergin ve meraklı hâlimin aksine oldukça sakindi. Yüzüne düşen bir tutam uzun saçı geriye attı, derin bir nefes verdi ve yeşille mavinin buluştuğu o güzel gözlerini gözlerime çevirdi.

“Bunu bir daha tekrarlamayacağına inanmak istiyorum,” diye mırıldandı.

Sesinde hiçbir duygu yoktu ancak gözleri bana inanmak istiyordu.

“Asla!” diye atıldım. Uzandım ve yüzünü avuç içlerimin arasına aldım.

Sonra Ceyhun usulca gözlerini kapattı.

Merhameti ve kalbinin güzelliği dudaklarımı titretti. Fısıldadım: “Yaptığım tam bir aptallıktı. Sana söz veriyorum, bundan sonra asla böyle bir şey yapmayacağım.”

Bir süre öylece bekledi. Ardından yeniden gözlerini açtı. Sonra ellerini kaldırdı, usulca ellerimin üzerine koydu. Yüzünü okşarken gözlerim dolu doluydu.

Beni çok korkutmuştu.

“Serce,” diye mırıldandı. “Seni seviyorum. Gerçekten çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedim telaşla. “Seni incitmek istemedim.”

“Beni incitmedin,” diye mırıldandı yüzünü tutan ellerimi okşarken.

Sonra derin bir nefes verip ekledi: “Ama bunun tekrarı olmayacağına inanmaya ihtiyacım var. Çünkü ben... Ben de tanıştığımız ilk zamanlar çok da akli başında davrandığımı söyleyemeyeceğim,” diye itiraf etti.

İnanamıyordum, dışarıdan hayatı hiç ciddiye almıyor gibi duran bu adam, ona büyük bir koz vermeme rağmen hiç beklemediğim bir olgunlukla yaklaşıyordu. Üstelik suçlu olan taraf tamamen bendim.

“İnsanın bazen sağlıklı kararlar alamadığı oluyor,” diye sürdürdü cümlesini. “Elbette sana bağırıp çağırabilir, burada yaygara koparabilirdim. Zaten gözlerine baktığımda bunun korkusuyla beklediğini görebiliyordum. Belki seni kovmamı, aşağılamamı, hakaret etmemi bekledin...”

Sesimi çıkarmadım ancak Ceyhun beni kırsaydı ne yapabilirdim ki? Ağzımı açıp tek kelime edemeyecek kadar haksız hissediyordum.

“Neden bunları yapayım ki?” diye mırıldandı yumuşak bir sesle. Sonra elimi daha sıkı tuttu, yüzünden kaydırıldı ve dudaklarına sürükledi.

Avuç içime minik bir öpücük bıraktı, bunu yaptığı an kirpiğimden bir damla yaş aktı.

“Hiç kimse sevdiği insanı, değer verdiği birini böyle kolayca kırmamalı,” diye mırıldandı gözlerini gözlerimden ayırmadan. “Eğer ben öyle karşılık vermiş olsaydım sana olan sevgime bir daha inanmasan da olurdu.”

Dizlerinin üzerinde yükseldi, yanağımı okşadı, akan gözyaşımı sildi.

“Sevginin yolu hiçbir zaman şiddetten geçmiyor,” diye mırıldandı. “Birbirimize inandığımız sürece, yani sonsuza dek, her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlüyüz.”

“Güçlüyüz,” diye fısıldadım kalbim göğsümde hızla çarparken.

Ceyhun dudaklarını yanağıma bastırdı, bana sıcacık bir öpücük bahşetti.

“Hatayı anlayan ve içinde bulunduğun durum ne olursa olsun, benim iyiliğimi düşünüyor olsan bile bir daha bu yola başvurmadan benim için yeterli. Ne kadar pişman hissettiğini o güzel gözlerinde görebiliyorken sana kötü hissettirmek, isteyeceğim son şey bile değil.”

Daha fazla dayanamadım, sıkıca boynuna sarılıp ağlamaya başladım.

“Ben seni hak edecek ne yaptım, Ceyhun?”

"Seni aradığım gün ağzıma sıçtın," diye sııttı.

Başını boynuma gömmüş, tatlı tatlı gülüyordu.

"Şu ana dek seni incitecek ne yaptıysam özür dilerim," diye mırıldandım ona daha sıkı sarılırken.

Dün yediğin hurmalar bugün götünü tırmalar, derlerdi. Ya da öyle bir şeydi. Ben şimdiden toplu özrümü dilersem iyi olurdu.

"Ben de seni incittiğim her an için özür dilerim," diye mırıldandı boynuma.

Sonra saçlarıma öpücükler kondurdu, kokumu içine çekti. Hamakta bir kez daha ona yer açtım, beni tek hareketiyle kucağına aldı ve üstüne çıkardı. Ona sıkıca sarıldım.

Suçunu bilen çocuklar gibi başımı kaldırıp yüzüne bakamıyordum.

"Seni göremeyecek miyim?" diye çapkınca sordu.

Dertli dertli kulağına mırıldandım: "Yine de bir ağabeyim var, Ceyhun. Hayvanla insan karışımı bir şey. Şimdiden onunla tanışacağın için üzgünüm."

Ceyhun neşeyle gülmeye başlarken sesi boğuk çıkıyordu, başımı boynuna yapıştırmış, kaldıramıyordum.

"Tamam, her şeyinle kabul!" diye isyan etti.

"İnsan hayret ediyor," diye mırıldandım sonunda başımı kaldırıp gülen gözlerine bakabildiğimde.

"Seni sevmek suçsa güzelim, kalbinin zindanlarına da girerim."

Kalbimde çiçekler açtıran gülüşüyle çapkınca dudaklarını kıvırdığında nefes almayı unuttum. Önceden telefonun ucunda hayal ettiğim sırtışı şimdi karşımdaydı ve sahiden dayanılır gibi değildi.

Uzanıp onu öptüm.

Kazasız belasız bir sabahı daha atlattığımıza göre, bu akşam babamla ve annemle tanışacağını henüz bilmese de olurdu...

Annemin kömürlükte doğrulttuğu tabancası, zihnimin arkasındaki perdeyi araladı ve bana sinsice sırtıttı.

Bu aşk bunu da atlattırdı, evelallah! Yani öyle olmasını umuyordum.

11: Bayılmalar ve Ayılmalar

Yanında kolonya bulundursan hiç fena sayılmayacak bir bölümle baş başasın, sevgili okurum.

İnan, yaşarken bana bile illallah dedirtti! Zavallı seni düşünemiyorum.

Doğrusunu söylemek gerekirse bazı anlardan sonra zamanın nasıl aktığını anlamıyorsunuz, benim için de sanki zaman kavramı yitip gitmişti. Hatta bu öyle bir yitirilmişlikti ki anları, saniyeleri, dakikaları, saatleri, günleri, ayları ve hatta daha fazlasını, hepsini tek bir şekilde tanımlamak istiyordum.

Ceyhun'la.

Mesela geçip giden koca bir ay, Ceyhun'a sırlıklam âşık olduğumu fark ettiğim ilk zaman dilimiydi. Geçen hafta, hayatımda yolunda gitmeyen ne varsa onun savaşıma yardım edeceğini anladığım ilk zamandı.

Bugün... Ah, bugün, gözlerinde yaşama sevincine, bana olan merhametine, affediciliğine şahit olduğum; sevgisini kalbimde bütünüyle hissettiğim o andı.

Bugün Ceyhun'un kalbimde kapladığı yerin miladiydi. Ceyhun artık kalbimin bir köşesinden ibaret değil, tamamının işgalinden sorumlu o adamdı.

Ben ondan korkunç cümleler sarf edip kendi haklılık payını, kandırılmışlık hissini öne sürmesini beklerken hiçbirini yapmayıp gözlerime sıcacık bakarak ellerimi tuttuğu o andı.

Hissedi-yordum, zaman istediği kadar aksa da bugün farklıydı. Ceyhun ve ben bambaşka bir okyanusu keşfeden, her hırçın dalgayla savrulmak yerine aşkı kabullenip ona sığınan iki insandık.

Biz bugün her şeyden, herkesten fazlaydık.

"Bizimkilerle buluşacağımız için heyecanlı mısın?" diye fısıldadım kollarımı bedenine sıkıca sararken.

Balkondaki koltuktan ayrılamamış, ikimiz de birbirimize sokularak sessizce manzarayı izlemeye devam etmiştik.

Ceyhun bir süre ses vermeyince uyuduğunu düşündüm. Başımı usulca kaldırıp ona baktığımda bana sırttı.

Çeneme bir öpücük bırakıp fısıldadı: "Heyecan ne demek, sanki doğuracağım!"

Kıkırdadım. "Şimdiden söylüyorum, babamla ilk seferde anlaşmak kolay olmayabilir. Buna hazırlıklı ol."

Ceyhun derin bir nefes verdi. "O iş bende."

Merakla başımı kaldırıp ona çevirdim. "Ne dönüyor kafanın içinde?"

Ceyhun sırttı. "Bir şeyler planlayacağız."

Yattığım yerden tamamen kalkıp doğruldum ve Ceyhun'a baktım.

"Ceyhun, yemek bu akşam. Söylemeyi unutmuşum."

Ceyhun rahatça yattığı yerden sıçradı. "N-Ne? Serce!"

"Ya hani telefonda söylemiştim ya..." diye yutkundum.

Ceyhun dehşete düşmüştü, düşmemek için balkonun korkuluklarına tutundu. "Kızım, onun şaka olduğunu söylemedin mi?"

"Ya Ceyhun, söylendiğimiz kısmı şakaydı, yemek kısmı gerçektir," diye nefes verdim.

"Niye şimdi söylüyorsun?" diye panikle saçlarını karıştırdı. Sonra çabucak odasına kaçtı.

Her an ülkeyi terk edecek gibi bir hâli vardı.

"Ceyhun, iptal edemem artık! Sakın kaçayım deme."

"Ya Serce, ne kaçması? Ben ne giyeceğim şimdi?"

Dolabın karşısına geçmiş, gömleklerini inceliyordu. Askıdan bir takım elbise çıkardığında şaşkınca kirpiklerimi kırıştırdım.

"Bu olur mu?"

"Ceyhun, babamla mı evleneceksin, takım elbise ne alaka ya?"

"Serce, anlamıyorsun!" diye öfkeyle tersledi. "İlk izlenim diye bir şey var."

Derin bir nefes verip duvara yaslandım. "Tamam, babam seni izleyecek işte, bu kadar."

"Değil!" diye çıkıştı. "Her hareketimi, her tavrımı en ince detayına dek irdeleyecek ki çok haklı! Benim de kızım olsa ben de o gavata aynısını yapardım."

İrkildim. "Ceyhun, kendine niye hakaret ediyorsun?"

Beni geçiştirdi. "Serce, beni lafa tutma. Kombi bulmam lazım."

"Tamam," diye mırıldandım çekingen bir tavırla. "Ben sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

"Yok!" diye aceleyle reddetti. "Zaten öğlen oldu. Ben şimdi dışarı çıkarım, birkaç şey almam lazım."

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye anlayamayarak sordum.

"Serce, ailenle ilk kez görüşüyorum. Bir hediye almam gerekiyor!"

"Ya Ceyhun, ne oluyor? Bir dur!" diye çıktım, şimdi onun telaşı bana da bulaşmıştı, sayesinde bayılacak gibi hissediyordum.

Artık odanın içinde telaşla koşturan iki kişiydik.

"Biz niye bu kadar panik olduk?" diye sordum kıyafet dolabına kafamı sokarken.

Ceyhun ayakkabıları kurcalıyor, eline geleni telaşla deneyip atıyordu. "Konu senken sakinlik ne mümkün?" diye sitem etti.

"Canım, sen tanışmak isteyince ben de bugün sandım!" diye topu ona atıverdim.

Kafamı dolaptan çıkarmış, ona güzel birkaç parça bulmuştum.

"Sağ ol, Serce, beni bu kadar düşünmen gözlerimi yaşartıyor. Bugün sanmış!" diye homurdandı.

"Bak öyle Serce falan diyeceksen işler değişir, Ceyhun," diye gözlerimi kıstım.

Telaşlı koşuşturmacasının arasında karşımda birkaç saniye durdu ve alnıma bir öpücük bıraktı.

"Tamam, tamam. Sen benim minik kuşumsun. Hep öyle kalacaksın."

Hafifçe gülümsedim. "Ha şöyle."

Yaklaşık bir saat sonra, rezervasyonuna paramın yettiği tek restoranın, manzarası güzel olan bir masasında ailece oturuyorduk.

Tabii, aileden olmayan tek kişi ecel terleri döküyordu, onu daha sonra konuşacaktık.

"Tekrar hoş geldiniz, efendim," dedi Ceyhun ceketinin önünü ilikleyerek.

Evet, Ceyhun sahiden de takım elbiseyle gelmişti. Buradan doğruca nikâha gitmek için bir fırsat daha yakalamıştım.

Babam ciddiyetle Ceyhun'u süzdü. "İkide bir hoş geldin deyip duruyorsun, oğlum. Hepimiz aynı anda gelmedik mi buraya?"

"Heyecanlı, babacığım," diye tebessüm ettim. "Sen de biraz şey yapıver."

Annem yumuşacık bir sesle araya girdi: "Boncuk gözlerinin güzelliğine bak hele."

"Sağ olun, efendim, o sizin asaletiniz!" diye coşkuyla yanıtladı Ceyhun.

Onu bilerek yanıma oturtmuştum, kolunu hafifçe iki parmağımın arasına alıp sıkıştırınca Ceyhun irkildi. Yüzümdeki tebessümle hiçbir şey belli etmeden karşımda oturan annem ve babama gülümserken Ceyhun'a doğru hafifçe eğildim.

"Heyecanını bu kadar belli etme," diye mırıldandım, sesim kısıktı.

Ceyhun gergince dizini sallamaya başlayınca masayla birlikte biz de bir süre sallandık.

İç çekip yanımıza yaklaşan garsona baktım, umarım bunu da atlatacaktık!

"Tavuk sote kimindi, efendim?"

Annem tabağa önünde yer açınca garson tebessüm etti. "Buyurun, siparişiniz."

"Hürriyet anneciğim, siz yorulmayın, ben vereyim tabağınızı."

Ceyhun aniden ayağa fırlayıp masanın üzerinden uzandı, garsonun elinden tabağı aldı ve dikkatle annemin önüne yerleştirdi. Hepimiz şaşkınlıkla ona bakıyorduk.

"Sağ ol, evladım," diye memnuniyetle gülümsedi annem. Ceyhun, şimdiden birkaç puanı garantilemiş gibiydi.

Garson masaya kibarca sordu. "Başka bir arzunuz?"

Ceyhun aynı atiklikle araya girdi. "Saygıdeğer babamın yemeği ne zaman gelecek? Kendisi yemeğini soğuk sevmiyor."

Yeniden Ceyhun'a baktım. Yolda gelirken verdiğim birkaç bilgiyi nasıl da ustalıkla kullanıyordu! İnsan hayret ediyordu sahiden.

"Hemen getiriyorum, efendim."

Garson hızlı adımlarla masadan uzaklaştığında babam hafifçe öksürdü. Ceyhun'un bu özenli cümleleri, dikkatli tavrı karşısında birkaç şey söyleme gereği duymuş olmalıydı.

“Kalabalık bir mekân. Gecikmeler olabilir tabii, oğlum.”

İnanamıyorum, sayın seyirciler! Ceyhun, anneme anne; babama baba diye hitap ederek sonunda kendisini onların *oğlu* ilan ettirmeyi başarmıştı!

Ağabeyim her an bir yerlerden fırlayıp, “*Bu ben değilim ki,*” diye bağırırsa şaşırmazdım. Evlatlık rütbesi yuvadan uçuyordu.

“Olur mu öyle şey, babacığım?” diye terbiyesini bozmadan araya girdi Ceyhun. “Buraya belli bir saatte rezervasyon yaptırıyoruz. Nihayetinde sipariş saatlerini ve yoğunluğu buna göre ayarlamaları gerekiyor diye düşünüyorum.”

Sonra tatlı bir tebessümle başını salladı. “Siz daha iyisini bilirsiniz tabii. Ancak dakik olmak önemlidir.”

“Oha!” diye fısıldadım şaşkınca.

Ceyhun çaktırmadan bana göz kırptı. “Sen fizik öğretmeni deyince ders saatlerinden yola çıktım. Nasıl gidiyorum, minik kuş?”

“Ceyhun, babama bak, nasıl sırtıyor! Âşık oldu sana,” diye kıkırdadım.

Biz kendi aramızda fısıldaşırken annem araya girdi: “Sen ne işle meşgulsün, yavrum? Serce pek bahsetmedi.”

Soru beklediğimiz ancak tatmin edici bir cevap bulamadığımız bir yerden gelmişti. Durum vahimdi.

“Yani anne,” diye sözünü kestim. “Açıkçası bunu biz de pek konuşmadık.”

Ceyhun gerilmişti, benim hiç değilse ayılıp bayılmalı, arada bir kovulmalı bir iş yaşantım vardı. Peki ya onun? Uzaktan yakından bu konuyla alakası yoktu. Onu tanıdığım günden beri, kaynağının neresi olduğunu kestiremediğim, muhtemelen ailesinden elde ettiği gelirle paşalar gibi yaşıyordu.

Babam yeniden öksürdüğünde ciddileştiğini anladım, merakla Ceyhun’a baktı. “Bir işle ya da hobiyle meşgulsün, değil mi oğlum?”

“Boku yedik,” diye fısıldadım.

“Ne diyeyim?” Ceyhun terlemeye devam ediyordu.

“Telefon tamircisiyim falan mı desen? Öyle tanışmışız gibi şey yapsak.”

“Olmaz Serce, anlarlar ya...”

Babam aramızdaki sessiz sohbetten hoşlanmamış olacak ki yeniden araya girdi: “Evet, nedir meşgul olduğun iş?”

Annemin konuya ilgisi bir anda balon gibi sönmüştü. Aniden tabağını ileri itti.

"Bu tavuk pişmemiş. Kızım, ben sana evde yapayım demedim mi? Mis gibi sofraya hazırlardım şimdi!"

"Anne, Haydut ve Haseki tat vermezdi ki," diye mırıldandım. "Böyle daha tatlı bir ortam oldu, fena mı?"

Ceyhun'un her an kalp krizi geçirecek olması dışında sorun yoktu.

"Hürriyet Hanım," diye uyardı babam. "Onu bunu bırakalım da buluşma maksadımıza bakalım, ne dersin? Bak oğlumuz, bize kendinden bahsedecek. Biraz müsaade et."

"Bak hele benim adam, sen de çocuğu tavuk gibi köşeye sıkıştırma canım! Gözlerine bak, nasıl da boncuk boncuk bakıyor."

Ceyhun kravatını gevşetti. "Sağ olun, efendim, o sizin boncukluğunuz."

Cümlelerin manasızlığı karşısında hepimiz afalladık. Ceyhun çabucak toparlandı. "Affedersiniz. Sizin güzel gören gözleriniz, demek istemiştin."

Annem, babamdan daha rahattı. Hatta öyle rahattı ki Ceyhun'un yüzüne tükürmekten çekinmedi.

"Tü tü tü! Maşallah. Nazar değmesin."

Hep birlikte, "Âmin," dedik.

Babamın resmen içi sıkılmıştı; suyundan bir yudum aldı, garsonun getirdiği tabaktan birkaç lokma ağzına attı. Ancak bir yandan da içi içini yiyordu, görebiliyordum. İş konusunu fena hâlde kafaya takmıştı. Birkaç dakika sonra yeniden konuya girmek için hafifçe dikleşti.

Zavallı Ceyhun bunu fark ettiği an kravatına yapıştı.

"Yetişin, çocuk boğuluyor, imdat!" diye haykırmak istiyordum. Keşke abartıp kravat takmasaydı.

"Efendim, sorunuz havada kalmış gibi oldu. Müsaadenizle cevaplayayım. Ben lisede biraz haylaz bir öğrenci sayılırdım. Malumunuz, üniversite sınavı da bir hayli emek gerektiren, zor bir süreç. Açıkçası yeterince iyi hazırlanamadım. Bu sebeple, pek de içime sinmeyen bir bölümü, eğitimini almış olmak için bitirdim. İlgimi çekmeyen bir bölüm olduğu için de mesleği icra etmedim."

Ortama kısa süreli bir sessizlik çöktü. Babam dikkatle Ceyhun'u dinlemiş, cümlelerini zihninde tartıyordu. Belki söylediklerinden tatmin olmayacaktı ancak bildiğim bir şey varsa o da babamın dürüstlükten hoşlandığıydı.

"Kendini açıkça ifade etmen takdir edilesi," diye hafifçe tebessüm etti.

İşte, o an sanki dünyalar benim oluverdi! Yüzümde kocaman bir sırıtış peyda oldu.

“Bölümün neydi, oğlum?” diye araya girdi meraklı annem.

Maalesef yanıtlamak zorundaydı, Ceyhun anneme tebessüm etti.

“Atıcılık ve Antrenörlüğü, efendim.”

Annem ve babam şaşkınca birbirine bakarken yüzümdeki tebessüm usul usul kayboluyordu.

Ceyhun’un atlara olan ilgisi umarım başka bir meseleye dayanmıyordur. *Çapkın* soyadını görmezden gelmeye çalıştım.

“Ay ne kadar güzel bir bölüm ya!” diye araya girdim yapmacık bir heyecanla.

Birinin durumu toparlaması lazımdı, bu kişi elbette ben oluyordum.

“Bilseydim ben de okurdum! Yeni duyuyorum,” diye gülümsedim.

Ceyhun tatlı tatlı başını sallarken babam, boğazına bir şey kaçmış gibi suyuna uzandı. Tek seferde hepsini içti.

“Tabii, çok güzel bir bölümdür,” diye geveledi Ceyhun.

“Ben anlamadım, oğlum. Mezun olunca at yarışçısı mı oluyorsunuz?”

“Yok, yok, öyle şeylerle işi olmaz!” diye çabucak atıldım. “Değil mi, Ceyhun?”

Zavallı çocukcağız... Neresinden tutsa elinde kalıyordu. Kibarlığı elden bırakmamaya çalıştı.

“O da bir kariyer planı tabii, efendim. Ama ben bu bölümle ilgili herhangi bir meslek icra etmedim, az evvel söz ettiğim gibi.”

Babam sessizdi. Çatalını bıraktıktan sonra uzakları izlemeye başladı, manzaraya dalıp gitti.

“Serce, baban sorun etti galiba,” diye mırıldandı Ceyhun.

Her geçen dakika daha da geriliyordu, teselli etmek için uzanıp masanın altından elini tuttum.

“Sakin ol, Ceyhun, ben bilirim onun bu bakışını, sorun yok.”

“Ne diyor sence?” diye gergince sordu Ceyhun. Rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Tebessüm ettim. “*Keşke antrenör değil de at olsaydı, der gibi bakıyor uzaklara.*”

Ceyhun şaşkınca bana döndü. “Ne?”

“Ya rahatla diye yapıyorum, şapşal. Merak etme. Birazdan normale döner.”

Sahiden de söylediğim gibi oldu, babam birazdan yemeğine döndü ve duyduklarını kabullenmiş olacak ki derin bir iç çekti. Eğitim konusunda oldukça hassas olduğu için fazla bir yorum da yapamıyordum.

“Peki, geleceğinle ilgili hedeflerin neler, oğlum?”

Beklemediğimiz bir anda başını kaldırıp yeniden Ceyhun’a baktığında aynı anda yutkunduk. Bundan sonrası Allahutaala’ya emanetti.

“Öğreneceğim çok şey var, efendim,” diye öz güvenli bir şekilde konuştu Ceyhun. “Ben de en kısa süre içinde hayatımı disipline sokacak, kaliteli bir iş kurmak istiyorum. Ancak henüz hangi alanda çalışmak istediğime karar vermiş değilim.”

“Bu söylediklerin öyle bir anda olmuyor,” diye iç çekti babam. Sanki arada bir ileri gitmek istiyor ancak aramız yeni yeni düzeldiği için söylemek istediklerini yutuyor gibiydi.

“Biliyorsun, yaşam koşulları zor. Kendi işini kurmadan önce, gündelik birkaç işte çalışıp kendi sınırlarını belirlemen gerekiyor. Hangi mesleğe yatkınsın, en son nereye kadar gidebiliyorsun? İş arkadaşlarıyla uyumun nedir? Ya da tek başına bir işte daha mı iyi yükselebilirsin? Bunların hepsi zaman ve emek isteyen bir gözlem süreci.”

Ceyhun hızla başını salladı. “Çok haklısınız, efendim.”

Bir cümleyi bile anlamadığına emindim. Bu çocuk çalışma hayatına dair hiçbir şey bilmiyordu.

“Bir süre için kendini öylesine işlerde denemeni, sınırlarını test etmeni tavsiye ederim. Bir büyüğün olarak söylüyorum...”

Konuşmanın bir yerlerinde dananın kuyruğunun kopmasını, Ceyhun’un daha fazla alttan alamamasını ve masadan kalkmasını beklemedim değildi. Ancak sonuç hiç de öyle olmadı.

“Söylediklerinizi hem bir büyüğüm olduğunuz için hem de değer verdiğim insanın babası olduğunuz için iki kere düşüneceğim. Kuşkunuz olmasın, efendim.”

Annemin yüzünde sempatik bir tebessümün, babamın bakışlarında ise memnuniyet dolu bir aydınlanmanın yaşandığına şahit oldum. Bu iyiye işaretti.

Ceyhun süper gidiyordu! Belki de bu hız, aldığı at yarışı eğitimindendi, kim bilir?

İlerleyen saatlerde sohbet gayet sıcak ve daha gündelik olarak devam etti. Annem ve babam, Ceyhun’u tanımaya yönelik sorular yöneltmeye devam etse-ler de ikisinin yüzünde de aynı tatmin olmuş ifade vardı.

Bu yalnızca bir tanışma merasimi olduğu için Ceyhun'u bu çileden kurtarabilmek adına tatlıları yerken araya girdim: "Sabah da işe dönüyorum malumunuz. Biz kalkalım, değil mi Ceyhun? Geç kalmayalım."

Babam başını salladı. "Tamam, kızım. Biz de annenle birer çay içer, eve geçeriz."

Anneme yedek anahtarları verirken muzipçe gülümsedim. "Siz keyfinize bakın. Dinlenmiş olursunuz."

Ceyhun, onu kurtardığım için mutduydu, dudaklarından rahatlamış bir nefes kaçtı. Sonra ayağa kalkıp annem ve babama yaklaştı.

Tek tek ikisinin de elini öptü. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, efendim."

Babam, Ceyhun'a hafifçe sarılırken mırıldandı: "Biz de evladım. Bir dahakine eve bekliyoruz."

"Sana da pek uzak değil, oğlum," diye neşeyle araya girdi annem.

Ceyhun'la ikisi sımsıkı sarılırken iç sesim şeytanca mırıldandı: *O evi tutan Ceyhun Çapkın'ın ta kendisi be Hürriyet Hanım, sen ne de masumsun öyle...*

"Oldu o zaman!" diye telaşla vedalaşma faslını sonlandırdım. "İyi geceler."

Annemle babamın yanaklarına birer öpücük kondurup Ceyhun'un elinden tuttuğum gibi restoranın çıkışına götürdüm. Dışarı çıktığımız an kravatını gevşetti ve gömleğinin yaka düğmelerini açtı.

"Ölmedin," diye fısıldadım şaşkınca.

Ceyhun dudağını ısırdı. "Şimdilik, diyelim."

"Bence tahmin ettiğimizden daha güzel geçti. Onlar nasıl cümlelerdi öyle, Ceyhun Bey?"

"Öyle mi diyorsun, minik kuş?" Tedirgindi.

Başımı aşağı yukarı hızlıca salladım. "Süperdin!"

Ceyhun kocaman sırtıttığında şu an en çok ihtiyacı olan şeyin birazcık kafa dağıtmak olduğunu biliyordum. Elinden tuttum ve neşeyle merdivenlere sürükledim. Baş başa vakit geçirebilirdik ancak arkadaşlarıyla olmanın ona iyi hissettireceğini de biliyordum.

Beklemediğim bir şey yaptım ve yumuşak bir sesle mırıldandım: "Ufuk ile Avni'yi de arasana. Güzel bir şeyler yapalım!"

Lunaparka gelmiştik.

Kafa dağıtalım diye telefon edince dünden razı olan Ufuk ve Avni ikilisi, yarım saat içinde yanımızda bitmişti. Tabii, yol boyunca Ceyhun'un aşırı resmî kılığıyla dalga geçmeyi de ihmal etmediler.

"Susmazsanız Ceyhun'la evlenirim," diye tehdit edince ikisi de korkuyla susmuşlardı.

Çenelerini kapattıkları için elbette mutlu olmuştum.

Ve işte buradaydık! Herkes etraftaki dev oyuncak aletlerini incelerken ben, şaşkınca renkli ışıklara bakıyor, çığlık atmaktan sesi kısılan heyecanlı insanları seyrediyordum.

İş hayatının korkunç yorgunluğu ve yaşamın sıkıcı döngüsü beni öylesine ele geçirmişti ki en son ne zaman lunaparka geldiğimi hatırlamıyordum.

"Serce, neye bakıyorsun?"

Ceyhun'un sesiyle irkildim, düşüncelerimden sıyrılıp bakışlarımı onun karanlıkta neşeyle parlayan gözlerine sabitlediğimde cevap beklercesine yüzüme bakıyordu.

Avni pişkince sırıttı. "Korktu."

Ona suratımı buruşturdum. "Sen öyle san. Göreceğiz birazdan!"

Avni kendine öylesine güveniyordu ki göğsünü kabarttı, bir adım öne çıktı. "Görelim, Serce Hanım."

Ufuk aramızdaki en sakın kişiydi. "Beni salak salak şeylere sürüklemeyin de..."

"Şu beynimizi akıtan, bizi ters çeviren oyuncağın adı ne?" diye sordum.

Ceyhun yanıtladı: "Kamikaze."

Avni'nin yüzü düştü. Bunu beklemiyordu. "Ya o kadar sert başlamaya ne gerek vardı?"

Az önceki küstah bakışlarını unutmuş değildim, bir adım geriye gittiğini görünce Avni'yi ensesinden tuttuğum gibi yakaladım.

"Birlikte biniyoruz, yürü Avni."

"Serce, bir dur! Ben önce şuna-"

Gösterdiği yere göz ucuyla baktım. "Atlıkarıncadan mı bahsediyorsun? Kalıbından utan!"

Açıklamasına müsaade etmeden onu bilet satış noktasına sürükledim, Ufuk ve Ceyhun peşimizden geliyordu. Ben cüzdanımı çıkarırken Ufuk, umursamazca omuz silkip başını iki yana salladı.

“Ben buna binmem. Dönme dolaba binip hayallere dalmak istiyorum...”

Avni kaçmasın diye kolumu ensesine dolamıştım, Ufuk’la uğraşıp ısrar etmek yerine biletçi adama baktım. “Abi, bize üç bilet fişekle.”

“Buyur, abla.”

Biletleri adamdan kaptuğım gibi yanımda kızarıp bozaran Avni ve arkamdan gelen Ceyhun’la birlikte dev oyuncağa ilerledik. Az önce tur tamamlanmış, yeni binecek kişiler için yer açılmıştı.

“Serçe, emin misin?” diye fısıldadı Avni, sesi titriyordu.

“Boku yedin,” diye gülümsedim. “Hiç bu kadar emin olmamıştım.”

“Sağ ayakla geçeyim o zaman. Bismillâhirrahmânirrahîm.”

Avni önden, Ceyhun ve ben arkasından ilerledik. Görevli, bizi boş olan yerlere oturtunca derin bir nefes verdim, adam üzerimizden güvenlik demirlerini kilitledi. Avni’nin terlediğini şimdiden görebiliyordum, elleriyle iki yanındaki demirlere sımsıkı yapışmıştı, parmak boğumları bembeyazdı.

“Bebeğim, korkarsan bana sarıl,” diye mırıldandı Ceyhun.

Avni atıldı. “Ta-Tamam!”

“Ulan sana demedim! Serçe’yle konuşuyorum.”

“Ben kime sarılacağım?” diye sordu Avni. Ardından az evvel yanına oturan bıyıklı adama döndü, masumca birbirlerine baktılar.

“Abi, ben buna ilk kez biniyorum, korkarsam sana sarılabilir miyim?” diye mırıldandı gariban Avni.

“Kardeşim, kusura bakma, yengen aşağıdan izliyor.”

Avni iç çekti. “Anladım, abi. Canın sağ olsun.”

Zaten sohbetin ilerlemesine fırsat kalmadan hareket etmeye başladık. Yavaş yavaş ileri geri gitmeye başladığımızda heyecanla yutkundum.

Avni sesli bir şekilde Fatiha okuyordu.

“Bağırırsam durdururlar, değil mi?” diye son bir umutla sordu.

“Gökyüzünde seni mi duyacaklar?” diye tersledim.

"Se-Serce..."

Oyuncak hızlandıkça Avni'nin sesi daha çok titriyor, bense ona sırtıyordum. Bu sırada, Ceyhun uzanıp usulca elimi tuttu, sonra kulağıma doğru eğildi.

"Birazdan çok hızlanacak," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye sırtmaya devam ettim.

Dudaklarını yanağıma sürttü. "Sonra en üst noktaya çıkacak, oradan yere çakılır gibi aşağı düşecek ve ayaklarımız yerden kesilecek. Sanki yer çekimi yok olmuş da süzülüyormuşuz gibi..."

"Hm hm," diye mırıldandım. Çoktan yükselmeye başlamıştık.

"En üst noktaya geldiğimizde ne olacak, biliyor musun?"

Yerde karınca misali küçülen insanlara göz ucuyla baktıktan sonra Ceyhun'a döndüm. "Ne olacak?"

"Seni her gördüğümde kalbimin ritminin nasıl yükseldiğini anlamış olacaksın."

Ben şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken dev oyuncak, bizi çıkarabildiği en üst noktaya çıkardı. Dehşet bir hava akımı her yanımızı sardı ve ben neredeyse gözlerimi açamayacak hâle geldim.

Delice bir düşüş başladı ve ters dönüp yere çakılırcasına aşağı uçtuk. İnsanların yüksek çığlıkları kulağıma çarptı. Tam o sırada, Ceyhun'un kalbimi tekleten son cümlesinin mideme kramplar sokmasını engellemeye çalışıyordum.

Düşerken büyük bir çığlık attım. "Sana âşığım!"

Ceyhun'un yanıt vermesine izin vermeyen Avni, boğazı yırtılırcasına bağırdı.

"Lan, romantizminizi sikeyim, durdurdun lan! Durdurun!"

"Avni neden küfrediyorsun?" diye haykırdım. Bir yandan da diğer insanlar bağırırmaya devam ediyor, herkesin çığlığı birbirine karışıyordu.

Bir kez daha müthiş bir hızla aşağı indik ve hemen ardından hız kesmeden yeniden yükseldik.

Avni'yi tersten görüyordum, saçlarımız aşağı doğru sarkıyordu.

"Rabbi yessir velâ tuassir Rabbi temmim bi'l-hayr."

"Bu hangi dua?" diye bağırdım ancak Avni beni duymuyordu.

Türkçe mealine geçti. "Allah'ım, sen kolaylaştır, zorlaştırma. Rabbim, hayırla sonuçlandır!"

"Avni, sakın ol!" diye güldü Ceyhun.

"Allah'ım, sana geliyorum, beni yanına al! Lan! Durdurun lan!"

Oyuncak, inadına daha da hızlanıyordu. Avni'nin bayılacağından korktuğum sırada yanındaki adam müdahale etme zorunluluğu hissetti.

"Kardeşim, sen iyi misin? Kalbinde falan bir sıkıntı yok, değil mi?"

"Abi, dünyayı tersten görüyoruz, sorduğun soruya bak!" diye haykırdı Avni.

Sonra kulaklarımızın pasını silen o hoş sesiyle korkunç bir çığlık attı.

"Kalbim yoktu ama artık var! İndirin lan!"

"Şimdi bitiyor zaten," diye cevapladı yanındaki adam.

Ancak o daha cümlesini bitiremeden yeniden düşüşe geçmiştik, Avni korkuyla yanındaki adama tutunmaya, ona sarılmaya çalıştı.

Biz ise Ceyhun'la hem bağıyor hem de gülüyorduk. Suratıma çarpan hava nefesimi kesiyor, başımı döndürüyordu. Ceyhun elimi sıkıca tuttu. Heyecanla parlayan gözlerimi gözlerine diktim ve boğazımı yırtan bir çığlık attım.

"Çok güzel!"

"Serçe, Allah belanı versin, Serçe!"

"Avni, sus da biraz eğlen!" diye haykırdım.

Nihayet, usul usul yavaşlamaya başlamıştık. Derin bir nefes verip gökyüzünden aşağı süzüldüğümüz anı hissettim. Artık daha yavaş ve sakinlik.

Ceyhun'un parmaklarıma değen parmaklarının tüy gibi dokunuşları daha hissedilebilirdi.

"Demek sende Kamikaze etkisi yaratıyorum," diye sırttım oyuncak durduğunda.

Görevli gelip teker teker kilitleri açmaya başladı, nefes nefeseydik.

Ceyhun bana bir an bile dokunmadan duramıyormuş gibi uzandı ve sıcak dudaklarını yanağıma dokundurup geri çekildi.

"Art arda üç defa binip uyuşmuşum gibi bir his hem de," diye mırıldandı.

Kalbim, sevinç naraları atarcasına göğüs kafesimi yumruklarken ben, suratımdaki aptal tebessümü yok etmeye çalışıyordum.

Ceyhun'a bakarken gülmekten ağzım yırtılacak diye korkmaya başlamıştım.

"Abla, kusura bakmayın, rahatsız ediyorum ama arkadaşınızı alabilir misiniz?"

Bıyıklı adamın sesiyle irkildiğimizde Avni'nin ahtapot gibi adama sarıldığını fark ettik, boynuna yapışmıştı.

Zavallı adam hareket edemiyordu, çabucak ayağa kalkıp Avni'nin yanına geçtim.

"Avni, gel."

Gözlerini sımsıkı kapatmış, açmıyordu. "Gidin."

Korkuyla üzerine eğilip kollarını adamdan ayırmaya çalıştım. "Avni, rezil etme bizi ya! Kalksana," diye kısık sesle çıkıştım.

İnatla kollarını gevşetmiyordu.

"Abi, benim hanım bekliyor, kalkmam lazım," diye sıkıntıyla iç çekti adam.

"Kusura bakmayın, keşke yanına biz otursaydık! Hemen hallediyoruz," diye utançla araya girdim.

Bu sırada Ceyhun bütün kuvvetiyle Avni'yi çekiştiriyordu.

Neyse ki Avni ayağa kalkmıştı ancak dünyada mıydı yoksa başka bir gezegende mi, orasını bilemiyorduk. Gözlerini açamıyordu.

"Aaa!" diye büyük bir çığlık attım.

Ceyhun çığlığımınla irkildi. "Ne oldu?"

Ceyhun'un kulağına eğilip dehşetle fısıldadım: "Adamın boynuna bak, kıpkırmızı! Avni tırmalamış!"

Ceyhun, her şeyden habersiz bir şekilde koltuğundan kalkan adamın boynuna bakıp küfretti.

"Lan bu ne?" diye fısıldadı. Ardından dönüp Avni'ye bir tokat attı. "Ne yaptın lan?"

İç çektim. "İnsanın aklına başka şeyler geliyor, tövbe estagfurullah."

Avni mayışmış bir sesle mırıldandı: "İndik mi?"

"İndik, indik! Uzay mekiğini park ettik," diye cevapladım.

Ardından bıyıklı adamın karısına yakalanmamak için Avni'yi merdivenlere doğru itekledim.

"Avni, kadın seni köşeye sıkıştırırsa sıçtın!"

Ceyhun da onaylarcasına başını sallıyordu. "Gökyüzünde sevgi dolu anlar yaşamış gibisiniz."

“Bir daha size uyarsam...” diye küfretmeye başladı Avni, çok öfkeliydi.

Bu sırada biz, zavallı bıyıklı adamı karısının gazabına terk etmiş, aceleci adımlarla lunaparkın öteki ucunda bizi bekleyen Ufuk’un yanına koşmuştuk.

Arkadaşı, Avni’nin yarı baygın hâlini görünce sırttı. “Ne oldu, oğlum? Hani Serce korkuyordu? Şu hâline bak.”

“Ufuk, sus, başım dönüyor.”

Ufuk sırttı. “Öpeyim de geçsin, kıyamam.”

Ceyhun, arkadaşını dürttü. “Avni, yanında oturan bey ile sevgi dolu anlar yaşamış, öpmek istediğine emin misin, kardeşim?”

Ufuk önce cümleyi kavrayamadı, göz göze geldiğimizde tırnaklarımı gösterdim.

“Avni, adamın boynuna sanatsal bir çalışma bırakmış,” diye fısıldayıp ön dişlerimi gösterdim.

Ufuk geriye doğru kaçıp uzaklaştı. “Lan! Ne yaptın adama?”

Avni masumca fısıldadı: “Hatırlamıyorum ki.”

“Şu klişeden de sıkıldım,” diye homurdandım. “Her haltı yedikten sonra hatırlamıyorum...”

Bu sırada diğer oyuncaklara göz atıyordum.

“Ya şu tepeye çıkan şey-”

Avni suratına haykırdı. “Serce! Yeter bak!”

“Tamam be,” diye mırıldandım. “Siz seçin, sustum.”

Ceyhun iç çekti. “Biz ona sonra baş başa bineriz, minik kuşum. Üzülme.”

İçim hemen neşeye doluverdi. Ceyhun’un dudağını parmaklarımın arasına alıp çekiştirdim. “Ağza bak! Bal damlıyor!”

Parmaklarımı çektiğimde çocuğun dudağı kıpkırmızıydı, Ufuk ve Avni’nin ağzı beş karış açılmış hâlde Ceyhun’un dudaklarına baktığını gördüm.

Sonra o korkunç espriye daha fazla engel olamadım!

“Boşuna bakmayın, tapusu bende.”

Ceyhun’la aynı anda gülmeye başladığımız sırada Avni, romantikliğimizin iğrençliği hakkında bir şeyler söyleyip önden yürümeye başlamıştı. Benim için hava hoştu, bugün korkacağımı ima ederken aramızdaki savaşı kendisi başlatmıştı!

O sırada hâlâ bu şapşal hâlime gülen Ceyhun’la göz göze geldim.

Aşk, yaptığınız iğrenç esprilere birlikte gülebilmektir. Sağ olsun, Ceyhun, aylar evvel bana bunu öğretmişti! Evet, bundan daha iyi bir tanım düşünülemezdi.

“Şu an Avni için en güvenlisi çarpışan arabalar. Baksanıza, yaş ortalaması da düşük.”

Ufuk’un önerisiyle hepimiz çarpışan arabaların önünde durduk. Ceyhun, arkadaşlarına hak vermiş olacak ki gişeye ilerleyip bize dört tane bilet alarak geri döndü. Bu sırada Avni, kısmış olduğu gözleriyle dikkatli bir şekilde güvenilirliğini test ediyordu.

“Bundan da korkuyorsan...” diye kulağına fısıldarken gaz veriyordum.

“Ne korkacağım ya? Abartma! Binelim.”

Kalabalık sıraya yaklaştık ve beş dakika kadar bekledik. Ceyhun, inatla benim olduğum arabaya binmek istediğini söylese de Avni’yi gözümde kestirmiştim, bugün peşini bırakmazdım!

“Ya abi, Serce niye benim arabama biniyor? Yok, istemem!” diye çıkıştı Avni.

Bu sırada ben, uzanıp onun kemerini de bağladıktan sonra ön koltukta sırtıma başlamıştım.

“Bana ne, kankim değil misin?”

“Değilim.”

“İyi düşün, bu cevap hayatının yaşanmamış güzel günlerini tamamen etkileyebilir.”

“Tamam, lanet olsun!” diye pes etti Avni. “Kankimsin.”

Evet, ben *düşman başına* dedikleri o kişiydim, çile çektiyordim.

Ceyhun, onun yanına geçmediğim için biraz somurtsa da ona öpücük yolladığımda tebessüm etti, birkaç dakika sonra bütün boş arabalar dolmuştu ve alanın diğer ucundaki arabada bekleyen Ufuk, *bittiniz* der gibi el kol işareti yapmaya başladı.

“Bu bebenin havası kime?” diye kaşlarımı çatıttım.

Avni şaşkınca bana döndü. “Bu Ankara ağzı da nereden çıktı?”

“Pardon,” diye tebessüm ettim. “Arkamızdakiler, *la bebe* falan diye konuşurken kulak misafiri oldum, bir anda bana da bulaştı.”

Avni iç çekti. “Bu hâlinle bile korkunçken bir de Ankaralı olduğumu hiç hayal edemiyorum, Serce.”

Ben daha yanıt verememiştim ki arkamızdaki iki hödükten biri yüksek sesle çıktı: "Kardeşim, sürsene! Aç şu yolu!"

Avni bu kez aynı şaşkınlıkla geriye döndüğünde kolunu cimcikledim. "Avni, çabuk sür! Bunlar, o Ankaralılar!"

Avni'nin evcimen bir yapısı olduğu için konuyu uzatmak yerine gaza bastı, başta ayarı tutturamadığı için öne savrulsak da bir yerimiz kırılmadan hareket edebilmiştik.

Tabii, bu sırada keskin nişancı kadar iyi gözlere sahip olan Ceyhun, Ufuk'un direksiyonuna müdahale ederek bize doğru sürdü, kaşları çatıktı.

"O adamlar size mi bağırdı?"

"Yok, yok!" diye geçiştirdim. "Haydi, eğlenmenize bakın."

"Onun sana kaldırdığı kolunu alır, bir taraflarına monteler, paket yapıp gönderirim. Kim oluyor lan bu?" diye buz gibi bir sesle konuştu Ceyhun. Gözlerini kısmış, o iki gencin üzerine sabitlemişti.

"Yok, yok, Avni'ye el kaldırdı!" diye durumu kurtarmaya çalıştım.

Ancak o sırada hiç beklemediğim bir şey oldu ve Ufuk küfretti.

"Avni sahipsiz mi lan? Ben kardeşimi yedirmem!"

Sonra aniden gaza bastılar ve iki Ankaralıya doğru uçtular. Ceyhun ve Ufuk'un ardından büyük bir çığlık atıp Avni'yi sarstım.

"Avni, kan çıkacak! Yetiş! Bas gaza!"

"Serce, dur, araba sıkıştı galiba. Bekle."

Ceyhun ve Ufuk hedefe büyük bir hızla yaklaşıyordu, biz de avanak Avni ile arabanın içinde sıkışmış, bekliyorduk.

"Ya Avni, çarpışan araba nasıl sıkışabilir, bunu nasıl becerebildin?" diye bağırdım.

Avni, kolunu benden kurtardı. "Ya cimciklemesene! Fazla yüklenmişim gaza işte."

Eğilip Avni'nin ayaklarına baktım.

"Ya Avni, o fren! Şuna basacaksın, gaz pedalı orada!"

Avni şaşkınca eğildi. "Öyle mi? Ben de tek pedalla çalışıyor sandım."

"Hay senin fındık beynine!"

“Ne bileyim, gerçek araba olmayınca...”

Evet, Avni, bu gerçek bir araba olmadığı için birazdan meleklerin kanatları üstünde uçacağız.

Hem bağılıyor hem de Avni'nin ayağını var gücümle çekiştiriyordum. “Ehliyeti kasaptan mı aldın?”

Avni masumca mırıldandı: “Ehliyetim yok ki.”

Tebrikler, ölüm sebebiniz, içine sıkıştığınız çarpışan araba olmak üzere; istesek daha kötüsünü bulamazdık, muazzamsınız.

Avni'nin üzerine atlayıp direksiyona müdahale ettim. O, gaza basarken ben, keskin bir manevra ile sıkıştığımız yerden arabayı kurtarmıştım. Şimdi, Ankaralılar ile Ceyhunların arabasına doğru âdeta uçuyorduk.

“Serce, direksiyonu bana bırak!” diye bağırdı Avni.

“Direksiyona bakınca gazı unutuyorsun!” diye haykırdım.

“Ya neden unutayım? Bıraksana! Bak, karşıdan biri daha geliyor!”

“Avni, o arabaları boş ver, Ceyhun'lara yaklaş, köşeye sıkıştılar!”

Boğazımızı yırtarcasına birbirimize bağıryorduk. Avni dehşetle direksiyona doğru bağırdı, ikimiz aynı anda panik hâlinde arabayı kullanmaya çalışıyorduk.

“Herkes iki elle sürüyor, bizim direksiyonda niye dört el var? Çeksene!” diye haykırdı yeniden.

Ben daha yanıt veremeden bir savaştaymışız da hücum ediyormuşçasına sağ tarafımızdan üzerimize gelen araba, bulunduğum koltuğun kapısına son hız çarptı.

Avni'yle birlikte diğer köşeye uçtuk. Başım dönüyordu.

“Ulan, hangi şerefsiz bize çarptı? Gelin lan!” diye öfkeyle bağırdı Avni.

Ellerimle başımı tuttum. “Avni, bu çarpışan araba! Gelip başını mı okşayacaklardı? Herhâlde çarpacak.”

Arabayı bir kez daha sıkıştığı yerden çıkarmaya çalışırken Avni, sinirden kıpkırmızı olmuş, dişlerini sıkıyordu.

“Yirmi tane arabanın arasından gözü bizimkini mi görmüş o gavatın? Dur, Serce! Sorulacak bir hesabımız var artık.”

O, intikam planlarıyla yanıp tutuşurken ben, telaşla Ankaralılar ile Ceyhunları arıyordum.

"Allah'ım, kazasız belasız bitsin bu tur, nereden bindik şuna? Bu fikri kim verdiyse ben onun-"

"Serce, şu arabaydı! Sıkı tutun, hurdaya çevireceğim şimdi onu!"

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken sürücü koltuğundaki Avni'ye bakıyordum.

"Bu gerçek değil! Bir oyuncak. Sadece oyuncak! Kendine gel."

Avni transa geçmişti. Beni duymuyor, ciddiye almıyor, yalnızca gözüne kestirdiği hedefe doğru gazı köklüyordu.

Koltuğun kenarlarına sıkıca tutunup gözlerimi kapattım. "Gidiyoruz, bismillah."

Daha yolu yarılamamıştık ki çok saçma bir şey oldu ve bir başka araba son süratle bize arkadan çarptı. Avni'nin gözünü öyle bir hırs bürümüştü ki hedeflediği araba hariç kimseyi görmüyordu. Bu yüzden çevredeki diğer manyakları hesaba katmayı unutmuştu!

Bir kez daha pistin öteki ucuna uçtuk, bu seferki darbe arkadan geldiği için çok daha şiddetliydi, aynı anda ileri doğru savrulduk. En sonunda pistin korkuluklarına çarptığımızda durabildik, koltuktan fırlamamıştık ancak yine de büyük hasar almıştık.

Bembeyaz olmuş parmak boğumlarım, kendimi ne kadar kastığımı gösteriyordu, koltuğa âdeta yapışmıştım. Göz ucuyla soluma döndüm ve o dehşet manzarayla karşılaştım!

Avni kafasını direksiyona çarpmıştı.

Panikle bağırdım. "Avni! Avni, iyi misin? Bana bak!"

"Se-Serce..."

"Avni, aç gözünü!"

Bir anda öfkeyle arkama dönüp kimin çarptığını bulmaya çalıştım.

"Soysuz köpekler! Bu çocuğun ehliyeti mi var? O nasıl bir çarpmaktır? Ulan, insafsız köpekler, gelin! Gelin, buradayım!"

Avni inledi. "Serce, kafam..."

"Ay Avni, şişmese bu bari!"

Ben endişeli bir şekilde onun kafasının darbe alan bölgesini incelerken büyük bir siren öttü ve turun bittiğini duyurdu. Oysa daha eğlenememiştik bile! Gerçi ölmediğimize dua edecek hâldeydik.

"Serce, başım dönüyor..."

"Avni, dur, bayılayım falan deme! Seni taşıyamam."

Telaşla arabadan çıkıp koluna girdim, neyse ki henüz bir yere yığılıp kalmamıştı da yürüyebiliyordu. Pistin çıkışına doğru yöneldiğimizde kulağıma çarpan yüksek sesler ve birtakım korkunç küfürlerle başımı gayriihtiyari sola doğru çevirdim.

Aman Allah'ım! Bu gözler bunu da mı görecekti? Tam rahat bir nefes alıyoruz derken yine olan olmuştu! Tur bitmişti ancak facia daha yeni başlıyordu!

"Ankaralılar, Ceyhun'la Ufuk'u dövmeye gidiyorlar! Avni, koş!"

Boğazımdan korkunç bir çığlık kaçtı, Avni'yi geride bırakamadığım için koluna yapıştığım gibi çekiştirdim. Yalpalamasını o an önemseyemedim, birlikte koşmaya başladık.

"Ceyhun!" diye haykırdım. "Ceyhun, dur! Gitme."

Ne o beni duyuyor ne de beni duyan Ufuk bizi ciddiye alıyordu. İkisi birden sanki sözleşmiş gibi gişenin arka tarafındaki تنها bölgeye geçti. Tipleri bana hiç güven vermeyen diğer iki adam da peşlerinden koşuyordu.

İçlerinden birinin, "Çıkışa gel dedin, geldik! Söyle gardaş, he?" diye bağırdığını duydum.

"Hih! Ceyhun bunları çıkışa davet etmiş, Avni!"

Avni olanları algılayamıyor, masumca başını okşuyordu. Panikle gişenin arkasına koştuğumuzda nihayet onlara yetişebilmiştik, yine de Ceyhun'un dudaklarından dökülen cümleleri engelleyemedim.

"O koca götünüzü, şu çocuk arabalarına sıkıştırıp millete el kol yapmakla olmuyor. Gelin bakalım, yüz yüze konuşalım."

Adam şaşkına dönmüştü. "La bu bana göt mü dedi?"

Diğeri burnunu çekip usulca başını salladı. "Canına susamış, sularız."

"Durun!" diye bağıırıp araya girsem de nafileydi; Ceyhun, karşısındaki adama çoktan sert bir kafa atmış, Ufuk ise kendisine saldıran diğer adamın iri kollarına esir düşmüştü.

Sadece birkaç saniye sonra kan gövdeyi götürüyordu, Ceyhun ve sürtüştüğü herif birbirine girmişti, Ufuk'un durumu daha da vahimdi, karşısındaki öyle kalıplıydı ki üste çıkamıyordu.

"Avni, sen uzak dur!" diye tembihledim.

Zaten darbe almıştı, en iyisi hiç karışmamasıydı. Onun iyi olup olmadığını kontrol eden bir bakış atıp bağıırarak kavgaya daldım.

“Siz kime saldırıyorsunuz be? Bitiririm oğlum sizi!”

Ceyhun’a saldıran adam şaşkınca kafasını kaldırdığında bu kadar küçük bir vücutla aralarına dalmamı yadırgamış gibiydi.

Neyse ki sadece boyum eksikti, dişlerim değil.

Adamın omzuna dişlerimi geçirdiğimde acıyla çığlık attı, Ceyhun şoka uğramış hâlde kanayan burnunu tutarken ne yaptığımı izliyordu.

“Kaçın!” diye bağırdım. “Bunlar sizi yer!”

Adam acıyla beni omzundan atmaya çalışıyordu ancak kene misali sırtına yapışmıştım, dişlerimi her seferinde daha da derine geçiriyordum. Acıyla bağırıp beni itekledi, sırtından atmayı denedi.

“Serçe, in oradan!” diye haykırdı Ceyhun. Kendi derdini unutmuş, bana zarar gelecek diye telaşa kapılmıştı.

“Önce Ufuk’u kurtarmam lazım!” diye haykırdım.

Bu adamın dikkatini dağıttığımdan emin olduktan sonra sırtından inip diğerine koştum. Zaten indiğim gibi zavallı adam, omzunu tutarak bağırmaya başladı. Diğer adam ise Ufuk’u yere yatırmış, âdeta tokat manyağı yapıyordu. Var gücümle haykırıp, yırtılan ses tellerimden güç alarak tekmemi omurgasına geçirdim.

Adam, bir anda Ufuk’un üzerine yüzüstü yığılıverdi. “Ah!”

Ceyhun her hareketimle dehşete düşüyordu. “Se-Serçe?”

“Ceyhun, kaçsana! Daha fazla oyalayamayız!”

Sahiden de omzunu ısırdığım diğer adam çoktan ayaklanmıştı, telaşla Ceyhun’un elini tutup çekiştirdim. Bu sırada Ufuk da bir şekilde adamın altından çıkabilmeyi başarmıştı.

Ancak hesaba katmayı unuttuğumuz bir şey kalmıştı.

Avni...

Avni, tekme attığım adamın arkasında şaşkınca bekliyordu.

Ben daha müdahale edemeden yığıldığı yerden öfkeyle kalkan adam, arkasına döndü. Bunu yapanın kim olduğunu bilmek istiyordu. Gözüne görünen ilk kişinin mezarına toprak atacak gibi bir hâli vardı.

“Sen miydin ulan? Gel, kaçma!”

Zavallı Avni olayı algılayamadan adam, tüm gücüyle ona bir yumruk çaktı; Avni pat diye yere yapıştı. Büyük bir çığlık atıp dudaklarımı kapattım.

Ufuk dehşetle fısıldadı: "Çocuk gitti."

"Koşun!" diye haykırdım. Ceyhun ve Ufuk, bir kez daha adamların dikkatini dağıtıp onlarla kavgaya tutuşurken ben, yere yapışan Avni'yi kaldırıyordum.

Çocukcağızın yanağı kıpkırmızı olmuştu, muhtemelen sabah şişecekti.

"Avni?" diye fısıldadım dehşetle. Kolunu sırtıma doğru atıp sürüklercesine adamlardan uzaklaştırdım.

"Avni, beni duyuyor musun? Gözünü seveyim, ses ver!"

Avni gözlerini karşısındaki boşluğa sabitlemişti. "Serçe..."

"Avni!"

Sarhoşa dönmüştü, birkaç kez kirpiklerini kırıştırıp elini havaya kaldırdı. Bense dikkat kesilmiş, sessizce ona bakıyordum. İşaret parmağıyla önündeki boşluğu işaret etti.

"Rahmetli dedemin burada ne işi var?"

"N-Ne?"

Dehşete kapılmış bir hâlde karanlığa bakıyordum. Kimse yoktu.

"Avni?" dedim korkuyla. "Avni, ne diyorsun? Orada kimse yok!"

Avni boşluğa gülümsedi, el sallıyordu. "Dedem..."

"Avni, ne dedesi? Hani nerede? Korkutma beni!"

Birkaç güvenlik görevlisinin kavgayı fark edip lunaparkın çıkışına, yani üze-rimize doğru koştuğunu gördüm.

"Keşke Avni ölmeden önce gelseydiniz," diye fısıldadım acıyla.

Hâli o kadar üzücüydü ki onu bırakıp Ceyhun ve Ufuk'u kurtaramadım, onlar artık Allah'a emanet sayılırdı. Bulabildiğim ilk büfeden soğuk su alıp Avni'ye içirdim. Bir yandan da avucuma döktüğüm suyu, Avni'nin yanağına bastırıyordum. "Çok gençti. Çok..."

"Bayramlaşmaya gidiyoruz," diye fısıldadı. Bir yandan da kafasını tutuyordu.

"Kime?" diye sordum, söylediği her cümleyle ödüm kopuyordu.

"Dedeme," dedi tebessüm ederken.

"Yaşıyor mu ki?" diye ürkererek sordum, soğuk suyla yanağını okşamaya devam ediyordum.

Avni suyu yudumlarken başını iki yana salladı. "Yok, sizlere ömür. Geçen sene rahmetli oldu."

Korkudan altıma yapacaktım, çocuğun zaten eksik olan tahtaları iyice gevşemişti, hiç normal şeyler söylemiyordu.

“Mezarını ziyarete mi gideceğiz?” diye sordum acıyla başını okşarken.

“Ne mezarı, Serce? Allah gecinden versin. Evde bekliyor dedem.”

“Âmin,” dedim durumun umutsuz vaka olduğunu fark ettiğimde. “Allah uzun ömürler versin.”

Ağlamak üzereydim, Ruh ve Sinir Hastalıkları randevusunu nereden alacaktım?

Avni tekrar gülümsedi. “En sevdiği torunu benim. Değil mi, dedeciğim?”

“Gitti çocuk,” diye fısıldadım gözlerinin daldığı boşluğa bakarken.

Zaten böyle olacağı belliydi, ne diye inat edip o lanet oyuncaklara binmiştik ki?

Az sonra güvenlik görevlilerinin yaka paça ayırdığı Ceyhun ve Ufuk yanıma za yaklaştı, oturduğumuz banka doğru aksak adımlarla geliyorlardı. Ceyhun’un burnu kanamaya devam ediyordu.

Ufuk daha felaketti, şişmeyen bir yeri yoktu. Bu hâliyle bile arkadaşını düşünüyordu, hafifçe eğilip Avni’ye baktı.

“Bu kiminle konuşuyor?”

Hep birlikte Avni’nin konuştuğu boşluğu izliyorduk.

“Dedesiyse,” dedim ağlamaklı bir sesle.

“Nasıl ya?” Ufuk şaşkınca etrafına baktı; canının acısını unutmuş, gözlerini merakla çevrede gezdiriyordu. Kendi kendine mırıldandı: “Biz, Avni’nin dedesini geçen sene Gümüşhane’de defnetmedik mi ya?”

Ceyhun kaşlarını çatmıştı. “İyi değil bu çocuk.”

Avni bize bakıp gülümsedi. “Babaannem de birazdan gelir.”

İç çektim ve Avni’ye bir soğuk su daha açtım.

Vakit gece yarısını geçmiş, insanlar lunaparkı terk etmeye başlamıştı. Görevliler aletleri kapatmaya başlamış, çoğunu kilitlemişti. Biz de bir süre daha aynı bankta oturmaya devam ettikten sonra sessizce yürümeye başlamış, Avni’nin dedesiyle olan hikâyelerini dinlemiştik.

Dördüncü şişe soğuk suyu bitirdiğimizde korktuğumuz başımıza gelmemiş ve Avni biraz olsun kendine gelmeye başlamıştı.

“Neredeyiz?” diye sordu.

Ayıldığını görmek beni mutlu etmişti, öyle ki gözlerim bile dolmak üzereydi! Boynuna atlayıp sıkıca sarıldım.

“Canım benim. Aramıza hoş geldin.”

“Serce?” diye şaşkınca sordu. Geçici bir travma atlatmıştı. Ama ya geçmeseydi?

O zaman naneyi yemiştik.

Ceyhun ve Ufuk, iki yaralı vücut ve iki yaralı kalp olarak önce birbirlerine, sonra da ortalarına aldıkları Avni’ye sarıldılar. Manzara karşısında duygulanmamak elde değildi.

Bir lunapark nelere kadirdi?

“Az daha ölüyorduk siktiğimin lunaparkında!”

Ufuk aniden hiddetlenince onu sakinleştirdim, Avni’ye baktıkça öfkesi ve hüznü artıyordu.

“Bir daha gelmeyiz, olur biter,” diye onları yatıştırdım.

“En azından bu ekiple gelmeyelim,” diye homurdandı Ceyhun.

Daha doğru çok az şey duymuştum.

“Gelin, şurada size birer çorba ısmarlayayım,” diye sııttım.

Bu iyiliği öyle herkese yapmazdım.

Ufuk ve Avni şaşkınca önünde durduğumuz çorbacıya baktılar. “Ne?”

“Kendinize gelirsiniz, iyi gelir, haydi. Geçin, geçin!”

Ceyhun bu hâlime gülüyordu. Ne vardı canım, alt tarafı erkek arkadaşımın zevzek tayfasına, Bezmi Âlem’den kazandığım son maaşın bir kısmıyla çorba sefası sürdürecektim.

Hep birlikte lokantaya girdiğimizde masaların çoğu boştu. Kendimize güzel bir yer seçip oturduk. Garson, istemsizce olduğunu düşündüğüm bir şekilde önce masadaki erkeklere yöneldi.

“Hoş geldiniz,” diye tebessüm etti. “Ne alırdınız?”

Diğerlerinin konuşmasına fırsat vermeden araya girdim. “Siparişi vereyim, ağabeyciğim. Dört mercimek çorbası, yanında bol limon.”

Masaya kısaca göz attım. “Sana zahmet, pul biberle karabiberi de unutma.”

Garson, orada olduğumu yeni fark etmiş gibi şaşkınca bana döndü. Ardından yeniden yanımdaki adamlara baktı.

“Başka bir şey içer misiniz, beyler?” diye gülümsedim. “Buranın mercimeği güzeldir.”

Ufuk acıkmış olacak ki başını salladı. “Olur, olur. İçeriz.”

Sırıtarak garsona döndüm. Adam siparişlerimizi not edip hızla uzaklaştı. Eh, ona da bir şey diyemiyordum, bu zihniyet yalnızca onun suçu değildi.

Masadaki ya da kasadaki bir kadınla konuştuğu için çalışanları darp eden hödük kocalar görmüştü bu gözler! *Yanında ben varken eşime nasıl hitap edersin,* diyenleri duymuştu bu zavallı kulaklar.

Bu kişiler, medeniyet uğramamış topraklarda yetişmiş, taş devrindeki atalarının izini sürmeye yemin etmiş, günümüze ait olmayan etobur türlerdendi. Çeşitli saçmalıklarla kadınların başının etini yemeyi severlerdi.

Hoş, taş devrindekilerin de fazla hakkını yememek lazımdı. En azından çalışan, avcılık yapıp mağarasını besleyen, hiç değilse üstünlüğün sadece fiziksel olduğunu kabul eden, çağına uygun, sıradan bir yaşamdı onlarınki.

Peki ya şimdi? Kendi yaşantısına, bilgisine, becerilerine bakmadan, haddini bilmeden, kadını daha azına kanaat etmeye zorlayan ve bunun doğası gereği olduğunu savunan garip bir tür vardı. Bunlar, karar verme mekanizmalarının kendileri olduğunu ileri sürerek çeşitli toplumsal baskılar üreten canavarlardan başkaları değildi.

Keşke hepsini elime verselerdi de kadının güç potansiyelinin ne kadar yüksek olduğunu öğretilip o andavalları bir güzel terbiye etseydim!

“Hay senin soyuna!” diye bağırarak oldum.

Yanımdaki adamlar irkildi. Ceyhun şaşkınca bana döndü. “Ne oldu?”

“Aklıma toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin neden bu kadar fazla olduğu geldi de... Derdendim birden Ceyhun’um!” diye mırıldandım.

Avni hâlâ kızarmış yanağını okşadığı için sohbete çok dâhil olamadı ama Ufuk merakla bana doğru eğildi.

“Bir şey mi rahatsız etti, yenge? İcabına bakalım.”

“Aman be Ufuk! Toplumun haddini bilmez bir kesimi işte! Kendi normlarını herkese dayatmaya çalışan, ne bileyim... Kasada iki kişi varsa önce erkeğin para ödemesini bekleyen, masada menü uzatılacaksa az önceki gibi fikri önce erkeğe soran, sanki kadının karar verme yetisi yokmuş gibi onu ötekileştirip alt sınıfa koyan herkesle derdim var.”

Ufuk şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı. “Lan! Kız, iki dakikada toplumsal konu hakkında tez yazdı. Vallahi helal olsun!”

"Sen gel, şu vücudun içinde iki gün geçir, daha neler yazarsın be Ufukcuğum," diye gülümsedim.

Masada bir sessizlik oluştuğunda üç adamın da söylediğim cümleyi düşündüğünü gördüm. Ceyhun, uzun süren bu sessizlikten huzursuz olmuş olacak ki hafifçe öksürdü.

Ardından tatlı bakışlarını yüzüme çevirdi. Tenindeki morluklara ve kızarıklık burnuna rağmen nasıl böyle kusursuz görünmeyi sürdürebildiğini sorguladım.

"Bence insan, her şeyden önce karşısındaki yalnızca insan olduğu için saygı duyabilmeli. Ve eğer bu, hayatında değer verdiği biriye, onu incitmekten elinden geldiğince kaçınmalı. Fikirlerine, özgür ruhuna, zevklerine... Onun kendini var ettiği her detaya âşık olabilmeli."

Derin bir nefes verip gözlerime bakarken gülümsedi. "İşte, bu yüzden eş kelimesi yalnızca sözde kalmamalı. Karşındaki insan, ruhunun eşi olmadıktan, senin gözünden dünyaya bakamadıktan sonra geriye kalan şeylerin ne anlamı var ki?"

Ben hayranlıkla onu dinlerken Ufuk, beklemediğim bir anda araya girdi: "Aynen öyle. Adam olmak, karşındakine üstünlük taslamakla olmuyor! Korumacılıkla bunu karıştıranlara ayar oluyorum."

Avni yanağını okşamaya devam ediyordu ancak arkadaşlarına katıldığını belli etmek istercesine başını salladı.

Onların sözleriyle birlikte yüzümde kocaman bir tebessüm belirdi. Kendimi, nadiren doğru insanların arasında bulduğumu hissettiğim oluyordu ve bu his paha biçilemezdi.

Hoş, karşımdaki doğru değil, yanlışsa da onu bir şekilde yola getirmeye ant içiyordum. Bu konuyu başka bir zaman konuşabilirdik, değil mi?

"Çorbalarınız, efendim."

Garson, az evvelki tepkimden olsa gerek, bu kez kibar bir şekilde bana tebessüm etmekten kaçınmadı, masadaki herkesin tabağını yerleştirdikten sonra limonu ve baharatları da uzattı.

"Başka bir arzunuz?"

"Bu masadaki anlayışın, mümkünse bütün dünyaya yayılması," diye gülümsedim.

Garson şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Nasıl? Anlayamadım."

"Ellerinize sağlık," diye yanıtladı Ceyhun. Adam üstelemek yerine masadan uzaklaştığında çorbalarımızı yudumlamaya başladık.

Ufuk iştahla kâsedeki çorbayı kaşıklarken bana sırtımayı ihmal etmedi.

“Tadı da efsaneymiş. Kesene bereket, yenge.”

Göz kırptım. “Çorbacıların nabzını ben tutarım.”

Az sonra Avni, yeniden aramıza dönmüş gibi çorbasını hızla bitirdi ve üstüne bir bardak daha soğuk su içti. Sahiden de birkaç saat öncesine göre ten rengi daha sağlıklı duruyordu, kendine gelmişti. Arkasına yaslanıp göbeğini okşamaya başladığında dedesini sayıklamayı bırakmıştı.

Onlara belli etmesem de epey rahatlamıştım, çorbamın son yudumlarını içerken keyfim yerine gelmişti.

Hep söylemiştim, yine söylüyordum: Ne incinebilir bir ruhtu Avni...

“Tatlı da yer misin?” diye tebessüm ettim ona.

Ona hitap ettiğimi anlamadı, etrafına bakıp çabucak bana döndü. “Ben mi?”

“Şu masum sifata bakar mısınız?” diye iç çektim. “Sen, tabii ki.”

“Yok, sağ ol, yengeciğim,” diye gülümsedi. “Eksik olma.”

“Sen eksik olma asıl,” dedim hüznle.

Ne eksikliği yahu? Az daha Avni’yi tamamen kaybediyorduk. Ucuz kurtulmuştu çocukcağız, şu an bile normale dönmesine şaşırıyordum.

“Maşallah, bugün iyi anlaşıyorsunuz.”

Ceyhun nazar değmesin diye masayı tıklatırken sırtıyordum. Kimsenin alışık olmadığı bir manzaraya şahitlik ettiğimiz doğrudu.

Ufuk heyecanlı bir sesle bizi bölene dek birbirimize anlamsız tebessümler göndermeye devam ettik.

“Oha! Ben bu grubu biliyorum! Bugün konserleri varmış, bakın.”

Restoranın camına yapıştırılmış afişe bakarak tersten okumaya çalışıyordu. Sonra dayanamadı, bir koşu dışarı çıktı, camdaki afişin fotoğrafını çekip yenden içeri girdi. Masaya geldiğinde nefes nefeseydi.

Oldukça heyecanlı olan Ufuk’u düz bakışlarla inceledik. “O kim?” diye sordum.

“Grup Zıbar,” dedi heyecanla.

“Zıbar mı?”

“Uyu anlamında,” diye sırttı Ufuk. “Aşırı iyi bir grup! Of, hele o solisti... Bir içim su.”

"Zıbarın uyu anlamına geldiğini biliyoruz, Ufuk," diye gözlerimi devirdim.

Eğilip telefonuna bakınca, sahiden de çok güzel bir kadının, elinde mikrofon tuttuğu ve bağırarak şarkı söylediği hoş bir anda çekilmiş fotoğrafını gördüm. Ufuk'un ağzının suyu akıyordu.

"Şimdi anlaşıldı derdi, kız çok güzelmiş," diye sııttım.

Ceyhun kulaklarını kapattı. "Benim başım bağlı. Yanımda konuşmayın."

Ufuk heyecandan bizi duymadı, benimse dudaklarımdan büyük bir kahkaha kaçarken, elbette bu korkunç romantizme şahit olan kişinin yine Avni olduğunu fark ettim.

Sandalyesinde aşağı kayıp düşüyor gibi yaptı. "Yaşasın saplar ve daima sap kalacaklar!"

"Belki konserde sana da birini buluruz, Avni," diye kıkırdadım. "Üzülme."

"Ceyhun'a dönüşeceksem almayayım," diye iç çekti.

Ceyhun, tam ağzını açıp Avni'ye lafını verecekti ki Ufuk, bir kez daha telefonu konuşmamızın ortasına, masaya doğru savurunca susuverdik.

"Ne olur, gidelim abi ya? Bir saat sonraymış!"

Ben şaşkınca saate bakarken Ufuk, hepimize kedi yavrusu bakışı gönderiyordu.

"Tamam da saat çok geç değil mi sizce de?" diyecek oldum.

Bu konser kaçta başlayıp kaçta bitecekti ki?

"Ya Serce, ne olacak, konserin keyfi gece çıkar zaten!"

"Ben senin gibi sabahları yatak sefası sürmüyorum ama," diye homurdandım. "İşbaşı yapacağım erkenden. Ayrıca iş yeri, yeni taşındığım evden iki otobüs."

Ceyhun'un kalbi bunu kaldıramamış olacak ki yumuşak bir sesle araya girdi: "İzin verirsen seni sabah ben bırakayım, minik kuşum."

Ona baktığımda onay vermemi büyük bir hevesle beklediğini gördüm. Sahiden erkenden uyanmak istiyor muydu?

"Boşuna kalkma-" diyecek oldum ancak müsaade etmedi.

"Senin için uyandığım hiçbir sabah boşuna değil ki."

İşte, yine yapacağını yapmış, ustası olduğu çapkınlık sanatını konuşturmuştu. Ne diyebilirdim ki? Yalnızca erimiş çikolata rengini alan gözlerimle ona aşk dolu bir bakış attım. Sonra dayanamadım ve uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum.

“Çorbacıda bari yürüme kıza!” diye çıkışan Avni, her an kusacakmış gibi öğürdü.

“Ya kesin biletler tükenecek! Hızlı olun. Çabuk karar verelim.”

Ufuk yalvarırcasına araya girdiğinde bu grubun fanı olduğuna artık kanaat getirmiştim. En nihayetinde omuz silkmekten başka bir şey yapamadım.

“Peki madem. Gidelim...”

Büyük bir çığlık kopardı.

“İşte bu! Kalkın çabuk!”

Ben hesabı öderken Ufuk, heyecanla arkadaşlarına bir şeyler söylüyordu. Grupta bu kadar farklı ve çekici olan şeyin ne olduğunu düşünmeye başladım.

Solistten başka.

“Ben biletleri internet üzerinden hallediyorum. Taksi çağıralım.”

Ufuk son kez heyecanlı bir sesle araya girdikten sonra telefonuna gömüldü. İç çekip umutsuz vakaymışçasına başımı salladım. Ceyhun’la göz göze geldik.

Dudaklarını kıpırdattı: “Şipsevdi.”

Sonra gözleriyle Ufuk’u işaret ettiğinde sırttım. Zaten bu, her hâlimden belliydi.

Otuz dakika sonra koşarak sokağın karşısındaki kulübe ilerliyorduk. Ben, Ufuk’un heyecanından yola çıkarak daha büyük bir grup olduğunu düşünsem de karşılaştığım manzara farklıydı.

Burası, ara sokaktaki küçük bir gece kulübünden başka bir yer değildi, girişe solist kızın sahnede uzun, siyah saçlarını aşağı doğru sarkıttığı bir fotoğrafını afiş olarak asmışlardı.

Ve üzerinde kocaman iki hece vardı: Zıbar.

“Başka isim mi kalmamış? Bu ne biçim grup adı yahu?” diye kendi kendime söylenirken Ufuk’un bana ters bir bakış attığını yakaladım.

En iyisi onun hayranı olduğu şeyler hakkında fazla yorum yapmamaktı. Bir süre susacaktım.

“Daha önce buraya gelmiş miydin?”

Gece kulübünün girişindeki iri cüsseli adam üzerimizi ararken Ceyhun’a başımı salladım.

"Haftada bir izinliydim, Ceyhun. Onu da böyle yerlerde harcayamazdım."

Ceyhun sırtınca kaşlarımı çattım. Gözlerindeki bakıştan her şey anlaşıyordu.

Böyle yerlerden çıkmayan bir tipti.

Kimliklerimizi ve biletleri gösterip içeri geçtikten sonra yüzümü buruşturdum. Haddinden fazla kalabalık, boğucu ve gürültülüydü. Grubun sahne almasına dakikalar kalmıştı.

"İyy," diye homurdandığımda çocuklar bana döndü.

"Ne oldu?"

Ceyhun'a ters ters baktım. "Ter kokuyor."

Avni gülmeye başladığında Ceyhun, bana gözlerini deviriyordu. "Abartma. Daha kötü mekânlarda sabahladım. Burası onlara bin basar."

"Kalite standartlarımız farklı olabilir," diye tebessüm ettim.

Avni aniden bağırdı. "Ooo!"

Kolunu cimcikleyip onu susturdum. "Bağırmasana. Millet bize bakıyor!"

Ceyhun, bu hâlime daha da keyiflenerek gülmeye başladı, bir yandan da ön sıralardan yer kapmaya çalışan Ufuk'u gözden kaçırmamaya çalışarak takip ediyorduk.

"Minik kuşum, böyle yerler istediğin kadar bağırıp çağırman için var ama yine de sen bilirsin."

Ceyhun'a yeniden suratımı buruşturdum, nedense bu gece hayatı mevzuları hiç içime sinmiyordu.

"Yani azgınlık için," diye düzelttim.

"Salsana biraz," diye çapkınca güldü Ceyhun. Ardından eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, müzik giderek yükseldiği için onu zor duyuyordum.

"Tadı ancak öyle çıkar," diye ekledi.

Ona gözlerimi devirdim. "Saçmalama istersen. Burada kendini kaybedip saçma sapan şeyler yapacak son insanım ben, Ceyhun. Üzgünüm."

Aslında bunu derken, *büyük lokma ye, büyük laf etme* cümlesini es geçmiş olabilirdim. Ama hayat durur mu? Yapıştırtıveriyordu cevabı! Çünkü yaklaşık bir saat sonra işler hiç beklemediğim gibi gitmeye başladı.

Elimde bir kadeh ile kalabalık insan güruhunun arasına karışmış, az önce terli olduklarını iddia ettiğim insanların vücutlarına âdeta yapışmış, haykırarak sahnedeki grubun şarkısına eşlik ediyordum.

“Korkma! Acımayacak! Korkma, bunun adı ancak aşk! Aşk, aşk, aşk!”

Boğazım acımaya başlasa da kalabalıkla birlikte bağırmaya devam ettim. Birisi elimden kadehi almaya çalışınca telaşla çekiştirdim.

Ceyhun’un öfkeli suratı önümde bitiverince ancak o zaman çekiştirenin o olduğunu fark edip bardağı bıraktım.

“Serce, versene şunu!” diye çıkıştı.

“İçicem, Jeyhun bırak!” diye bağırdım.

“Ya kızım, içinde bir şey yok ki! Boş bu, boş! Havaya kaldırıp sallıyorsun, birinin kafasına çarpacak!”

Yalan söyleyip söylemediğini kontrol etmek için kadehin içine baktım ancak bulanık görüyordum.

“Jeyhun, bardak yok! Nerede?”

Ceyhun, sıkıntıyla elini saçlarının arasından geçirdi. “Jeyhun kim ya? Serce, o kadar içme, demedim mi ben sana?”

Elimdeki bardağı tutup çektiğinde yeniden itiraz edecek gibi oldum ancak bu kez öfkelenmek yerine elini usulca belime dolayıp beni kendine çekti. Deli gibi bağırarak kalabalıktan biraz olsun uzaklaşmamızı sağladı. Müzikten rahatsız olduğunu düşündüm çünkü hiç eşlik etmiyordu.

“Şu öndeki adamı görüyor musun?” diye sordu, iyi duyabilmem için yeniden kulağıma eğilmişti.

“Hangisi ya? O kadın değil mi?” diye sordum. Gözlerimi irice açmış, ayakta durabilmeye çabalıyordum.

Ceyhun iç çekip hemen önümde duran kişiyi işaret etti. “Şu yeşilliği diyorum. Ensesi sırlıklam olmuş. Görüyor musun? Parlıyor.”

“Ay, onun terinden bana ne?” diye ciyaklayıp Ceyhun’dan kurtulmaya çalıştığım anda elini belime bastırıp beni durdurdu.

“Ter değil o, Serce. Elindeki bardağı sallarken yarısını adamın ensesine boca ettin!”

“Aaa!” diye şaşkın bir çığlık kaçtı dudaklarımdan. “Asla! Yapmadım.”

Ceyhun, o tatlı gözlerindeki yapmacık öfkeyle yüzüme baktı. “Yaptın. Adam da öyle bir sarhoş olmuş ki fark etmedi bile! Hay ben böyle konsere...”

“Eğlensene ya, Jeyhun!” diye sırttım. “Hani ben kasıyordum ya... Yoksa rolleri mi değiştirdik?”

Olduğum yerde zıplamaya başlarken müziğe eşlik etmekten başka bir şey düşünmüyordum. Ceyhun beni sabit tutmaya çalışsa da ne kadar başarılı olduğu muammaydı.

Nakarat gelince haykırdım: "Haydi sen de zıbar! Zıbar! Sabahlara kadar!"

Sahnedeki kız, seyirciye iyice yaklaştı; daha da gaza gelmemiz için uzun, siyah saçlarını öne arkaya sallayıp duruyordu. Arkasındaki gitarist, onunla birlikte çığlık atıyor ve elektronik gitarın tellerini koparırcasına bağırıyordu.

Ceyhun yanımda küfür etti. "Kafam davul oldu."

O sırada, sarhoş olduğunu düşündüğüm bir başka kız heyecanla bana döndü, saçı başı dağılmıştı. Dans ettiğini zannediyordu ancak pek de alakası yoktu. Benim gibi o da sabit duramıyor, zıplayarak garip hareketler yapıyordu. Bana doğru eğildi.

"Davulcuyu mu diyorsun? Ever, baterist çok yakışıklı kızım ya!"

"Yok, sevgilim beğenmiş onu," diye açıklamaya çalıştım.

"Lan, ne davulcusu?" diye çıkıştı Ceyhun. "Abi, iki yudumla bu kadar sarhoş olunmaz ki ya! Serce, bak konuşma insanlarla, bana doğru gelir misin?"

Ağzımı açıp bir şeyler söyleyecekken Ceyhun, parmaklarını dudaklarıma kapattı ve beni susturdu. Ritim tekrar yükseldi ve ateşimin çıktığını hissettim.

Yoksa Ceyhun'un kollarına mı bayılacaktım? Ya da mide bulantımı fark etmişti ve bu yüzden mi dudaklarımı kapatıyordu?

"İtiraz etme, hemen Ufuk'u da bulup gidiyoruz. Bu gece bu kadar eğlence yeter."

Başımı hiddetle iki yana salladım. Dudaklarımı kapattığı için sesim boğuk çıkıyordu.

"Serce," diye bastırdı Ceyhun. Sonra parmaklarını dudaklarımdan çekip dağılmış, yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına yerleştirdi ve çene-me bir öpücük kondurdu.

Birden susuverdim. Karanlıkta o maviş gözleri ne tatlı parlıyordu.

"Sabah yeşildi ama," diye mırıldandım şaşkınca.

Sakinleştiğimi gören Ceyhun, derin bir nefes verip gülümsedi. "Değişiyor arada," diye mırıldandı.

Çok hoş bir andaydık. Sanki kalabalıktan sıyrılmış, bu hengamenin arasında soyutlanmış ve yalnız ikimiz kalmıştık. O güzel gözleri ve ben baş başaydık.

“Çok mu içtim ya?” diye mırıldandım kıkırdarken. Sanırım biraz kendime gelmiştim.

Ceyhun başını iki yana salladı. “Hayır, ben de buna şaşıyorum zaten. Demek ki bünyen alışık değilmiş.”

“Bünyem sadece Ceyhun Çapkın’ı kaldırıyor demek ki,” diye sııttım şapşalca.

Aman canım, hep o yürüyecek değildi ya! Varsın, sarhoşluğun etkisi desin, birazcık içimi dökme vaktiydi.

“Ama var ya, bir âşık olmuşum,” diye mırıldandım.

Gözlerim uzaklardaydı, dalıp gitmiştim sanki.

“Nasıl olmuşsun, anlatsana biraz,” dedi Ceyhun. Sesindeki muzipliği seziyordum ancak istifimi bozmadım.

“Çok pis âşık olmuşum,” diye iç çektim. “Önceden böyle olacak deselerdi, haydi lan deyip geçerdim. Hayat bana geçirdi, Ceyhun.”

Ceyhun yüksek sesle gülmeye başladığında iki eli de belimdeydi, hem gülüyor hem de gözlerimizi birbirinden ayırmıyorduk. Müzik yavaşlayıp kulağımızı okşarken tebessümüm, bütün yüzümü kaplamaya başladı.

Ritim birazdan hızlanacaktı. Kalp atışlarımız gibi...

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı.

Gözlerimi kapatıp yanağımı yüzüne yasladım. Dünyanın en huzurlu anıydı.

“Çok güzel olduğundan bihabersin,” diye sürdürdü Ceyhun. Elleri belimi, sesi kulağımı okşuyordu.

“Hm hm,” diye mırıldandım gözlerimi açmadan.

“Bir gün kalbime indireceksin,” diye fısıldadı.

Tam gözlerimi açıp hülyalı hülyalı ona bakmak üzereyken içerideki yüksek müziğe rağmen büyük bir patırtı koptu.

İrkilerek Ceyhun’la ayrıldığımızda sesin geldiği yöne başımızı çevirdik, önce her şey fazla bulanık ve karmaşık göründü, ayırt edemedim. Yalnızca sahnenin önünde bir kargaşa hâkimdi.

“Ceyhun, orada ne oluyor?” dedim ayılmak için kendimi zorlarken. Başım ağrımaya başlamıştı.

“Bilmiyorum ki,” diye mırıldandı, sonra yükseldi, insan kalabalığının üzerinden ileriye görmeye çalıştı.

Ancak o zaman olanlara anlam verebildik.

Ufuk'un hayranı olduğu, oldukça çılgın görünen solist kadın, seyirciye doğru elini uzatmış, hayranlarıyla beraber bağırarak şarkı söylemeye çalışıyordu. Az sonra olacakların farkında değildi.

Ve işte, tam o anda, ön sırada çıldırmış gibi bağırarak, varlığındaki bütün hücrelerle haykırarak şarkıya eşlik eden uzun boylu bir adam, solisti kolundan tuttuğu gibi aşağı çekiverdi!

Kadın sahneden aşağı düşerken dudaklarımdan büyük bir çığlık koptu.

"Kadın düştü! Ay Ceyhun, kadını düşürdüler!"

Sahnenin önündeki korumaların, kadının düştüğü yere koşturduğunu, ortalığın bir anda karıştığını ve kızcağızın hayranların arasında bir oraya bir buraya çekıştırildiğini gördüm. Dehşetle olanları izlerken gözlerimi irice açmıştım. Hayretler içindeydik.

"Psikopata bak!" diye fısıldadım şaşkınca.

O sırada, yanımıza ne zaman geldiğini anlayamadığım Avni'nin mayışmış sesi duyuldu, omzumun hemen arkasından kafasını uzatmıştı.

"Lan, kadını aşağı çekene bakın!"

Kulübün neon renkli ışıkları, bir an adamın yüzünde parlayınca bağırdım.

"Ufuk!"

Ceyhun, panikle o tarafa doğru koşarken Avni de peşine takılmıştı. Geri kalan herkes şok içinde sahneden düşürülen ve hayranların arasında perişan olan kadını izliyordu.

Neyse ki kadın, kuvvetli bir yapıya sahip olacak ki düştüğü yerden bir anda kalkıverdi. Ağzım bir karış açık kalmıştı.

Öfkeyle siyah saçlarını geriye itti, sarhoşluğun ve *fanboy* olmanın verdiği kuduruklukla kendisine bağırarak Ufuk'u sertçe itti.

Suratına bir tokat patlattı, ardından mikrofonu kafasına geçirdi.

"Ay hayranı olduğu sanatçı, Ufuk'u dövüyor!" diye bağırdım.

Hayatımda bundan daha garip çok az ana şahit olmuşum, sevgili okurlar. Keşke yerimde olsaydınız, ne de olsa bin yılda bir görülecek manzaralardan biriydi!

Korumalar artık kadını değil, Ufuk'u korumaya çalışıyordu. Zaten sarhoşluğun verdiği mayışıklıkla ayakta duramayan Ufuk, kadından güzel bir dayak yiyordu. Birbirine girmiş kalabalığın arasından son görebildiğim, kadının Ufuk'un saçlarını yolmaya çalıştığıydı.

Ufuk'un hâlâ kadını öpmeye çalışması dışında bir sorun yoktu.

"Çok rezil olduk," diye fısıldadım ellerimi birbirine çarparken. "Vah vah."

Ufuk'u bir şekilde kalabalıktan kurtaran Ceyhun bana bağırdı: "Serce! Burası karıştı, dışarı çık!"

"Sizi bırakamam!" diye bağırdım.

Tabii, sözüm sadece birkaç saniye geçerliliğini koruyabildi. Çünkü kadının hayran grubu, ona zarar verdiğini düşünerek öfkeyle Ufuk'u tekmeliyor, yuhalıyordu.

"Ceyhun'a vurmayın sakın!" diye boğazım yırtılırcasına kalabalığa bağırdım.

Beni duyan kimdi? Küfürler havada uçuşuyordu.

"Serce, çık dedim!" diye bağırdığında Ceyhun'a itiraz edemedim. Ufuk'un üzerine siper olmuş, fırlatılan ayakkabılardan onu korumaya çalışıyordu.

Çıkışa doğru kaçmaya başladık.

"Avni!" diye seslendim arkama bakmadan. "Avni, ses ver!"

"Geldim, geldim!"

Şükürler olsun ki bu kez geride kalmamıştı. Kendimizi dışarı atabildiğimizde temiz hava suratımıza çarptı. Yine de ne olur ne olmaz diye sağlamlığını kontrol etmek için karanlıkta Avni'yi şöyle bir süzdüm.

"Avni, ben senin annen gibi hissediyorum, normal mi?" diye sordum nefes nefese.

Çiğerlerime hava gitmiyordu, eğilip dizlerimi tuttum. Sokağın ucuna kadar son sürat koşmuştuk.

"Lan, bu nasıl bir gece?" diye bağırdı Ceyhun, sesi sokakta yankılandı.

"Abi..." Ufuk'un sesi titriyordu.

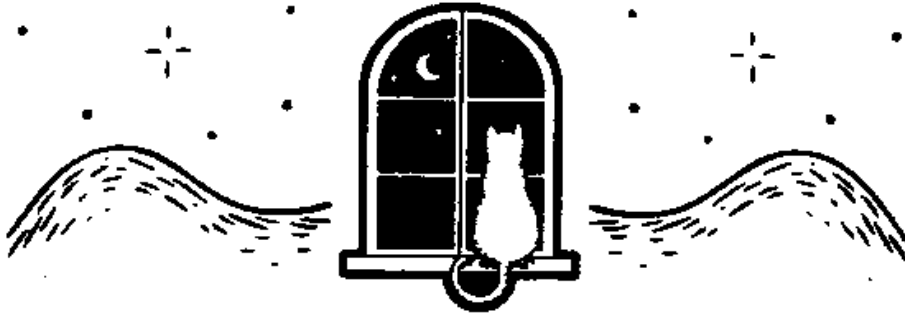
Avni, Ufuk'un yakasına yapıştı. "Kadını niye aşağı çektin, oğlum? Ufuk! Allah senin belanı vermesin!"

Hepimiz nefes nefese Ufuk'a bakarken beklemediğimiz bir şey oldu ve küçük bir çocuk gibi dudakları titremeye başladı, sonra ayık olmadığı için oldukça garip duyulan kelimelerle yolun ortasına oturuverdi. Küskün bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

"Ben daha Grup Zıbar'dan imza alacaktım..."

Ceyhun, Ufuk'u dövmeye başladığında olanlara müdahale etmeyi bırakmış, telefonumu çıkarmıştım. En yakın taksi durağı neredeydi acaba?

Ya da esas soru: Bugün sağ salım bitecek miydi?

12: Uçuşa Geçen Kalpler ve Derceler

Öyle bir akşamdan kalmayım ki ne sen sor ne ben söyleyeyim. Senden ricam, şu baş ağrısına iyi gelecek bir ilacın varsa baş ucuma bırakman. Ha beni ilgilen-dirmez, gece hayatı senin neyine be şebek, dersin de çıtımı çıkarmadan azarımı işitirim. Çünkü bana hiç yaramadı. Kesin bilgi, yayalım.

Yaklaşık altı saat sonra telefonumun korkunç zil sesiyle uyanınca dudak-larımdan zavallı bir inilti kaçtı. Evet, rüyamın tam ortasında uyandırılmıştım!

Daha karpuz kesecektik...

"Jeyhun, bir kerecik öpseydim ya..." diye iç çektim. Gözlerimi açamıyordum.

"Ne?"

Bana kalsa yatakta biraz daha debelenmeyi tercih ederdim ancak hemen sağımdan gelen ses tonu oldukça tanıdık olunca panikle gözlerimi açtım. Bu Ceyhun'du!

"Ben neredeyim ya?" diye çığlığı basar basmaz yataktan fırladım.

Dehşetle odayı izliyordum. "Bu kimin tavanı? Benim odamın değil!"

Ancak o zaman yanımda bir kedi misali kıvrılmış, beni izleyen genç adamı fark ettim. Tabii, bu genelleme bütün kedileri kapsamıyordu.

Çünkü biz Haydut'la uyanınca zannedildiği gibi minnoş minnoş takılmı-yorduk, bayağı yatakta güreşiyorduk. Geçen gün kuyruğunu ısırduğım için ko-lumu boylu boyunca çizmişti, sağ olsun.

"Ceyhun, ben neden senin evindeyim?" diye fısıldadım aynı dehşetle.

Gözlerim irice açılmıştı, olanlara anlam yüklemeye çalışıyordum.

Ceyhun, yattığı yerde istifini bozmadan esnedi. "Gece buraya geldik çünkü."

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Peki, neden senin odandayım?"

Ceyhun yine hiç istifini bozmadan yastığına ahtapot gibi sarıldı. "Ne bileyim, sana sormalı. Gece pat diye buraya dalıverdin!"

Şaşkınca ağzımı kapattım. Neler duyuyordu bu kulaklar?

"Peki," diye fısıldadım korkuyla. "Peki, neden senin yatağındayım?"

Ceyhun, bu kez uyku sersemi hâinden sıyrıldı ve kafasını yastıktan kaldırıp bana sırtıttı. "Az önce uykunda sayıkladığın gibi sayıkladın gece de."

Dudaklarını öne doğru uzatıp mırıldanırken gözlerini kapatmış, beni taklit ediyordu. "Öpücem, Jeyhun, bırak!"

"Yalan!" diye haykırdım. "O kadar ileri gitmiş olamam!"

Ceyhun, beni korkutacak kadar büyük bir sırıtsıyla yüzüme bakmaya devam edince çabucak kıyafetlerimi kontrol ettim. Bir sorun var gibi görünmüyordu.

"Ne oldu?" diye keyifle sordu.

Üzerine doğru atlayıp yakasına yapıştım. "Ceyhun, doğru söyle! Yoksa... Yoksa dün gece..."

Hayır, bu olamazdı!

Ceyhun, korkumu fark etmiş olacak ki çabucak benden kurtuldu, yakasını düzeltip geri çekildi. "Saçmalama, Serce. Sana bir şey yapmadım!"

"Onu mu soruyorum ya?" diye bağırdım. "Ben sana bir şey yaptım mı?"

Ceyhun kaşlarını çatı. "Hı?"

"Gitti çocuk," diye fısıldadım kendi kendime. "Hatırlamıyor işte."

"Yahu Serce, saçmalama! Sen bana en fazla ne yapabilirsin ki?"

Göz göze geldiğimizde sustu. Sanki zaman bir anlığına durdu. Sirtında kanatları, kafasında iki adet şeytani boynuzuyla maceradan maceraya atılan, iç sesim olarak konuştuğunda ise ses tellerini koparmak istediğim sınır tanımaz, edepsiz Serce sahneyi devraldı. Suratındaki pişkin, arsız, edepsiz gülümsemenden neler düşündüğü anlaşılıyordu. Hayal dünyamın giriş kapısına yapışmış, Ceyhun oraya dalsın diye kapıyı sonuna kadar aralamıştı.

Zavallı, masum Ceyhun'um, zihnimin yasaklı bölgesine girseydi herhâlde akli dururdu.

Benden ses gelmediğini gören adamcağz gözlerini irice açıp haykırdı.

"Yuh! O kadar mı?"

"Olanla ölene çare yok," diye iç çektim. "Bir şey olduysa da kader kısmet artık."

“Serçe, neler diyorsun sen?”

Bu defa yataktan panikle fırlayan Ceyhun’du. Bir süre onun telaşlı hâlini izledim.

Kıyafetlerini kontrol ediyor, korkuyla bedenini inceliyordu.

“Isırmış mıyım bari?” diye mahcupça sordum.

Kafasını aşağı eğdi, oldukça dikkatle tişörtünün yakasından içeri baktı ve bedenini inceledikten sonra başını salladı. “Yok galiba.”

İçimdeki edepsiz Serçe’yi durdurmak ne mümkündü! Neredeyse Ceyhun’u şu arkadaki yatağa tekrar fırlatacaktım.

Yok canım, kalite kontrolden başka bir niyetim yoktu.

İkimiz de bu garip ana tanıklık ederken telefonum bir kez daha tiz sesiyle bizi böldü. Sanki *yeter bu kadar saçmalık* der gibiydi, korkunç dürtülerimi bastırıp kendime gelmek için çaba gösterdim. Telefona uzanırken sesim esefliydi.

“Annemler mi arıyor acaba? Ceyhun, tamam, sarhoştuk da keşke buraya getirmeseydin, eve bıraksaydın beni...”

Ceyhun iç çekti. “Kızım, takside uyuyakalınca sen istedin zaten, bırakmadın ki beni!”

“Bak, biraz fazla atıp tutmaya başladın!” diye parmağımı tehditkâr bir tavırla yüzüne salladım.

“Senin beni istiyor olabilme ihtimalin çok mu hayalî?” diye çıkıştı.

Kucağımdaki yastığı yatağa fırlattım. “Ben öyle mi söyledim? Allah Allah!”

“Öyle söyledin işte!” diye atıldı, alıngan bir tavırla yatakta kollarını göğsünde bağlamıştı.

“Annemler merak etmiştir diye söyledim, onlara eve geçeceğimi söylemiştim,” diye araya girdim.

Ceyhun, cümlemi yarıda kesti, sesi alıngan çıkıyordu. “Merak etme, ben zaten annene benimle olduğumu, telaşlanacak bir şey olmadığını arayıp söyledim.”

Şaşkınca çenemi kapattığımda içeride yankılanan tek şey, ısrarla çalan telefonumun zil sesiydi.

Benim sarhoşluğumla uğraştığı yetmemiş, bir de akıl edip anneme haber mi vermişti sahiden?

“Annemin numarasını ne ara aldın ki?” diye şaşkınca sordum.

Ceyhun hâlâ tripliydi, soğuk tavrından ödün vermeden çenesini dikleştirip yüzünü pencereye çevirdi.

"Müstakbel annemle dün yemekte epey kaynaştık. Fark etmemişsindir."

Neler söylüyordu bu çocuk?

Ben daha cümlelerini anlayamadan uzanıp yastığımın altındaki telefonu bana doğru attı, şaşkınca havada yakaladım. Eş zamanlı olarak ısrarla çalan telefon, yanıtsız kalınca nihayet susmuştu.

Ekranıma düşen bildirime baktım. Arayan annem değil, Salih'ti. Uzun süre arayıp sonunda cevap alamadığı için bana kısa bir mesaj atmıştı.

"Senin radarı uğurluyoruz, bugün gelmeyecek miydin?"

"Olamaz! İş!"

Hâlâ pencereyi izleyerek soğuk tavrını belli etmeye çalışan Ceyhun'a doğru koştum ve üzerine atlayıverdim. Bir an için dengesini sağlayamasa da kollarını çabucak bana sardı ve yataktan düşmekten son anda kurtulduk.

"Küs müyüz?" diye gülümsedim.

"Mümkün mü?" diye kaşlarını çatı.

Çatık kaşlarının arasındaki çizgiye dudaklarımı bastırıp minik bir öpücük bıraktım. "Asla."

Temasımınla beraber yüz hatları gevşedi, birden o soğuk tavrı uçup gitti. Muhtemelen neye tavır yaptığını bile unutmuştu. Elleriyle belimi sarıp parmaklarını yavaşça hareket ettirdi.

"Öyle olsun madem."

Bu kez uzanıp dudaklarını yanağıma bastıran oydu. Teninin sıcaklığı, dudaklarımda şapşal bir tebessüm oluşmasına sebep oldu.

"Teşekkür ederim anneme haber verdiğin için," diye mırıldandım. Mahcup olmuştum.

Bazen böyle anlarda şaşkına uğrayıp kalakalıyordum. Bunca zamandır tek tabanca sürdürdüğüm şu yaşantımda karşıma çıkmış bir nimetti bu adam! Evet, belki Tanju'yu düşününce çok da tek tabanca değilmişim gibi görünebilirdi ancak o işler öyle olmuyordu.

Birinin yanında olmak, bedenen varlığını sürdürmekten öte bir anlam taşımalıydı. Mesela kalbinin kırıldığını tek bakışından anlamak, belki yemek yemediğini fark edip sıcak bir tabak hazırlamak, belki onun uykusuz olduğunu

fark edip daha az gevezelik etmek, belki sadece ihtiyacı olduğunu fark edip ona sımsıkı sarılmak ya da ben buradayım diye güven verici bir sesle fısıldamak gibi... Sorgusuz, sualsiz, sebepsiz.

Ceyhun, ben gecenin telaşı ile kendimden geçmiş, yarı baygın hâldeyken bile annemin varlığını unutmamış ve ona haber verme inceliğini göstermişti. Dudakları, ben yanıdayım demese ne olurdu sanki?

Düşüncelerimden habersizdi, karşısında sadece ona aptalca gülümseyen bir çift yanak görüyordu. O da bana eşlik etti ve kocaman gülümsedi.

“Her zaman,” diye mırıldandı söz verircesine. Ardından derin bir iç çekti. “İşe geç kalıyorsun, değil mi? Haydi, çıkalım.”

Sonra beni aniden kucağına aldı ve birlikte yataktan kalktık. Kapıya kadar sarsılmadan beni götürdüğünde şaşkınca ona bakıyordum. O kadar da hafif biri sayılmazdım.

“Belini inciteceksin, Ceyhun! Bırak.”

“Antrenman,” diye düz bir sesle yanıtladı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan kollarını yukarı doğru gerdi ve beni birkaç kez havaya kaldırdı, koltuk altlarım fena hâlde gıdıklanıyordu.

“Düşeceğim!” diye telaşla çığlık attım.

Ceyhun şapşalca sırıtıyordu. “İzin vermem.”

“Ceyhun, bırak şovu! Vallahi düşeceğim!”

Filmlerdeki romantik sahneleri canlandıracağız diye çanağı kıracaktık.

Ceyhun, beni gülerek yere indirdiğinde dayanamayıp vücuduna yapıştım. Henüz, onun ne olduğunu anlamasına müsaade etmeden tüm gücümü topladım ve dişlerimi sıkıp atıldım. Kollarımı bir ahtapot misali beline dolamıştım.

Merakla, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. Başını aşağı eğmiş, bana bakıyordu.

Cevap vermek yerine ıkındım. Sonra onu kaldırıverdim. “Bir, iki, üç... Hop!”

“Se-Serce!”

Ayakları yerden kesilen Ceyhun önce donakaldı, onu kucaklayıp yer çekimine meydan okumamı beklemiyor olacaktı. Eh, ben de onu daha yükseğe kaldırıp birkaç kez havaya zıplatmak isterdim ancak sadece üç saniye kadar yukarıda tutabilmişim.

Nefes nefese onu yere bıraktığımda tökezledi, ağzı kocaman açılmıştı, şok içindeydi.

Derin bir iç çektim. "Kol çalışmam lazım ya."

"Yok artık, Serce!"

Eh, antrenman dediğin böyle olurdu, değil mi?

Ona küçük sürprizler yapın ve feleğini şaşırtın.

On beş dakika sonra alelacele otoparka inip Ceyhun'un arabasına atlamıştık. Otobüse binersem daha çok geç kalacağımı bildiğimden ses çıkarmadan ön koltuğa sığılmıştım. Tabii, bir yandan da arabasının bu kadar güzel olması, sinirlerimi bozmuyor değildi.

Sen git, eşek gibi çalış, iki dikili taşın olmasın; millete anadan babadan neler kalıyor?

"Şu sokaktan döneceğiz," diye işaret ettim.

Bu sırada iç sesimi bastırabilmiş, Ceyhun'a Salih'in beni oldukça şaşırtan performansından bahsetmiştim. Yol boyunca oradan girip buradan çıktığım sohbetime yetişemeyen zavallı Ceyhun'un alık alık bakan suratına acısam da çenem bir kere açılmıştı işte.

"Kız arkadaşı için gitmiş, bütün şirketi satın almış. Aşk ne yüce şey, değil mi Ceyhun?"

Hayretler içinde beni dinliyordu. "Vay ulan!"

"Bir de *hissenin yüzde birini bıraktım, o şerefsiz patronların odasına tek kuruş değmezdi*, demez mi?" diye heyecanla atıldım.

Neredeyse camı açıp bütün dünyaya Salih'in alfalığını haykıracaktım. Ancak Ceyhun bana ters bir bakış atınca susmak zorunda kaldım.

Salih'i bu kadar çok övdüğüm için bozulmuş olabilir miydi? Zannetmiyordum.

Hafifçe öksürdü. "Şu sokaktan mı girecektim?"

"Evet, orası," diye mırıldandım. "Sonra ne oldu dersin? Ben sana bir tane sapık müdür yardımcısı var demiştim ya... Hatırlıyor musun?"

Masum Ceyhun, ona kodladığım kelimeleri hatırlamaya çalıştı. "Radar olan mı bu?"

"Of, Ceyhun, hayır tabii ki! Ya o patronun kendisi! Radar Rafet. Bu dediğim öbür adam, verseler bir kaşık suda boğarım, o derece! Kafasını ısırdım demiştim ya."

Ceyhun aniden fren yapınca öne doğru savrulduk. Şaşkınca emniyet kemerime tutundum.

“Ay ne oluyor? Kaza yapıyorduk!”

Ceyhun gözlerini irice açmış, dehşetle bana bakıyordu. “Patronun kafasını mı ısırдын, Serce? Yanlış duydum, değil mi?”

“Yahu, buna mı takıldın?” diye çıkıştım. “Hayır, onun kafasını ısırmadım.”

Ceyhun yanlış anlamış olabilme ihtimali ile rahatlarken araya girdim. “Patronun yardımcısı bu. Onunkini ısırđım.”

Kollarımı göğsümde birleştirip camdan tarafa kafamı çevirdim. “Beni hiç dinlemiyorsun...”

Arkamızda bekleyen bir araba uzunca kornaya basınca Ceyhun, çabucak arabayı çalıştırmak zorunda kaldı. Bir yandan da göz ucuyla beni süzüyor, ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. En sonunda susmak bilmez çenem yine bildiğini okudu.

“Hani kovulduğum günü anlatırken bahsetmiştim ya sana Ceyhun... Bu müdür yardımcısı ikide bir araya girip patronun yalakalığını yapıyor, ben kovulayım diye gaz veriyordu. En sonunda ben de dayanamayıp buna saldırmıştım.”

Yalan mıydı, bilinmez ancak başını sallayıp mırıldandı: “Sanırım hatırladım.”

“Ben durur muyum? Kafasını ısırđım bunun. Sonra noktayı koyduk tabii, o an tamamen kovulduğumu anlamıştım.”

Ceyhun iç çekti. “Neden peki? Sadece soruyorum.”

“Kaşındı,” dedim hırsla. “Tanısan anlarsın.”

Konunun Duran’a nasıl geldiğini tam çözememiştik ancak yine de kısa bir özet hâlinde hikâyenin genelini biliyordu. Bir süre sessizce bekledi, gözlerini yoldan ayırmasa da kafasında olay örgüsünü ve kovulduğum andan sonrasını oturtmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Neyse ki daha fazla beynimiz yanmadı, radyodaki şarkıyı dinlemeyi tercih ettik. İki dakika sonra Ceyhun, arabayı iş yerinin otoparkına park ediyordu. Geç kaldığımı ve Radar’ın kışına tekme atılacağı şahane anı kaçıracağımı bildiğimden kapıya asıldım. Çabucak Ceyhun’la vedalaşıp kendimi dışarı attım.

“Akşam görüşürüz!”

“Serce, dur!” Ceyhun’un sesiyle geriye döndüm.

“Ne bu acelen?” diye sordu. “Beni öpmeyecek misin?”

Hızla ön koltuğa koşup tekrar içeri girdim ve Ceyhun’a telaşlı bir öpücük verdim. Yeniden dışarı fırladığımda mızızlanıyordu.

"Olmadı ki bu."

"Abartma, Ceyhun!"

"Tamam, tamam. Peki, seni beklememi ister misin?"

Hızla başımı salladım. "Gerek yok, git sen."

"Emin misin? İçeri girince kötü hissedersen, ne bileyim, birinin destek olmasını istersen..."

"Süperim ben!" diye haykırdım. "Akşam görüşürüz."

Ben alelacele koştururken arkamdan seslendi: "Peki, seni almaya gelsem olur mu?"

Aynı anda gülümsediğimizi fark ettim. Son kez geriye dönüp ona el salladım ve koşmaya devam ettim. "Bu bir çıkma teklifi mi?"

"Sonsuza kadar!" diye bağırırken arabadan çıkmış, tatlı bir gülümsemeyle ensesini kaşıyordu.

"Evet!" diye kıkırdayıp çabucak şirket binasına yöneldim.

Ceyhun'un tekrar arabasına binip otoparktan çıktığını motor sesinden anladım, derin bir nefes verip ofisin kapısının önüne geldiğimde öylece dikiliyordum.

Buradan en son ne ümitsizliklerle ayrılmıştım. Bugün ise izleyeceğim tiyatronun heyecanı ile içim içime sığmayarak geri dönmüştüm.

"Hayat bu," diye sııttım. "Bugün bana koyar, yarın sana Radarişko."

Yüzümdeki geniş tebessümle içeri adım attığımda herkesin bıraktığı düzende, bilgisayar masalarında oturduğunu gördüm. Kimileri çoktan günlük görüşme sayılarını doldurmak için işe başlamış, kimileri zevzeklik edecek minik bir kaçamak yakalamış, bazıları ise gruplar hâlinde bir şeyler konuşuyordu.

İçeri girdiğim an bütün gözlerin yavaşça üzerime çevrildiğini hissettim. Heyecanla nefesimi tutmuştum.

Beray çılgılık attı. "Serçe geldi!"

İnsanlar arasında hızlı bir uğultu yayılmaya başlarken ben, pişmiş kelle gibi sırtıyordum. Gömleğimin yakasını düzeltrim, hafifçe öksürdüm ve saçımı süzüle süzüle geriye attım.

Sonra bilgisayar masalarının arasında salına salına yürümeye başladım. Bilerek hafifçe de kıvırtıyordum. Keyfim fena hâlde yerindeydi.

"Ne? Şaka mı bu? İnanılmaz!"

“Gerçekten gelmiş!”

Hayranlarının doluştuğu konser salonuna giriş yapan sanatçılar gibi göğsü gururla kabarmış, mütevazı ve tasasız bir hâldeydim.

Tamam, mütevazı kısmı biraz yalandı. Elimi dudağıma götürüp insanlara öpücük atmaya başlamıştım.

“İşe geri mi döndü yani?” diye birinin heyecanla bağırdığını duydum. Sesi merak doluydu.

“Duydum ki...” diye söze başladım.

Herkes pürdikkat kesilmişti. Beray masasından fırlamış, heyecanla el sallıyor; Fatih irice gözlerini açmış, şok içinde bana bakıyordu.

“Birileri demiş öldü!” diye haykırdım. Dudaklarım geniş bir tebessümle aralandı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Şimdi görsünler, kraliçe geri döndü!”

Hiç beklemediğim bir anda büyük bir alkış tufanı koptu hatta öyle yüksek sesliydi ki irkilerek geriye sıçradım. Herkes masasından kalkmaya, var gücüyle alkışa destek olmaya çalıştı.

Birkaç kişi parmaklarıyla ıslık çaldı, içeride sanki kıyamet kopuyordu. Büyük bir hengâme başladı.

“Reis geldi!” diye haykırdıklarını duydum.

Birisi ona katıldı. “Beton yetmez!”

Başımı sallarken kıkırdıyordum. “Tövbe tövbe.”

“O nasıl posta koyup istifa etmektir öyle! Tarih bunu yazmalıydı!”

Fatih keyifle bağırdı: “Burada tarihi Serce yazar.”

Yanaklarım kızarmaya başladığında kıvırcık saçlarımın yüzümü kapatmasına izin verdim. Şimdi, birinci sınıfa yeni başlamış çocuklar kadar utangaç ve çekingen duruyordum.

“Sağ olun, arkadaşlar,” diye mırıldandım ancak onların sesi benimkini bastırıyordu.

Öksürüp güçlü bir sesle bağırdım: “Sağ olun!”

Nafile, kendilerini öyle bir kaptırmışlardı ki kimse ne dediğimi duymuyor, beni anlamıyor, sadece deli danalar gibi koşturup çılgılık atıyordu.

“Size diyorum!” diye öfkeyle haykırdım. “Ya bir susun da kendi sesimi duyayım!”

Ortalığı yine tahmin ettiğimden daha çok yıkıp geçmiş olacağım ki arka masada oturan birkaç çalışanın üzerime koştüğünü görünce hayretle bakakaldım.

"Havaya fırlatalım!" diye bağırdılar.

"N-Ne?"

"Tutun bacaklarından, haydi!"

"Kimi?" diye bağırdım geriye doğru sendelerken. "Durun, korkarım ben!"

"Hep beraber, üç deyince!"

Sadece birkaç saniye içinde, dört çalışma arkadaşımın kolları arasında havaya fırlatılıyordum.

"Bugün kuleden bana uçuş izni mi verildi? Neden hep havadayım? İndirin!" diye haykırdım.

Kimse beni duymuyordu. Sadece arada bir kalabalıktan seçebildiğim bazı kelimeler kulağıma çarpıyordu.

"Kraliçe!"

"Reisimiz!"

"Heykelini dikelim!"

"Rönesansı yeniden başlatan kadın! Bizi sen aydınlattın!"

Son duyduğum şeyle kaşlarım çatıldı. "Yok artık! Arkadaşlar, biraz abartmadınız mı?"

Tabii, beni duyan kimdi ki?

"Haydi! Bir! İki! Üç! Ooo!"

Herkes hep bir ağızdan bağırırken kendimi, üç metre yukarı havalanmış bir hâlde buldum. Büyük bir çığlık atıp tekrar düşerken beni çabucak yakaladılar.

"Bir daha! Bir daha!"

"Durun!" diye haykırdım ancak beni yine dinlemediler.

"Allah'ım!" diye fısıldadım dehşetle. "Bunlar bana tapıyorlar! Ne olur, günah yazma."

"Kraliçemiz! Çok yaşa!"

"Arkadaşlar, ben Hürrem değilim, sadece fanıyım. Bir yanlış anlaşılma var!" diye haykırdım.

"Nasıl da hâlimden memnun," diye bağırdı biri. "Haydi, ona yüksekler yakışır! Fırlatıyoruz!"

“Ya ne mutlusu, şizofren misin?” diye öfkeyle bağırdım.

Sesleri o kadar yüksekti ki beni duyduklarını hiç zannetmiyordum. Kaş göz hareketlerimden onlara gaz verdiğimi sanıyor olmalıydılar.

“Daha yükseğe mi, Serce başkan?”

“Hayır!” diye reddettim. “Sakin!”

“Evet, diyor!”

“Ebenin nikâhı diyorum, dangalak! İndirsenize beni ya!”

“Çok heyecanlandı, haydi, daha yükseğe!”

Kontrol edilemeyen kalabalığın ne derece ciddi bir tehlike olduğunu yeni anlıyordum. Artık kendimi salmış, aşağıdakilere derdimi anlatmaya çalışmayı çoktan bırakmıştım.

Tekrar havaya fırlatılırken bedenimi onlara bırakmıştım.

Uçarken fısıldadım: “Göklerde kartal gibiydim.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve yüksekliğin bütün bedenimi ürpertmesine izin verdim. Hayır, vicdansızlarda öyle bir kol gücü vardı ki neredeyse tavana yapışacaktım!

“Bu az oldu, beni Merkür’e yollamanız yok mu? Yaparsınız siz!” diye öfkeyle haykırdım.

“Yaparız!”

Beyinlerinin akışkan bir kıvamda olduğunu anladığım arkadaşlara ironi yapmamam gerektiğini, dördüncü kez yukarı fırlatılışında anladım.

Herhâlde beni yanlışlıkla düşürene kadar durmayacaklardı. İşin kötüsü, midem bulanmaya başlamıştı.

“Allah’ım, sen sabır ver, nereye düştüm!” diye fısıldarken çok garip bir şey oldu.

Deli divane âşık olduğumdan mı, bilinmez; Ceyhun’un o güzel, melodik sesini işitir gibi oldum.

“Ne alaka ya?” diye gözlerimi açtım çabucak. Heyecanla etrafa bakmaya başladım ancak kalabalık yüzünden hiçbir şey göremiyordum.

“Arkadaşlar, tamam, fırlatmayın demiyorum ama bir durun, sarsmayın! Bir ses duydum!” diye azarladım.

Bu sırada onlar, beni son kez fırlatmak için hazırlanıyorlardı. Hatta görev değişimi yaptıklarını, yorulanların yerini başkalarına bıraktığını gördüm.

"Birinin eli baldırımı okşuyor, inersen çok pis dalacağım!" diye aşağı haykırdım.

İncecik bir ses duyuldu: "Özür dilerim, canım, benim elimdi."

"Selda?" diye gözlerimi pörtlettim. "Sen ne arıyorsun orada?"

"Destek olmaya geldim!" diye sırtıttı. Gözlerinde saf sevinç vardı. Neşeyle parlıyorlardı.

"Bu imansız bile imana gelmiş! Hey yavrum hey!"

Herkes vücuduma sarılmış, beni son kez yukarı atmak için hazırlanırken o sesi tekrar işittim.

"Serçe! Serçe nerede? Çekilin!"

İşte, tam o sırada, şirketin giriş kapısının önünde kopan kıyameti şaşkınca izleyen genç adamı gördüm. Evet... Evet, bu oydu.

Ceyhun'du!

"Serçe burada değil mi? Ne oluyor?" diye haykırdığını, kalabalığa karışmaya çalıştığını gördüm.

Birisi Ceyhun'u omuzlarından tuttu ve işaret parmağını havaya kaldırdı. "Orada!"

Eş zamanlı olarak Ceyhun başını yukarı kaldırdı ve o an şaşkınca bakakaldı.

Beni tekrar heyecanla havaya fırlattıklarında sevdiğim adamla göz göze geldim.

"Serçe!" diye korkuyla haykırdı.

Düşerken bağırdım. "Ceyhun!"

Korkuyla ağzını kapattı. "Uçuyorsun!"

İnsanların kolları arasına düşüp füze misali tekrar fırlatılırken gülümsedim. "Artık gerçekten minik kuşunum... Uçuyorum, Ceyhun."

Neyse ki bu korkunç an sonunda bitti ve insanların beni havaya fırlatacak mecali kalmadı. Çoğu kişi güçten kuvvetten kesilmiş olacak ki beni yavaşça yere indirdiler. Bu sırada kalabalığa tam olarak girememiş Ceyhun, bağınp duruyordu.

"Kızı düşüreceksiniz! Ya çekilsenize, kardeşim! Allah Allah! Çekilin!"

Ayaklarım yere değdiğinde elimi hızla atan kalbime götürdüm. "Ya Rabbim, sana şükürler olsun."

"Kardeşim, itmesene!" diye çemkirdi Fatih.

Ceyhun, insanların omuzlarını delip geçerek kalabalığa dalmaya çalıştı. "Çekil, sen de birader! Kız arkadaşımın canı tehlikede!"

"Fatih, çekilir misiniz?" diye seslendim.

Sonunda insanlar etrafımdan biraz olsun dağıldığında bana doğru engelleri aşip gelmeye çalışan Ceyhun'la buluşabildim. Hemen ellerimi tuttu.

"Serçe," dedi panikle. Resmen nefes nefese kalmıştı.

"Sen neden geldin?" diye şaşkınca sordum.

"Sen neden uçuyordun asıl?" diye öfkeyle sordu. "Ya düşseydin? O ne yükseklikti öyle, aklım çıktı kızım!"

"Ya arkadaşlar bana bir sürpriz yapmak istemiş," diye mahcupça gülümsedim.

Yanaklarım hâlâ kıpkırmızıydı, böyle bir karşılamayı asla beklemiyordum.

"Arabada cüzdanını düşürmüştün. Ben de onu vermek için geri dönmüştüm."

Ceyhun cüzdanımı uzatırken kalabalığa pis bakışlar attı. "Ne korkunç bir manzaraydı."

"Bakma sen, bizimkiler biraz heyecanlanmış da..." diye açıklama yapmaya çalıştım.

"Bu operatörlerin hepsi deliymiş demek ki," diye şüpheyile fısıldadı Ceyhun.

"Yoksa sen, beni yalnız mı sanmıştın?" diye sırttım.

O sırada arkadan biri bağırdı: "Şu cesur yüreğe, o kararmış gözlere ne şiirler yazılır!"

Şaşkınca o tarafa baktım, sesin kimden geldiği belli olmuyordu.

Ceyhun dişlerini sıkı. "Serçe, ne diyor bu dingil?"

"Ya dur, hemen celallenme," diye yatıştırdım. "Ben sana yolda anlatmıştım ya... Çok fiyakalı bir istifam oldu, her yeri dağıtıp ortamı terk ettim diye... Onu kastediyor arkadaşlar. Başka bir şey yok yani."

"Emin misin?" diye sordu tatlı, boncuk gözleriyle kalabalığı incelerken.

"Evet," diye sırttım. "Çok heyecanlılar sadece."

"Yok, ben güvenmiyorum bu insanlara," diye başını salladı. "Gitmiyorum bir yere."

"Saçmalama, Ceyhun!"

"Mümkün değil!" diye çıkıştı. "Seni yalnız bırakamam."

“Bütün gün burada mı duracaksın?” diye şaşkınca sordum.

“Bahçe kapısının orada beklerim, canım sıkılırsa arabaya geçerim.”

“İnanamıyorum,” diye fısıldadım.

Bu çocuk sahiden delirmişti. Ağzımı açıp yaptığının gereksiz olduğu konusunda birkaç şey söyleyecektim ki can dostum Salih’in, üst kata çıkan merdivenlerden bizlere seslendiğini işittim.

Aynı anda herkes başını kaldırıp ona baktı.

“Sevgili arkadaşlar!”

Sonra gülümseyerek birine göz kırptı. “Ve sevgili Beray.”

Beray, çekingen bir edayla gülümsedi.

“Romantik tilki,” diye fısıldarken kıkırdıyordum.

Takım elbise giymişti, belli ki bugüne özel hazırlanmıştı. Kravatını şöyle bir düzeltti ve çenesini dikleştirdi. Gözleri kısa bir an hepimizin üzerinde gezindi.

“Müsaadenizle, eski patronunuz Rafet Bey’in, yani tanıdığımız adıyla Radar Rafet’in mekânı terk edişini takdim etmek isterim. Buyurunuz, efendim! Kendisi bir daha gelmemek üzere gidiyor!”

Boğazım yırtılırcasına haykırdım: “Helal olsun! Helal olsun!”

Ceyhun, kulakları sağır eden tiz sesim yüzünden suratını buruşturdu. “Serce, yavaş.”

“Bağır, Ceyhun, bağır!” diye heyecanla alkışladım. “Bu haysiyetsiz adama az bile!”

Herkes hâlimden memnun bir şekilde alkışlamaya devam ederken ufukta, pılını pırtını toplamış, yıkık omuzlarıyla odasından çıkan Rafet Bey’in meymenetsiz suratı görüldü. Yüzü beş karıştı, bu kadar sevilmediğini bilmiyorsa bile an itibarıyla biliyordu.

Bu keyfimi daha da yerine getirdi.

Zavallı Ceyhun, çalışma hayatının zorluklarından bihaber, masum masum eski patronumuzu izliyordu. Bize bu kadar büyük ne kötülük yapmış olabileceğini düşünüyor olmalıydı. Yaşadığımız haksızlıkları, çektiğimiz çileyi görmedikçe bunu anlayamazdı.

“Son bir sözünüz var mı, Radar Bey?” diye sırtıttı Salih. “Çalışanlarınızdan özür dilemek istemez miydiniz? Ne de olsa sadece buradaki günahlarınızla bile cehennemliksiniz!”

“İstemez,” diye tersledi. Bir çantaya bütün eşyalarını tıktırmış, çekiştirerek merdivenlerden iniyordu.

Arka taraftan biri seslendi: “Yatırmadığın maaşlarım haram zıkkım olsun!”

Bir diğeri ekledi: “Kilitlediğin fazla mesailer boğazına dizilsin!”

“Alçak!” diye haykırdım.

Sesimi tanımış olacak ki anında benimle göz göze geldi. Zaten kendisini bu kadar dibe batıran, hayatını kaydıran bu kadını tanımasa ayıp ederdi!

Kinini, nefretini gözlerinden okudum. Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı, burun delikleri genişledi, kaşları öfkeyle çatıldı.

“Serce, bu herif sana mı bakıyor?”

“Bakmazsa darılırım,” diye fısıldadım. “Bırak, baksın.”

“Bakarsa da ben darılacağım ama,” diye gergince mırıldandı Ceyhun. “Ben darılınca biraz ters bir adam oluyorum. O bakışlarını sana dikmezse iyi olur.”

“Bırak, istediği kadar baksın. Son gülen iyi güler,” diye sakince yanıtladım.

Sonra Radar Rafet’e otuz iki dişimi göstererek sırtıttım. Öyle çok öfkelen-di, öyle çok feleği şaştı ki neredeyse merdivenden düşecekti. Güç bela basamakları tamamladıktan sonra arkasına bile bakmadan çıkışa ilerledi.

“Arkasından su değil, kızgın yağ dökesim var!” diye hırladım.

Ceyhun, usul usul omuzlarımı okşadı. “Sakin ol, minik kuş.”

“Ben şu an atmacayım, Ceyhun!” diye düzelttim. “Avım da şu canı adam.”

Öfkem usul usul dinecek diye beklerken hiç beklemediğim bir şey oldu ve Radar Rafet’in ardından bir diğer sinsi yılan sürünerek ortaya çıktı.

“Azgın teke Duran!” diye mırıldandım. “Demek o da buradaymış!”

Zaten burada olmasa şaşırırdım, biricik patronun kuyruğu gibi peşinden ayrıldığı yoktu. Eh, kaçınılmaz son hâliyle onu da bulmuştu.

“Şirketimizin yüz karası Duran Bey de adaya veda eden isimler arasında!” diye takdim etti Salih.

Ardından sakince alkışladı. Sahiden gözümde tam bir alfaydı.

Herkes aynı anda yuhalamaya başlarken içimdeki öfke, tekrar fokur fokur kaynamaya başladı. Kafasını ısırmuş olabilirdim ancak bir türlü içim soğumamıştı, verseler bir kaşık suda boğacaktım.

Özellikle kadın çalışanlara yaşattığı tüm o rezillikler aklıma geldikçe öfkem katlanarak artıyordu.

“Herkes iyi çalışmalar, arkadaşlar. Eğer bir kusurum varsa-”

Veda etmek için ağzını açmıştı ki aşağıdan bir kadının, topuklu ayakkabısını onun suratına fırlattığını gördüm. Tabanı yüzüne isabet edince Duran bağırdı.

“Defol git buradan! Pis sapık!”

Bir başka kadın, diğerine hak verircesine bağırdı: “Hesap günü gelmeyecek mi sandın? Rezil!”

“Hormonu bozuk angut!” diye gaza gelip haykırdım.

Ceyhun şaşkınca bana baktı. “Bu çok orijinaldi.”

Burnumdan soluyordum. “Sadece bu meymenetsiz için üretilmiş bir tabir... Ondandır.”

Kafasına birkaç ayakkabı daha yiyeceğini anlayan Duran, alelacele çıkışa doğru koşturdu. Tam o sırada, gidişini keyifle izleyen beni gördü ve bir anlığına duraksadı.

Yılanın başının ben olduğumu ve bir devrim başlattığımı herkes kadar iyi biliyordu.

“Demek sen de buradasın,” diye pişkince beni süzdü.

“Bu keyifli anı kaçıracağımı düşünmeniz ne acı,” diye gülümsedim.

Sonra unutmuş gibi ekledim: “Ah, tabii siz düşünemiyordunuz, değil mi? Affedersiniz.”

“Hâlâ çok asabisiniz,” diye karşımda sırttı. “Bu, sizi gözümde hep çok çekici kılmıştır.”

Ona doğru bir adım atıp ben de sırttım. “Emin misiniz?”

Tek kaşını kaldırdı. İğrenerek onu süzdüm.

“İtici hâlim daha çekicidir. Mesela oturduğunuz koltukları devirir.”

İşittikleriyle bir süre duraksadı, hâlâ karşımda dikilebilecek yüzü vardı! İşte, bu adam bu kadar arsızdı. Yaptıklarından sonra nasıl yüzü kızararak çekip gitmediğine akıl sır erdiremiyordum.

“Koltuklara çok ilgiliyseniz sizi evimde de ağırlamak isterim,” diye mırıldandı.

Ancak unuttuğu bir detay vardı. Konuşmanın başından beri araya girmemek için kendini zor tutan bir Ceyhun Çapkın vardı.

“Serce, ne diyor bu dallama?”

Duran Bey, bu kez pişkince Ceyhun’a baktı. “Siz kim oluyordunuz?”

Ceyhun dudaklarını birbirine bastırdı. Küfretmemek için zor duruyordu. Gözlerine baktığında rahatlaması için tebessüm ettim.

“Yoksa yeni nişanlınız mı?” diye yapmacık bir şaşkınlıkla sordu Duran denilen alçak herif. Hâlâ pis pis gülüyordu.

“Oysa geçen gün yanınızda başka bir beyefendi vardı. Sizden hızlısı mezar-da, Serce Hanımcığım.”

“Sence artık sen neredesin, pire beyinli?”

Cümlemi daha tamamlamamıştım ki Ceyhun fısıldadı: “Serce, dalabilir miyim?”

“Sen bilirsin, bir tanem,” diye tebessüm ettim. “Nasıl istersen.”

Duran kaşlarını çattı. “Ama medeniyet-”

“Ben taş devrinden gelmeyim. Gel, seninle şu arka bahçede, koltuğun icadı hakkında biraz görüşelim.”

Ceyhun, Duran’ı ensesinden tuttuğu gibi kapının dışına sürükledi. Ben de keyifle arkasından el sallıyordum.

“Belki ihtiyacı olan şey budur,” diye tebessüm ettim kendi kendime. “Bir de böyle deneyelim bakalım.”

Tiyatro bitmiş, sahne dağılmış, herkes eski yerine dönmüştü. Ben de bu sırada heyecanla Salih’e koşuyordum. Kendisi artık meşgul bir patron olduğu için etrafını çalışanlar sarmıştı.

Kurumsal açıklamalarda bulunuyordu.

“Belli bir mesai saatimiz yok, arkadaşlar. İsteyen, istediği saatte gelsin.”

Yüzümde kocaman bir sırıtiş oluştu.

“Gerçekten mi?” diye sordu biri.

“Evet.”

“Öğle molamız ne zaman?”

“Canınız ne zaman sıkılırsa o zaman.”

Birisi heyecanla atıldı. “Tuvalet izni de kalktı mı? İstedığımız kadar lavaboya gidebilir miyiz, Salih Bey?”

Radar Rafet'in acımasızlığının belgelerinden biri de buydu. Tuvalet bile sınırlı gidebiliyorduk!

Salih rahatlığından taviz vermedi. "Tabii ki sınır falan yok, arkadaşlar."

Gülümseyerek eliyle dışarıyı gösterdi. "İsterseniz bahçeye işeyin."

Heyecanla haykırdım: "Patron gibi patron be!"

Salih bana sırtıttı. "Hoş geldin, en sevdiğim iş arkadaşım."

"Can dostum!" diye atıldım.

İleri atılıp ona sıkıca sarılırken gözlerim dolu doluydu. Salih sahiden başarmış, bizi bu korkunç katı kurallardan, zebani patronlardan kurtarmıştı.

Âdeta bir rüyada gibiydim.

"İyi ki varsın," diye fısıldarken duygularım arşa çıkmıştı. Bu adam, ne büyük bir iyilik yaptığının farkında mıydı?

"Asıl sen iyi ki varsın be kraliçemiz! Hepimizin gözünü sen açtın! Cesaret meşalesini sen yaktın."

"Aman tamam, şimdi beni yine havaya hoplatırlar!" diye çabucak konuyu kapattım.

Salih tekrar iş arkadaşlarına seslendi: "Sevgili arkadaşlar! Artık görüşme sonundaki anket puanları, kendi aramızdaki bir yarışa dönmeyecek. Elbette müşteriyle gerektiği şekilde ilgilenen takdir edilecek ancak herhangi bir eşitsizlik söz konusu olmayacak! Prim maaşları, ekstra ücretler buna göre belirlenmeyecek. Bütçe planımıza göre her ay belli sayıda çalışanımıza yardımda bulunacağız."

İçtenlikle gülümsedi. "Hiçbiriniz yarış atı değilsiniz."

Öyle bir heyecana gelmişim ki utanmasam dıgıdık diye bağıracaktım! Herkes Salih'in bu örnek davranışını alkışlayarak coşkuyla kutladı. Bugün tam anlamıyla şirkette şenlik havası vardı.

"Ben şahsen on yıl gençleştim," diye sırtıttım. "Geçeyim o zaman işimin başına."

Salih bana göz kırptı. Bir ceylan gibi neşeyle sekerek masamın başına geçtim. İçimde çılgın bir heyecan vardı. Dur durak bilmiyordu!

"Kolay gelsin, Fatihciğim," diye selamladım. "Görüşmeyeli nasılsın?"

Fatih kulaklığını takarken iç çekti. "Sıkıcı. Kimse sandalyeyle dönmedi, düşmedi, bana eşek şakaları yapmadı. Her şey rutindi."

"Vah vah," diye mırıldandım. "Kulağa yavan geliyor."

“Bir daha tahtını bırakıp gitme!” diye öğüt verdi Fatih.

“Merak etme. Artık beni buradan ancak kerpetenle sökerler.”

Neşeyle kulaklığımı taktım. Hızla oturumuma giriş yaptım ve bekleyen ilk görüşme kaydını sıraya aldım.

Salih dediğini yapmıştı. Bizi sıralayan puan tablosu artık ekranda yoktu. Dinlendiğimizi gösteren panel işareti de kaybolmuştu. İnanamıyordum.

“Demek ki bazen hayatın altını üstüne getirmek gerekiyormuş,” diye fısıldadım. “Altı daha güzelmiş.”

Sırtarak görüşmeyi başlattım ve uzun süre sonra eski ciddiyetime bürünüp sesimi sabit tuttum.

“İyi günler. Anında Yanında Müşteri Hizmetleri ile görüşmektedirsiniz. Görüşmelerimiz hizmet kalitesi ve güvenliği adına kayıt altına alınacaktır. İsmim Serce. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Benim.”

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdım. “Ceyhun?”

“İlk görüşmeni başkasına kaptıracağımı düşündüğünü söyleme bana, minik kuş.”

“Neredesin?” diye şaşkınca fısıldadım. Bakışlarım gayriihtiyarı geriye döndü, kapıyı yokladım.

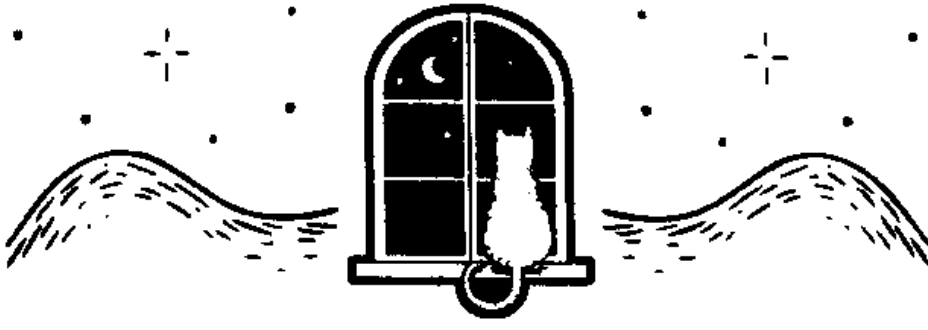
“Bahçede o yavşağı dövdüm. Sonra canım sıkılınca biraz arabaya geçtim. Senin görüşmeyi başlatmanı bekleyeyim dedim.”

“Sen delisin,” diye sııttım.

Eski günlerin, flört ettiğimiz ilk zamanların tatlı sancısı karnımı sızlattı. Neler yaşamış, neler atlatmıştık. Toplasak birkaç ay ederdi belki ama sanki asırlar devirmiştik!

“Deliyim ama sadece sana,” diye fısıldadı.

Sesinden gülümsediğini anlıyordum. Tek fark, bu kez gözlerimi kapatıp hayal etmiyor, gerçekten gülümsediğinde ne kadar güzel görüldüğünü artık çok iyi biliyordum.

13: Delirmek Mutluluktur

Biliyorum, bugünlerde ayaklı sözlük gibiyim ancak ne yapayım, tecrübelerimi seninle paylaşmayacak, sana aktaramayacaksam ben neden varım? Nihayetinde kitap karakterlerinin de belli bir vasfı olmalı! İşte, sevgili okurum, bütün bunlara dayanarak sana kesin bir bilgi daha bahşetmek isterim: Delirmek sahiden mutluluktur! Bak etrafına, dünyadan habersiz ne kadar insan varsa o kadar çok gülümüyor. Hayatı ciddiye alan senin benim gibi fanilerin de yüzü hiç gülüyor. Ben kararımı verdim; atla atına, düş yola. Uzak diyarlara gidip birlikte dertsiz, tasasız yeni yerler keşfedeceğiz. Yoksa bu yazar, benim de senin de burnumuzdan getirmeden uslu durmayacak! Ne diyor bu kız diyecek olursan, seni sağ ayakla bölümün içine alıyor ve sinir krizlerinle baş başa bırakıyorum. Ne olur, birazdan bana çok suratını buruşturma. Kitap karakteri olduğumu bilmenin verdiği o dayanılmaz var oluş sancıları işte, he deyip geçiver canım.

Mesai saati bitene kadar kendime belirlediğim hedef görüşme sayısını tamamlamaya odaklanmış ve oldukça başarılı bir sonuç ortaya çıkarmıştım. Keyfim öylesine yerindeydi ki bütün müşterilere ekstra ilgi gösteriyor, sorunlarına karşı fazla ilgili davranıyor, hâliyle her görüşme sonunda takır takır yüksek puanları kapıyordum.

Artık bu puanları bir at yarışındaymışız gibi kullanmak zorunda olmadığımız gerçeği beni daha da şevklendiriyor, hevesle telefona sarılıyordum. İnsanın çalışma psikolojisi üzerinde deneyler yapıp tez yazmak isteyen arkadaşları, iş yerimize davet ediyordum.

“Sen niye kendi kendine gülüp duruyorsun?”

Fatih kulaklığını çıkarırken sıradaki görüşmeyi bağlamak üzereydim. Ona bakmadan ekranıma gülümsedim.

“Deliyim.”

İç çekti. “Bana bilmediğim bir şey söyle.”

"Haydut yine ishal olmuş."

"Ne?"

"Kedim," diye tebessüm ettim. "Yediği bir şey dokunuyor ama daha çözemedik. Bu gidişle veteriner, eve gizli kamera taktıracak, o kadar bilendi adam. İlle de bulacağım bu kedinin sorununu diyor."

Kendi kendime gülümsedim. "Adamcağız bilmiyor ki yıllardır çözebilen olmadı bu kedi!"

"Kedin sana benziyorsa bu hiç şaşırtıcı değil," diye mırıldandı Fatih. "Ben hayatımda senin gibi birini tanımadım, kızım."

Sandalyemle tam tur döndüm. Saçlarım savrulurken Fatih'e sırtıyordum.

"Nasıl biriyim mesela? Anlatsana biraz."

"Övgü istediğin kısımlardayız sanırım," diye homurdandı.

"Gerçeklerden bahset yeter, Fatihciğim."

"Kızım, yalanı gerçeği mi karıdı artık? Nefret ettiğin herkesin ağzına sıçabilen, intikam için yaratılmış, üst düzey bir varlıksın sen."

Sözleri ninni gibiydi, gözlerimi kapatmış, mayışşıyordum. "Biraz daha."

"Hayır, hepsine tamam, çatlaktır deyip geçtik de... İş yerinden patronu kovdurtmak nedir ulan? Hayatımda ilk kez duyuyorum!"

Gözlerimi açtım. "Bir şey diyeceğim, inanmayacaksın ama yemin ederim, onu ben yapmadım. Salih kendisi bilenmiş. Hatta ben de duyunca çok şaşırdım. Ne bileyim, patron bu sonuçta. Onu nasıl kovabiliriz ki?"

Fatih kaşlarını çatı. "Bana mı soruyorsun?"

Omuz silktim. "Yok. Sen fazla masumsun. Bu taraklarda bezin yok."

Fatih derin bir nefes verirken boş boş ekrana bakıyordu. "İşe mi girdim yoksa filmlerde boş boş arkada duran figüranlardan biri mi oldum, belli değil ki be Serce... Her gün bir aksiyon..."

"Sana bir sır vereyim mi?" diye fısıldadım.

Sesim tahmin ettiğimden daha ürkütücü duyulmuş olacak ki Fatih, başını yavaşça bana çevirdi, bakışlarını sabitleyince göz kırptım.

"Yine ne yumurtlayacaksın acaba?" diye merakla sordu.

"Diğerlerine söylemeyeceğine söz ver," diye omzundan dürttüm.

"Söylersem benim de fişimi çekersin, sanki fazla seçeneğim varmış gibi sorman yok mu..."

"Aferin," diye takdir ettim. "Sen aslında kimsin, biliyor musun?"

Fatih şaşkınca kirpiklerini kırıştırdı. "Çok merak ettim şu an. Kimim de haberim yok acaba?"

Etrafı şöyle bir kontrol ettikten sonra ona biraz daha yaklaştım, eğildim ve usulca kulağına fısıldadım: "Bir sürü manyak okuru olan pembe bir kitabın yan karakterisin, Fatih."

Zavallı adamcağızın rengi birkaç ton attı, resmen eli yüzü beyazladı. "N-Ne?"

Koltuğumda tekrar arkama yaslandım. "Ben ciddiylim."

"Git, başkasıyla kafa bul, Serce. Sen de kesin başkaraktersin o zaman! Çattık yine deliye yahu."

Omuzlarımı dikleştirdim. Bu hadsiz beni ne zannediyordu acaba? Savunma içgüdüm devreye girdi, haykırdım: "Kuran çarpsın, başkarakterim!"

"Serce, çok mu film izledin gece? Tamam, yaşadığın bazı şeyler fazla uçuk, sendeki anormalliklerin de toplum olarak farkındayız ama yok kitabın içindeymişiz, başkaraktermiş, yan karaktermiş... Biraz abartmadın mı? Kendine gel."

Anlatsam kimsenin inanmayacağını çok iyi biliyordum, bu yüzden işin doğrusu buna hiç girişmemiş, kendi kendime takılmaya devam etmişim.

Fatih buruşuk suratıyla bana bakarken sandalyemde bir tur daha atıp derin bir nefes verdim.

"Şimdi sana kedilerimin de başkarakterler kadar sevildiğini söylesem inanmayacaksın yani..."

"Yok, devenin nalı!" diye çıkıştı Fatih. Sonra kâğıt kaleme sarıldı. "Al. Şuraya bir numara yazıyorum."

"Ne bu?"

"İyi bir psikolog," dedi.

"Yok, istemez," diye homurdandım. "Anlatsam o da inanmayacak ki. Zaten bizim yazar ne yapar eder, psikoloğu da bozar."

Fatih iyice sıyırdığımdan emin olmuş olacak ki kâğıttan başını kaldırıp korkuyla sordu.

"Psikoloğu mu bozar?"

"Tabii," diye mırıldandım. "Hepimizin psikolojisinin içinden geçtiği yetmiyor, bir de psikologu araya kaynatır, yemin ederim. Anlamıyorsun Fatih, bu kitapta kimse normal değil. Ruh hâli iyi olan hiçbir canlı burada var olamaz."

"Sen..." diye şaşkınca mırıldandı.

Bu sırada sandalyemde bir tur daha dönmekle meşguldüm. İvmemi artırmak için öne eğilip ayaklarımla yerden destek aldım, birazdan uçacaktım.

"Okurlar bile manyak diyorum sana yahu. Zaten normal bir insan bu kitabı okur mu?"

Kendime cevap verdim. "Okumaz! Haydi, okudu diyelim, buraya kadar devam edip bundan sonraki hayatını normal sürdürebileceğine ihtimal veriyor musun? Bunların hepsi deli! Hepimiz deliyiz! Neden inanmıyorsun? Tamam, bana inanmıyorsan onlara sor. Bak, şu an hepsi bana hak verircesine kafalarını sallıyor."

"Onları nasıl görüyorsun peki?" diye sordu zavallı Fatih, benden usulca uzaklaşıyordu. Balataları sıyırdığımı düşünüyordu.

"Görmeme gerek yok ki," diye sıırıttım. "Tıpkı okurken güldüklerini bilmem gibi. Bazı şeyler ispat istemez, Fatih."

"Serce, senin kafanın içinde çok farklı bir dünya dönüyor lan!" diye fısıldadı Fatih dehşetle. "Lütfen, benden uzak dur. Demek ki *delilik mutluluktur*, derken yanılmıyorlarmış. Sen o yüzden iki saattir ekrana bakarak sıırıtıyormuşsun!"

Fatih'in kafasını yeterince karıştırdığımdan emin olunca yeniden işime döndüm. Kıymetli çenemi onun için daha fazla yoramayacaktım, nasıl istiyorsa öyle düşünebilirdi.

Zaten ona, yana yakıla Ceyhun'u düşünüp günün ilk görüşmesini kapıldığı andan itibaren kalbimin pır pır ettiğini, bu yüzden şapşal şapşal güldüğümü itiraf edecek hâlim de yoktu! Adımız âşığa çıkardı, neme lazım.

"Yazar seni öldürsün de gör inançsızlığı, dangalak herif!" diye homurdanırken Fatih'e sebepsizce öfkelenmişim.

"Şöyle seni yalvartsın da içimin yağları erisin! Mafyanın eline falan düş. Bana psikolog önermek, şu güzel zihnimi küçümsemek neymiş, gör! Beter ol."

Fatih benden uzaklaştığı yetmezmiş gibi pılını pırtını toplayıp bardağıyla birlikte kahve molasına kaçtı. Arkasından kindar bir şekilde bakıyordum.

"Kaçışa bak, sanki vebalıyım. Oğlum, bu dünya böyledir zaten! Doğruları söyledin mi yalnız kalırsın! Bak bana," diye seslendim arkasından.

“Dokuz köyden kovulmadığımız mı kaldı! Bende de yürek işte, sen öyle fiğüran mıyım deyince dayanamayıp yan karakter olduğunu söyledim. Sen bu silik tipinle yan karakterin tırnağını kestiği makas bile olamazsın, benden söylemesi. Geber, Fatih.”

Sandalyemde dönmeyi bırakıp masaya yeniden yaklaştım. İşleri erken bitirdiğim için artık toparlanmaya karar vermiştim.

“Bak Salih’e! Çocuk, iki bölümde allem etti, kallem etti, kitabın gidişatını değiştirdi ya! Yemin ederim, bir ara başkarakter olacak diye çok korktum. Neyse ki yazar kendine geldi de biraz frenledi Salih’i. O neydi öyle yahu? Çocuk içimizden geçecekti.”

Çantamı topladım, eşyalarımı içine tıktırıp Ceyhun’a birazdan çıkacağımı söylediğim kısa bir mesaj attım. Bir yandan da homurdanıyordum:

“Tabii, ben de masumca Fatih belasını bulsun diye bekliyorum. Anca beklersin, Serceciğim. Olur mu hiç, o yazar kafayı benimle bozmuş! Diğer ana karakteri yazacak, sonra efendime söyleyeyim; boylu boslu, baktıkça bakasın gelen, yakışıklı, sempatik biri olacak! Olmazsa olmaz klişemiz, bana rükürdüğümü yalatacak, ille de gidip deli divane âşık edecek!”

Bilgisayar ekranına bakarken öfkeden bir yumruk indirecektim.

“Sonra bu mal ekrana saf saf sırtacağım! Okurlar da bu hâlimle alay edecek, sırıtıp duracaklar. Daha el âlemin maskarası olacağız, Fatih! Yazar, benim başıma çoraplar örmek varken gidip seni öldürür mü? Kıymetli vaktine değmez! Sana her bölüm üç cümle yazıp geçer. O manyak kafasının içindeki beyin var ya, hah onun derdi benimle işte! Daha neler çekeceğim, kim bilir. Sıra sana gelir mi hiç? Aşk olsun.”

Çantamı koluma takıp çıkışa doğru tin tin yürümeye başladım.

“Neyse ki ben algısı yüksek bir karakterim de başıma bir boklar geleceğini önceden seziyorum. Ulan diyorum, hayat dediğin bu kadar da olamaz! Belli ki bizimkisi romanlardaki o hayatlardan... O zaman ona göre yaşayacağız. Yoksa en başından beri millete, kedilerimin konuştuğunu neden ispat etmeye çalışayım?”

Gözlerimi devirdim. “Çünkü onlar bile normal kedi değil. Muazzam kurgulanmış karakterler. Ama gel de milleti inandır. Aman... Ne halt yerseniz yiyin.”

“Serçe! Serçe, çıkıyor musun?”

Gözlerimi kısıp bana doğru koşan kıza baktığımda Selda olduğunu fark ettim. Mecburen adım atmayı kesip onun bana doğru gelmesini beklemek zorunda kaldım.

"Al işte, yazarın milli piyangosu iki gündür de buna vuruyor. Bir iyi karakter rolleri falan... Yer miyim ben bu numaraları? Bu bölüm beni buna güvendirir, üç bölüm sonra sırtımdan bıçaklatmazsa şerefsizim! Ben yine bu sarı çıyana karşı tedbiri elden bırakmayayım da."

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu. Karşımda durmuş, merakla bakıyordu.

"İlahi bakış açısıyla," diye tebessüm ettim.

"İlahiyat mı?" Selda'nın soruları hiç şaşırtmıyordu.

"Evet. Haftaya nasipse Umre'ye gideceğim. Yapacaklarımı ayarlıyordum, Seldacığım. Ne oldu, benimle mi geleceksin? Bana karşı pek bir ilgilisin."

Selda kocaman sırttı. "Ya sen deli misin? Sana ilgili olmayan ölsün! Sen öyle posta koyup gittin ya, o günden beri her şey çok değişti, Serce. Aniden gittiğin için minnetimizi ifade edemedik ki... Bir teşekkür edeyim diye gelmiştim."

Gözlerimi kısıtım. "Ha o yüzden sabah beni tavana hoplatanlar arasındaydın demek..."

"Evet, evet!" diye heyecanla atıldı. "Gözümde çok yükseklerdesin artık!"

Tebessüm ettim ve omzunu okşadım. "Ben hep yükseklerdeydim ama belki de sen seviye atlamışsındır. Geç de olsa doğruları görmek ne güzel, senin adına çok sevindim."

"Laf sokmasan olmaz zaten!" diye iç çekti.

"Huyum kurusun," diye yapmacık bir tatlılıkla gülümsedim.

"Bizi öyle büyük bir beladan kurtardın ki artık ne yapsan haklısın. İtiraz etmeyeceğim."

Yok artık, dünya gerçekten tersine dönmeye başlamış olmalıydı! Bocaladığımı hissettim. Çaresizce bir süre etrafa bakındım.

"Ama böyle olmaz ki," diye fısıldadım hayal kırıklığıyla.

Selda kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

"Ama hayır..."

Kız başını yana eğdi, yüz ifademden bir şeyleri anlamaya çalışıyordu. "Ne oluyor yahu?"

Kafamı iki yana salladım. "Ben yapamam... Ben, yok..."

"Neyi yapamazsın, Serce?"

"Ben hayattan, bu şekilde keyif alamam," dedim hüznle. "Kiminle dalaşacağım ya?"

Selda aniden aydınlanmış gibi gülümsedi.

“Üzülme, Ahu hâlâ sana tam olarak ısınmış değil. Onunla idare edersin.”

“Gerçek arkadaşlık,” diye dudağımı bilmişçe sarkıttım. “Ne de güzel satıyorsun.”

“Kusura bakma, Serceciğim. Bu saatten sonra benden sana düşman olmaz. Yapacak bir şey yok.”

Kim bilir, Selda, o Radar Rafer’le azgın teke kılıklı Duran’dan neler çekmişti ki bu raddeye gelmişti. Gerçi hiç sorasım gelmiyordu.

“Selda, inan ki hiç düşmanım olmadın. Ben, tipimle kılığım ile değil, daha çok zekâ seviyemle yarışabileceğim rakipler seçiyordum. O yüzden sizin triple-riniz bana vız gelip tırıs gidiyordu.”

Ona bir baş selamı verip veda gülücüğü gönderdim. “Ama artık bana laf yetiştirme çabasına girmeyip daha huzurlu bir hayat yaşayacaksın. Hatta kim bilir, belki ömrün üç yıl kadar uzar. Sonuçta sinir hücrelerin, benden çok etkiliniyordu. Haydi canım, selametle.”

Omzunu dostane bir tavırla okşadıktan sonra çıkışa doğru yürümeye başladım. Yine de itiraf etmem gerekiyordu ki kimse bana laf atıp karşımda dikilmeyince içimde koca bir boşluk oluşmaya başlamıştı.

Ne yani, hayatım bundan sonra sakın mı olacaktı?

“Yazar sesimi duydu herhâlde,” diye mırıldandım. “Yazık şu garibana, dedi. Ama ben bilirim... Bu manyak, böyle sakın şeyler yazıyorsa kesin başıma bir halt gelmesi yakındır. Sonuçta bütün o telefon konuşmalarımın yakalandığı, evden atıldığım ve işten kovulduğum zamanları unutmadık!”

Gözümü bir kez daha hırs bürümüştü. Tam çıkarken kapıya bir tekme attım.

“Bir değil, binbir bela yazıyor! Gavura vurur gibi vuruyor, hain yazar!”

Biraz ileri gittiğimi fark edince sakinleşmek için derin nefesler verdim, tamam yahu, illa ki bir şeyler olacağı vardı ancak böyle öfkelenip felaketleri erken davet etmenin ne lüzumu vardı sanki, değil mi?

Kısa da olsa normal hayatımın keyfini sürme vaktiydi.

“Ama ben hissediyorum,” diye homurdandım otoparkta Ceyhun’u beklerken. “Bizimki genellikle manita durumları sıkıntılıysa acısını benden çıkarıyor. Allah’ım, şu yazara hayırlı bir eş nasip et de bizim finali mutsuz bitirmesin, ne olur... O kadarını benim bu cesur ruhum, cevval bedenim bile kaldıramaz.”

Ceyhun’un arabası kaldırımın kenarında göründü, otoparka giriş yaparken sabahın beri çok uzaklaşmadığını, söylediğini yapıp buralarda takıldığını anladım.

Onun o tatlı sıfatı görüş alanıma girince dudaklarımda büyük bir sırtış peyda oldu.

"Yesem şu tipini, seni gidi eşek şakası şebeği," diye hülyalı hülyalı iç çektim.

Tam o anda, aklıma gelen düşünce ile içime bir kurt düşüverdi. Hayır... Düşündüğüm şey gerçekleşirse ne yapacaktım? Dudaklarımdaki tebessüm soldu, âdeta beynimden vurulmuşa döndüm.

"Olamaz," diye fısıldadım.

Her şeyden habersiz olan masum Ceyhun, arabadan inmiş, salına salına bana doğru yürüyordu.

"Minik kuşum," diye çapkınca sırttı. Gözlerinin içi gülüyordu.

Ve bu benim zihnimdeki lanet teoriyi daha da kuvvetlendiriyordu!

"Ceyhun!" diye atıldım.

Ani tepkimden irkilen Ceyhun, bir adım geriye kaçtı. "Se-Serce?"

"Ceyhun," dedim bu kez hüznle.

Zavallı, şaşkına dönmüştü. "Ne oluyor, biri mi öldü?"

"Mutluluğumuz, Ceyhun," diye fısıldadım. "Bu yazar, bizi bu kadar mutlu ettiyse finalde bir bokluk var demektir. Benim okuduklarımda olay akışı hep böyleydi."

Karşımdaki adamın kaşları çatıldı. "Neden bahsediyorsun? Anlamıyorum ki."

"Ya biz bittik, bittik! Şu saf bakışlarına bir bak, Ceyhun! Hedef sensin. Evet sen! Sen birkaç bölüme kesin beni aldatacağsın, bak buraya yazıyorum."

Ceyhun aldatma lafını duyunca iyice öfkeleni. "Kızım, ne aldatması lan? Ne oluyor? Dursana bir yerinde!"

Çantama sıkıca tutunmuş, Yaprak Dökümü'ndeki Leyla'nın yokuş aşağı hızlı yürüyüşü misali, bozguna uğramış bir hâlde arabaya koşuyordum.

"Çekil, Ceyhun, çekil! Her haltı yedikten sonra ben yapmadım, nasıl olduğunu anlamadım der, geçersin! Eminim ben. Sen bir hata yapacağsın!"

"Serçe!" diye arkamdan seslendi Ceyhun.

Bense çoktan ağlamaklı suratımla arabanın ön koltuğuna oturmuş, içli içli camdan dışarıyı seyrediyordum. Ceyhun çabucak sürücü koltuğuna geçip kapısını kapattı. Bana doğru uzandı, önce olayı çözmeye çalıştı ancak başaramamış olacak ki bir anda yüzümü avuç içine alıp kendisine çevirdi.

“Neden böyle tuhaf şeyler söylüyorsun?” diye masumca sordu. Endişeliydi.

“Anlamıyorsunuz,” diye hüznle mırıldandım. “Benim farkındalığım bu kadar yüksek olduğu için kesin sen hedef olacaksın. Hata yapan taraf sen, üzülen taraf ben olacağım, Ceyhun! Bizim finalimiz mutlu bitmeyecek...”

“Lan, neyin finali!” diye haykırdı Ceyhun.

“Neden ya, neden,” diye transa girmiş gibi şakaklarımı ovuyordum.

Ceyhun beni omuzlarımdan tutup sarstı. “Serce, bir kendine gelsene. Öyle bir şey yok! Bizim finalimiz olmayacak!”

O bana bağırınca kendimi tutamayıp ağlamaya başladım, bir yandan da öfkeyle bağırıyordum.

“Final yokmuş! Bok yok! O kadar sayfayı basacak matbaa mı var Ceyhun? Kütük mü olacağız yoksa kitap mı? Anlamıyorsun işte! Anlamıyorsun!”

Benim sakinleşmediğimi gören Ceyhun, çareyi camını indirip biraz derin nefesler alıp vermekte buldu. Neyse ki beş dakika sonra taraflardan biri durulmuştu.

Elbette o ben değildim.

“Tamam, güzelim. Bir tanem benim, kafası zehir gibi çalışan minik kuşum...”

Çenemi kilitlemiştim, karşıya dümdüz bakıyordum. Gönlümü almak için parmaklarını saçlarıma doğru uzattı, hafifçe okşadı.

“Hızına yetişilmeyen nöronlarını sevdiğim... Anlat.”

Şaşkınca ona döndüm. “Nöronlarımı mı seviyorsun?”

“Şu güzel kafanın ve bedeninin içindeki fişek hücrelerini sevmeyip ne yapayım? Çarpılayım mı?”

Sonunda biraz olsun sakinleştiğimi, kirpiklerimi kırpıştırarak onu seyrettiğimi görünce fırsattan istifade etti ve koltuğunda tamamen bana döndü. Güven veren bir tebessümle dudakları kıvrıldı.

Yumuşacık bir sesle sordu: “Şimdi, en başından anlat bana, ne oldu?”

Cesaretimi toplamanın tam vaktiydi. Yutkundum, ben de yavaşça koltuğunda ona doğru döndüm. Duyacaklarımdan korktuğum doğruydu ancak sormazsam içimde kalacaktı. Hafifçe öksürüp dikleştım.

“Ceyhun,” diye mırıldandım. “Sana bir romanın ana karakterleri olduğumuzu söylesem ne derdin?”

Bir süre öylece gözlerime baktı, nefesimi tutmuş bekliyordum. Başta sessiz kaldı, heyecanla araladığım dudaklarım ve irice açtığım gözlerimle pürdikkat ona odaklanmıştım. Diğerleri gibi bana deli muamelesi yapacağını zannederken hiç beklemediğim bir şey oldu.

Dudağı usulca kıvrıldı, çapkın tebessümü âdeta doğan bir güneş misali yüzünü aydınlattı. Gülünce hafifçe gözleri kısıldı, keyifle mırıldandı: "Edebiyat tarihinin içinden geçmiş en manyak, en deli dolu, en âşık çift olduğumuzu söyledim."

Gözlerim irice açıldı. Şaşkınca Ceyhun'a baktım. "Ne?"

"Sonra gider, o yazara beni böyle cıvı cıvı şakıyan, inatçı, asabi minik bir kuşla tanıştırdığı için teşekkür ederdim. Ne de olsa o yazmış."

Ağlamayı çoktan kesmiştim. Aralık dudaklarıma hızlı soluklar eşlik ediyordu, şaşkındım. Bütün umutsuzluklarım birer bulut olup uçmuştu.

"Ceyhun," diye fısıldadım.

Uzandı, az evvel saçlarımı okşayan parmakları bu defa yanağımı okşadı, sonra okşadığı yere masum bir buse bıraktı. Fazla geri çekilmeden kulağıma fısıldadı, dudakları belli belirsiz tenime değiyordu.

"Ama bir şey diyeyim mi? Harbiden ellerine sağlık. Keşke seni bu kadar güzel yazmasaymış... Bendeki de kalp be kızım."

Evet, sevgili okurlar, an itibariyle direksiyona doğru bayıldım.

Ceyhun yanağıma bir öpücük daha bırakıp geri çekildiğinde nutkum tutulmuştu. Ne ona dönebiliyor ne de yüzümü başka tarafa çevirebiliyordum. Şaşkına uğramıştım.

Yalnızca şaşkına mı? Bozguna uğradığım da ortadaydı!

İnsanların bana psikopat muamelesi yapmasına böylesine alışmışken şu sempatik adamın, her seferinde aynı merakla cümlelerimin bittiği anı takip edişi, tek bir hecemi kaçırmak istemediği için gözlerimden ayırmadığı gözleri...

Ah ulan, hele şu çapkın gülüşü! Hissettirdiklerinin farkında olan o tatlı muzipliği yok muydu? Beni bir gün öteki tarafa, tek taraflı biletle gönderecekti, haberi yoktu.

Yenilgiye uğramışçasına fısıldadım: "Hak mı bu?"

"Hım?"

Çaresizce ona baktım. Gözüme cennetten düşmüş bir melek gibi görünüyordu, deliliğime ortak olurken ne büyük bir cesaret kuşandığının farkında mıydı acaba? Hiç zannetmiyordum!

“Bana diyorsun ama asıl seni nasıl yazmış vicdansız yazar!” diye çıkıştım. “Bu bana hak mı? Gözlerin ayrı, sözlerin ayrı, şu çapkın gülüşün ayrı be Ceyhun...”

Aramızdaki gerilim dağılmıştı. Şimdi giderek ortamın ısındığı, ikimizin de gevşediği o tatlı atmosfer etrafımızı kuşatıyordu.

“Öyle mi diyorsun?” diye yandan bir gülüşle sordu. İnadına arabayı çalıştırmıyordu. Böyle anlarda fazlasıyla boş bulunduğumun farkındaydı, bu yüzden her cümlemi heyecanla bekliyordu. O benden tatlı iltifatların devamını beklerken yüzüne haykırıverdim:

“Anamdan emdiğim sütü burnumdan getirdin!”

Şaşkınca kaşlarını kaldırdı. “Ben mi?”

“Öyle tabii! Yanında böyle tatlı bir varlıkla yaşamını sürdürmeye çalışmak ne kadar zor, farkında mısın sen bunun? Hayır, bir de hayatlarımız birbirinden tamamen farklı! İlk bölümden beri ne çileler çektim ben ya...”

“Sen de bana az çektirmedin,” diye homurdandı.

“Tamam ama hak etmiştin, Ceyhun!” Parmaklarımı kaldırıp birer birer saydıkça indirmeye başladım.

“Şakamatiklik desen vardı, soytarılık desen vardı, zengin züppeliği desen vardı. Yanlış yola sevk eden kötü arkadaş grubu desen vardı...”

Ceyhun kendi biyografisini duyunca sustu.

“Engel desen vardı,” diye iç çektim. Havadaki parmaklarımı indirmiştim. “Ama ne yaptık? Durmadık! Çalıştık. Hallettik be Ceyhun...”

“Hallettik gerçekten, değil mi?” diye yumuşak bir sesle sordu.

Ona dönüp gülümsedim. Sonra dayanamadım, yanağına uzanıp sıcacık bir öpücük kondurdum.

“Ben de süttten çıkmış ak kaşık değildim tabii,” diye itiraf ettim mahcup bir sesle. “Az yalan söylemedim. Dolandırıcılığım da cabasıydı tabii. Hırs, kin, öfke, intikam dolu yeminler...”

Biraz düşündüm. “Efendime söyleyeyim, canından bezdirme... Yeri geldi, arkadaş usandırma! Hacıyla hocayla korkutma, alay etme, sayıp sövme...”

“Tamam! Serce, tamam.”

Ceyhun dayanamayıp beni susturdu. “Tamam, minik kuşum. Yeterli, değil mi? Oldu bir şeyler işte. Kötüyü çağırır gibi anıp durmayalım, ne dersin?”

“Haklısın,” diye kabullendim. Sonra usulca yerime dönüp emniyet kemerimi bağladım, derin bir nefes verdim.

Beynime biraz oksijen gitsin diye camı sonuna kadar indirdim.

"Eve mi bırakayım seni?"

Ceyhun'a döndüm. Resmen dudakları başka, gözleri başka şeyler söylüyordu. İçten içe onunla gitmemi istediğini biliyordum. Ama dün gece o kadar çok içtiğim ve sabahına tam olarak ayılamadığım için ne kafam ne de kalbim yüksek doz Ceyhun Çapkın kaldırabilirdi.

Bu yüzden, uslu uslu başımı salladım. "Evet. Eve bıraksan daha iyi olur."

Bütün gün beni beklemişti. Bir yandan da vicdanım beni huzursuz edip ikide bir dürtüyordu ancak elimden başka bir şey gelmezdi.

Ceyhun arabayı çalıştırıp otoparktan çıkarken dertli bir nefes bıraktı. "Ben de seni biraz daha görürüm diye sevinmiştim oysa."

"Kaçmıyorum ki bir yere," diye gülümsedim. "Şimdi annemlere ayıp olmasın. Seninle gelirim babam biraz bozulur. Onlarla da vakit geçireyim."

Ceyhun gözlerini yoldan ayırmadan başını salladı. "Haklısın. Geçirelim."

Yanlış duyup duymadığımı kontrol etmek için ona baktım. "Efendim?"

"Annen dün kendi yemeklerini öve öve bitiremedi. Bence bu bir davetti, minik kuş."

Ceyhun Çapkın, bir kez daha yürümüyor, âdeta koşuyordu. Şaşkınca kırpiklerimi kırıştırdım.

Telefonumu çantamdan çıkarırken ne söylemem gerektiğinden emin olmadım. "Şey yapalım o zaman. Akşam mı? Akşam yemeğine mi yani? Ben bir sorayım anneme."

"Sor, sor," dedi hâlimden memnun bir tavırla. "Müstakbel annem çok sevinecektir."

"Ceyhun, bu biraz hızlı bir kaynaşma mı oldu acaba?"

Bu cümleyi beklermiş gibi çabucak bana döndü, neyse ki yol tenhaydı, sıkıntı yoktu.

"Bunu ailen geldiği ilk gün, bizi yemeğe çıkaran sen mi soruyorsun, Serce?"

Hemen açıklamaya giriştim. "Orası öyle, çok haklısın, biraz aceleye geldi ama..."

Ceyhun otuz iki diş sırttı. "Ben uyumlu biriyimdir, bebeğim. Sen gaza basarsan ben freni bile yerinden sökerim!"

Anın heyecanıyla gaza yüklenince ikimiz de hafifçe sarsıldık, kafam bir anda koltuğun başına yapışverdi.

“Sakin!” diye çıkıştım. “Akşam yemeğe diye komaya gitmeyelim de!”

“Bir şey olmaz,” diye keyifle sırtıttı. Çok mutluydu, bu beni biraz ürkütmüyor desem yalan olurdu.

“Senin aklında başka bir şey daha var,” diye mırıldandım. “Bizimkilerle tanışıp kaynaşmak için bu kadar acele etmen hiç hayra alamet değil, Ceyhun.”

Rahat bir tavırla omuz silkerken gözlerini yoldan ayırmıyordu. “Yoo...”

“Var, var,” diye direttim. “Pişmiş kelle gibi sırtıyorsun!”

“Yani... Acele ediyorum demeyelim de, sıra bir an önce sana geçsin diye minik kuşumun yolunu açıyorum diyelim.”

Kazık yutmuş gibi dikleştim. Tehlike çanları çalıyordu. “O ne demek, Ceyhun?”

Bakışlarını yoldan ayırıp kısa bir an bana baktı, çapkınca göz kırptı.

“Beni de leylekler getirmedi, değil mi güzelim? Bugün ben sizinkilerle tanışırım, yarın sen bizimkilerle...”

“N-Ne? Yarın mı?” diye çığlık attım, Ceyhun irkilip direksiyonu sola kırınca az daha cenaze namazımızı kılıyorduk.

“Kızım, ne bağırıyorsun?” diye tersledi direksiyon hâkimiyetini yeniden kurarken.

“Yarın diyorsun!” diye haykırdım, arabanın içinde savrulmamak ve duyduklarım yüzünden bayılmamak için torpidoya tutunmuştum.

“Lafın gelişi,” diye mırıldandı. Sonra bu heyecanlı hâlim onu eğlendirmiş olacak ki bana yandan bir bakış atıp sırtıttı. “Ama istersen gerçeğe de dönüştürebiliriz. Eh, annenle baban gitmeden ailelerin tanışması en makul olanı. Bir daha ne zaman böyle güzel denk gelecekler? Yurt dışı işlerinden bahsetmiştim ya, bizimkiler dün döndüler.”

Yılların kalecisiydim ancak böyle gol yememiştim! Bütün savunma mekanizmalarım yıkılmıştı, şok olmuş bir hâlde Ceyhun’a bakakaldım.

“Aaa! Senin hayatın Avni ve Ufuk’tan ibaret değil miydi ya?” diye mırıldandım.

Maalesef, bundan kaçış yoktu. Ceyhun’un heyecanlı hâlinde beni rahat bırakmayacağı anlaşıyordu.

Gömleğimin yaka düğmesini açtım, temiz hava suratıma çarpsın diye cama biraz daha yaklaştım. Kıvrıkcık birkaç tutam yüzüme doğru uçunca sövüp yeniden içeri kaçtım. Bu sırada Ceyhun radyoya uzanıp keyifli bir şarkı açtı.

"Yok canım. Onlar sadece fragmandı. Esas bölüm, ailemle tanıştığında başlayacak."

Kulağıma bir ses ilişti. Evet, evet, uzaklardan gelen bu ses... Hiç yabancı değildi. Daha önce birkaç kez işitmiştim. Oldukça tanıdık.

İmam, selamı okuyordu. Helvamı güzel kavurun, dostlar.

"Kızım, madem boncuk gözlü oğlanı çağıracaktın, önceden haber etseydin ya! Akşam olmuş, yeni söylüyorsun."

Annem mutfaka koştururken peşinden ilerliyordum. "Anne, son anda gelişti. Yoksa söylemez miyim?"

"Söylemezsin!" diye homurdandı. "Aklın beş karış havadadır senin. Kesin unuttun."

Durup gözlerimi kısarak anneme baktım. Hem Ceyhun'un beni oyuna getirip kendini davet ettirdiğini itiraf etmek istemiyor hem de suçlunun ben olmadığımı söylemek istiyordum. İki arada bir derede kalmıştım.

"Aklım hiç de havada değil!" diye çemkirmekle yetindim.

Hürriyet Hanım durur mu? Sesimin azıcık yükseldiğini fark eder etmez gözleriyle ateş eder gibi bana baktı.

"Şu cazgırlığa bak! Kime çektin, bilmem ki? Benim gibi ağırbaşlı, oturaklı bir hanımefendiden çıkana bak!"

Daha ben araya girmeden lafını tamamladı.

"Soranda kabahat, tabii ki o muşmula suratlı halana çekmiş bu büyük tanımazlığın!"

"Kabak yine halamın başına patladı, vallahi helal olsun, anne," diye iç çektim. "Ben büyük bilmez falan değilim, gayet saygılıyım ayrıca."

Annem dolaptan bir tencere çıkardı. "Tabii, canım kızım, bilmez miyiz? Bir telefon uğruna annesini yalvartan, çok usturuplu, oturaklı bir kızsın, hayırlı evlatsın sen!"

"Ya dur, yetişemiyorum," diye inledim.

Annem, konu değiştirme hızında benden çok daha ileri bir seviyedeydi.

"Ne telefonu?" diye şaşkınca sordum.

Tencereyi gürültülü bir şekilde ocağa indirdi. "Hiç dinlemiyorsun ki beni! Dün yemekte telefonuma bir mesaj geldi dedim ya..."

Buzdolabından salçayı çıkarıp gürültülü bir şekilde kapağını kapatınca içim cız etti. O dolabın taksitleri bile bitmemişti!

Annemden korktuğum için çıtımı çıkaramadım. Sessizliğimden cesaret almış olmalı ki usulca bana döndü, salçayı yağda kavurmadan önce bana ölümcül bakışlarından birini attı.

“Bilgilerimi çalmışlar,” diye fısıldadı.

“N-Ne? Ne bilgisi?”

“Gizlilik sözleşmesi miymiş, neymiş! Bana zorla kabul ettirmeye çalıştılar!”

İkinci bir şok dalgası bedenimi istila etti. Şaşkınca, “Kim?” diye sordum.

Annem yağı kavurmaya başlarken homurdandı: “Vatsap mıdır, zapzap mıdır, ne haltsa işte! Kabul etmezseniz üçüncü kişiler okuyacak falan diyor hain!”

Derin bir nefes verdim. “Tamam yahu... Onu mu diyordun? Rahatladım.”

Beklemediğim bir anda tahta kaşığı üzerime savuracak gibi hışımla bana döndü. “Rahatlarsın tabii! Sonuçta senin bilgilerini çalmamışlar!”

“Ya anne, çalma falan yok, o her kullanıcıya giden bir metindi. Tamam, bekle, hemen hallediyorum,” diye açıklamaya çalıştım.

Bu sırada, masada açık kalmış paketteki krakerden atıştırıyordum.

“Aman istemez,” diye homurdanıp önüne döndü annem. Öfkeyle salçayı kavurmaya devam etti. “Kendim becerebilsem ağabeyinle sana sormazdım zaten! İnsanı illa yalvartacaksınız. Hayırsız evlatlar!”

“Şimdi de çubuk kraker yerken hayırsız evlat oldum. İyi, peki...” diye iç çektim.

Böylece yiyeceğim iki lokma da kursağımda kalmıştı. Krakeri bırakıp asık bir suratla koridorda ilerledim.

Hem Ceyhun’u habersiz davet ettiğim için yeterince hazırlık yapmadığımı düşündüğü hem de bütün dünyanın onun bilgilerini çalacağından emin olduğu için alev püskürten ejderhalara benzeyen annem, arkamdan bağırmaya devam etti: “O Hülya’nın oğlan, anasının bir dediğini ikiletmiyor! Ah, ah! Besle, büyüt, sonra bir şey isteyince somurta somurta yapsınlar! Nerede benim analık hakkım? Çileli başım!”

Dayanamayıp ona doğru haykırdım: “Anne, duyan da kafana silah dayadım sanacak! Meğer ben ne lanet bir evlatmışım!”

Üşenmedi, tencereyi, tavayı ve açık bıraktığı ocağı boş verip mutfaktan kafasını uzattı. Bana bakacağım derken boynu kopacaktı!

Son gördüğüm, suratıma çarpan uçan terlikti.

“Terbiyesiz! Gel, bir de öldür! Ettiği lafa bak!”

Terliğin acısıyla kızarmış suratımı tuttum. “Anne, neden bu kadar dram dolusun ya? Yeter!”

“Dram mı, korku filmi mi, birazdan gösteririm sana, halası kılıklı!”

“Tamam,” diye pes ettim. Artık yerimde tepinmiyordum.

“Telefonun nerede?” diye sordum.

Şahin bakışlarını yüzümden ayırmıyordu.

“Dudağını bükmeden sor!” diye azarladı. “Aynı babaannesi.”

Oflamamak için kendimi zor tutsam da dediğini yapıp şirince gülümsedim.

“Çok sevgili telefonunuzun yerini bahşeder misiniz, validem?”

“Bilmiyorum. Haydut kaçıyordu.”

“Yani artık telefonun yok,” diye mırıldandım.

Ayaklarımı sürükleyerek evde Haydut’u aramaya başladım. Yatak odamda, başköşede Haseki Sultan uyuyordu. Kendisini huzursuz etmemek adına kapıyı usulca kapattım, şimdi onunla uğraşamayacaktım.

“Zaten Ceyhun gittiğinden beri yemeden içmeden kesildi bu deli kedi,” diye homurdandım.

Onu düşünecek vaktim olmadığı için Haydut’u aramaya devam ettim. Babamla annemin kaldığı misafir odası boştu, salonda da kimsecikler yoktu. Annem, akşam misafir geleceğini duyar duymaz babamı markete şutlamıştı.

“Haydut!” diye seslendim.

Çıt çıkmıyordu. Bu beni daha büyük bir şüpheyi düşürdü. Bu kedi asla sessiz olmazdı ki...

“Haydut!”

Tuvalete giremeyeceğini bilsem de kontrol etme gereksinimi duydum. Yoktu. Kalan son yer banyoydu ancak içimden bir ses orayı açarsam göreceklelerinden korkabileceğimi söylüyordu.

“Buraya nasıl girecek ki?” diye mırıldandım.

Tam elimi uzattığım sırada kapalı olan banyo kapısı geriye doğru açıldı. Gözlerim irice açılırken kendi kendine açılan karanlık banyo kapısına doğru bakıyordum.

Dudaklarımdan korkunç bir çığlık kaçtı. "Ayy!"

Bağırmaımla birlikte karanlık banyonun kendisinden daha karanlık olan Haydut, kışında havai fişek patlatılmış gibi bacaklarıımın arasından kaçtı.

"Haydut!" diye korkuyla haykırdım. "İçeride kim var? Kapıyı biri açtı!"

Haydut ses vermiyor, saklandığı komodinin altından kafasını uzatmış, bana bakıyordu.

"Gel çabuk," dedim dehşetle.

Gelmeyince sinir krizi geçirecek gibi oldum. Bir yandan da göz ucuyla karanlık banyoya bakıyor, içeriye girersem beni cin çarpar mı diye kontrol ediyordum.

"Görünmeyen varlıklarla mı anlaştın şimdi de? Uğursuz kedi!" diye fısıldadım.

Sonra banyoya doğru temkinli bir adım attım. Peşinden bir adım daha. Ve bir tane daha...

"Bismillah."

Sağ ayakla içeri girdim. Herhâlde korkmaya oldukça müsait olduğumdan, karanlıkta aynadaki sıfatımı görünce bir anda irkildim.

"Şuna bak, saçlarıım nasıl da kabarmış! Cin çarpsa bu kadar havalandırmazmış zaten."

Dikkatli bir şekilde kapının arkasına baktım. Elbette hiçbir şey yoktu. Tam derin bir nefes vermiş, Haydut'un buradan nasıl çıktığını çözmeye odaklanmıştım ki korkunç bir şey oldu.

Kapı büyük bir gürültüyle şak diye kapandı.

Oracığa yığılıverdim. "Hiih!"

Başım küvete çarptı, anında zonklamaya başlarken ben var gücümle bağıryordum: "Anne!"

Annem mutfaktan bağırdı. "Serce?"

"Anne, koş! Yardım et!"

Korkudan kaskatı kesilmiştim. Ne yattığım yerden kalkabiliyor ne de hızlı nefes alış verişlerime mâni olabiliyordum. Tabiri caizse, altına sıçmıştım.

"Kız, ne oluyor? Deli gibi bağıırıyorsun!"

"Anne, kapıyı aç! Açsana şunu!"

Yattığım yerde ağlarcasına haykıryordum.

"Açılmıyor!" diye bağırdı annem.

Evet, beklediğim şey olmuştu! Hain yazar, kendi katakullileriyle, entrikalarıyla beni alt edemeyeceğini anladığı için işi şeytani güçlere devretmişti! Bu lanet yazardan her şey beklenirdi!

"Anne, kurtar beni," diye bağırdım. "Katil bu! Beni öldürecek!"

Annem kapıya yüklenmiş olacak ki tahta sarsıldı. "Kız, hırsız mı girdi yoksa? Kim öldürecek! Bırak kızımı, katil!"

"Anne!" diye boğazım yırtılırcasına bağırdım.

"Kızım!"

"Anne!"

Ağladım ağlayacaktım. Finali mutsuz bitirmeyeceğimizi, Ceyhun'un da benim de tuzaklarını yutmayacağımızı ve tongaya düşmeyeceğimizi anlayan lanet yazar, kalemini bu kez şeytani güçler için oynatıyordu.

Kitabı artık mürekkeple değil, kanımla yazacaktı.

"Anne, açsana şunu, öleceğim burada!" diye isyan ettim.

"Kız, bu kedi kuyruğunu mu sıkıştırdı acaba? Çekilmiyor kapıdan!"

"Anne, Haydut yüzünden mi açmıyorsun?" diye sordum öfkeyle. "Alsana kediyi kapının ağzından!"

"Kızım, kedi kapının ağzında değil ki!"

"Ya nerede?" diye bağırdım.

"Kapı kolunda! Kuyruğunu asmış, sallanıyor!"

İşte, o an her şey yerli yerine oturdu. Karanlık banyodan aniden fırlayan telaşlı Haydut ve ben içeri girer girmez arkamdan şak diye kapanan kapı...

"Olamaz! Haydut, kapıları açıp kapatmayı öğrenmiş!"

Neyse ki duyduklarım, beni korkunun esaretinden kurtarmıştı. Yığıldığım yerden çabucak kalktım, üstüme başıma çekidüzen verip kapıya yöneldim. Annemin Haydut'la kavga ettiğini duyuyordum.

"Oğlum, ablan çıksın, yine sallanırsın. Haydi, çekil kapının kolundan."

"Miyaav."

"Tamam, güzel oğuşum, çekil artık."

"Miyaav!"

“Eşeğin sıpası, çık dedim! Kız, içeride hapis kaldı!”

Annem, Haydut’u tartaklamış olacak ki kaçtuğunu işittim. Yalnızca birkaç saniye sonra kapı açıldı. Derin bir nefes vermiş, karanlık banyodan kendimi dışarı atmıştım.

Haydut, rengi atmış suratıma keyifle bakıyordu.

“Seninle sonra hesaplaşacağız. Annemin telefonu nerede?”

Haydut, kışını sallaya sallaya banyoya girdi. Sonra kirli sepetinin içine atlayıp bir süre çamaşırlarla boğuştu. Birkaç dakika sonra annemin telefonunu ağzına almış, yanıma dönüyordu.

“Oraya götürme bir daha,” diye homurdandım.

Cevap olarak bileğimi çizdi. Göz göze geldik. İç sesini duyabiliyordum.

“Ayağını denk al. Kendini bir şey zannedip bana emir verme, köle.”

“Haseki’yle takıla takıla iyice ona benzedin,” diye mırıldandım.

Sonra telefonu alıp doğruca salona ilerledim. Bu sırada büyük bir gürültü koptu, Haydut yine kapı koluna asılmış, bir o yana bir bu yana çarparak oyun oynuyordu.

“WhatsApp gizlilik sözleşmesi miydi bu ya?”

Kendimi koltuğa atıp uygulamaları kurcaladım. Anneme gelen birkaç güncellemeyi hallettim. Telefonun hafızasını dolduran birkaç gereksiz belgeyi sil-dim. Galerisine girip biraz temizlik yaptım.

“Aynı fotoğrafı niye üç kere çekiyor ki? Anlamıyorum.”

Annem güzel bir manzara yakalayınca taramalı tüfek gibi parmağını basılı tutup fotoğraf çekiyordu. Hâliyle buna ne telefon hafızası ne kalp ne böbrek ne de ciğer dayanıyordu.

“Haydut’u işerken bile çekmiş... Şuna bak.”

Annem, kedilerin ortalık yere değil de uslu uslu kumuna tuvaletini yaptığını her görüşünde bu manzaraya bayılıyordu.

“Haseki, Haydut’un kafasını ısıtırken de çekmiş.”

Fotoğrafları temizlerken duraksadım. “Bak, yine kavga etmişler ben yokken. Bir ara bunu da sorayım!”

Birkaç dakika sonra telefonla işim bitmişti. Tam o sırada, uzun süredir *stall* yapmadığımı hatırladım ve kendi telefonumu almaya oldukça üşendiğim için sahte hesabıma buradan giriş yaptım.

Hemen hemen hiçbir değişiklik yoktu, ana sayfamda ilgimi çeken bir şey de olmadı. Hızlı hızlı takip listesinde gezindim, merak ettiğim bir olay olmayınca parmağımı kaydırıp geçiyordum.

“Herkes hâlâ çok sıkıcı,” diye homurdandım.

İç çekip telefonu kapattım. Bu sırada annem, mutfaktan homurdanmaya devam ediyordu: “Kızım, sen en son kaç asır önce bulaşık yıkadın? Doğruyu söyle.”

Yanına gidip telefonunu uzatırken kaşlarımı çattım. “Ben değil, makine yıkıyor, anne.”

Annem bardağın birini gözüme soktu. “Şunun lekesine bak. Makine iyi yıkayamıyor demedim mi? Elinde yıkasan iki dakikada bitiverir zaten.”

“Ben yıkayacaksam neden makine var?”

“Misafir gelince kullanıver onu da.”

“Bunun hiçbir mantığı yok, anne.”

“Sen öyle san.”

Annemle laf dalaşına girilmeyeceğini bildiğimden susmayı tercih ettim. Zaten sonrası tam bir curcunaydı. Ceyhun geleceği için son derece gergin olan Hürriyet Hanım, benim için ayırdığı yaprak sarmalarını buzluktan çıkardı ve mikrodalgada ısıttı.

“Tek başına yersin diye sarmıştım ama boncuk gözlü oğlanı davet ettiysen artık onun nasibidir. Bu da sana ceza olsun.”

Gözlerimi devirdim. “Anne, beni boğ da kurtul.”

“Yemeği karıştır, dibi tutmasın,” diye komut verdi.

Elimde kepçe, yemeği karıştırırken kaybolan hayallerimi düşünüyordum. Oysa bugün neler umut ederek işten çıkmıştım...

“Ne düşünüyorsun kara kara?” diye laf attı annem.

Masaya gidecek bardakları ayarlıyordu.

“Muhteşem Yüzyıl, dördüncü sezon, yüz otuz sekizinci bölümü,” diye yanıtladım.

“Hâlâ mı o dizi? Süleyman’ın haremde bir sen eksiktin zaten! Başvurusu falan yok mu, o kadar emek verdin bu diziye, yavrucuğum. Seni de alsınlar.”

“Bir kere seti basmayı düşünmüştüm ama geç kalmıştım,” diye hüznle mırıldandım.

"Deseydin ya, ben sizi deli danalar gibi tam beş kere izledim diye!"

"Geçen gün sekiz oldu," diye düzelttim.

Annem umutsuz vakaymışım gibi gözlerini devirdi ve içi bardakla dolu olan tepsiyle mutfaktan ayrıldı. Sonrasında her şey çok hızlı gelişti.

Babam marketten aldığı yiyecekleri dolaba yerleştirdi, Haydut ve Haseki misafir geleceğini anlayınca bir süre inzivaya çekildi ve annem ikimize birden komutlar yağdırmaya devam etti. Nihayet bir buçuk saatin sonuna gelirken Ceyhun Çapkın evimize teşrif etti.

Yine takım elbise giymesi dışında bir problem yoktu.

Ailecek kapının önünde şaşkınca dikilmeye son verip kendimize geldik. Ceyhun'u içeri buyur ettim.

"Ceyhun!" diye fısıldadım kucağındaki çikolata kutusunu alırken. "Bu hâlin ne?"

Annemle babama gülümsedikten sonra kulağıma eğildi. "Ne varmış hâlimde?"

"Yeni atanmış damat gibisin!"

Ceketini, kravatını ve elime tutuşturduğu çikolatayı inceledim.

"Beni istemeye gelmiş olabilir misin? Sadece soruyorum."

"Ben seni her gün istiyorum, minik kuş." diye sırttı.

"Hoş geldin, oğlum."

Babam hafifçe öksürerek bayılmama engel oldu, ne konuştuğumuzu tam olarak duyamasa da bu fısıldaşmanın hayra alamet olmadığını suratımızdan anlıyordu.

"Hoş buldum, efendim. Nasılsınız?"

Ceyhun hemen babamın elini öptü. Ardından çabucak anneme geçti. Takım elbisesiyle onu izlerken dehşet içindeydim.

"İyiyiz, oğlum. Gel, içeri buyur."

Bizimkiler Ceyhun'u salona yönlendirince ben de peşlerine düştüm. Fazla ses çıkarmıyor, sanki Ceyhun evin çocuğuymuş da ben, yanlarında fazlalık mışım gibi uslu uslu ilerliyordum.

Annem, Ceyhun'u tekli koltuğa oturtunca hemen sordu: "Açsın, değil mi yavrum?"

Ceyhun nazikçe tebessüm etti. "Aslında gelmeden önce bir şeyler atıştırmıştım. Size zahmet vermeyeyim..."

Göz göze gelince başımı kuvvetli bir şekilde iki yana salladım. Az kalsın boyun fitiği olacaktım.

Boynum kütleyince annemle babam aniden bana baktı. Yutkundum.

"Ay boynum tutulmuş da... Biraz acıdı."

Ne yaptığımı anlayan Ceyhun, aniden salonda bağırdı: "Çok açım! Aman Allah'ım, karnım gurulduyor!"

Bu kez şaşırarak Ceyhun'a döndüler. Ne olduğuna anlam veremiyorlardı ancak duydukları, annemin keyfini yerine getirmişti.

"Vallahi tokum diyeceksin diye korktum, oğlum. O kadar şey hazırlamıştım, gücenirdim."

"Olur mu, efendim? Sizin elinizden yemek yemek bir şeref!"

Dişlerimin arasından sessizce konuştum: "Abartma."

Annem mutfığa ilerlerken Ceyhun, masumca bana bakıyordu. Koltukta yana doğru kayıp ona yaklaştım, kolunu çabucak çimdikledim.

"Acıdı," diye mırıldanınca hemen kulağına eğildim.

"Aşırı tepki verip abartma, Ceyhun!"

"Kızım, bilerek mi yapıyorum? Heyecan basıyor!"

Babam aniden ayaklandı. "Hanım masayı kurana kadar bir tuvalete gidip geleyim."

Sanki az önce Ceyhun'a değil, duvara konuşmuşum gibi hissettim. Çünkü beni korkutacak bir hızla ayağa fırladı.

"Eşlik etmemi ister misiniz, babacığım?"

Babamla aynı anda Ceyhun'a bakakaldık. Önce hafifçe kızardı, sonra toparlamaya çalıştı.

"Yani bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin diye..."

Babam sıkıntılı bir nefes verdi.

"Yok, oğlum. Affedersin, ufak su döküp çıkacağım. Yardıma lüzum yok."

Babam salondan sakince ayrılırken ben, Ceyhun'u kalktığı koltuğa fırlatmıştım.

"Ya sen beni götünle mi dinliyorsun? Söylesene be adam! Babamla tuvalete gitmek ne demek?"

Ceyhun'u boğmaya kalktığım için nefes alamıyordu, çırpındı. "Dur! Se-Serce..."

“Haydi, geçen gün tanışma yemeğiymi, heyecanlıydı dedik! Peki ya şimdi? Ben sana sakın ol, abartma demiyor muyum? Sen, şu güzelim imajı zedelemek mi istiyorsun? Söyle.”

Annem hiç beklemediğim bir anda elinde tencereyle salona dalınca beni, Ceyhun’u boğarken yakaladı.

“Hihih! Kız, oğlanı kıstırmış! Serce! Allah seni taş etmesin, çekil kız! Çabuk kaç oğlandan!”

“Anne, dur bir sarsayım, bırakacağım. Kendine gelsin, ne olur...”

Annem, kollarıma yapışıp beni Ceyhun’dan ayırdı. Kerpetenle söktü de diyebiliriz.

“Aaa!” diye bağırdı. “Bulmuş gül gibi oğlanı, boğuyor.”

Elindeki çorba kepçesiyle koltuğa yığılan Ceyhun’u işaret etti.

“Kızım, bu çocuk ölürse seni kim alacak? Evde kalırsın! Ben bu yaştan sonra seni zapt etmekle uğraşamam, Serce Hanım. Kusura bakma.”

Daha ben cevap veremeden Ceyhun’u yattığı yerden kaldırdı, onu güzelce yemek masasına oturttu, hemen bir bardak su verdi.

“Sen koru kendini bu kızdan, oğlum. Al, su iyi gelir.”

Ceyhun, annemin güvenli kollarına sarılmıştı, çabucak suyunu içti. Zaten az sonra babam da gelince çıtımızı çıkaramadan yemek masasına geçmek zorunda kaldık.

Biraz sarsmak iyi gelmiş olacak ki Ceyhun bir daha pot kırmadı. Gözüm üzerinde olduğu için her hareketini iki kez düşünerek gerçekleştiriyordu.

“İşler güçler ne âlemde, oğlum? Bir karara vardın mı?”

Ben tam dananın kuyruğunun koptuğu yere yaklaştık derken beklemediğim bir şey oldu ve Ceyhun sohbeti iş hayatına, yapmayı düşündüğü faaliyetlere getirmeyi başardı. Belli ki buraya gelmeden bunu da düşünmüştü. Babamın istediği cevapları veriyor, denemeyi planladığı işlerden söz ediyordu. Masada kontrolsüz bir durum kalmadığını anlayınca tatlıları getirmek için ayaklandım.

Yaklaşık yarım saat sonra bütün tehlikeler bertaraf edilmiş, ailecek samimi bir ortamda çayımızı yudumluyorduk. Her şeyin yolunda olduğunu görmek içime su serpmişti.

Ağız tadıyla çayımı höpürdettim.

“Oğlum, peki şuraya basınca ne oluyor?”

"Hürriyet anneciğim, orası insanların son yirmi dört saat içindeki paylaşımlarını gösteriyor."

"Ama bir gün bakıyorum gidiyor, bir gün bakıyorum geliyor! O nasıl olacak?"

Ceyhun, annemin telefonuna bakarken biraz düşündü. "Bu konu şöyle oluyor anneciğim, bu paylaşımlar yirmi dört saat içinde siliniyor. Ama şu kısma tıklarsanız kalıcı olanları görebilirsiniz."

Annem anlamış gibi başını salladı. "Hülya'nın gelinini niye göremiyorum, oğlum? Bak, şuradaki."

"Bu kişinin hesabı gizli," diye açıkladı Ceyhun.

"Bak sen şu haspama! Benden mi saklanıyor?"

"Yok, anne," diye araya girdim. "Herkes gizli."

Annem şüpheyle gözlerini kıstı. "Bu kız, bir işler karıştırıyor."

"Of, nereden biliyorsun, anne?" diye homurdandım. "Ne alakası var?"

Annem heyecanla atıldı: "Dur sen, dur! Ben Hülya'ya bir çıtlatayım."

"Anne, kız hesabını açtığı anda profilinde gezmedin, değil mi? Senin baktığını anlıyor çünkü."

Annem büyük bir çığlık atınca Ceyhun geriye kaçtı.

"Ne? Kızım, yani o beni görüyor muymuş?"

Oflarken başımı sallıyordum. "Anne, kaç kere dedim, herkese bakma, görebiliyorlar diye. Senin bir *fake* hesaba ihtiyacın var, belli oldu."

Babam sohbetten sıkılıp bardağını uzatınca tepsiyi alıp herkesin bardağını topladım. Bu sırada Ceyhun, bakışlarını ekrana dikmiş, dikkatle annemin telefonunu inceliyordu.

"Sana da dolduruyorum," desem de beni pek duymadı.

Onun da bardağını alıp mutfağın yolunu tuttum. Ocaktaki çayın altını kısıtım, demliği alıp bardakları doldurdum. Çaydanlığı yerine bırakmış, tepsiyle salona yönelecekken Ceyhun pat diye içeri dalıverdi.

"Minik kuş!"

Tepsiyi tezgâha bıraktım. Yüzünde gergin, telaşlı bir ifade belirmişti. "Ne oldu?" diye sorarken kaşlarım çatılmıştı.

"Minik kuş, ben çok kötü bir şey gördüm," diye fısıldadı Ceyhun.

Artık ben de telaşlıydım. "Bir şey mi oldu Ceyhun? Ne gördün, söylesene! Korkutma beni."

Ceyhun salonun kapısını yokladı. "Annen," diye fısıldadı.

Devam etmesi için gözlerine baktım. O tatlı, maviyle yeşilin buluştuğu boncuk gözleri korkuyla açılmıştı.

"Annenin telefonu..."

"Taksit taksit söylemesene," diye çıkıştım.

Ceyhun yutkundu.

"Annenin telefonunda bir hesap var. İsmi... İsmi, *bir bakıp çıkacağım*. Beni işleten sahte hesap anneninmiş, Serce!"

14: Hayati Değişiklikler ve Aşk

Al işte, yine içinden boku yedik diye geçirdiğini ikimiz de biliyoruz. Şimdi sana bir ton masal okur, bu işin içinden de nasıl sıyrılmam gerektiğini anlatırdım ancak bu lanet olay örgüsünün önce çorap söküşü gibi sökölüp sonra tekrar bir şekilde birbirine dolanıp, en sonunda da kabak gibi başıma patlamasından hayli sıkıldım! Tamam, kitap karakteriyiz diye de bu kadarı yapılmaz ki canım! Benim de bir potansiyelim var. Her şeyle baş edebiliyorum diye dünyanın bütün yükünü omuzlarıma yüklemeselerdi keşke... Sağlık olsun be, benim canım okurum. Hepsi, sen bir sayfa daha oku, okurken daha çok merak et diye. Ben senin için bu çileyi çekmeye de razıyım! Haydi bakalım, bu sefer sağ ayakla geçmene gerek yok. Ne de olsa bölümün sonu her türlü aynı yere varıyor. Benim burnum beladan kurtulmaz.

Bir insan hayatı boyunca kaç kez yerin dibine girebilirdi, bilmiyordum ancak benim bu faaliyetin sınırlarını zorlamak için yaratıldığım su götürmez bir gerçektir.

Ceyhun Çapkın, tüm masumiyeti ile gözlerini kırıştırıyor, bense pancar kırmızısından mor lahanaya dönüyordum.

Keşke yerin yedi kat dibine gömölüp bir süre, en azından birtakım felaketler benden uzaklaşana dek ortalarından kaybolma şansım olsaydı.

“Ceyhun,” diye şaşkınca mırıldandım.

“Serçe,” diye yanıtladı. Yüzü korku dolu, sesi endişeliydi.

Bu çocuğun şeytanlıklarım karşısındaki masumiyeti beni derinden yaralıyordu.

“Serçe, cevap versene!” diye diretti, bir yandan da gergince salon kapısını gözetliyor, annemin ona musallat olup olmayacağını kontrol ediyordu.

“Ceyhun, açıklayabilirim,” dedim kendime gelir gelmez. “Kafan çok karıştı, biliyorum ama o hesap annemin değil!”

Ceyhun, kalp krizi geçirecek gibi bembeyaz kesildi. Telaşla fısıldadı: “Yoksa babanın mı?”

"Hayır!" dedim çabucak. "Babamı karıştırmal!"

"Ben değil," dedi safça başını iki yana sallarken. "Onlar beni karıştırmış, minik kuş. Bunca zaman ayakta uyumuşum!"

Hâlâ uyuması dışında bir problem yoktu.

"Ya Ceyhun, bu mesele o kadar uzun ki..." diye iç çektim sıkıntıyla alınımı kaşıırken. Bir yandan da en kestirme yolu düşünüyordum.

"Hayır, şu an sıvayamıyorum, sebebi de şu; sana yalan söylemeyeceğime söz verdim."

Ceyhun masumca bana bakmaya devam ediyordu.

"Of ya!" diye patladım. "Keşke yarın söz verseydim! Allah beni kahretsin!"

Nihayet, Ceyhun da daha fazla dayanamadı ve benim gibi ani bir öfke patlaması yaşadı.

"Serce! Farkında değil misin? Annen, içeride sahte hesabıyla izimi sürüyor lan!"

Sesini alçaltıp bana bir adım yaklaştı. "Kızım, sen durumu algılıyor musun? Bu hiç normal değil!"

Sıkıntıyla ellerini saçlarının arasından geçirirken ofluyordu, bembeyaz kesilmişti.

"İsmi de *bir bakıp çıkacağım* yapmış," diye fısıldadı dehşetle. "Ben nasıl bir çetenin eline düşürüm ulan?"

"Dur, tamam!" dedim çabucak. "Hemen anlatacağım, tamam mı? Bana biraz zaman ver. Olaylar görüldüğü kadar garip değil, Ceyhun."

Görüldüğünden daha garip.

Saçlarındaki ellerini yüzüne yapıştırarak aşağı kaydırıp; şimdi suratı sarkmış, ağzı beş karış açık kalmıştı. Çocuk, gözlerimin önünde on yıl yaşlanmıştı.

"Görünmeyen kısmı da mı var?" diye fısıldadı. Manyafa bağladı desek yanlış bir tanım olmazdı.

"Ceyhun, o hesap annemin değil!" diye sözünü kestim telaşla.

Yutkundum, tüm cesaretimi topladım. Dudaklarım, doğruların telaffuzuna yeltenerek aralandı, derin bir nefes verdim.

Çok utanç vericiydi. Lanet olsun, çok da laf mı, hayatımdaki en utanç verici şeylerden biriydi! Ama yapmak zorundaydım.

Dürüstlük yemini böyle bir şeydi, dostlarım.

Elbette ki iç sesim, bütün huysuzluğuyla beni yalnız bırakmadı, zihnimde tek bir cümle vardı: *Naneleri yerken bana mı sordun?*

Titrek bir nefes verdim. "O hesabı açan kişi annem değil. Evet, onun telefonunda çünkü oradan giriş yapan-"

"Kızım, bir çayı iki kişi mi dolduruyorsunuz? Allah Allah!"

Babam çayı tazelenmediğinde büründüğü o gergin tavriyla salondan bağırdığında elimde tuttuğum tepsi titredi. Hâliyle birkaç damla çay, tabağa döküldü.

"Geliyorum, baba!" diye bağırdım.

Ceyhun sıkıntıyla bana bakıyordu, korku doluydu.

"Ben salona girmem," dedi.

"Ceyhun, saçmalama! Geç çabuk," diye direttim telaşla. "Annemin seni sahte hesaptan işletebileceğine inanmıyorsun, değil mi?"

"Ama o senin annen!" diye çıkıştı. Bu açıklama yeterince makul sayılabilirdi ancak şimdi sırası değildi.

Sonra hızla ekledi: "Üstelik hesabı gözlerimle gördüm diyorum."

Dişlerimi sıktım. "Oğlum, sen kafanda kurmuşsun!"

Ceyhun tam hararetle cevap verecekken babam salondan tekrar bağırdı: "Tamam getirme, içmiyorum evladım!"

Annem babama öfkeyle çıkıştı. "Zıkkım iç, bey! Bırakmıyorsun ki iki dakika rahat konuşsunlar!"

Babamın aksi sesi duyuldu: "Hanım!"

"Bak hele benim adam, görmedin mi, oğlan dibinde havai fişek patlatmışız gibi nasıl içeri kaçtı? Derdi var demek ki! Elleşme de halletsinler!"

Ceyhun'u hızla dürttüm. "Bak, babam çok huylanır böyle şeylerden. Birazdan kalkarız, ben sana yolda anlatırım, tamam mı?"

"Neyi anlatacaksın?" dedi ağlarcasına. "Annenin hayatımı nasıl kaydırıldığını mı?"

Sustu. Derin bir düşünceye daldı, aklından ne geçtiğini bilmiyordum ancak güzel gözleri hiç de hayra alamet olmayan bir parıltıyla kamaşıyordu.

Yeniden fısıldadı: "Bana balığıyla konuştuğunu bile anlatmıştı..."

"Ne?" dedim şaşkınca.

Ceyhun elleriyle ağzını kapattı, bıraksam kendini şuracıkta nefessiz bırakacak ve boğulacaktı.

“Annen bana balığıyla nasıl konuştuğunu bile anlattı, Serce. Çok yalnız olduğunu, benimle konuşmak istediğini...”

İşler giderek raydan çıkıyordu. Bir yerden yakalamazsam bir daha tutamayacaktım.

“Ceyhun bana izin ver, hemen açıklıyorum.”

Tam o sırada annem, babama söylene söylene mutfığa dalıverdi.

“Ben götüreyim şu herifin çayını! Ver kızım, ver.”

Her şeyden habersiz olan, hikâyenin en az Ceyhun kadar masumu olan zavallı annem, tepsiyi ellerimden aldı. Babamın bardağına yeniden çay doldurdu, iki de şeker attı.

Sonra tebessüm ederek Ceyhun’a döndü. “Bu oğlan yine boncuk boncuk terlemiş.”

Ceyhun ağzını açtı, çığlık atmak üzere bile olabilirdi. Gözlerinde tek bir anlam vardı. “*Yaklaşma bana, katil,*” diye bağııyordu. Tabii, içinden...

Ayağına sertçe bastım, hemen kendine geldi ve çenesini kapattı. Bu sırada annem tepsiyi almış, usul usul salona gidiyordu.

“Şu babanı da ağabeyinin tabancasıyla indireceğim bir gün kızım, demedi deme!” diye homurdandı.

Ceyhun’un nutku tutuldu.

“Şaka!” dedim hızla. Gülümsemeye çalıştım. “Şaka yapıyor!”

Annem salona girmeden önce bana ters bir bakış attı.

“Ne şakası kız? Geçen gün o edepsiz oğlanı apartmanın kömürlüğüne sıkıştırıp tabancayı dayamadım mı? Kimse benim tepemin tasını attırmasın bak!”

İnsanların hayatı nasıl akıyordu, bilmiyordum ancak benimki, aksiliklerin hepsinin halay çekerek bana doğru uçması olarak tanımlanabilirdi. Çünkü hiç olmayacak bir şey oldu ve babam da anneme bağırdı:

“Yine kimi öldürüyorsun, katil kadın?”

Ceyhun kollarıma yapıştı, beni birkaç kez sarstı, tepeden topladığım topuzum çözülüyordu. Saçlarım suratımı kapatırken vücudum sarsılıyordu.

Ceyhun, duyulamayacak bir sesle bağırdı: “Annene katil dedi!”

"Ceyhun yeter ya!" diye çıktım. "Kolum acıdı vallahi! Bir dur, kendine gel! Lütfen."

Sözlerimle durdu. Derin nefesler alıp verdi. Çok gergindi, tırnağını kemirmeye başladı. Ona çabucak su doldurdum. Beklemedi, parmaklarımın arasındaki bardağı kaptığı gibi kafasına dikti. Biraz sonra daha iyiydi, kendine gelmişti.

"Şu salona iki dakika gir, babam daha fazla huylanmasın. Sonra kalkalım, sana her şeyi başından anlatayım. Tamam mı? Söz veriyorum, korkulacak bir şey yok."

Ceyhun gözlerime baktı. İç çektim.

"Yani benim dışımda..."

Usluca başını salladı. Sonra onu yönlendirmeme izin verdi, her ne kadar adımları sürüklenerek gitse de omuzlarından tutup salona doğru ittirdim. Babamın huysuz bakışları, annemin ona karşı aksi tavrı ve gergin bir salon ortamı bizi bekliyordu.

"Hele şükür gelebildiniz."

Babam, imalı bir cümleyle yalnız bırakılmaktan hoşlanmadığını belli edencesine bizi süzüyordu. Bu sırada ben de Ceyhun'u koltuğa götürüyordum. Şok içindeydi. Ne yaşandığını anlayamıyordu.

Zamanında ona kurduğum bütün saçma cümleleri ve sahte hesap vakalarını annemle bağdaştırıyordu. Zihninde nasıl bir kıyamet, ne büyük bir cümbüş vardı, tahmin edemiyordum.

"Oğlum, sen iyi misin?"

Annem Ceyhun'a seslenince zaten güç bela ayakta tuttuğum çocuk, irkilererek geriye sıçradı. Nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde ayağı halıya takılıverdi.

Pat diye yere kapaklandı.

"Düştü!" diye haykırdım. "Ceyhun! Ceyhun, iyi misin?"

Annemle babam telaşla ellerindeki çay bardaklarını bırakıp Ceyhun'a koştular. Tabii Ceyhun, hiç kısırtısız yattığı için bizimkiler birden telaşlanıverdi.

"Ay Serce, bu çocuk hareket etmiyor!"

"Anne ediyor, ediyor! Merak etme," dedim telaşla.

Ceyhun'u tokatlıyordum. Üzerine eğildiğim an fısıldadı: "Beni götür şuradan. Yalvarırım."

Bir anda başımı kaldırıp haykırdım. "Ceyhun, senin klostrofobin mi var yoksa? Çok kapalı kaldın. Gel, biz bir dışarı çıkalım."

Babama baktım. "Çocuk fenalaştı. En iyisi hava alsın."

Annem cama yöneldi. "Pencereyi açsak iyi gelir."

Ceyhun yattığı yerden ağılcasına seslendi. "Aç-Ama...."

Babamın, sorarcasına anneme bakıp tek kaşını kaldırdığını gördüm.

"Açma demek istedi, babacığım. Siz üşümeyin diye. Bu nasıl insaf! bir çocuk böyle... Görüyorsunuz!"

Hep birlikte tutup Ceyhun'u kaldırdık. Annem ona dokundukça ateşe değmiş gibi irkiliyor, geriye sıçırıyordu.

"Kızım, bu çocuk tikli mi?" diye sordu annem.

"Yoo," dedim. "Huylanmıştır sadece."

Koltukta birkaç dakika kendine gelmesini beklediğimiz Ceyhun, yeniden ayağa kalkabilecek vaziyete geldiğinde derin bir nefes veriyordum.

Babam kulağıma fısıldadı: "Bu oğlan aniden niye böyle oldu?"

"Çok heyecanlı, babacığım. Hep size saygısından..."

Durumu kurtarmaya çalışsam da yavaştan boka batıyorduk, hissediyordum.

"Evladım. Bu oğlan her seferinde sanki bizimle evlenecekmiş gibi heyecanlı."

"Ama aşk bu değil midir?" diye atıldım. Babam zeki adamdı ancak ben de onun kızıydım. Durumdan daha çok kılınmadan toparlamalıydım.

"Sevdiğin insanın ailesi ile de evlenmek... Ne kadar ciddi düşüncelere sahip, görüyor musun, baba? Bu devirde bu çocuktan kalmadı."

Babam sıkıntılı bir nefes verdi. "Kalmamış, belli. İlk kez böylesini görüyorum."

"Ne şanslıyız!" diye haykırdım.

Annemle babam boş boş suratıma baktılar.

"Kızım, zevzeklik etme de oğlanı götür," diye tersledi annem. "Zavallı, nasıl da ürkmüş..."

Sonra aniden aklına bir şey gelmiş gibi beni kenara çekti, kolumu çimdikledi.

"Kız, yoksa sen bu oğlana mutfakta bir daha mı saldırdın? Doğru söyle."

"Va-Vallahi saldırmadım," dedim kekeleyerek.

“Beş dakika öncesine kadar bir şeyciği yoktu. Sen kesin boğdun bu oğlanı.”

“Anne, yemin ederim ki dokunmadım!” diye fısıldadım. “Niye inanmıyorsun ya?”

“Dolandırıcısın da ondan. Bak, bu oğlan seninle aklını yitirir, ceremesini biz çekeriz.” Annem, koltukta kendine gelmeye çalışan Ceyhun’a göz ucuyla baktı.

“Ailesi bizi dava eder,” diye fısıldadı. “Karartma sen bu çocuğun hayatını. Yol yakınken vazgeç.”

“Alacağın olsun!” dedim sitemle. “Sanki zorla yanımda tutuyorum.”

Annemle önce birbirimize, sonra da şekli kaymış Ceyhun’a baktık. Sahiden de hiç kendi isteğiyle burada bulunuyor gibi durmuyordu.

Annem derin bir iç çekip portmantodan Ceyhun’un ceketini getirdi. Usulca omuzlarına bıraktı.

“Al çocuğum, üşüme. Güzelce havanı al.”

Tabii, kadıncağz farkında değildi; onunla konuştukça Ceyhun, bayılmakla ayılmak arasında gidip geliyordu.

Ceyhun, annemin simasında balıkla konuşan o deli kadını görüyordu.

“Biz çıkalım o zaman!” diye telaşla araya girip Ceyhun’un koluna asıldım. Sürükleyerek önce kapıya, ardından merdivene götürdüm.

Çocukcağz bizimkilere doğru düzgün veda bile edemedi kendimizi apartmanın dışına atıverdik. Akşam saatlerinin beraberinde getirdiği serin hava bedenimizi okşamaya, bizi tatlı bir üşümenin etkisi altına almaya başladı. Kaldırımı çıktığımızda Ceyhun ceketine iyice sarıldı.

Ne de masum yürüyordu...

Birkaç dakika hiç konuşmadan ilerledik. Koluna girdiğim Ceyhun’u apartmanın otoparkına kadar güç bela ilerlettim. Cebinden anahtarı çıkarıp arabayı açtım; onu sürücü koltuğuna, kendimi de ön koltuğa bıraktım.

Kontağı çalıştırdım. Arabayı anında tatlı bir sıcaklık doldurmaya başlarken Ceyhun’un kafası dertli dertli öne doğru eğildi, pat diye direksiyonun üzerine düşüverdi.

Uzun bir korna çalınca çabucak alnını kaldırdım. “Ceyhun, dur.”

Bu defa kafasını geriye attı ve koltuğun başına yasladı. Gözlerini kapatmıştı.

“Bunun tek bir açıklaması var, Serce.”

Bana minik kuş demediği her an daha da geriliyordum.

“Ne diyorsun?” diye korkuyla sordum.

Başını yavaşça kaldırdı. Karanlık otoparkta, içinde olduğumuz arabanın farlarından başka ışık yoktu, Ceyhun’un gözlerine belli belirsiz sarı renk vuruyordu.

Son derece ciddi bir ifadeyle gözlerime baktı.

“Annen, Milli İstihbarat Servisi için çalışıyor. O bir ajan.”

“Ben de bir şey diyeceksin sandım!” diye ofladım. “Onu mu düşünüyorsun iki saattir?”

“Anlamıyor musun?” diye sesini yükseltti. “Daha seninle aramızda bir şey bile yoktu! O zamandan beri beni biliyormuş, sosyal medyadan takip etmiş. Bu ne demek? Serce, sen olayları algılayamıyor musun?”

“Ne olayı Ceyhun ya? Dur bir anlatayım!” diye araya giremeden Ceyhun sözümü kesti: “Annen, benimle senden önce tanışmış!”

“Babamla da kardeşim zaten!” diye gayriihtiyari bağırdım.

Garip cümlem karşısında Ceyhun nihayet afalladı ve sustu. Fırsattan istifade ederek makineli tüfek gibi saydırmaya başladım: “Sen ve evren iki dakika müsaade ederseniz kendimi açıklayacağım. Ama olur mu? Şimdi de kesin depresyon olur! Otopark çöker! Türkiye’de aktif volkan olmamasına rağmen bize lav alevleri sıçrar! Bende ki şansın içine tüküreyim!”

Ceyhun sakinleşmeye çalışıyordu. *Tamam*, dercesine sessizce başıyla onayladı. Derin bir nefes verip konuşma için kendimi hazırladım. Kelimeler, zihnimde çoktan yerini almıştı.

“Bak, her şeyin çok saçma olduğunu kabul ediyorum. Tamam mı? Öncelikle bunu bil. Çünkü burada her zamanki gibi kendimi savunabileceğim bir tezim yok. Tamamen merakımın kurbanı oldum. Dürüstlük sözü verdiğim için en başından anlatmak zorundayım.”

Ceyhun neredeyse yalvarıyordu. “Anlat artık, kaos kadın!”

“O hesap benim,” dedim bir çırpıda. Hızlı ve acısız olması daha iyiydi.

Ceyhun donakaldı. Sustuk, arabanın az duyulan motor uğultusu dışında ortam sessizleşti, ne otoparkta ne de sokakta ses vardı. Nefes almayı bile kestim. Bir süre karşımdaki adamın tepkisini bekledim.

“N-Ne?” dedi.

“Evet, benim,” dedim titrek bir nefes daha verirken. “Benim bu ahmak kafam, seni o kadar çok merak etti ki gidip o kadar kullanıcının arasından seni buldum!”

“Nasıl ya?” dedi Ceyhun panikle. İrkildi, benden kaçmak istedi ancak beceremedi, en fazla sürücü koltuğunun dibindeki kapıya kadar kaçabildi, sonra da oraya yaslandı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Nasıl olabilir bu? Kızım, sen sosyal medya kullanamıyordun ki... Sahte hesap nedir, bilmiyordun. Hatta hatırlıyorum... Evet, hatırlıyorum! Başkasının hesabı benim sahte hesabım mı oluyor diye sormuştun. Serce, kaçırma gözlerini, sormuştun ya hani?”

Sustu. Düşünceler zihnine akın ediyor, bir yapbozun parçaları misali yeni yeni tamamlanıyordu.

“Sonra... Sonra ben doğrusunu sana anlattım. Sen de...”

Sustuğu ilk an itiraf etmek zorunda kaldım. “İşte, ben o zamanlar daha sana dürüstlük sözü vermemiştim, Ceyhun.”

Ceyhun seslice yutkundu. Bu sırada bakışlarımı ellerime indirmiş, konuşmanın utancıyla baş ediyor, yerin dibine girmemeye çalışıyordum.

“İmkânsız,” diye fısıldadı. “Buna inanmamı bekleme.”

Şaşkınca Ceyhun’a baktım. “O ne demek ya?”

“Ben buna inanmam,” diye inkâr etti Ceyhun. “Sadece sesimi duyarak ya da telefonla konuşarak milyonlarca kişi arasından gidip beni bulamazsın, Serce. Şu an ağır saçmalıyorsun!”

Öfkeleniyordum. “Ya senin kafanda tahta mı eksik? Annem yaptıysa ben de yaparım herhâlde!”

Ceyhun yeniden şoka girdi. “Annen de mi yaptı?”

“Hayır,” diye reddettilim. “Ona inanıyorsun ama bana gelince imkânsız diyorsun, kastettiğim şey-”

“Birlikte yaptınız!” diye bağırdı. Kafasında bir ampul yanmış gibi elini şıktı, gaza gelmişti.

Ey ahali, Ceyhun büyük oyunu çözmüştü.

“Doğru! Bu, asla tek başına yapılacak bir şey değil!”

Sarf ettiği her cümleyle daha da dehşete düşüyordu.

“Ceyhun, neden yapamayayım ya?” diye direttim. “Annemin ajan olduğunu savunup benim seni bulamayacağımı düşünüyorsun şu an. Her şey o kadar saçma ki...”

“Lan, ben nasıl bir tuzağın içindeyim?” diye fısıldadı. Hayatı sorgulama evresine geçmişti.

"Hop!" diye bağırdım. Çaresizce etrafı inceleyen Ceyhun, yüksek sesimle irkilerek gözlerime baktı. "Orada dur!"

Çıtını çıkarmadı. İşaret parmağımı kaldırıp ona doğru salladım. "Her şeyi yaptım. Evet, hem de aklına gelebilecek her türlü hinliği! Her türlü yalanı, dolanı, hainliği! Ama..."

Koltukta ileri kaydım, Ceyhun'a yaklaştım. Göz bebeklerinin içine baktım.

"Bana olan duygularına asla müdahale etmedim," diye fısıldadım. "Seni tuzağa falan düşürmedim. Orada duracaksın, Ceyhun Efendi. Bunu kabul etmem."

"Ö-Öyle söylemedim," diye kekeleydi.

"Söyleyecektin," diye araya girdim. "Sabahın yedisinde uyanmanı da, her gün aramanı da, bana güzel şeyler söylemeni de ben istemedim. Şimdi birkaç şeytanlığımı yakaladın diye mağdura yatamazsın. Beni tavlayan sendin!"

Gözlerimi dramatik bir tavırla kaçırdım. "Bu aşkın mağduru benim, Ceyhun."

"Birkaç şeytanlık mı yapmışsın? Serce, sen cehennemdeki baş meleksin!" diye haykırdı.

Hakkını yiyemezdim, dürüstü.

"Yanmasaydın sen de o zaman! Ben mi dedim gel, bana yürü diye?"

"Ateşle oynamışsınız, bilemedik!" diye çıkıştı. Bir eliyle sertçe direksiyona yapışmıştı.

Gözlerimi kıstım. "Pişman gibisin."

"Yok," diye mırıldandı bana doğru yaklaşırken. Aramızda tek nefeslik mesafe bıraktı, gözlerimin ta içine baktı. "Bu ilişkinin bu kadar ateşli olacağını bilseydim üzerime benzin dökerdim."

"Haydi ya," diye fısıldadım. "Cesurmuşsun desene."

Biraz daha yaklaştı. "Daha çok yanardık, keyifli olurdu."

Bakışları gözlerimden aşağı süzüldü, yavaşça dudaklarıma kaydı. Böyle korkunç bir anda bile nasıl beni öpmeyi düşünebildiğini anlayamıyordum. Bu çocuk her ortamı çapkınlığa çekebilme, kendi lehine çevirebilme potansiyeline sahipti ve bununla baş edemiyordum.

Karşı konulamaz çekim alanından çıkıp geriye kaçtım. Öfkeden, heyecandan ve yalanlarımın bir bir ortaya çıkmasının verdiği gerginlikten bayılacaktım. Hızlı nefesler alıp veriyordum.

"Anlat," diye mırıldandı Ceyhun. Bakışlarına yerleşen koyu renk hâlâ oradaydı.

Ve evet, sahiden de bu kadar ileri gidebileceğimi artık kabullenmişti. Onu kendi çabamla bulduğumu anlamıştı.

"Neyi anlatayım ki?" diye omuz silktim. Bir yandan da yaptığım çok normal bir şeymiş havası vermeye çalışıyor, yüzüne bile bakmadan camdan dışarıyı, otoparkın duvarlarını inceliyordum.

"Adın Ceyhun'du işte. Kuralları ihlal edip soyadını da görüşmelerimizden araklamış olabilirim. Sesinin tonundan az çok yaşın çıkıyordu. Esprilerin, hayata bakışın da cabası. Nasıl bir tipi aradığım belliydi yani. Yalova'da olduğunu, aynı şehirde bulunduğumuzu ilk söyleyen sendin. Bütün bunları birleştirdince seni bulmak zor olmadı."

"Yeterli değil," diye başını iki yana salladı.

Usluca sola dönüp ona baktım. "Ben bir psikopatım."

Bu kez başını aşağı yukarı salladı. "Yeterli."

"Böyle yani. Ayrıca risk almamın katkısı da büyüktü. Ama ne yapalım, biz bu yola baş koyduk, Ceyhun. Seni bulmadan içim rahat etmeyecekti. Tabii, sonra bulduğum şeyler beni çok da mutlu etmedi, orası ayrı..."

Kaşlarını çattı. Ona kayan bakışlarım karardı, burun deliklerim irice açıldı. Öfkeyle solumamak için zor durdum.

"Pembe kalp," diye fısıldadım dişlerimin arasından. "Ve o arf."

"Arf mi? Arf ne?"

"Pembe kalbin yanındaki o arf. Alfabemden silmek isteyeceğim kadar öfkelenmişim, Ceyun Efendi."

"Ceyun mu?"

"H harfi işte, anlasana be adam!" diye çıkıştım.

Ceyhun yeniden köşesine sindi. Bir süre o uğursuz sessizliğe kapıldık. Ben nasıl devam etmem gerektiğini kestiremiyorken o da ne diyeceğinden emin olamıyordu. Neyse ki sonra özüne döndü ve çabucak atağa geçti.

"Burada ayakta uyutulan benken nasıl oluyor da azar işitiyorum, minik kuş? Sakinleş."

Ona bön bön baktım. Başını sallayıp eliyle devam etmem için işaret verdi. "Anlat bakalım masalın devamını. Dinledikçe zekâna hayranlık duyuyorum."

"Ya Ceyhun, ne zekâsı," diye gözlerimi devirdim. "Çoğu kırk yaş üstü amca profiliydi zaten! Tamam, seçenekleri elemek başta çok kolay olmadı ama bir noktada, biz de ilk kez iz sürmüyoruz herhâlde."

Pişmiş kelle gibi sııttım. "Lisede uçanı kaçanı yakalardım. Elimden kurtulabilen erkek yoktu. Tam bir sosyal medya avcısıydım, *stalk* üstadıydım."

Ceyhun'un çatılan kaşlarını, gerilen yüz ifadesini, hafifçe dikleşen çenesini geç fark ettim. Eder etmez de ağzıma koca bir fermuar çektim. Sahi, neden bu kadar detaya girip gevezelik etmeyi âdet edinmişim ki?

"Anlat, anlat, pek bir hoşuna gitmiş," dedi bozulduğunu belli etmekten çekinmeyerek.

Başını çevirip camdan dışarı bakan bu kez oydu. Bari arabayı sürseydi de ikide bir otopark duvarını izlemek yerine romantik bir ortamda sahilde, hırçın dalgaları seyretseydik.

"Otoparkın duvarını bellemişler!" diye homurdandım. "Neler yazıyor öyle?"

Ceyhun işaret ettiğim tarafa baktı.

"Radyoda çıkan en sevdiğim şarkı olsan, ezana denk gelirsin."

"Bu ne lan?" Ceyhun merakla duvarı incelerken mahallenin nabzını iyi tutan ben, olaya farklı bakıyordum.

"Şair diyor ki imkânsız bir aşksın benim için. Sevsem de vazgeçerdim."

Ceyhun kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Bu mu yazıyor duvarda?"

Bilmişçe başımı salladım. "Tabii. Ne sandın? Bak hatta şuradaki daha net."

Ceyhun bu kez diğer duvardaki silik mavi boyayla yazılmış yazıyı okurken kendi kendine mırıldandı: "Belki aşksın, belki doğaüstü bir yavşaksın."

"Vay," diye başımı salladım. "Bu çok hisli."

"Kızım neresi hisli, çocuğa dümdüz küfretmiş!"

"Aralarında ne geçtiğini bilemeyiz," diye sürdürdüm. "Ayrıca bak, onun altına birisi not eklemiş."

O bakmaya fırsat bulamadan gözlerimi kısıp okudum: "Hepiniz şair mi oldunuz, puştlar?"

"Bu da çok haklı," diye başını salladı Ceyhun.

"Bence de. Duvara yazık."

Bir süre sonra Ceyhun'la birbirimize boş boş bakıyorduk. Kafası karışmış gibi başını yana yatırdı.

"Serce, biz ne konuşuyorduk?"

“Hiç hatırlamıyorum,” diye mırıldandım. Ağzım büyük bir esnemeyle açıldı. “Eve mi gitsem ben ya? Geç oldu.”

“Konu değiştirme hızın, olimpiyat şampiyonlarında yok,” diye homurdandı.

“Ceyhun, sahte hesabı ne zaman oluşturduğuma kadar incek bu muhabbet. Her şeyi anlattım zaten. Al, onu da merak ediyorsan yıl, 2009 falandı.”

“Yok artık!”

Ceyhun abartılı bir ses tonuyla bağırınca suratımı buruşturdum. “Yahu dedim ya lisedeyken hızlıydım diye...”

“Ya Serce, bu lise mi? Ortaokul oluyor kızım! Daha okumayı yeni öğrenmiş olman gerekirken *hackerlık* peşindeymişsin.”

“Sıkılıyordum,” diye mırıldandım bakışlarımı kaçırırken. “Sormak istediğin başka bir şey yoksa konuyu kapatalım.”

“Son bir sorum var.” Derin bir nefes verdi, önce direksiyonu izledi, sonra bir süre bekledi. Bu anın getireceği sorunun gerginliği beni daha da işkillendirirken Ceyhun daha fazla sabredemedi ve başını çevirdi. Gözlerime bakmadı.

“Bana hiç mi acımadın lan?” diye sordu.

Sorusu beni gafil avladı. Şaşkınca kirpiklerimi kırıştırdım. Bu soruya verecek bir cevabım var mıydı? Bilmiyordum.

Nihayetinde dürüstlük sözü vermişim ve artık bundan dönemezdim. Yemi atıp oltaya gelmesini beklediğim Ceyhun balığına o zamanlar hiç acımadığımı çok net hatırlıyordum. Tek amacım, pembe kalpli H harfini onun münasip bir yerine montelemektir.

Tabii, sonra işler değişmişti ama neye fayda ederdi? Hayat...

“Acımamışsın,” diye fısıldadı şaşkınca. “Serce, sen tam bir gaddarsın.”

“Haydi oradan,” diye çemkirdim. “En azından ben bu ilişki için çaba göstermişim! Yoksa bu kadar niye uğraşayım? Basıp yoluma giderdim.”

“Lan ne ilişkisi? Tek başına beni işletip kayıplara karıştın!” diye çaresizce mırıldandı.

“Sonra!” diye çıkışarak sürdürdü cümlesini. Dudağımı ısırılmış, merakla onu izliyordum.

“Sonra bir daha tenezzül edip oradan yazmadın bile! Ulan, yedi bin yedi yüz yetmiş dokuz kere arayıp seni bulan yine bendim! Yazıklar olsun sana, Serce.”

“Reddedildi!” diye bağırdım bir hâkim edasıyla başımı dikleştirip. “Sen bu hesabı kapatmıştın.”

"Kapatmasam yazacaktın yani?"

Dudaklarım aralandı, heyecanla atılacaktım ki Ceyhun parmağını suratıma salladı.

"Dürüstlük sözü," diye hatırlattı.

Paşa paşa geri adım attım. "Yok. Yazamazdım herhâlde."

"Ha şöyle," diye mırıldandı. Kabullenmesi biraz uzun sürdü tabii, çıtımı çıkaramıyordum. Bakışları alev alevdi. Dişlerini sıktı, dudağını ısırdı, tuttuğu nefesi bıraktı. Bir ara kontrolünü kaybedip elini ısırdı. Yediremiyordu. Onu bu kadar iyi işletmiş olmama katlanamıyordu.

"Bari sadece işletip gitseydin. Bir de sonradan beni, sosyal medya cahili olduğuna inandırdın. Ya kızım, ben bunların hepsini nasıl yedim?"

"O zamanlar Ufuk'la çok yakındın," diye açıklama gereği duydum. "Tamamı senin hatan değildi. Çevren seni çok etkiliyordu, Ceyhun."

Sahte bir tebessümle gözlerini kıstı. "İçime su serptin."

"Bütün hatayı kendinde arama diye söylüyorum," dedim uysal bir tavırla.

"Serce, beni işletiyorsun ve kandırıldığım için hatalı olan ben miyim gerçekten?"

Ceyhun'un sorusu, bizi ikinci bir sessizlik dalgasına kaptırdı. Bir süre birlikte düşündük. O benim suratımı izliyor, bense abuk sabuk duvar yazılarına bakıyordum.

"Haklısın. Hatalı olan sen değilsin. Bizi böyle zorlu bir aşkla sınayan hayat," dedim.

"Ufuk, Avni, ben, pembe kalpli H harfi, hayat... Sen hariç herkes!" diye çıktı.

Gözlerimi kısıp ona döndüm. "Sen gerçekten Hazal meselesini açmak istiyorsun galiba. Bak, bu konuda bu kadar inatçıysan olacaklara karışmam, Ceyhun. Tamam, ben merakımın kurbanı olup seni buldum. Yetmedi, işlettim. Yalan yok şimdi, eğlendim de."

Ceyhun gözlerini pörtletince çabucak açıkladım: "Dürüstlük sözü..."

"Ne kadar güzel normalleştirmişsin her şeyi kafanda," diye hayretle mırıldandı.

"Benim normalim herkesin anormali zaten, Ceyhun. O zamanlar sana öfkeli olduğum için gözüm dönmüştü, kız arkadaşın arayıp sana *bebeğim* derken ses kaydınızı bana dinletiyordu! Sen beni aramıyordun. İyice bilenmişim işte. Bu tatsız konuları açmak zorunda mıyız? Her şeyi anlattım, karşında soyulmuş soğan gibiyim..."

"Gözlerimi yaşartıyorsun," diye başını salladı.

"Soğan çünkü," diye gülümsedim.

Ceyhun sabır dilenir gibi derin bir nefes verdi. Neyse ki bir faciadan daha kıl payı kurtulmuş, hem ev ahalisini hem de bir şekilde Ceyhun'u kontrol altına almayı başarmıştım.

"Aynı yere takılıp durma diye açıklıyorum," dedi uzun bir süre sonra sessizliği bölerek.

Usluca ona döndüm. Bakışları bende değil, önündeydi.

"Hazal ile hiçbir ilişkimiz kalmamıştı. Sana telefonda nasıl yansıttı, bilmiyorum. Ama o benim kız arkadaşımken seninle konuşmadım, düşündüğün gibi değildi."

Sesimi çıkarmadım. Ceyhun iç çekti. "İkinize aynı anda ilgi duymuyordum."

Yine cevap vermedim. Ceyhun gözlerime baktı.

"Yani diyorum ki yavşak değildim! Bir şey söylesene, Serce."

"Sevindim," diye mırıldandım.

Bu konu nedensizce damağımda acı bir tat bırakıyordu. Kıskançlık yapacak hâlim yoktu, doğrusu Hazal'ı kendimle kıyaslayacağım herhangi bir özelliği de bulunmuyordu zaten. Yine de onu Ceyhun ile yan yana hayal etmek, keyfimi kaçırmıyor diyemezdim.

"Eğer seni aradığından haberim olsaydı buna izin vermezdim zaten," diye sürdürdü konuşmasını.

Dayanamayıp, "Aynı evde yaşıyor gibiydiniz," diye yumurtladım.

Çeneyi kapalı tutma süresi deyince de sen, Serce Sevinç! Bir dünya markasısın.

Sesimin alçak tonuna hiç alışık olmayan Ceyhun, panik olup açıklamaya çalıştı. "Hayır! Yaşamıyorduk tabii ki. Yani birlikteyken öyleydi ama son zamanlarda ben ona bu durumun uygun olmadığını, artık rahatça yanıma gelip gidemeyeceğini açıkladım. Anlayacağın, tamamen ayrılmıştık. Sadece alışkanlıklarından kopmayı kabullenme süresi, benimkinden daha farklıydı."

Ceyhun tam gözlerime baktı. "Benim için çoktan bitmişti."

Bir bahçe dolusu çiçek yutmuş gibi hissediyordum. Dudaklarımda minik bir kıpırtı oluştu, gülümsememek için direndim.

Fakat Ceyhun yelkenleri suya indirdiğimi anlayınca bana doğru uzandı, başparmağı ile çeneme dokundu, nazikçe tuttu. Başını kendisine çevirdi ve bana yaklaştı.

Nefes alış verişlerimiz birlikte hızlandı. Gözlerini benden ayırmadan uzandı ve arabanın farlarını kapattı. Zifirî karanlıkta kaldık.

Yine de o güzel gözleri cam gibi parlıyor, bir nefes uzağımdaki varlığını hatırlatıyordu.

“İyi ki bitti,” diye mırıldandı. “Çünkü kalbimin en ücra köşesine minik bir serçe kondu.”

Gözlerimi usulca kapattım ve bu kez kendime engel olmaya çalışmadım, dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. Ceyhun’un tıpkı benim gibi sesli aldığı soluklarını işittim, gülümsemem daha da büyüdü.

Çenemi tutan parmağı tenimi usul usul okşadı, dokunduğu yerlerde sanki çiçek açtı.

“Küçükken pencereden bakarken gördüğüm, o tehlikeli elektrik tellerine konan serçeler gibiydi,” diye fısıldadı. “Etrafa merakla bakan, her kıpırtısında koca telleri sallayan, ha düştü ha düşecek diye ödümünü koparan, kalbimi hızlandıran o ufak kuşlar gibi...”

Ah, adımın hiç böyle güzel bir anlamı olmamıştı.

“Sonra sanki o elektrik telleri, telefon kablolarına dönüştü. Beni, gördüğüm bütün serçelerden daha güzel bir tanesine bağladı. Telefonu açtı. Bana adını söyledi. *İsmim Serçe, size nasıl yardımcı olabilirim*, dedi.”

“Bizi kuşa bağladılar,” diye mırıldandım hafifçe kıkırdarken. Gözlerimi açmıyor, Ceyhun’un dudaklarına çarpan nefesinin, kulağıma okşayan melodik sesinin ve dokunuşunun tadını çıkarıyordum.

“Talih kuşu,” diye eşlik etti cümleme. “Tabii, o dangalak kafama önce bir güzel sıçtı. Ama sonra güzel kanatlandı, hakkını yemeyelim. Geldi, gelirken hayattaki en büyük şansımı getirdi, omzuma konuverdi.”

“Ceyhun...”

Dayanamayıp uzandım ve alnımı göğsüne yasladım. Beni hemencecik sarıverdi. Kollarını bedenime doladı, eğilip heyecandan kızaran yanağıma bir öpücük kondurdu. Gözlerim hâlâ kapalıyken keyifle gülmeye başladım.

İçmeden sarhoş olmak böyle bir şey miydi? Sesi, cümleleri, her hecesi beni mest etmişti.

“Sen de benim en büyük şansısın,” diye fısıldadım göğsüne.

Duygularını bağıra çağıra anlatan, her şeyi en uçta yaşayan çılgın benliğim, aşkını itiraf ederken küçük bir kız çocuğuna dönüşüverdi. Belki de bu, bu duygunun, hissettiğim diğer her şeyden üstün gelişindendi.

Kalbimin en derinini açmışım gibi bir çıplaklık hissettiğimdendi.

“Seni seviyorum,” dedi Ceyhun. “Ve hâlâ bunu anlayamıyorum. Her seferinde beni kızdıracak bir şey yapmana rağmen nasıl bu kadar affedici olabildiğime inanamıyorum.”

“Bu son kızdırışım değil bu arada,” diye önceden haber verdim.

Omuzları sarsılarak gülmeye başladı. Koala gibi onun vücuduna yapışmış, yüzüne bakmadan gülümsüyordum.

Saçlarıma bir öpücük bırakmadan önce iç çekti. “Tehlikenin farkındayım. Acılara yürüyor, korkmuyorum.”

1 Hafta Sonra

Ertesi hafta tabiri caizse her şey tıkırında giderken Salih ve Beray ile birlikte öğle yemeğimizi dışarıda yemiş, ofise dönüyorduk. Onlar keyifle şakalaşıyor, kendi aralarında eğleniyorlardı. Bense dalgın dalgın önümdeki taşa bir tekme savuruyordum.

“Neyin var senin?”

Beray yumuşak bir ses tonuyla bana seslendiğinde ondan tarafa bakmadan omuz silktim.

“Var bir şey, var,” dedi Salih de desteklercesine. “Bir şey olmuş.”

İç çekip başımı yerden kaldırdım. Onların neşeli suratlarına şöyle bir baktım.

“Söyle,” diye direttiler.

“Dolar çok hızlı yükseliyor,” dedim hüznle.

İkisi aynı anda bana gülmeye başladığında adımlarımı duraksattım. Kaldırımın ortasında durmuş, onlara bakıyordum.

“On lirayı geçti,” diye üsteledim.

Derdin bu mu, dercesine gülmeye devam ettiler. İçimden haykırdım: Benim de derdim bu!

“Arkadaşlar, cüzdanımın boşalması doların artış hızıyla doğru orantılı.”

Tehlikenin farkında değillerdi, sözlerim onlara şaka gibi geliyordu. Yürümeye devam ettiğimizde biraz önüme geçmelerini bekledim.

Sonra arkalarından küftettim. “Zengine hava hoş tabii. Giren fakire giriyor. Şunlardaki keyfe bak!”

"Dert etme Serce ya," diye seslendi Salih önümden yürürken. Kız arkadaşının omzuna elini attı. "Her gün bunları düşündükçe insan stres oluyor."

"Salih ne stresi, kelaynak kuşuna döndüm, kafamda saç kalmadı!"

"Onu diyorum işte. Kendini bu kadar yıpratma."

"En iyisi, cildime bebek poposu masajı yapıp çayımı yudumlarken içimizden geçen zamları inceleyeyim. Şöyle arkasına da soğuk bir bardak su iyi gider."

Beni duymuyorlardı bile, salına salına şirketin bahçesine doğru yol aldılar.

"Daha bunların düğününde çeyrek takacağım," diye fısıldadım üzüntüyle. "Cüzdan bomboş."

Sahi, benim çevrem ne zaman bu kadar zengin arkadaşla dolmuştu? Se-faletimi ağız tadıyla göz önünde bile yaşayamaz hâle gelmişim. İyice keyfim kaçmıştı.

"Salih, benim görüşme sayım bitmek üzereydi. Bugünlük izinli saysana beni. Yarın telafi ederim," diye onlara doğru seslendim.

Salih bana bakmadan elini salladı. "Canın ne zaman isterse o zaman gel, başkan."

Sonra Beray'ın elini tutup merdivene doğru ilerledi. Zaten eşyalarımı yanıma aldığım için yönümü hızla değiştirdim ve koşar adım otobüs durağına ilerledim.

"Bir tek ben mi mutsuzum ya?" diye sordum kendi kendime.

Bu sırada insanların yüzlerini inceleyerek yürüyordum. Herkes oldukça sakin. Kitaplar bu kadar pahalıyken, birçoğumuz için artık haftada bir kere sinemaya gitmek lüks sayılırken, cüzdanı boşaltmadan eğlenebileceğimiz hiçbir aktivite yokken bu kadar kişi, nasıl bu sıkıcı yaşamı sürdürebiliyordu sahi?

Kaldırımında durup aniden bağırdım: "Kedi mamalarının fiyatından haberiniz var mı? Kendinize gelin çabuk!"

Yanımdan geçen küçük bir çocuk, suratıma garip garip bakarak yoluna devam etti. Diğerleri, *herhâlde kafası bozuk* deyip aldırıyor olacak ki hiç tepki vermeden geçip gitti.

"Bu simülasyonda yalnız kaldım galiba."

Otobüs durağına yaklaşıncı isyana son verip yorgun adımlarla cam kenarına geçtim. Eskiden bundan ne büyük haz duyardım, artık cam kenarı bile keyfi-mi yerine getirmiyordu. Yirmi dakikalık yolculuk boyunca yanımdaki teyzenin geliniyle ilgili problemlerini dinledim.

İnceğim yere yaklaşmak üzereyken, "Boşansın o zaman oğlun," diye öğüt veriyordum.

Benden çıkacak öğüt de ancak bu kadar yapıcı olurdu zaten, teşekkürler.

"Öyle kolay olmuyor, evladım," diye iç çekti teyze. "Gelin, bizimkini nafakayla tehdit ediyor. *Ne var ne yok alır, soyup soğana çeviririm, diyor!*"

"Öyle iş mi olur, teyzeciğim? Bunun belli bir usulü var. Hakkı olmayanı alamaz!"

"Keşke öyle olsa, yavrum..."

Kendi dertlerimden kurtulayım diye başkalarını dinlerken, onların derdine de dertlenmişim. Nur topu gibi bir dert yumağım vardı.

Çabucak telefonumu çıkardım. "Teyze, sen şu gelinin numarasını versene bana."

"Aman kızım, ne yapacaksın?"

"Ver teyze, bu meseleyi ancak ben hallederim," diye öfkeyle atıldım. "İnceğim durak yaklaşıyor bak, çabuk ol."

Teyze korkuyla elini salladı. "Yok kızım, sen pek tekinsiz bir şeye benziyorsun. Aman!"

"Sadece azıcık korkutacağım, teyzem ya."

Teyze, "Kötü de olsa yuva yuvadır," deyince bendeki şalterler atıverdi.

"Böyle diye diye yakıyorsunuz insanların başını! Dünyaya bir kere gelip yaşadığımız hayatlara bak. Zaten oğlanı da görücü usulü evlendirmişsin. Sana müstahak o zaman teyze, kusura bakma! Yarın huzurevinden beni ararsın, gelin seni şutlar."

Homurdanarak teyzenin yanından kalkıp otobüsün yanaştığı durakta indim. Aslında birkaç dakika sonra kendi evimin önündeki durağa yaklaşmış olacaktım ancak adımlarım hiç oraya varmak istememişti.

Ceyhun'un sitesine giriş yaparken güvenliğe bir baş selamı çaktım.

"Kolay gelsin, ağabey."

Tahminimce adam da elindeki telefondan içimizi karartan döviz kurunu takip ediyordu. Bana homurdandı.

"Kolaysa başına gelsin, kardeşim."

"Ağabey, başıma bir tek o gelmemiştii zaten. Gözünü seveyim, beni bulaştırma."

Aslında işi gücü bırakıp Ceyhun'un site güvenliğini üstlenmek hiç fena fikir değildi. Canımın istediğini içeri almaz, kavgaya ederdim.

“Üsteleyen olursa da vururum.”

Fikir gayet makuldü, asansöre binerken iyice aklıma yatmaya başlamıştı. Deliliğin tatlı tebessümü ile asansör kapısının kapanmasına izin verdim.

Moralim bozuk olsa da asansördeki yansıma bakaarak bir süre dans ettim. Ara katlardan birinde durup yeni insanlar binmeye başladığında çoktan önüme dönmüş, düz bir suratla karşıyı izliyor gibi yapmıştım.

Nihayet oradaydım. Olmak istediğim yerde.

Elimi Ceyhun’un ziline yapıştırıp on saniye boyunca kaldırmadım. İçeriden birkaç bağırış yükseldi, kapıya yaklaşan kişi sövüyordu.

“Hayatta en gıcık olduğum şey, ben evin en uzak odasındaiken zile şöyle basılması, abi!”

Ufuk hiddetle kapıyı açtığında burnundan soluyordu.

“Serce, sen mi geldin?”

“Hayır, şu an asansördeyim.”

Ufuk’a baygın bakışlarımdan birini atıp içeri geçtim.

“Yine günlük şakanı yaptın. Şakacı seni.”

Ufuk arkamdan söylenirken ben de ona ters bakışlar atıyordum.

“İki gün burada yoktunuz. Ben de nasıl korktum, nasıl endişelendim anlatamam, Ufuk! Yahu dedim, başlarına bir şey mi geldi bu çocukların? Çünkü Ceyhun’un evini bu kadar boş bırakmanız hiç hayra alamet değildi!”

“Konserden sonra hiç iyi değildim, Serce ya,” diye masumca açıklama yaptı.

Bu sırada yan odadan, ayağında civcivli çoraplarla Avni çıkageldi.

“Ben de lunaparktan sonra kendime geledim,” diye sohbete katıldı.

Yeni uyanmış olacaklar ki ikisinin de saçlarının bir tutamı havadaydı.

“Avni, o çoraplar Ceyhun’un değil mi?” diye sordum gözlerimi kısıp.

Tek problem bu değildi. Avni arkasına döndüğünde pijamasının popo kısmında bir ponpon olduğunu gördüm.

Keşke bu gözler kör olsaydı...

“Bir de ciddi ciddi açıklama yapıyorlar,” diye aniden yükseldim. “Arkadaşlar, sizin zaten arada bir kendi evinize gitmeniz gerekmiyor mu? Bunu bu kadar garipsemeniz oldukça tuhaf!”

Ufuk bütün şapşallığıyla bana sırtıttı. "Öyle deme. Ben Ceyhun'u bir gün görmezsem kör, iki gün görmezsem kötürüm, üç gün görmezsem..."

Avni kurt gibi uluyarak nakarata girdi: "Ölürüm, ölürüm!"

Suratımı buruşturup bu manasız anı izledim. "Hiç komik değil."

Bu ilişkide iki kumam olduğunu kabullenmek hiç kolay değildi. Çantamı kaloriferin önüne fırlatıp somurtuk bir suratla salona geçtim.

"Ceyhun uyanmadı mı?"

Vakit öğle saatlerini geçse de onun uykusuna olan düşkünlüğünü iyi biliyordum. Fakat beklemediğim bir şey oldu. Ufuk başını olumsuz anlamda salladı.

"Ceyhun çoktan çıktı."

Şaşkınca arkamı dönüp kapıya baktım. İkisi de sırtıyordu. "Nereye çıktı?"

"Bilmiyor musun?" diye sordu Avni.

Senkronize bir şekilde yanıma yürüyüp kendilerini koltuğa attılar. Sonra ellerinden düşürmedikleri o mobil oyunlardan birini açıp savaşımaya başladılar.

"Neyi bilmiyor muyum?" diye yeniden sordum.

"Ceyhun iş buldu. Çalışacak."

Dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası fırladı. "Şa-Şaka mı bu?"

"İnan, bir anda oldu, canım," diye sırtıttı Ufuk. "Biz de çok şaşırdık."

"Ne işi peki?"

Üzerimdeki şoku hâlâ atamamıştım, ceketimi çıkarıp sağımdaki sandalyeye bıraktım.

"Ne iş olduğu önemli değil, gündelik şeylerle başlayacağım, dedi."

Avni bunu söylerken oldukça sakindi. Buradaki hiç kimse tehlikenin farkında değil miydi yoksa farkında oldukları hâlde mi bu kadar sakinlerdi?

"Yahu siz deli misiniz? Ceyhun öyle her işi yapabilecek biri değil ki!"

"Biz de öyle dedik ama dinletemedik. *Serce'nin babasını ikna etmem lazım*, dedi."

Bu kez açıklama yapan Ufuk'tu. Hiç istifini bozmadan telefonuna döndü. İkisi de keyifle yayıldıkları koltuğa ayaklarını uzatıp oyuna daldılar.

Haliya oturmuş, boş bakışlarla onları inceliyordum. Duyduklarımı sindirmek çok kolay olmadı. Sonuçta mevzubahis Ceyhun'du.

"Onu parça pinçik ederler," diye fısıldadım dehşetle. "Minik kelebeğim."

"Avni, sağdaki adamı vur!"

Haliya boylu boyunca uzanıp tavanı izlemeye başladım.

"Aşkitoperipellam..." diye hüzünle mırıldandım.

"Avni, vursana!"

"Vurdum!"

Kirpiklerimi kırpıştırarak tavanı izlemeye devam ettim.

"Ceyhun yaban ellerde yapamaz ki..." diye fısıldadım kendi kendime.

"Lan Avni, sen kimi vurdun?"

"Önümdeki kasklıyı!"

"Ha siktir! Ulan beni vurmuşsun!"

"Canım Ceyhun'um, bal kabağım benim," dedim içli içli. Dertlenmiştim. Bu çocuk babamı bu kadar kafaya takmış, koşa koşa gidip iş mi bulmuştu?

"Seni vuramam, aynı takımdayız biz," dedi Avni panikle.

Bir yandan da silah sesleri işitiyordum. Ufuk, Avni'ye bir küfür daha savurdu.

"Dangalak herif, karşı takıma girmişsin! Avni, beynine tüküreyim senin!"

"Be-Ben nereden bileyim ya? Dur!"

Ufuk yattığı yerden doğruldu. "Hâlâ ateş ediyor! Lan, öldüreceksin beni, dursana!"

Tavanı izlemeyi bırakıp göz ucuyla Avni'ye baktım. Hırslanmıştı; dilini dışarı çıkarmış, öfkeyle ısıırıyordu.

"Olmaz! Takımına ihanet edemem!" diye cevapladı.

Ufuk âdeta şoka uğramıştı. Bakışları, elindeki telefonda Avni'nin suratına sabitlendi.

"Onlara ihanet etmezsın ama bana edersin," diye fısıldadı.

Sırtından bıçaklanmıştı. Bu yıkılışı nerede görsem tanırdım.

Avni onu duymadı bile. Ufuk'u zevkle öldürdü. Birilerinin kazandığını belli eden o ses duyuldu, belli ki karşı takım, Ufuk'u çatır çutur yemişti.

"Kusura bakma, abi. Adamlara ayıp olurdu, sana çiçek atacak değildim. Savaş oyunu bu."

Ufuk, Avni'ye atılıp saldırdı. "Peki, şimdi ben senin götünde çiçek yeşertmez miyim? Gel ulan!"

Avni bağırdı ancak Ufuk çabucak eliyle onun ağzını kapattı. Çocukcağz bana doğru bacaklarını salladı, kurtarmam için yardım istiyordu.

Halıda boylu boyunca yatmış, yerden onları izliyordum.

“Se-Serce!”

Ufuk haykırdı: “Öldürdün ulan beni, şerefsiz! Ben şimdi sana ne yapayım?”

Ufuk, Avni’yi boğmaya başladı. Tepkisizce onlara bakıyor, bir yandan da Ceyhun’u düşünüyordum. Kim bilir, hangi yaban ellerde sefalet çekiyordu benim minik elma şekerim?

Avni, boğulmaya yakın olduğunu belli eden kırmızı bir renge bürünürken Ufuk, resmen onun üzerine çullanmıştı.

“Sen!” diye bağırdı boğazı yırtılırcasına. “Benim güvendiğim tek dost! Bana bunu nasıl yaptın? Ha? Söyle!”

“Hürrem izlemiş bu,” dedim şaşkınca. Bir yandan da Avni’nin çırpınışını izliyordum.

“Derdini anlatabilse iyi çocuk aslında,” diye yorum yaptım halıdan. Sonra hakem gibi araya girdim. “Ufuk, bir bırak bakalım, herhâlde özür dileyecek.”

“Dilemesin pezevenk!”

“Ufuk, onu öldürürsen kiminle oynayacaksın? Siz dostsunuz.”

Öfkesi dinmese de sözlerimle durdu, nefes nefeseydi. Ellerini yavaşça Avni’nin boğazından çekti. Bense bu Rönesans tablosuna benzeyen manzaraya, oturduğum yerden yorum yapamaya devam ediyordum.

“Benim hiç yabancı düşmanım yok, hepsiyle kahve içmişliğim var, demiş bir üstat. Seninki o hesap be Ufuk.”

Avni öksürmeye başladı, yeni yeni kendine geliyordu.

“Haklısın,” diye fısıldadı Ufuk. Ortam giderek dramatik bir hâl alıyordu.

Tavanı izlemeye devam ettim. “Seni korusun diye Avni’ye tabanca verdin. İlk seni vurdu. Hayatın özeti.”

Sahiden de hayat, güvenip arkanızı döndüğünüz ilk kişinin sırtınızdan kuşbaşı et yapması değil miydi?

“Serce, sen bu çocuğu geberteyim mi istiyorsun? Gebertirim lan! Gebertirim bu döneği!”

Bu kez boğulma vakasına kendim sebep olduğum için çabucak halıdan kalktım, Avni’yi çekiştirerek Ufuk’un elinden aldım.

"Abartma, oyun sadece," diye araya girmeye çalışıyordum.

"Tabancayla da değil, taramalıyla vurdu yavşak!"

Avni'nin savunması daha beterti. "Sen, *o iyi gebertir*, demedin mi?"

Ufuk, bu kez benim üzerime atlayarak Avni'yi almaya çalıştı.

"Lan gel, beni mi gebert dedim? Moron!"

"Avni, özür dile arkadaşından," dedim onun önünde durup korumaya çalışırken.

Maazallah, Ufuk bu yırtıcılıkla çocuğu eline alsa parçalarını bulamazdık.

Avni, hiç beklemediğim bir şey yapıp koltuktaki yastığı Ufuk'a iteledi.

"Ne özrü ya? Alnının çatından bir güzel vurdum."

Şaşkınca Avni'ye döndüm. "Ama sen şu an dayağı hak ediyorsun. Özrün, kabahatinden büyük değil, özrün direkt yok!"

Ufuk'un gözü dönmüştü. Açıkçası ben de arada kaynamak istemediğim için Avni'yi korumaya son verip aralarından çekildim. Son gördüğüm şey, birbirlerini duvara fırlattıklarıydı.

Mutfağa geçip makarna suyu koydum. Bir yandan da başımı uzatmış, salona sesleniyordum: "Siz de yiyecek misiniz?"

İçeriden boğuşma sesleri ve çığlıklar duyuldu.

Evet olarak yorumladım.

Masaya iki tabak daha ekledim. Dolaptan yoğurdu ve salata malzemelerini çıkardım.

"Mantar katacağım, sever misiniz?" diye seslendim.

Avni haykırdı. "Duvarı deldin, gavat!" Sonra bir küt sesi duyuldu. İnşallah çatı başımıza uçmaz, bina içine göçmezdi.

Yeniden işime döndüm. *Hayır* olarak yorumladım.

Sadece kendi makarnam için mantar hazırlarken içerideki kavganın tahminen ne zaman biteceğini hesaplıyordum. Neredeyse on beş dakikayı geçmişti.

Herkes sağ mıydı, bilmiyordum ancak masayı hazırladıktan sonra onlara bakmak için salona döndüm.

"Tek parça mıyız?"

Avni ağzını açıp Ufuk'a gösterdi. "Bir dişim yok. Çok sağ ol, kardeşim."

“Diğerleriyle yemek yiyebilirsin bence. Sizi mutfağa davet ediyorum.”

İkisi de kendini farklı yerlere atmış, hırıltılı nefesler alıp veriyorlardı, kıpkırmızılardı. Ayrıca salon, *burada az önce kavga edilmiştir* cümlesinin hissettirdiği o çirkin kokuyu taşıyordu. Suratımı buruşturup ikisine bakarken kapı ziline çalmasıyla koridora fırladım.

“Ceyhun!”

Zavallı, minik kelebeğim, hayatın gerçek yüzüyle ilk kez yüzleştiğini belli eden yorgun gözleriyle bana bakıyordu. Elinde birkaç tasma vardı.

Beni görür görmez gülümsedi. “Minik kuşum?”

Tasmayı hevesle elinden aldım. “Ufuk! Avni! Ceyhun size hediye almış.”

Ceyhun’un yanağına bir öpücük kondurup onu içeri aldım. Sonra kapıyı kapatıp heyecanla salona koştum.

İki yorgun savaşçı bıraktığım yerde yığılmış, hareketsizce duruyorlardı.

Tasmayı suratlarına salladım. “Ceyhun sizi bağlayacak.”

Ufuk kaşlarını çattı, Avni yattığı yerden kalktı. Heriflerde ne saç kalmıştı ne de baş! Nefessiz boğuşmaktan resmen kıpkırmızı kesilmişlerdi!

“Ne çirkin bir itham,” diye homurdandı Avni.

“İki saattir kuduz köpek gibi birbirinizi ısırırken öyle demiyordunuz,” diye gülümsedim.

Ceyhun yorgun adımlarla salona girdiğinde şakayı bir kenara bırakıp tasmayı Avni’ye fırlattım. Suratımdaki tebessüm yavaşça soldu, Ceyhun kendini tekli koltuğa bırakırken hüznü bakışlarla onu izledim.

“İyi misin?”

Koltuğun dibine oturup elimi dizlerine yerleştirdim. Gözlerini kapatmıştı. Muhtemelen erken uyandığı için çok uykusu vardı.

“Daha iyi olmamıştım,” diye sırttı gözlerini açmadan.

“Kaçta uyandın sen?” diye sordum şüpheyle.

“Sabah beş buçuk.”

Ufuk, Avni ve ben aynı anda çılgılığı bastık. Avni bir koşu kolonya getirdi, Ufuk ise Ceyhun’a su doldurdu. Bense kollarını ovalamaya, göz kapaklarını kaldırıp kontrol etmeye başladım.

“Lan, ne oluyor?” dedi telaşla.

"Ceyhun, sen sabah beşte uyandın ve *daha iyi olamazdım* mı dedin? Allah'ım, sen yardım et."

Telaşıma eşlik eden Avni kolonyayı suratına boca ederken hoca misali fısıldadı, biraz da tükürük saçtı. "Şifa ver."

"Ulan, kolonya ağzıma girdi, çek şunu!"

Ceyhun tükürerek koltuktan kalkarken Ufuk, onun etrafında tur atıyordu. Bir ara fırsattan istifade Ceyhun'un kıcını ellediğini görür gibi oldum.

"Oğlum, çeksene elini! Ne yapıyorsun?" diye haykırdı Ceyhun.

"Bir sorun olmalı. Kırık, çıkık, zihinsel bir sorun..."

"Götümü elleyerek mi zihnimi kontrol ediyorsun, dangalak?"

Ceyhun onları itince Ufuk ve Avni uzaklaştı. Bense yine de iyi olup olmadığını kontrol etmek için Ceyhun'un suratına şüpheyile bakıyordum.

Elimden tutup beni göğsüne doğru çekti. "Sen kontrol edebilirsin, bebeğim."

"Vay, demek bizi beğenmedi puşt!" Ufuk sitemliydi.

"Basın gidin, beni delirtmeyin!" diye çemkirdi Ceyhun.

Sonra yeniden bana dönüp gülümsedi, saçımı kulağımın arkasına attı.

"Sen delirtebilirsin, minik kuşum."

"Ceyhun, gerçekten iyisin, değil mi? Bu iş olayı sende yan etki yapmış olmasın sakın..."

Bana kocaman gülümsedi. "Süperim. Gel, şöyle odama geçelim, beni daha rahat kontrol edersin."

Ceyhun Çapkın'ın herhangi bir fırsattan istifade etmeyeceğini düşünmek, onu hiç tanımamaktı.

Mantarları, makarnayı çok seviyor da olsam, aklım mutfakta kalmış bile olsa bu güzel anı mahvedemedim. Tercihimi çapkın bir beyden yana kullandım ve ona ayak uydurdum.

Elimi tutup bir anda yatak odasına sürüklerken neye uğradığımı şaşırmıştım. Beni içeri sokup kapıyı arkamızdan kapattı. Sonra, uslu bir çocuk gibi gidip yatağa oturdu ve yanına gitmemi bekledi. O tatlı gözlerini gözlerime dikmiş, gülümsüyordu.

"Atma şu bakışı!" diye kıkırdadım.

"Bu dört numaralı olan," diye göz kırptı. "Nasıl?"

“Dağları devirir,” diye çapkınca sııttım.

Aman Allah’ım, giderek bu adama mı benziyordum, bana mı öyle geliyordu?

“Senin bu saatte evde ne işin var?” diye sordu yanına gittiğimde elimden tutup kucığına çekerken.

Bir anda kendimi dizine oturmuş bir hâlde buldum. Gözlerine bu kadar yakından bakmak, kalp sağlığı için zararlıydı.

“Canım istemedi,” diye iç çektim. “Salih’ten izin aldım, çıktım. İş yerinin de tadı tuzu kalmadı be Ceyhun.”

“Bunu kimseye dalaşamadın olarak yorumluyorum,” dedi muzip bir gülüşle.

Her zaman yaptığı gibi eli usulca havalandı, yanağımdan çeneme doğru hafif bir dokunuşla okşamaya başladı. Ona gülümsedim.

“Yani, öyle de denebilir. Ahu, Selda, diğerleri... Herkes çok sakın. Mutlu, huzurlu bir iş ortamı var. Karmaşa yok, kaos yok, heyecan yok. Dümdüz işte! Mesaini bitir, çık.”

“Hep bunu istemiyor muydun?”

Sorusunu düşünürken Ceyhun beni inceliyordu. “Bilmiyorum. İstemiyor-muşum sanırım.”

Bir süre sessiz kaldık. Aslında bu yaptığım dışarıdan oldukça tuhaf görülebilirdi, farkındaydım. Ancak işe geri döndüğüm günden beri içimde tarif edemediğim bir boşluk hissi vardı.

“Anlat bana,” diye mırıldandı Ceyhun sevecen bir sesle. Sonra uzandı, boynuma bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi kapatıp bir süre düşündüm. Kelimeleri nasıl toparlayabileceğimi bilmiyordum ancak dudaklarım ona anlatmak istiyordu, bu hissin arzusuyla aralandılar.

“Yoksa artık benimle maceraperest, tehlikeli telefon görüşmeleri yapamıyorsun diye mi bunlar oldu?” diye muzipçe sııttı.

Rahatlamam için yardım ediyordu, kollarımı boynuna doladım ve başımı omzuna yasladım. Sonra ne kadar zorlansam da itiraf ettim: “Hayal ettiğim hayatı yaşamıyorum sanırım.”

Ceyhun sessiz kaldı, zaten cevap vermesini beklemeden devam ettim, kendimi birilerine anlatmaya ihtiyacım vardı.

"Kendi kendime günleri eğlenceli geçirmeye çalışıyorum, iç sesimle tartışıyorum, birilerine laf yetiştiriyorum, gündelik şeylerle oyalanıyorum. Ama sanki... Sanki içimde bir yerde, bunların hiçbiri tam olarak benim istediğim hayatın bir parçası değilmiş gibi."

Ceyhun devam etmem için sıcak parmağıyla yanağımı okşamaya devam etti. Yutkundum ve zoraki bir şekilde konuşmayı sürdürdüm: "Sanki ben hayal ettiğim hayatın bir parçası değilmişim gibi. Her şey bir zaman kaybıymış, sadece kendimi kandırıyormuşum, kendimi oyalıyormuşum gibi Ceyhun. Çok berbat bir his."

Nihayet konuşmaya karar verdi ve yumuşak bir sesle sordu: "Bunu ne zaman hissettin?"

"İşe geri döndüğüm ilk gün," diye itiraf ettim titrek bir sesle. "Aslında o zamana kadar bu işten başka bir şey yapamazmışım gibi geliyordu. Sonuçta o garip restoranda ya da başka işlerde uzun süre çalışamazdım, zaten bu lanet çenem o işler için hiç uygun değildi. Başıma bela olup dururdu."

Ceyhun sözümü kesti ve yanağımdaki parmağını çeneme kaydırды. "Çenen çok güzel."

Başımı omzundan kaldırıp ona gülümsedim. Bu zor anımda, beni sakince dinlemesine bu kadar ihtiyacım olduğunu daha önce fark etmemiştim.

"Öyle işte," diye iç çektim. "Operatörlükten başka bir şeyi beceremezmişim, tutunamazmışım gibi geldiği için bu zamana kadar kendimi devam etmeye şartlamışım. Tabii, biraz da babama olan inadımın etkisi vardı. Ona hayatta kalabildiğimi ispatlayacaktım. Ne iş olursa olsun, onun gözüne soksam yeterdi."

"Ama babanla her şey düzeldi," diye cümlemi tamamladı Ceyhun.

Gözlerimin dolmasına izin vermedim, dudaklarımı birbirine bastırdım, küçük bir çocuk gibi usulca başımı salladım.

Ve fısıldadım: "Aramız hiç bozulmamış. O beni hep koruyormuş."

Bu cümlemin bende yarattığı etki bambaşka oldu. Sanki hem göğsüme bir ağırlık çökmüş hem de yıllardır oraya yuva yapan o kötü hisler bir bulut olup uçmuştu.

Ceyhun saçlarımı okşarken fısıldadı: "Baban seni çok seviyor, minik kuş."

"Biliyorum," diye gülümsedim. Evet, artık biliyordum.

Bir sabah balkonda babanla üşüyerek birbirinize bakacaksınız, bakışlarınız öyle şeyler anlatacak ki siz bile şaşıracaksınız, parmakları bir kedinin tüylerini okşarken küçük bir çocuk gibi sesi titreyecek, bütün hayatınız değişecek, deselerdi herhâlde inanmazdım.

“Seni de çok sevdi,” diye gülümsedim heyecanla Ceyhun’a bakarken.

Çabucak sıırttı. “Ben de kayınbabama bayılıyorum.”

“Abartma, Ceyhun,” diye homurdandım kıkırdayarak suratını iterken.

Bir süre birlikte güldük, sarıldık, sessiz kaldık. Sonunda eve girerken elinde olan tasmalar aklıma gelince kucağında kıpırdanıp merakla suratına baktım.

“Sabah iş nasıldı?”

Umursamazca omuz silkti. “İyi idi. Köpek gezdirdim.”

Şaşkınca gözlerimi kırptırdım. Bu sırada, tek eliyle belimi sarıp düşmemi engelledi ve diğer elini cebine attı. Bir miktar kâğıt para çıkardı.

Bana kocaman gülümsedi. “Bereket versin.”

“İlk maaşın!” diye haykırdım heyecanla. Bunun anlamı Ceyhun için büyüktü.

“Tam olarak maaş denemez. Henüz o miktara ulaşmadım. Ama idare edeceğiz.”

“Miktarı boş ver, gidip parayı yemeğe gömelim,” diye takıldım.

Normalde bu teklifimi reddetmeyecek olan Ceyhun, kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. “Olmaz.”

“Neden?” diye sorarken tek kaşımı kaldırmıştım.

“Biriktirip müstakbel babama göstereceğim. İçinde tek kuruş hazır para olmayacak, hepsini kendi emeğimle kazanacağım.”

“Ceyhun, sen ciddi misin?” dedim hayretle.

Babamın ona söz ettiği iş meselesini bu kadar ciddiye alacağını gerçekten beklememiştim.

“Ne sanıyorsun, kızım?” dedi parayı yeniden cebine koyarken. “Ben bir söz verdiysem tutarım. Babana elimden geleni yapacağımı söyledim ve yapacağım. Çaba gösterdiğimi görmesi yeterli.”

“İnanamıyorum,” dedim hayretle.

Bu sırada Ceyhun, helal kazancının ona verdiği gururlu tebessümle beni kollarının arasına aldı, ben kucağındayken ayağa kalktı ve dikkatle yatağa uzandı. Bir yandan da esniyordu.

“İki saat falan kestirmem lazım. Akşamüstü başka bir iş var,” diye mırıldandı gözlerini kapatırken.

Kalkmayayım diye kolunu üzerime atmış, beni de yatağa çivilemişti. Her cümlesiyle ağzım şaşkınlıkla açık kalıyordu.

“Bir iş daha mı?” diye sordum dehşetle.

Bu kulaklar neler duyuyordu, ey ahali? Başımıza taş yağacaktı!

“Bir çocuğa özel ders vereceğim,” diye mırıldandı gözlerini açmadan.

Hayretle araya girdim. “Ama sen at antrenörlüğü mezunusun, Ceyhun! Kendine gel.”

Yine gözleri kapalıyken gülümsedi. “Matematiğim süperdir. Hallederiz.”

Hakkımızda hayırlısını dileyerek gözlerimi kapattım. Bu çabası, kendi hayatının imkânsızını aşması, içimde volkanik patlamalara yol açıyordu. Ona doğru sokuldum ve kalbimdeki karıncalanmanın geçmesini bekledim.

Eh, en azından artık filler tepinmiyordu. Yerini karıncalara bırakmıştı.

“Bir şeyler düşünüp durma, kıpırdanıyorsun. Uyu, minik kuş.”

Tuttuğum nefesi bırakıp ona doğru uzandım, usulca sarıldım. Huzurla gözlerimi kapattım.

“Seninle işimiz var,” diye fısıldadı kulağıma.

Artık tamamen mayışmıştı, sesi ne kadar uyumak istediğini haykırıyordu.

“Benimle mi?”

Gözlerini açmadan başını salladı, kollarını bana daha sıkı doladı.

“Öz geçmiş belgeni düzenleyeceğiz,” diye mırıldandı uyuşuk bir sesle.

Kaşlarım şaşkınca havaya kalktı. “Ne için?”

“Sevdiğin işe bir yerden başlaman için. Radyolara başvuracağız.”

“Tamam, Serce Hanım. Biz sizi arayacağız.”

“Ne zaman?”

“Zamanını bilemiyoruz, hanımefendi. Ama biz sizi arayacağız.”

Bıkkın bir nefes verdim. “Ya aramazsan?”

İnsan Kaynakları biriminin masasında oturan adam kaşlarını çatı. “Affedersiniz, anlayamadım.”

“Arayacağız, diyorsunuz ya...”

“Evet?”

“Aramayan şerefsiz olsun mu?” diye sordum.

“Bu ne çirkin bir üslup! Çıkın lütfen.”

“Haydi lan oradan! On saattir annemin kızlık soyadına kadar sordunuz. Ama iş referansa gelince torpilim yok diye yüzünüz düştü. Hemen surat astınız! Ya ben bunları yer miyim? Aramayacağınızı ikimiz de biliyoruz, bir de çocuk avutur gibi ağzıma emzik tıkiyorsunuz. Ama kabahat sizde değil, böyle güzel bir CV ile kapınızı çalan bende!”

“Hanımefendi, çıkın yoksa güvenlik çağıracağım!” diye hiddetlendi sorumlu personel. Ayağa kalkmış, ellerini öfkeyle masasına dayamıştı.

“Ararsan adam değilsin!” diye bağırıp arkamı döndüm ve kapıyı sertçe çarpıp çıktım.

Resmen burnumdan soluyordum. Kapının hemen dışında, koridorda heyecanla beni bekleyen Ceyhun bir o yana bir bu yana volta atıyordu. Çıktığımı görür görmez heyecanla yanıma koştu.

“Nasıl geçti?” diye sordu umutla. Gözleri parlıyordu, güzel bir haber duymak için öyle hevesliydi ki...

“İşe girmeden kovuldum, Ceyhun.”

“Ne? O nasıl oluyor?”

“İnsan Kaynakları uzmanına hakaret ettim yanlışlıkla,” dedim mahcup bir sesle.

Ceyhun’un omuzları düştü. Bütün umudunu yerle bir etmiştim, hüznüyle elimdeki dosyalara baktı. Uyanır uyanmaz öyle bir hevesle öz geçmişimi düzenlememe yardım etmişti ki onun yıkılışını seyretmek beni daha da üzdü.

“Serce, yine mi ya?” diye sitem etti. “Hani kelimelerini dikkatli seçecektin?”

“Dikkatli seçiyorum, Ceyhun,” diye atıldım. “Herkes hak ettiği şeyi söylüyorum zaten.”

“Serce!” diye çıkıştı. “Ben sana öyle mi dedim? Mülakatlarda istediğin şeyleri değil, onların istediklerini söyleyeceksin. Yapma şunu be kızım... Yapma şunu kendine.”

“Tamam, bir sonrakinde yapmam,” diye mırıldandım.

Beni de bir hüznün basmıştı. Başımı önüme eğip Ceyhun’la birlikte merdivenlere ilerledim. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. En sonunda Ceyhun, omzuyla omzumu dürttü.

“Ne düşünüyorsun?”

“Keşke merdivenden düşsem.”

Delilik potansiyelimi fark edip çabucak koluma girdi. "Saçmalama. Hiçbir iş senden değerli değil."

"Öyle diyorsan öyledir."

"Öyle."

Birlikte son basamakları geride bıraktık. Radyo binasından çıkıp Ceyhun'un arabasına ilerlerken hiç kimsenin beni bu sivri dilimle işe almayacağına neredeyse emin olmuşum.

Çünkü ben de kimseye şirin görünmek için çenemi törpüleyecek biri değildim.

"O hatayı bir kere yaparım!" diye haykırdım arabaya binmeden önce.

Ceyhun saf saf suratıma baktı. "Ne hatası?"

"Radar Rafet için kişiliğimden ödün verdiğim, yağcılık yaptığım o günler... Bir daha o Serce'ye dönüşemem, Ceyhun. Olmaz."

İç çekip ön koltuğa kendimi attığımda zavallı Ceyhun, benim hızıma yetişmeye çalışıyordu. Kafamı açıp içine baksalar dumanlar tüterdi, insanları gördüklerine pişman ederdim. O yüzden susmayı tercih ettim.

"Son bir adres var."

Ceyhun telefonunu çıkardı ve harita üzerinden konum belirledi. Daha sonra arabayı çalıştırdı ve gaza bastı.

Ret yiyeceğim yeni iş yerine doğru heyecanla yola çıktık.

"Aklıma bir fikir geldi."

Ceyhun gözlerini yoldan ayırmadı. "Nedir?"

"Bakanlar Kurulundan birinin ismini benim dayımmış gibi vereceğim. Bakalım, kaç saniyede işe alınıyorum."

"Saçmalama, Serce," diye itiraz etti Ceyhun. "Düpedüz yalan bu. Hemen ortaya çıkar."

"Patronlara dürüstlük sözü vermedim ki," diye açıkladım masum bir ses tonuyla.

Sonra gülümseyerek yolu seyrettim. Evet, bu fikir iyiden iyiye kafama yatıyordu.

"Serce!" diye homurdandı Ceyhun. "Bak, özel ders verdiğim öğrencim gelecek, zamanımız çok kısıtlı. Bu son iş görüşmesi. Sık dışını, yalan falan yok. Doğal davran."

Gözlerim doldu. "Doğal davranınca beni kovuyorlar."

Ceyhun sola dönerken bana kaçamak bir bakış attı. "Onlar sendeki doğallığın güzelliğini göremiyorlar. Neyse, mühim değil. Bırak, herkes görmesin. Sen soruları içten bir şekilde cevapla, yeter. Duydun mu?"

"Duydum, Ceyhun," diye mırıldandım. Babasından azar işiten minik kız çocukları gibiydim. Zavallı Ceyhun'u da peşimde oradan oraya sürüklemiştim. Omuzlarım kendiliğinden dikleşti, kendime gelmek için çaba gösterdim.

Bu işin üstesinden gelecektim. *Ben Serce Sevinç'tim ve iyi bir radyocu olmak en büyük hayallerimden biriydi.*

"Önceki görüşmende olumsuz izlenime sebep olan şey sence neydi?"

Ceyhun, radyo binasına yaklaştıkça bana taktikler vermek için nefesini harcıyordu.

"Bilmiyorum ki," diye düşünceli bir sesle mırıldandım: "İyi gidiyordu aslında."

"Sence nerede problem çıktı?"

Bir süre düşündüm. Bu işverenleri bir türlü anlayamıyordum. Bu adamlar ne tür cevaplar arıyorlardı?

"Radyomuzda işe başlasanız, günü hangi sanatçı ile açmak isterdiniz diye sordular."

Ceyhun devam etmem için başını salladı. "Evet. Ne cevap verdin?"

"Tabii ki Azer Bülbül dedim."

Ceyhun yeni iş görüşmesi yapacağım radyo binasının önüne park ederken bana, *gerçekten bunu mu söyledin* dercesine imalı bir bakış attı.

"Hani doğaldık?" diye çıkıştım.

"Tamam, o kadar da doğal olma," diye öğüt verdi. "Daha istenilen şeyler söyle."

"Denerim," diye homurdandım kapıyı açıp arabadan inerken.

Doğrusu yine umutsuzdum ama Ceyhun bu kadar emek verdiği için onu kıramıyordum. Benden daha heyecanlı olduğu bile söylenebilirdi. İç çekip elimdeki dosyaya baktım.

Bu radyo resmen ülkenin en iyilerinden biriydi. Faaliyetleri ise oldukça kapsamlı olduğundan kendimi geliştirebileceğim bir ortam sunuyordu.

"Keşke benim olsa," dedim uzun binaya bakarken.

Gerçi değil burada işe girmek, bina bir yerimize montelenmeden çıkarsak şükrederdik. Burası diğerleri gibi yol geçen hanına benzemiyordu.

"Kaç güvenliği var acaba?" diye mırıldandım içeri girerken.

Ceyhun ceketimin yakasını düzeltti. "Ne yapacaksın güvenliği?"

"Beni kaç kişi dışarı atacak diye merak ettim."

"Öyle bir şey olmayacak, minik kuş. Kendine güven."

Binadan içeri girdik, girişteki görevliye bilgilerimizi verdik ve mülakat saatimi kontrol ettirdik. Ardından asansöre yöneldik ve yan yana beklemeye başladık.

"Aslansın, kaplansın, yaparsın!" Ceyhun üç kere sırtıma vurdu.

"Sırf senin hatırına boyun bükeceğim bu kahpe düzene, Ceyhun."

"İlk kural, argoyu unut. İçeride hakaret kesinlikle yok."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Emredersiniz."

Asansöre bindik ve kapı arkamızdan kapandı. Üçüncü kata çıkarken avuç içlerim terlemeye başlamıştı. Bir yanımda çok umutsuz, bir yanımda yaşama sevincini kaybetmek istemeyecek kadar saf ve hayat doluydu. Başarabileceğime inanmak istiyordum.

Beklemediğim bir anda Ceyhun bana yaklaştı ve başımı tutup yavaşça kendine çevirdi.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve gülümsedi. "Sana güveniyorum."

Bu öpücükten sonra o mülakatın içinden geçmezsen sana da yazıklar olsun, ey Serce!

Saçlarımı geriye attım, asansörün kapısı açılır açılmaz öz güvenli bir duruş takındım ve başımı kaldırıp büyük adımlarla toplantı odasına yürüdüm. Derin bir nefes verdikten sonra kapıyı iki kez tıklattım ve içeri girmeden önce Ceyhun'a son kez gülümsedim.

"Serce Sevinç."

"Evet, benim."

Gözlüklü kadının gösterdiği sandalyeye oturmadan önce kendimden emin bir şekilde gülümsedim.

"Siz Arzu Hanım olmalısınız. Memnun oldum."

Kadın şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Ah, sizinle daha önce konuşmuş muyduk?"

"Başvuru mailime cevap verdiğinizde adınıza dikkat etmiştim." Bir tutam saçımı mütevazı bir gülüşle kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Hafızam kuvvetlidir."

Kadın belgelerimi incelemek için gözlüğünü düzelirken bana hâlimden memnun bir tebessüm yolladı.

“Çok hoş.”

Dakika bir, gol bir. Dışarıdan düz bir ifade ile baksam da içimden kocaman sırtıyordum. Serce Sevinç hayallerine koşuyor, sayın seyirciler!

“Peki, işlem önceliğini düşündüğünde sonuç ne çıkıyor?”

“Bölme,” diye fısıldadım.

Adını unuttuğum çocuk yapıştırdı. “Bölme!”

Ceyhun kâğıtlardan başını kaldırıp bana ters bir bakış attı. “Serce. Kaç kere uyaracağım, güzelim?”

“Duyacağını düşünmedim,” diye gülümsedim muzipçe. “Susuyorum.”

“Sen böyle yaparsan bu çocuk, bugün evine hiçbir şey öğrenmeden gidecek.”

Çocuk merakla ikimize bakarken ben gözlerimi devirdim.

“Sanki işine yarayacak. Diplomalı mezun olacak o da.”

“O ne demek, Serce abla?”

“Yok bir şey, Burhanettin. Dersine dönelim,” dedi Ceyhun onun başını okşarken.

Çocuğun adı bile hayata bir sıfır geriden başlama sebebiydi.

“Eh be dedeleri, babaları... Salın şu çocukların adlarını,” diye homurdandım.

Sonra yeniden işime döndüm. Ceyhun’un bilgisayarını almış, onlar salonda ders çalışırken soluğu yanlarında almıştım. Normalde mesai hariç hiçbir iş elimi sürmezdim ancak Salih’i çok sevdiğim için müşteri memnuniyeti ile ilgili bir analiz dosyası düzenliyordum.

Üstelik oldukça özveriliydim. Kırk yılda bir meydana gelen hadiselerden biriydi.

Yaklaşık yirmi dakika herkes kendi hâlinde takılsa da kapı zili çaldığında zaten sıkıldığım için çabucak sandalyeden fırladım.

Gelen, ellerinde poşetlerle Ufuk ve Avni’ydi.

“Siz az önce kendi evinize gitmemiş miydiniz ya?” diye sordum.

Ufuk sırtıttı. “Alışverişe gittik.”

“Cips var mı?” diye poşete kafamı sokmak üzereyken Avni kafamı itti.

“Bunlar yiyecek değil. Kimyasal bir alışveriş yaptık.”

"Ne?"

İkisi birlikte Ceyhun'un bulunduğu odaya girdiler. Zaten onların da matematiğe ayırdıkları süre bitmek üzereydi. Dikkati dağılan küçük çocuk ve Ceyhun aynı anda başını kaldırıp onlara baktı.

"Ufuk, onlar ne?"

Ceyhun merakla poşetlere bakarken Ufuk ve Avni çoktan masayı boşaltmış, çeşitli cam şişeler çıkarıyorlardı.

"Biliyorsunuz ki kimya bölümü okudum," diye göğsünü kabarttı Ufuk. "Uzun yıllar sonra bu minik öğrenci arkadaşımı görünce içimdeki eğitim aşkı depreşti. Ona birkaç deney öğretmek istedim."

Çocuk heyecanla yumruklarını havaya kaldırdı. "Oley!"

"Hayır, Muzirettin!" diye ikaz ettim. "Onların kendine hayrı yok ki sana olsun. Yaklaşma sakın."

Ceyhun bana ters bir bakış attı. "Adı o değil, Serce. Her neyse, Ufuk saçmalama da kaldır şunları."

Ufuk başını hızla iki yana salladı. "Olmaz."

"Lan bu çocuk üçüncü sınıf! Delirdiniz mi siz? Kimya, lise müfredatında."

Avni çok biliyormuş gibi araya girdi. "Öğrenmenin yaşı olmaz, kardeşim."

"Milli Eğitim ve Boş İşler Bakanı Avnak Avni bilgilerini arz etti," diye alkışlayarak takdim ettim.

Avni role girip selam verince Ceyhun onlara bir kırlent fırlattı. "Annesi, çocuğa sadece matematik öğretelim diye emanet etti. Fazlasına gerek yok, uzak durun."

Ufuk, Ceyhun'u biraz bile umursamadan deney ortamını hazırlamaya koyuldu. Öyle hevesliydi ki hayretler içinde izliyordum.

Bu sırada Avni çocuğa doğru yaklaştı. "Oğlum, madem matematik için geldin, bize niye Türkçe ödevlerini yaptırdın?"

Çocuk masumca Avni'ye gülümsedi. "Aradan çıksın diye."

"Muzirettin, sen ödevlerini bu ağabeylere mi yaptırdın?" dedim şaşkınca. Kıyanan bakışlarla onları süzüyordum. "Bu hiç doğru bir davranış değil, çocuğum."

Ceyhun sabrı taşmış gibi yeniden çıkıştı. "Serce, çocuğun adı Burhanettin!"

"Sanki çok fark var," diye iç çektim. "Tamam, o olsun."

Ceyhun bu kez Muzirettin'e döndü. "Ağabeyciğim, bu yaptığın öğretmeni kandırmak oluyor. Hile yaptığında için rahat edecek mi?"

Çocuk hızla başını sallayınca saçının turuncu tutamları havalandı. "Evet."

"Bu eve normal çocuk gelse şaşardım," diye yorum yaptım alnımı ovalarken.

Ceyhun sabır dilenir gibi iç çekti. "Hiç doğru değil. Bir daha yapma sakın. Diğer arkadaşlarının da hakkını yemiş oluyorsun."

Ufuk deney masasından olaya dâhil oldu. "Hani sadece matematikti? Bak, din eğitimine girdin!"

Ceyhun'un sabrı kalmamıştı. "Ufuk, çocuk var diye konuşamıyorum, ben sana buradan bir gireceğim!"

"Hayır, o hile yapmak istemiş olabilir fakat kabul eden sizsiniz!" diye Ufuk ve Avni'ye çıkıştım.

Avni daha fazla dayanamamış olacak ki hızla çocuğun çantasına atılıp Türkçe defterini buldu. Sonra gözüme sokarcasına son sayfayı açtı.

"Bak Serce! Bu çocuk, bu eve tam üç saat önce geldi! Ceyhun iki dakika mutfağa gidince şu deftere bir bakalım dedik. Ne görsek beğenirsin? Bütün heceleri yanlış ayırmış! Yazarken kelimelerin arasına kendi uydurduğu bir heceyi eklemiş."

Defteri ondan alırken Avni bıkkınca mırıldanıyordu: "Canımız çıktı doğrusunu öğretene kadar! Tam üç saat diyorum bak."

"Çocuğa güzelce anlatsanız anlardı herhâlde," diye tersledim.

Sonra çocuğa ödevindeki kelimelerden birini okuması için defteri uzattım. "Ablacığım, şurayı heceler misin? Ağabeyler duysun."

Çocuk heyecanla başını sallayıp dudaklarını ıslattı ve yavaşça okudu: "Lale, arkadaşı Erdal'ı seviyorsansa..."

"Dur, ablacığım, bak son hece öyle değil. Haydi, daha dikkatle oku, olur mu?"

Çocuk yeniden heyecanla başını salladı. "Se-vi-yor-san-sa."

Gülümsedim. "Öyle bir kelime yok, Muzirettinciğim. Sonuncuyu sen ekliyorsun, bu şekilde olmaz. Tamam mı? Haydi, yeniden!" dedim sabırla.

"Lale seviyorsansa-"

Avni bağırdı. "Yeter! Şimdi ödevi niye bizim yaptığımızı anladın mı?"

"Çocuğu korkutacaksın," diye kızdım. "Okuması zor olabilir, bunda ne var?"

"Sorun sadece okuması mı sence?" diye sordu Avni. Sonra yeniden defteri elimizden çekip aldı ve hararetle bir başka sayfayı açıp gözüme soktu.

"Serce, şu kelimelere bak! Geliyorsansa, gidiyorsansa, merak ediyorsansa..."

Muzirettin, Avni'nin bu öfkeli tavrıyla birlikte kalemini fırlattı. Dudağını titretip içli içli ağlamaya başlayınca hepimiz şoka uğradık.

Ceyhun, Avni'nin kucuna bir tekme attı. "Lan, çocuğu ağlattın, pis herif!"

Minik çocuk akan burnunu silmeye çalıştı. "Ödevimin hepsini yanlış yapıyorsam suç mu?"

Avni iyice çileden çıktı. "Allah kahretsin, al işte, konuşurken de yapıyor!"

"Avni!" diye hiddetle araya girdim. "Ne var çocuk yapamıyorsansa?"

Herkes susunca cümledeki tuhaflığı fark edip çabucak düzelttim. "Yani yapamıyorsa."

Ceyhun bir çikolata çıkarıp çocuğu kandırmaya çalışırken ben de Avni'yi oradan uzaklaştırıyordum.

"Şu yaptığın şey hiç hoş değil, küçük bir çocuğun hevesini öldürüyorsun."

"Serce, üç saat boyunca öğretmeye çalıştık, çileden çıktık be bacım..."

"Öğretmeseydin o zaman!" Derin bir nefes verip onu omuzlarından tuttum ve gözlerine baktım. Motivasyon konuşması yapmaya hazırdım.

"Şöyle düşün, Avni. Doğru okuyabilen ya da yazabilen herkes başarılı mı olmuş? Bak mesela kendine. Bir baltaya sap değilsin."

Avni söylediklerimi biraz düşündü ve hak verdi. "Doğru diyorsun."

"O yüzden çocuğun üzerine gitmeyeceksin, anladın mı? Hatalar yapa yapa öğrenecek."

Yanlışını fark etti ve mahcup bir tebessümle bana sarıldı. "İyi ki varsın, bize her zaman ayna tutan güzel kalpli dostumuz."

Sırtını sıvazladım. "Ne demek?"

Çocuk çikolata ile susmuştu, kendini affettirmek isteyen Avni ise fırsattan istifade Muzirettin'i elinden tutup masaya götürdü. "Gel bakalım. Heyecanlı mısın?"

Minik çocuk başını salladı. "Çok heyecanlıyım. Ne yapacağız?"

Avni tebessüm ederek masayı gösterdi. "Ufuk ağabeyin masayı patlatacak."

Başta espri yapıyor olduklarını zannetsem de sonradan herkesin olayı bu kadar sakın karşılamasından şüphelenerek Ufuk'a yaklaştım.

"Sen gerçekten kimya mezunu musun?"

"Değilim," dedi. Mavi bir sıvıyı turuncu olanla karıştırdı.

“Öyleyim demiştin.” Sesim hayret doluydu, gözlerimi irice açmış, yaptığı şeye bakıp çözmeye çalışıyordum.

“Mezunum demedim. Ama uzun yıllar kimya öğrencisiydim.”

“Kaç yıl okudun?” diye sordum turuncu cam şişeyi elime alıp çevirirken.

“Yedi yıl diyebiliriz,” dedi Ufuk sakince. “Serce, o şişeye fazla dokunma. Isıya hemen tepki verir.”

Ateşe değmiş gibi elimi çektim. “Baştan söylesene!”

Ceyhun çocuğun çantasını toplarken sohbete atıldı. “Lan, çocuk üşümesin diye kaloriferi yakmıştım, ev kırk derece! Isıya tepki verir diyor bir de.”

“Merak etme, ben yaş tahtaya basmam,” diye mırıldandı Ufuk sakince.

Ceyhun onlara daha fazla engel olamayacağını sessiz bir yenilgiyle kabul etmiş, elindeki kalem ve kâğıdı pes edercesine defterin üzerine bırakmıştı. Ben de hemen yanlarında dikilmiş, sahiden bu konuda bilgi sahibi olup olmadıklarını anlamaya çalışıyordum.

Muzirettin ise heyecanla yumruklarını çenesinin altında birleştirmiş, parlayan gözleriyle masayı inceliyordu. Onu anlıyordum, derslerden sıkılmıştı ve deney oldukça ilgisini çekiyordu.

“Ceyhun kasma ya,” diye fısıldadım ona doğru göz kırpıp. “Çocuk nasıl mutlu oldu, baksana.”

Ceyhun dişlerini sıkarak konuştu: “Serce, sen bu iki dingili bilmiyor musun? Nasıl güvenebilirsin, aklım almıyor.”

Ona gülümsedim. “Ufuk yedi yıl okumuş, ufak tefek bir şeyler gösterecek işte. Bunda ne var canım?”

Ceyhun hiç ikna olmasa da ben deneyi kaçırmak istemediğim için masadaki boş sandalyelerden birine kuruldum. Bu sırada Avni ve Ufuk, oldukça ciddi yüz ifadeleri ile eldivenleri ellerine geçirmiş, cam şişeleri düzenliyordu.

Ufuk, Avni’ye yandan bir bakış attı. “Avni, gözlükten bir tane mi aldın?”

Birlikte poşetleri kurcaladılar. Sonuç olumsuzdu. Ufuk şişeleri bir kenara bırakıp ofladı.

“Çok pahalıydı!” diye yakındı Avni.

“Oğlum, kimya deneyi yapıyoruz, gözlüksüz olur mu? Tam boş kafalısın!”

İkisi de ellerinde kalan tek gözlüğe baktılar. Uzanıp masanın ortasındaki gözlüğü ikisinin arasından aldım.

"Bunu Muzirettin taksın bari."

Ufuk sıkıntılı bir nefes verdi ancak bir şey söylemedi. Muzirettin ise heyecanla ellerini çırpıp gözlüğü taktı.

"Nasıl da heyecanlı," diye sııttım. "Bak şimdi ağabeyler şu sıvıları karıştırarak."

Çocuk oturduğu sandalyede ileri geri sallandı. "Haydi, haydi, haydi!"

Ufuk boğazını temizledi, sonra duruşunu dikleştirdi. Masaya doğru bir adım attı, gururla gülümsedi. İyice gaza gelmişti.

"Evet, sevgili arkadaşlar. Bugün Ufuk Gören tarafından ilgi çekici deneylere şahit olmak adına toplandınız."

Arka koltukta telefonuyla ilgilenen Ceyhun homurdandı. "Ufuk, hızlı ol. Annesi gelecek."

Avni beklemediğimiz bir anda bağırdı: "Bilim düşmanı!"

Hepimiz şaşkınca ona bakıyorduk. Bu çocuğun yersiz zamanlarda bu kadar öfkelenmesi hiç hayra alamet değildi. Bazen beni endişelendiriyordu.

"Avni, bu deneydeki en önemli faktör sakinlik. Lütfen, kendine gel," diye açıkladı Ufuk. Ardından önündeki mavi sıvıyı alıp bir kabın içine boşalttı.

"Sevgili Abuzittin, sana bazı tepkimeleri göstereceğim. Bunları su ile yapacağız."

Muzirettin heyecanla sordu. "Tepkime nedir?"

Ufuk önce yavaşça gülümsedi. Sonra usulca soluna dönüp yanında ayakta dikilen, kendisinden herhangi bir komut bekleyen Avni'ye döndü.

Avni'nin yanağına sağlam bir tokat patlatınca Avni haykırdı.

"İşte, tepkime budur. Bir maddenin, diğeriyle temasa geçtiğinde ortaya çıkan reaksiyon."

Hepimiz şaşkınca Avni'nin kırmızı yanağına bakıyorduk. Muzirettin hemen sordu:

"O zaman sınıfta arkadaşlarımla tepkime deneyi yapabilir miyim?"

Araya girip, "Deney malzemeleri olması lazım," demek üzereydim ki çocuk masumca gülümsedi.

"Hepsine bir tane vuracağım."

Ceyhun koltuktan bağırdı. "Ulan senin öğreteceğin deneyin!"

"Tamam, herkes sakin olsun!" diye susturdu Ufuk. "Daha güzel bir örnekle devam edelim."

Tam cam şişelere uzanmışken beklemediğimiz bir anda bu kez Avni, Ufuk'a bir tane yapıştırdı. Ufuk az kalsın masanın üzerine düşecekti.

Avni hırsıyla bağırdı: "Tepkiye tepki!"

"O etkiye tepki değil miydi?" diye merakla sordum.

Ufuk, deneyin kontrolden çıktığını görünce derin bir nefes verip sakinleşmeye çalıştı. "Arkadaşlar, lütfen sakin olalım. Minik arkadaşımız merakla bizi izliyor. Evet, deneye dönüyoruz."

Kaba su boşaltmak için şişeye uzandı. Ardından fısıldadı: "Dikkatle beni izleyin."

Çocuk hem dikkatle onu izliyor hem de bana merakla sorular soruyordu. "Serçe abla, eve gidince ben de su ile bunu yapabilir miyim?"

Başını okşayıp gülümsedim. "Saçmalama, Muzirettinciğim."

"Ama neden?"

Çocuğun yanağını sıktım. "Sadece izleyelim, önüne dön, minik portakalım."

Hepimiz yeniden deneye odaklandığımızda Ufuk bir şeyleri karıştırıp kendi kendine fısıldıyordu. Deney, deneylikten çıkmış, büyü olma yolunda son hız ilerliyordu.

"Ufuk, bize de anlatman gerekmiyor mu?" diye homurdandım.

"Serçe, bir dur, sıralamayı unuttum!"

Avni heyecanla araya girdi. "Ya ben biliyorum! Şunu katacaktık."

Poşetin içindeki maddelerden birini Ufuk'a uzatmış, bekliyordu. Bu sırada merakla sordum: "Avni, sen de mi kimya okudun?"

Ufuk, onun uzattığı poşeti alırken Avni bana gülümsüyordu.

"Yok, ben Ceyhun'la birlikte at antrenörlüğü okumuştum."

Kaşlarım çatıldı. Avni'nin bu deneyde ne işi vardı?

"Tamam da-"

Ufuk elini kaldırıp sözümü kesti: "Avni, bunun üzerine yazmamışsınız. Hangisiydi?"

Birlikte poşetteki maddeyi inceliyorlardı. "Çinko muydu?"

"Ne aldığınızı bilmiyor musunuz?" diye mırıldandığımda eleştirel bakışlarını fark ettiler.

Ufuk çabucak toparlandı. "Elbette biliyoruz. Şimdi, su ile tepkime veren ve vermeyen bazı maddelere dikkat çekeceğiz. Bunu suyun içine atalım."

Ufuk çinkoyu suya bırakmadan önce çocuğa gülümsedi. "Sevgili Abuzittin, şu ana dek sormak istediğin bir soru var mı?"

Çocuk yine gülümsedi ve heyecanla ileri atılıp sordu: "O suyu içebilir miyim?"

Gözlerimi devirmemek için zor dururken bir kez daha yanağını sıkıp onu geri çektim. "Hayır canım, uygun değil."

"Neden peki?"

"Ölürsün."

"Hm."

Çocuk sessizleşti. Hatta biraz fazla ürkmüş olacak ki sandalyesinde iyice geriye kaydı, uzaklaştı. Sırtını duvara doğru yapıştırdı. Bu işime geldiği için gülümsedim.

Ufuk büyük bir ciddiyetle sordu: "Hazır mısınız, arkadaşlar?"

"At haydi," diye homurdandım. "Sonra daha heyecanlı olanlara geç."

Ufuk sırtıttı. "Bir, iki, üç."

Avni ile birlikte dikkatle su kabına yaklaşıp üzerine eğildiler, sonra usulca minik gri taşa benzettiğim maddeyi suya bıraktılar.

Hepimiz dikkatle suyu izliyorduk. Ceyhun'un telefondan izlediği videolar dışında içeride çıt çıkmıyordu.

"Bu biraz köpürdü mü?" diye fısıldayarak sordum. Gözlerimi kırmış, suyu izliyordum.

Ufuk da dikkatle suya baktı. "Sanmam."

Suyun hareketlenmesi dışında bir sorun yoktu.

"Allah Allah, çinko değil miydi acaba bu?" Avni poşetleri kurcalamaya başladı, bu sırada suda garip hareketlenmeler meydana geliyordu.

"Bu normal mi?" diye sordum.

Ufuk hiç renk vermedi. "Çok normal."

"Ama tepki vermeyecek demiştin, Ufuk," diye homurdandım.

Poşetleri kurcalayan Avni, sonunda malzemelerin içinden kafasını çıkardı. Sakince Ufuk'a döndü.

“Ufuk, biz yanlış maddeyi atmışız, haberin olsun.”

Ufuk’la aynı anda bağırdık. “N-Ne?”

Muzirettin heyecanla alkışlıyordu. “Çok heyecanlı!”

Ufuk hızla poşetlere eğildi, bana gecikmiş bir müdahale gibi gelse de masadaki maddeleri kurcalıyordu.

“Ulan, ne atmışız içine?”

Avni ensesini kaşıdı. “Şey... Galiba sodyum atmışız.”

Ufuk’un rengi kaçtı, bir anda suya doğru atıldı ve durdurmak için bir yol aradı. Tam konuşacaktı ki cümlesi yarıda kaldı. “Avni! Olmaz Avni, o pat-”

Su kabı büyük bir gürültüyle patladı.

Dudaklarımdan korkunç bir çığlık yükselirken küçük çocuğun önüne atladım.

Ceyhun’un çığlığı duyuldu, Avni ve Ufuk küfrediyordu. Ortalık bir anda duman altı oldu.

“Serçe! Burhanettin!”

Dumanların arasından, Ceyhun’un koltuktan fırladığını gördüm. Bir yandan öksürüyor, bir yandan da çocuğun başını göğsüme doğru yaslıyordum.

“Muzirettin!” diye bağırdım. “İyi misin?”

Muzirettin kollarımın arasında sevinçle tepindi. “Deney çok güzeldi!”

Ceyhun büyük bir küfür savurdu, dumanların içinde üç vücudun koşturduğunu belli belirsiz görüyordum. Biri hemen camı açtı. Onlar da öksürüyordu.

“Aç, aç! Camı aç!”

Ufuk haykırdı: “Cam yetmez, balkon kapısını sökün!”

Muzirettin ile beraber ayağa kalktım, dumandan ve bu manzaradan etkilenmemesi için başını iyice karnıma yaslamış, odanın çıkışına doğru yürütüyordum. Mutfığa girer girmez sandalyeye oturttum.

“Canım sen burada otur, bizi bekle. Anlaştık mı?”

Çocuk dudağını büzdü. “Ama deney...”

Öksürürken konuşmaya çalıştım: “Deney bitti, minik portakalım.”

Çocuğun gözleri dolar gibi oldu. “Hemen mi bitti? Ama neden?”

Nasıl açıklayacağımı bilemesem de başını okşayıp gülümsedim. “Çünkü hepimiz yandık.”

“Tamam o zaman...”

Çocuğun iyi olduğundan emin olunca ona bir bardak su verip yeniden salona koştum. Camı açtığımız için duman biraz dağılmış, ortalık daha görünür bir hâl almıştı.

Ceyhun masayı söndürmeye çalışırken bana bağırdı. “İyi misin? Çocuk nerede?”

“Sorun yok, neyse ki çocuğun önüne geçtim. Mutfakta şimdi,” dedim öksürüklerimin arasında güç bela konuşurken. “Siz iyi misiniz?”

Ceyhun’da pek bir şey yoktu. Masa patlarken hepimizden daha uzaktaydı. Ancak diğerleri için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Arka tarafa doğru baktım.

Haliya uzanmış iki kişi vardı. Kıpırtısız yatıyorlardı.

“Dumandan mı etkilendiler?” dedim telaşla onlara koşarken.

Masayı söndürdükten sonra iç çekti. “Yok, az önce dövdüm.”

“Ne yaptın, Ceyhun ya? Yazık, zaten yandılar!”

“Daha çok yansın pezevenkler! Salonumu patlattılar!”

Ufuk yattığı yerde bedeni sarsılarak öksürüyor, Avni ise sessizce tavanı izliyordu. Duman iyice dağılmış, her şey tamamen görünür hâle gelmiş, eski salona kavuşmuştuk. Durum beni giderek korkutuyordu.

“Gençler, iyi misiniz?” diye sordum yanlarında diz çöküp.

Avni hareket etmeyince birkaç kere suratını tokatladım. “Avni, ses ver.”

“Gözümün önünde noktalar uçuşuyor,” dedi hâlsizce. Tavanı izlemeye devam ediyordu.

“Peki, rahmetli deden orada mı?” diye sordum korkuyla.

Başını iki yana salladı. “Bu sefer o yok.”

Tam içim rahatlamış, derin bir nefes verecektim ki Avni tavana gülümsedi. Yavaşça elini kaldırıp salladı.

“Babaannem gelmiş.”

“Ceyhun, Avni yine öteki tarafa gitti!” diye seslendim. Neyse ki öfkesi biraz dinmiş olan Ceyhun yanıma geldi ve arkadaşlarına yardım etmek için kollarını sıvadı.

Ceyhun, Avni’yi yerden kaldırırken ben, Ufuk’un üzerine eğilmiştim. “Ufuk?”

Yeniden genizden gelen bir sesle öksürdü. Suratı görünmüyordu, kapkara olmuştu. Yüzünü kapatan saçlarını kenara itmek için uzandığımda elimin boş kaldığını fark ettim. Şaşkınca kirpiklerimi kırptırıyordum.

“Ufuk’un saçları yok!” diye haykırdım korkuyla.

Ceyhun, Avni’yi koltuğa bırakıp Ufuk’a koştu. “N-Ne?”

“Saçları yanmış!” diye bağırdım korkuyla ellerimi ağzıma kapatırken.

Patlama sırasında Ufuk, iyice kabın üzerine eğildiği için saçının ön kısımlarındaki tutamlar yok olmuştu. Dehşete düşmüştük.

“Ergenlik zamanlarımda saçlarımı platin sarısı yaptırınca benim de böyle yanmıştı,” diye fısıldadım hüznle. “Ne olacak şimdi?”

Çaresizce Ceyhun’a baktığımda onun da aynı dehşeti benimle paylaştığını gördüm. Fakat sebebi Ufuk değildi.

Gözlerini irice açtı, alnıma bakarken çığlık attı. “Se-Serce, senin de saçın yanmış!”

Vücudum donakaldı. Şok içinde Ceyhun’a bakarken hareket edemiyordum, elimi yavaşça havaya kaldırıp öndeki saç tutamıma dokundum.

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Serce, tamam. Sakin ol, bir tanem. Bir yolunu bulacağız,” dedi Ceyhun telaşla.

Omuzlarımdan tuttu, Ufuk’u bırakıp beni kaldırmaya çalıştı ancak ben panikle ondan kaçıp gördüğüm ilk aynaya koştum.

Normalde yüzüme düşen güzel perçemlerimin artık orada olmadığını, çoğunun yanıp koptuğunu görünce korkuyla haykırdım.

“Serce, sakin ol!” dedi zavallı Ceyhun akıl sağlığımdan endişe ederken.

“Ceyhun, atkuyruğu gibi saçlarım vardı!” diye ağlamaya başladım.

“Ağlama,” dedi bana sarılırken.

“İt kuyruğuna dönmüş!” diye haykırdım.

Teselli için çabucak bana daha sıkı sarıldı ancak nafileydi. Ben yanık kokusunun masadan geldiğini düşünürken meğerse zavallı perçemlerim kül olmuştu.

“Ay ben ne yapacağım şimdi?” diye salya sümük ağlamaya devam ettim.

Ceyhun, kollarını bana daha sıkı doladı. “Saç ektiririz, minik kuşum. Ağlama artık.”

Bu sırada salonun kapısında bir silüet belirdi. Ufuk'un gölgesini gördüm. Tıpkı benim gibi ağlayarak eskiden saç tutamlarının olduğu kafasının ön tarafına dokunuyordu.

"Kardeşim, Ceyhun! Bana da ektirelim, ne olur..." diye hıçkırdı.

Göz göze geldik. Şu an ne mi yaşıyordu? Ön tarafı kel kalmış iki kişi birbirine bakıp ağlıyordu.

Ceyhun dehşetle bizi seyrederken manzaranın korkunçluğunu fark edip bir adım geri çekildi.

Ve fısıldadı: "Hassiktir!"

"Serçe, kardeşim," diye ağlayan Ufuk bir anda bana sarılıverdi.

Ben de kendimi onun kollarında ağlarken buldum, tek elimle kafamın önündeki boşluğa dokunuyordum. "Oraya ekerler mi, Ufuk?"

Ufuk başını omzuma koyup hıçkırdı. "Serçe, benim kirpiklerim de yanmış."

Duyduklarımınla birlikte daha çok ağlamaya başladım. "Senin ağzına sıçayım, Ufuk."

"Özür dilerim, gerçekten," diye fısıldadı ağlamaktan nefes alamaz bir hâle gelirken.

Hüzün yerini korkunç bir öfkeye bıraktı, geri çekilip kollarının arasından çıktım. Gözyaşlarımı sildim.

Onun is ile kaplanmış suratına baktım. Saçının önünde boşluk kalmış, arka taraflardaki tutamlar tüycüklenmiş, horoz ibiği gibi havalanmıştı.

"Allah belanı versin!" diye bağırıp suratına bir tokat patlattım.

Ufuk daha çok ağlamaya başladı. "Ama Avni yaptı, Serçe. Affet beni, ne olur?"

"Ulan, hani sen kimya öğrencisiydin!" diye bağırdım omuzlarından tutup sarsarken.

Ufuk da çaresizce benim is ile kaplı kararmış suratıma baktı. "En azından kirpiklerin duruyor," diye teselli etmeye çalıştı.

"Onu da yaksaydın kelaynak!" diye bağırdım.

Sonra Ceyhun'un araya girmesine izin vermeden tüm hızımla salona koştum. Yeni yeni kendine gelebilen Avni koltuktan kalkmaya çalışıyordu.

"Hani o verdiğin çinkoydu, bir şey olmazdı, kahpe Avni?" diye bağırdım. "Yalan söyledin!"

Avni korkuyla geri çekildi. Yanık saçlarına bakıyordu. "Bismillah."

"Ben seni paramparça etmez miyim? Hâlîme bak, Allah'ın belası!" diye bağııp boğazına sarıldım.

"Be-Ben bilmiyordum," dedi titrek bir sesle. "Yemin ederim, bilmiyordum, Serce!"

Boğazını tutmuş onu koltuğa gömerken hem ağlıyor hem de bağıırıyordum.

"Madem at antrenörüsün, neden kimya deneyi yapıyorsun? Mal herif! Söyle! Ha? Neden?"

Bu sırada evin zili çalmaya başladı. Ceyhun telaşla bizi ayırmaya çalışırken zil hiç susmadan çalmaya devam ediyordu. En sonunda ben onu parçalamadan Avni elimden kurtulabildi.

"Ceyhun, komşun gelmiş!"

Koridora çıkabildiğimizde Ufuk'un kapıyı sonuna dek dayadığını ve yaşlı bir kadınla konuştuğunu gördük. Bir yandan da dertli dertli iç çekiyordu, ağlamaktan burnu kızarmıştı. Ön taraftaki kelliğine bakmamak gerçekten çok zordu.

Panikle kapıya koşan Ceyhun, komşusunu hemen tanımış olacak ki kontrolü ele aldı.

"Evladım, bir şey patladı. Ev başımıza yıkıldı sandık!"

"Yok, Kadriye Hanım, bir şey olmadı," diye toparlamaya çalıştı zavallı.

Kadın, cin gibi gözlerini Ceyhun'dan çekip Ufuk'a çevirdi. Yandığı için havaya dikilmiş tuhaf saçlarına baktı.

"Emin misin, Ceyhun evladım? Garip bir koku da var. Bir şey yanmış."

"Hayallerim," diye fısıldadım kopuk perçemlerime dokunurken.

Saçım çeneme kadar lastik gibi sününce dudaklarım titredi.

"Bir sorun olursa yardım isteriz, Kadriye teyze, eksik olma," dedi Ceyhun alelacele.

Kapıyı bir an evvel kapatmak istiyordu. Kadın gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi, sonra söyleyecek söz bulamamış olacak ki şalını düzeltirken iç çekip yeniden Ceyhun'a baktı.

"Anneciğin aramış, sana ulaşamamış, çocuğum. Bir çıkıp bakıversen diye rica etti, haber etti bana, akşam sana geleceklermiş. Haydi, dikkat et kendine."

Duyduklarımınla dehşete düşerken Ceyhun kibar bir tebessümle kapıyı kapattı. Şaşkınca kapıyı izlerken heykel gibi kıpırtısızdım.

"Aylarca durdular... Kel olduğum zamanı buldular," diye dehşetle fısıldadım.

Ceyhun bana mâni olamadan bütün hızımla Ufuk'un sırtına atladım. "Güzel olan her şeye düşmansın, alçak!"

"Serce, bırak! İmdat! Ceyhun, al şunu, ensemin ısıyor!"

"Hayallerimin katili!"

Üç buçuk saat sonra, Ufuk ile beraber saçlarımıza kaynak yaptırmış, güzellik merkezinden çıkıyorduk.

Konunun buraya nasıl geldiğini fazla sorgulamak istemiyordum çünkü o kadar çok ağlamıştık ki gözüümüzde akacak yaş kalmayınca çaresizlikten kendimizi burada bulmuştuk. Tabii, önce peruk fikrini düşünmüştük ancak onu kafamıza sabitlemek, bizim hareketli hayatımıza uygun olmadığından düşme riskini göze alamamıştık.

Kuaförün önerisi sonucunda saçlarına kaynak yaptırmış iki kişi, kol kola kaldırımda yürüyordu.

"Serce, çok güzel oldum lan ben," dedi Ufuk saçlarıyla oynarken.

Yaptığı şeyden utanmadığı gibi kaynağı biraz da uzattırmıştı.

"Ufuk, asabımı bozma, bak hâlâ çok gerginim!"

"Sence bu renk bana yakıştı mı?"

Gözlerimi kısıp Ufuk'un oldukça garip görünen fosfor sarısı saçlarına baktım.

"Seni üzmem istemiyorum ama olmadı sanki Ufuk," diye mırıldandım sıkıntıyla.

Sözlerimi desteklercesine kaldırımda yanımızda geçen üç kişiden sekizi Ufuk'a bakıyordu.

"Gözlerini benden alamıyorlar," diye fısıldadı yarım bir gülüşle. "Kuaför haklıymış."

"Kuaför, saçlarının yarısı yandığı için *battı balık yan gider* diyerek kimseye satamadığı kaynakları sana sattı bence," diye gerçek düşüncelerimi itiraf ettim.

"Saçmalama," diye çıkıştı. Elini saçlarına atıp hafifçe karıştırdı. "Bayıldın ama söylemekten çekiniyorsun."

Gözlerimi kısıp kafasının en tepesindeki, sarı saçların arasında kalan turuncu tutama baktım. Ufuk'un isteğiyle bu parlak fikir, kafasında vuku bulmuştu.

“Yemin ederim, hâlâ saçın yanıyor gibi geliyor,” dedim korkuyla. “O turuncunun orada ne işi var peki?”

“Farklılık,” diye böbürlendi. “Geçen konserine gittiğim kızı hatırlıyor musun? Sosyal medyadan takip ediyorum. Böyle tiplerin yanında takılıyor, demek ki hoşuna gidiyor.”

“Kızı konserde sahneden düşürdün ve seni dövdü, Ufuk,” diye homurdandım. “Hâlâ ona dair bir umudun var mı gerçekten?”

“Dikkatini çektim mi? Çektim. Ona bakacaksın, kızım.”

Tam bu aşkın imkânsızlığından bahsedecekken kaldırımda önümüze atlayan biri ağızımıza doğru bir kâğıt uzattı.

“Fal baktırmak ister misiniz?”

“Hayır,” diye homurdandım Ufuk’u kolundan çekiştirirken.

Ufuk hayatının hatasını yaptı, uzatılan broşürü aldı ve lanet başladı.

“Ağabey, kahvenin yanında beş liraya bakıyoruz, gel içeri lütfen,” diye ısrar etmeye başladı genç çocuk.

“İstemiyoruz!” diye çıkıştım Ufuk’u çekiştirmeye devam ederken.

Ufuk şüpheyle gözlerini kıstı. “Neden bu kadar ucuz?”

“Bizim cinler zam yaptırmıyor, ağabey,” diye ikna etmeye çalıştı.

Çocuğa ölümcül bir bakış attım. “Aman ne komik! Biz de çarpılacağız senin yüzünden!”

“Abla, sevgilinin seni aldatıp aldatmadığını merak etmiyor musun? Sana garanti ediyorum, içeride hayatının en iyi falını baktıracaksın!”

“Ceyhun yapmaz,” diye araya girdi Ufuk. “Ben yaparım mesela.”

“Ufuk, saçmalamayı kes de yürü, alma şu broşürleri bir daha!”

Biz adımlarımızı hızlandırsak da çocuk da bizimle birlikte koşmaya başlamıştı.

“Abla, gözünü seveyim ya! İçeri gir, iki dakika inanmış gibi yap bari. Akşam buradan prim ücreti alacağım!”

“Oğlum, bırak peşimizi,” diye tersledim çocuğu.

Ufuk hâlâ broşürü inceliyordu. “Tarot tutuyor diyorlar, doğru mu acaba?”

“Tutmazsa şerefsizim! Gel içeri, ağabey”

“Peki ya biz senin gerçekten şerefsiz olup olmadığını nereden bileceğiz? Gitsene işine!” diye bağırdım.

Çocuk nihayet adımlarını durdurdu. Öfkeyle bakışıyorduk. Sonra öylece yolun ortasında durdu ve hiç beklemediğim bir şey yaptı. Elini ceplerine sokup bomboş kumaşı dışarı çıkardı.

Tek kuruşu yoktu. "Abla, ihtiyacım olmasa uzatmam. Gelen geçenin önüne atlamaya meraklı değilim ki..."

Bakışlarındaki bir şey yüreğimi cız ettirdi. Bu hissi çok iyi bilirdim. Mecbur olduğun hâlde sevmediğin bir işi sürdürmeye çalışmak...

Ufuk'a baktığımda ağlıyordu, gizlemek için eliyle gözlerini kapattı. "Ben fena oldum."

"Hepsi senin yüzünden zaten," diye tısladım sessizce. "Yürü de çocuğa yardım edelim bari."

Çocuğun yüzünde parlak bir gülüş peyda oldu. Hızla önümüze atıldı, çalıştığı falcıya doğru bizi götürmeye başladı. İsteksiz adımlarla onu takip ediyorduk.

"Sonuna kadar beklemek zorunda mıyız? Kaç dakika sürecek?" diye sordum.

"İstediyin zaman çık, abla," dedi genç çocuk. Sonra bizim için bir kapıyı açtı, karanlık bir mekâna giriş yaptık.

"İsteğimizde çıkabileceğimize emin miyiz?" diye şüpheyile sordum.

Etrafta kuru kafalar, iskelet parçaları vardı. Duvarlara değişik desenlere sahip halılar asılmıştı.

Ufuk salavat getirince kolunu çimdikledim. "Sus da geç içeri. Başımızı belaya soktun."

"Serce, sen de oku," diye fısıldadı kulağıma.

Birkaç dakika sonra, siyah perdeyi aralayıp küçük bir odaya girdik. Her tarafa mumlar ve tütsüler dizilmişti. Daire şeklindeki bu alanın ortasında büyük bir minderde oturan, minyon tipli bir kadın vardı. Baş hafifçe öne eğik olduğu için yaşını tam çıkaramıyordum, eldivenli elleriyle önündeki kartları karıştırıyordu.

Geldiğimizi fark edince sakince başını kaldırdı ve elini öne doğru uzatıp diğer minderleri işaret etti. "Oturun."

Ufuk titriyordu. "Birazdan çıkacağız. Ayakta baktırsak olur mu?"

Falcı başını kaldırdığında siyah göz kalemiyle çevrelediği gözlerini ilk kez net görebildik, Ufuk'u baştan aşağı süzdü. "Oturursan rahatsız etmemiş olursun."

Ufuk yutkundu. "A-Anlamadım. Kimi?"

Falcı cevap vermeden eliyle tekrar minderleri işaret edince iç çekip oturdum, sonra Ufuk'u da aşağı çektim.

"Hanginiz için deste seçeyim?" diye fısıldadı falcı. Sonra başını kaldırmadan sorgulayan bakışlarını üzerimize dikti.

"Serce, söyle de şöyle bakmasın, kötü oluyorum," diye mırıldandı Ufuk.

"Evet. Hanginiz?"

Daha ağzımı açmadan Ufuk beni ileri attı. "Serce baktıracak!"

Şaşkınca ona döndüm. "Hani sen tarotu merak ediyordun?"

"Ben hayatsızım kızım, neyi merak edeyim? Sen baktır, haydi!"

Kız desteleri tekrar karıştırmaya başladı. "Bir deste seç, güzel kız."

"Ya benim de merak ettiğim pek bir şey yok ki. Kafanıza göre seçin isterseniz," diye mırıldandım sıkılmış bir hâlde minderde kıpırdanırken.

"Bu ciddi bir iş," diye tersledi falcı. "Şakaya gelmez."

Ufuk'la birbirimize baktık, yeniden kadını yanıtladım: "Şaka yapmadık ki."

Falcı kız gözlerini kapattı ve ilk kez yüzünü açık seçik görebileceğimiz şekilde başını kaldırdı, çenesini dikleştirdi, kafasını geriye doğru yatırdı. Gözleri kapalıydı.

"Doğum yılın nedir?" diye ürkütücü bir sesle sordu.

"Soruları sen cevaplamayacak mısın?" diyerek pişmiş kelle gibi sıırıttım.

Kız öfkeyle gözlerini açtı. "Doğum haritandan yola çıkacağım!"

"Yola nereden çıkarsın, bilmem ama beni inandırman gerekecek," diye iç çektim.

Kız inatçılığını fark etti ve kolay lokma olmadığını anlayıp sessizleşti. Israr etmek yerine uzandı ve uzun tırnaklı parmaklarıyla karıştırdığı kartların arasından birini seçti.

"Asılan adam kartı," diye fısıldadı.

Ufuk, cümleyi duyar duymaz içeriği inleyen bir çığlıkla bana sarıldı.

"Ya bir dursana," diye onu ittim.

Yapıştığı kolumu bırakmadan kulağıma fısıldadı: "Korkunç biri."

Kız sonunda gözlerini açtı ve parlak bakışlarını ona dikti. "Sessiz ol."

"Ta-Tamam."

"Evet, güzel kız, gelelim sana. Aldatılmışsın," diye mırıldandı elini kartların üzerinde daire çizerek gezdirirken.

Gözlerimi devirdim. "Tamam da bu çok basit! Etrafta bu kadar şerefsiz erkek varken..."

Ufuk, *ben ne yaptım* dercesine bakınca gözlerimi devirdim.

Falcı kız başka bir kart daha seçti. "Ve o çocuktan ayrılmışsın."

"Beyni olan her canlının yapacağı gibi," diye tamamladım.

Kız aniden başını kaldırıp yüzüme bakınca mum ışığı gözlerine yansdı. Ufuk, bu kez Felak ve Nas surelerini okumaya başlarken ben, yaşadığımız andan biraz bile etkilenmiyordum.

"Peki, bu çocuğun seni gerçekten sevip sevmediğini hiç düşündün mü?" diye fısıltıyla sordu.

Amacı gergin ve büyülü bir ortam yaratmaksa bu taktik sadece Ufuk aptalında işe yarıyordu.

"Tabii ki sevmiyordu, denyonun tekiydi işte Tanju!" diye çıkıştım.

Kız ojeli işaret parmağını yavaşça havaya kaldırıp iki yana salladı. "Yanlış."

Kaşlarımı çatarak cümlesini tamamlamasını beklerken kız, büyülü havayı dağıtmamak için aynı yavaşlıkla bir kart daha seçip bana tuttu.

"Seni öyle çok seviyordu ki," diye fısıldadı. "Seni kaybetmeyi göze alamadı. Bu yüzden senden ayrılmak yerine, sevgisini bir başkasıyla paylaşmayı tercih etti. Biz insanoğulları ise buna *aldatmak* dedik. Ne de yüzeysel varlıklarız..."

Ufuk şaşkınca kızı dinlerken oturduğum minderden tekme atarak tütsünün birini devirdim.

"Haydi oradan! Ne saçmalıyorsun sen ya?"

Kız bilgece başını salladı. "Eğer sevmese aldatmaz, ayrılırdı. Bunu hiç düşündün mü?"

"Benim beynim bu kadar düşük IQ ile çalışmadığı için düşünemedim, kusura bakma," diye homurdandım. Sonra sinirden kendi kendime gülmeye başlayınca falcı kız şaşkınca suratıma baktı.

Sarsılan karnımı tutarken, "Sen buna inandın mı?" diye boğulurcasına kahkaha atıyordum. Bir ara boğazım tıkanır gibi oldu.

Kız hiddetle, "Bu saygısızlık-" diye araya girmeye çalıştı ancak elimi uzatıp onu susturdum.

"Bana bak kızım, kaç yaşındasın sen?"

Kız bir süre suratıma baktıktan sonra, "Yirmi iki," dedi.

Bilgece burnumu kaşıdım. "Bak tatlım, bir ablan olarak hayatında olan o puşt herifi hemen tekmelemenı tavsiye ediyorum. Seni bir kere aldattı ya... Bak, onu bir daha yapacak, görürsün."

Ufuk'u kolundan tutup kaldırdım. "Haydi, gidiyoruz!"

Kız hemen karşı çıktı. "Hayır, söz verdi! Bir daha aldatmayacak!"

İşaret parmağıma tükürüp eğildim ve kızın alçak masasına parmağımı sürt-tüm. "Aha buraya yazıyorum, şu an bile sana boynuzu takmıyorsa benim adım Serce değil. Bak kıymetimi bil, tarot bunu söylemez. Ama dost acı söyler."

Zavallı kızcağızın dudağı titredi, falcılık büyüğü müyüsü kalmamıştı. Ortamın içine etmişdik. Sesi titreyerek bana karşı çıkmayı denedi.

"Be-Beni seviyor..."

"Bok seviyor," dedim kendimden emin bir tebessümle.

"Öyle olmasa terk ederdi," diyecek oldu.

Tabii, sonunda zıvanadan çıktım! İleri atılıp üzerinde tarot kartlarının dur-duğu masayı devirdim, falcı kızın siyah elbisesinin yakasına yapıştım.

"Kendine gel!" diye haykırdım. "Gül gibi kızsın, beynin mi uyuştı? O ço-cuğu sevmeyi bırakacaksın!"

Kız kollarımda sarsılırken titrek bir sesle karşı çıktı: "Bırakamam!"

Ufuk hızla bana doğru atılıp falcı kızı elimden kurtarmaya çalıştı. "Serce, cinlerini üzerimize salacak, yapma!"

"Hâlâ bırakmam diyor, Ufuk! Herif bunu boynuzlamış, *sevmese yapmazdı* diyor, delireceğim! Kızım, sen mal mısın ya?"

Kızı omuzlarından daha şiddetli sarsarken o da bana bağırdı: "Malım ya malım! Evet, malım!"

En sonunda Ufuk var gücüyle beni çekince geriye doğru savrularak kızı bırakmak zorunda kaldım. Hepimiz nefes nefese kalmıştık.

"Yapacak bir şey yok. Kıza büyü yapmış," diye mırıldandım kendi kendime.

"Bu gidişle bize de büyü girecek! Yalvarırım, çikalım şuradan, Serce," dedi Ufuk ağlarcasına.

Yerdeki çantamı alıp üstüme başıma çekidüzen verdim, saçımı omuzlarımla gerisine attım ve kıza son bir bakış attım.

"Ben gidince ağlayıp zırlama, otur da nasıl bu kadar manipüle edilebildim diye düşün. Gençliğine yazık! Değmeyen birine ömrünün güzel günlerini feda etmek için fazla güzelsin," diye öğüt verdim.

Sonra Ufuk'la beraber uğursuz yerden çıktık.

Yolda giderken bir yandan yaşadığımız saçmalığa sinirleniyor, bir yandan da Ufuk'u bir daha böyle tekinsiz yerlere girmemesi için tembihliyordum. Otobüs durağına doğru yürümeye başladığımız sırada hava çoktan kararmıştı.

Telefonum cebimde titremeye başladı ve gece bekçisi annem ekranımda görünüyordu. Güneş battığı an onun mesaisi başlıyordu.

"Valide Sultan arıyor, sessiz ol," diye mırıldanıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Anneciğim?"

"Kızım, saat kaç oldu, neredesin? Evin yolunu mu unuttun?"

"Anne, bugün Ceyhun'a geçeceğimi söylemiştim ya. Sonra onun arkadaşıyla bir işimiz çıktı, akşama kaldık. Merak edilecek bir şey yok."

Elbette falcıya gittiğimizi, ondan önce de saçlarımızı yaktığımızı söylemeyecektim.

"Aklına gelirse eve de bir uğra, yavrucuğum," dedi imalı bir ses tonuyla.

"Ne yemek yaptın?" diye heyecanla sırıttım.

"Patlıcan oturtma, fırında patates, pilav, yoğurt çorbası."

Telefonun sesi dışarıdan duyuluyor olacak ki Ufuk, ağzının suyunu sildi. "Ya Rabbi şükür."

"Kim o, evladım? Arkadaşın mı?"

"Yok bir şey," diye geçiştirmeye çalıştım ancak annem bunu yutmadı.

"Yazık garibana, o da acıkmıştır. Arkadaşlarını da alıp gel, yavrum, e mi?"

"Anne, onlar Ceyhun'un arkadaş-"

"Ceyhun da gelsin, yavrum."

"Ama..."

"Gecikmeyin, ısıtıyorum yemekleri, çocuğum."

Annem telefonu kapattığında boş boş ekrana bakıyordum. Ceyhun ile olan yemek facialarının üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişti ki yanında iki ekstra ile yine bizim eve yolcuyduk.

Ufuk heyecanla gözlerime bakıyordu. "Şey, annem sizi de yemeğe-"

“Olur!” diye bağırdı. “Ben çocukları arayayım hemen.”

Ben daha tepki veremediğim Ufuk, Avni ve Ceyhun’u aradı. Bu sırada biz de otobüs durağına doğru yürüyorduk, iç çekip akşam başıma gelecekleri kabullenmeye çalıştım.

Ufuk gözlerinin içi parlayarak bana baktı. “Avni kabul etti.”

“Geç kalmasın, annem hoşlanmaz,” diye mırıldandım.

Ufuk telefona dönerken sakince cevapladı. “Yok, birazdan sizin evdeymiş. Bizden önce gidecek.”

“N-Ne?”

Ufuk gülümsedi. “Patlıcan oturtmayı çok sever o.”

Akşam şahit olacağımız manzaranın garipliği beni şimdiden ürkütmeye başlarken otobüs durağına doğru adımlarımı hızlandırdım.

“Acele et, Ufuk, hızlı yürü!”

Ufuk bir yandan mesajlara cevap vermeye çalışıyordu. “Serçe, Ceyhun diyor ki annesi ve babası geleceği için bu akşamlik bize katılamayacakmış. Birazdan anneni arayıp özür dileyecekmiş.”

“Bu çocuk da çok abarttı! Özre ne gerek var yahu?” diye homurdandım.

Annesi ve babasının gelmiş olduğu gerçeği beni titretmeye yetti. Ceyhun bizimkilerle tanışırken bir problem yoktu. Peki ya ben onun ailesinin karşısında nasıl davranmalıydım? İşte, bu tam bir muammaydı.

“Annesi nasıl biri?” diye sordum stresli bir şekilde.

Ufuk gözlerini telefondan çekmedi. “Zengin.”

Gözlerimi devirdim. “Onu mu soruyorum, Ufuk? Karakter olarak.”

Ufuk yine gözlerini telefonundan ayırmadan yanıtladı: “Zengin insanlara has özellikleri var işte.”

“O kadar yardımcı oldun ki anlatamam,” diye sahte bir tebessümle ona baktım.

Ufuk bana gevşek gevşek sırtırken durağa gelmiştik. Omuz silkti.

“Dert etme, tatlım ya. Yakında tanışırsınız zaten, o zaman görürsün.”

Eş zamanlı olarak felaket tellalından farksız olan telefonum cebimde titremeye başladı. Arayan bu defa Ceyhun’du. Özel ders verdiği çocuğu annesine teslim edeceği için bizimle kuaföre gelememişti.

Merakla telefonu açtım. “Ceyhun?”

“Minik kuşum, anneni aradım.” Sesinde anlayamadığım bir şey vardı.

"Ee?" diye sabırsızca sordum.

"Gelemeyeceğimi söyleyince biraz dert etti. Sanırım yaptığı yemeklerin reddedilmesinden pek hoşlanmıyor."

"Evet, öyle garip huyları vardır," diye iç çektim. "Ama sen dert etmeseydin, ben evde konuşurum."

Ceyhun sıkıntıyla iç çekti. "İşte, ben de onu diyecektim. Şey... Annemle babamın döndüğünü, o yüzden bugün katılamayacağımı söyledim."

Duyacaklarımdan korkarak dudağımı ısırdım. "E-Evet?"

"Annen de bir anda çok yükseldi," dedi Ceyhun telaşla.

"Nasıl yani?" diye sorarken yutkunuyordum.

"Ne bileyim, Serce... Bana söz hakkı bile tanımadan telefonu kapattı."

"Ceyhun?" diye korkuyla fısıldadım.

"*Annenle babanı da yemeğe getir, tanıştırsız yavrum, dedi.*"

"Ceyhun, sen ne yaptın?" dedim durakta büyük bir çığlık atmamak için ağzımı kapatırken.

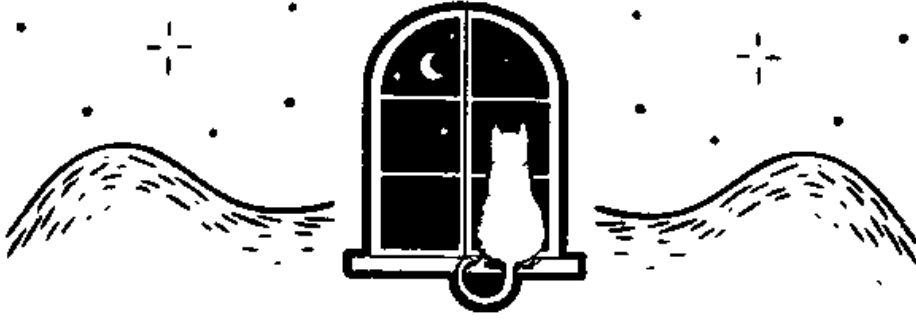
"Serce, vallahi ben planlamadım ya, annen çok üzerime geldi!"

Evrenin herhangi bir yerinde, diğer insanların hayatı da bu denli hızlı akıyor muydu yoksa tek bahtsız bedevi gerçekten ben miydim?

Ufuk ağzına attığı şekeri şapırdatarak emdi. "Rengin attı. Ne olmuş?"

Omuzlarım yıkıkça düşerken ensesine hüsrana dolu bir şaplak attım ve isyan ettim.

"Şom ağızlının tekisin!"

15: Merasimler ve Cenazeler

Bu bölümde verilen yanlış kararların, gerçek Serce Sevinç ve kurumlarla alakası yoktur. Kamuoyuna ve biricik okurlarıma, bana fazla yükselip kızmamaları için önden uyarımdır. Saygılarımla!

Yaklaşık bir saat sonra evimizin salonunda oldukça kalabalık bir grup olarak oturuyorduk. Babam, Ufuk ve Avni'yi sorguya çekmiş; annem, yemek masasındaki eksikleri tamamlayıp kusursuz hâle getirmeye çalışırken her zamanki gibi kendini helak etmişti. Mutfakla salon arasında mekik dokuyordu.

Ben de Haydut misafirlere saldırmamın diye kucağıma almış, sakinleştirmeye çalışıyordum.

Babamın dudaklarından uzun zamandır duymadığım şen bir kahkaha kaçırıldı. "Hay Allah iyiliğinizi versin! Demek beni cami hocası sandınız."

Avni mahcup bir şekilde başını salladı. "Sandık, amcacığım."

Ufuk hızla savunmaya geçip işaret parmağıyla beni gösterdi. "Ama hepsi kızınız Serce'nin suçu. Bizi öyle bir kandırdı ki!"

Babam, yaramazca parlayan gözlerime bakıp gülmeye başlarken Haydut, Ufuk'un işaret parmağına ciyaklıyordu. Çünkü bu kadarına miyavlamak demek haksızlık olurdu. Hayvan âdeta saldırmak için kendini yırtıyordu.

"Ufukcuğum, o eli bir indir," diye tebessüm ettim. "Tahrik ediyorsun kara yumagımı."

"Kara yumak mıdır, kara delik midir yoksa şeytanın yeryüzündeki fedaisi midir, bilemem ama sakın bırakma, Serce!"

"Ben bırakmam ama kendisi gitmek isterse bir şey diyemem," diye tebessüm ettiğimde sakinleşsin diye Haydut'u okşamaya devam ediyordum.

"Bu kedi hep böyle saldırgan mı?" diye sordu Avni merakla.

Tekrar gülümsedim. "Yok, normalde daha saldırgan."

Ufuk ve Avni şaşkınca Haydut'a baktılar. Tüylerini okşadım. "Bu saldırı mamış hâli."

Tam o sırada salonda bir uğultu duyuldu, Haseki Sultan hazretleri, beyaz tüyleri ihtişamla kabarmış bir şekilde odaya giriş yaptı. Tek fark, ayakları görünmüyordu ve yürümüyordu.

Havada asılı kalmış gibiydi.

Avni, yere değen ayaklarını korkuyla koltukta kendine çekip büzüştü ve haykırdı: "Kedi uçuyor!"

Babam, onların bu şaşkın hâllerine tekrar kahkahalarla gülmeye başlarken annem, elinde çorba kâseleri ile Haseki'nin arkasından salona girdi.

"Yok evladım, robot süpürgeyi çalıştırdık. Onun üstünde gezmeyi seviyor bu bıcırık."

Haseki, koltuklarımızın dibine kadar robot süpürge'nin üstünde süzüle süzüle geldi, otomatik olarak programlanmış süpürge, koltuklarımızın hemen önünden manevra yaptı ve çıkardığı uğultu ile birlikte dönüp tekrar salonun çıkışına doğru ilerledi.

Hepimiz büyülenmiş bir sessizlikle uçan Haseki'yi izliyorduk.

"Serçe'nin kedilerinin, kendisinden daha normal olmasını bekleyemezdik," dedi Ufuk zoraki bir tebessümle rahatmış taklidi yaparken.

Haydut yeniden ona doğru bağırdı. "Miyaav!"

"Ufukcuğum, benim adımı kullandığında da huylanıyor. Haydut biraz kışkanç, kusura bakma."

"Demek Türkçe de biliyor," diye fısıldadı Avni hayretle.

Sorgularcasına kaşlarını kaldırdım. "Sen yolda gördüğün hayvanlarla İngilizce mi konuşuyorsun, Avni?"

"Kızım, durun, vallahi kafam ağrıdı," dedi babam lafımızı bölüp tekrar gülmeye başlarken.

Adamcağızın kafası bu yaştan sonra bu kadar tantanayı kaldıramıyordu hâliyle.

Ufuk'un yolda guruldayan karnını hatırlayınca ona baktım. "Ceyhun'u bekleyemezseniz siz önden bir şeyler atıştırabilirsiniz, çocuklar."

Avni pişmiş kelle gibi sıtırırken Ufuk göbeğini okşadı. "Hürriyet teyzeciğim, bize Hatay usulü dürüm yaptı, mutfakta onu yedik."

Şaşkınca anneme döndüm. “Anne biz Hataylı değiliz, onu yapmayı nereden öğrendin?”

Annem gururla göğsünü kabarttı. “Sırada Adana kebab var.”

Demek ben odada Haydut ve Haseki ile özlem giderirken annem, her zamanki gibi misafirperverliğini konuşturup çocukları tıka basa doyurmakla meşguldü.

“Kapı çalıyor!”

Ufuk öyle bir heyecanla yerinden fırladı ki hepimiz korktuk. Damağımı başparmağımla kaldırıp kendime bir tokat attım. “Ödümü patlattın!”

Ufuk derin nefesler veriyordu. “Ben çok heyecanlandım, Serce!”

“Sana ne oluyor?” diye çıktım. “Ceyhun’un anne ve babasıyla ilk kez görüşecek olan benim.”

“Öyle deme. Midemde bir şeyler uçuşuyor.”

Annem, Ufuk’u şüpheli bakışlarla süzdü. “Oğlum, tavuk döner dokunmuş olmasın?”

Avni her zamanki gibi söze atladı: “Teyzeciğim, bunun önüne aşevi koy, onu bile yer.”

Sonra Ufuk’a sırtıttı. “Camış.”

Babam ve annem şaşkınca birbirlerine bakarken Avni’nin batırdığı konuyu kapatmaya çalıştım. “Ne kadar da şakacılar... Öldürüyor bu çocuklar beni. Ben kapıya bakayım artık!”

Koltuğumdan kalkmış, kapıya ilerlerken Ufuk konuşmayı sürdürüyordu. “Saçım nasıl?”

Babamın onun fosfor sarısı saçlarına, “Fena değil, evladım,” dediğini işittim.

İçinden geçenlerin ne olduğu ise meçhuldü...

“Acaba annesi beni sevecek mi? Babası katı biri midir? Yani evet, bunları konuştuk ama içim içime sığmıyor ki ya! Ya düşüp bayılırsam?”

Koridor boyunca kendi kendime konuşurken zil yeniden çaldı ve adımlarımı hızlandırıp kapının önünde durdum. Derin bir nefes verirken ellerim titremesin diye kendimle cebelleşiyordum.

“Haydi, bismillah.”

Usluca kapıyı açtım. Yüzümde nazik bir tebessüm vardı, dudaklarım heyecandan titriyordu. Gözlerimi merakla açmıştım.

Sensörlü ışık aniden yandı ve hiç beklemediğim o manzarayı bana sundu. Işığın altında ağabeyimin koca kafası parladı. "Tombalak!" diye bağırdı.

"A-Ağabey?"

Yüzümdeki dehşet hoşuna gitmiş olacak ki dalga geçercesine sesini inceltti. "Se-Serce?"

"Senin burada ne işin var?" diye sordum telaşla.

Allah kahretsin! Evin en ayarsız üyesinin bu gece burada olmasının sırası mıydı?

"Ne oluyor, kızım? Beni gördüğüne hiç sevinmemiş gibisin. Alınırım bak, tombalak."

"Bana tombalak deme, Sergen belası!" diye çıktım. "Kilo verdim ben."

"Kızım, kapıdan çekil de görüş alanım genişlesin," diye pis pis sırıttı. "Ağabey diyeceksin bana. Sergen kim?"

Ben daha karşılık veremedim elindeki çantayı kafama doğru attı. "Hop! Tut, güzelim."

Ayakkabılarını çıkardı ve rahat bir tavırla içeri geçti. "Annem döktürmüş yine, il sınırına girdiğim an yemeklerin kokusu gelmeye başladı, yemin ederim."

Asık ve mutsuz bir suratla çantasını geçici olarak vestiyere koyarken homurdandım.

"Bir de yemin ediyorsun, çarpılacaksın!"

"Kızım, geleli üç saniye oldu, çok üzerime geliyorsun. Zaten annemlere sinirliyim, gününbirlik Serce'yi kontrol edeceğiz diye evden çıktılar, neredeyse iki hafta oldu, yoklar!"

"Sen bebek misin? Eşek kadar oldun, kendine bakamıyor musun?" diye öfkeyle kaşlarımı çattım.

Bana döndü ve masumca gözlerini büyüttü. "Kimse bu çocuk yemek yapmayı bilmiyor, kaç gündür ne yedi, ne içti diye sormasın zaten. Aç kalıp ölsem de kimsenin umurunda değil!"

"İnanamıyorum, yemek yemek için şehir mi değiştirdin yoksa ben mi yanlış duydum?"

Ağabeyim beni takmadan salona doğru ilerledi. O kadar yanlış bir zamanda gelmişti ki ona durumu en baştan nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum. Keşke önce Ceyhun'la tanışmış olsaydı, aile yemeğine daha sonra katılır ve olayları ağırdan almış olurduk.

Oysa şu an yaşanan şeye nasıl bir müdahalede bulunabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ağabeyim uzun boyu ve iri cüssesiyle salonun kapısında durduğunda ben çoktan zırlamaya başlamıştım. Tükürükler saçarak anneme bağırdım:

“Anne, oğlun gelmiş ya!”

Kapıda ağabeyimi gören annem bağırdı: “Amanın! Benim oğlan, sen nereden çıktın?”

“Anne ya,” diye ağlamaya devam ettim.

Annem, şaşkınlığını üzerinden atamadan bana baktı. “Kız, sen neden ağlıyorsun?”

“Anne, bu şimdi beni rezil eder!” diye bağırdım gözlerimden yaşlar akarken.

Öyle çaresizdim ki kapının girişine yığılıverdim. Annem, konuyu ciddiye alsın diye biraz da şov yapıyordum.

Ağabeyim bana pis pis sırttı. “Nasil yalandan ağlıyor, dolandırıcıya bak ya.”

“Gözyaşımı görmüyor musun?” diye hıçkırdım.

“Gel, döveyim de daha çok ağla,” diye sırttı ağabeyim.

Babam, “Yeter bu zibidilik!” diye bağırınca ikimiz de sustuk.

“Ama baba!” diye haykırdım beni kurtarması umuduyla. “Yemeğe oturacağız, ağzını şapırdatabilecek; çay içeceğiz, höpürdetecek; kaş göz yapacağım, pis pis gülecek. Böyle önemli bir günde olacak iş miydi gelmesi ya?”

Ağabeyim şaşkınca kaşlarını kaldırdı. “Lan, yoksa evleniyor musun? Kurtulduk mu senden? Allah’ım, şükürler olsun!”

Uzanıp öfkeyle ceketine saldırdım. “Sergen, seni boğarım bak!”

Tek eliyle kafamdan tutup beni kendisinden uzaklaştırdı. “Şşt, sakın ol, böğüren boğa.”

“Kızım! Uyuma sen ona,” diye öğüt verdi babam. “Bak, arkadaşın burada zor durumda, gel de yardımcı ol, haydi.”

O sırada hepimiz, az önce fark etmediğimiz bir şeyi fark ettik. Kapıyı açmak için kucağımdan bıraktığım Haydut, geldiğinden beri ezeli düşmanı belleği Ufuk’a yapışmıştı. Koltukta dibine girmiş, âdeta kalkmasın diye patileriyle onu tutsak etmişti.

Ufuk’un suratu kıpkırmızıydı, o ana kadar kediden bu kadar korktuğunu ve boncuk boncuk terlediğini fark etmemiştim.

"Serçe, bir yardım eder misin?" diye fısıldadı zoraki bir tebessümle. Sorudan çok bir ıkınmayı andırıyordu.

"Ay Ufuk, çok affedersin!" dedim telaşla ona koşarken.

Aksi gibi tam o sırada yeniden kapı çaldı. Bu kez gelenin kim olduğu beliydi ancak Ufuk öyle berbat durumdaydı ki ne Ceyhun'u ne de ailesini düşünecek hâldeydim.

"Sen çok gerilirsən o da fark eder," diye fısıldadım Ufuk'a. "Sakinçe çekeceğim, tamam mı?"

Ufuk dudaklarını birbirine sımsıkı yapıştırdı, çıtını çıkaramıyordu, kıpkırmızı kesilmişti.

"Bacağına çek şimdi yavaşça," diye komut verdim.

Ufuk kıpırdamadı. Annemse çoktan kapıyı açmaya gitmişti.

"Ufuk, acele etsene!" dedim göz ucuyla kapıyı kontrol ederken.

"Serçe oynatamıyorum," dedi acıyla. Bayılacak zannettim.

"Neden?" diye sordum safça. "Haydi!"

Onun konuşamayacağını fark eden Avni, yanında oturduğu arkadaşının kalçasını gösterdi.

"Serçe, görmüyor musun? Kedin, Ufuk'u götünden yakalamış!"

Şaşkınca Haydut'un altta kalan patisine baktım. "Ya bu kedi neden böyle ya? Yeter!" dedim isyan edercesine.

Sonra yavaşça eğildim, saldırganlaşmaması için onu korkutmadan kucığına almaya çalıştım.

"Avni, çabuk yardım et. Ben kaldırıncı Ufuk'un bacağına kurtar," diye mırıldandım.

Avni başını olumsuz anlamda salladı. "Yapamam."

"Ya siz beni delirtecek misiniz? İçeri girecekler birazdan, çabuk olun!"

"Serçe, yapamam!" diye yeniden çıkıştı Avni. Sonra gözleriyle Haydut'u işaret etti.

"Bak," diye fısıldadı titrek bir sesle. "Arka patisiyle de benim götüme tutunuyor."

"Yok artık!" diye isyan ettim manzaradan uzaklaşıp Haydut'u incelerken.

Gerçekten de ben onu bırakır bırakmaz Ufuk ve Avni'nin ortasına oturmuş, bir köprü misali ön ve arka patileriyle ikisine de yapışmıştı.

Koridordan sesler yükselmeye başladı, annem misafirleri içeri davet ediyordu. Hoş geldiniz merasimi bitmek üzereydi, sayılı saniyelerim vardı. Tatlı tatlı yalvarmayı bırakıp Haydut'a yapıştım.

Kulağına eğilmiş, ikna konuşması yapıyordum.

"Annesi kurban olsun, bırak haydi ağabeylerin götünü."

Cevap olarak tırnaklarını daha çok geçirmiş olacak ki Ufuk sıçradı. "Ayy!"

Koridordaki sesler giderek yaklaşıyordu. "Haydut!" diye dişlerimi sıkarak konuştum. "Ya bugün benim için ne kadar önemli bir gün, farkında mısın? El birliği yapıp beni rezil etmeye mi yemin ettiniz? Haydi, bırak oğlum."

Haydut patisini çekecek gibi olunca duygu sömürüsüne devam ederek ağlamaklı bir tını takındım.

"Bugün üzme beni. Sana en sevdiğin mamalardan alıyor bu kölen, öyle değil mi? Bir dediğini iki etmiyor. Haydi, üzme anneni. Ağlarım bak yoksa!"

Haydut patisini tamamen çekince Ufuk kendini babamın kucağına doğru attı, resmen iki kilo vermişti. Ben Haydut'u kucağıma alınca Avni de çabucak kurtuldu.

Tek bir sorun vardı: Babamın kucağına kaçan Ufuk'un kıcındaki yırtıkla bakışıyordum. Haydut oraya bir anı bırakmak istemişti.

"Ufuk fazla ayağa kalkma," diye tembihledikten sonra Haydut'u kucakladığım gibi odasına kaçırdım. Bu sırada salonun girişinde bekleyen abim, daha fazla dayanamamış ve annemin binbir emekle hazırladığı masadaki yemeklerin yüzde doksanını mideye indirme görevine başlamıştı.

Ağız o kadar doluydu ki çiğneyemiyordu.

"Dolma biberin hepsini ağzına mı soktun?" diye fısıldadım dehşetle.

Bu sırada Haydut, kucağımda yeniden Ufuk'a saldırmak için çırpınıyordu.

"Ovot."

"Allah kahretmesin seni, Sergen! Ağzına salça bulaşmış, peçete al çabuk!"

"Totom."

"Ne?"

"Tomom."

Sinir krizi geçirmek üzereydim, peçeteyi alır almaz onu da ensesinden yakaladığım gibi koridora çıkardım. Burada bulunması kimsenin akıl sağlığı için iyi olmayacaktı.

"Düş önüme. Çabuk odama gidiyoruz. Yoldan geldin, önce elini ayağını yıka. İnsanların karşısına böyle çıkmaya utanmıyor musun ya?"

"Kendini insandan saymıyorsun, değil mi, iguana kılıklı?"

"Sergen, sabrımı zorlama!"

Ağzındakini güç bela yutarken onu ve Haydut'u odama hapsedebilmişim. Hatta ne olur ne olmaz diye üzerlerinden kapıyı da kilitleyiverdim. Anahtarını cebime sıkıştırıp annemin yanına geçerken o misafirleri salona almıştı.

"Tekrar hoş geldiniz, sefalar getirdiniz," dedi annem neşeyle.

Hâlâ talibim çıktığına inanamıyor olduğunu anlamak için cin gibi parlak gözlerine bakmam yeterliydi. Bana bir baş işaretiyle selam vermemi söyledi.

"Hoş geldiniz!" dedim abartılı bir sevgi gösterisi ile salona dalarken.

Saçlarımı bu akşama özel düzleştirmiştim, yüzümde hafif pembe bir allık, açık renk bir ruj vardı. Bulabildiğim en mütevazı elbiseyi giymiş hatta hiç yapmayacağım bir şeyi göze alıp bacaklarımın tamamını ağdalamıştım! Ve evet, bunların tamamını bir saat içinde halletmişim.

"Hoş bulduk, kızım." Konuşan, Ceyhun'un babası olduğunu düşündüğüm adamdı. Tıpkı Ceyhun gibi uzun boylu, onun gibi belirgin yüz hatlarına sahip ve oldukça albeniliydi. Yaşına rağmen içinde bulunduğu koyu renk takım ile oldukça karizmatik duruyordu.

"Siz de hoş geldiniz," dedim hemen yanına oturan kadına yönelerek.

Ardından uzanıp ikisinin de ellerini öptüm. Kadın nazikçe tebessüm etti. "Hoş bulduk, kızım."

Sonra şöyle bir durdu, alıcı gözle beni süzdü. Heyecandan kalbim duracaktı. Bugünleri de mi görecektim sahi?

Bir telefon konuşmasından konu nereye bağlanmıştı?

Saçları yer yer sarı renge çalan, hoş bir kumral tonlarındaydı, muazzam şekillendirilmişti ve yüzünü hafif bir makyajla aydınlatmıştı. Buğday teninde parlayan bir çift mavi göz, bana doğruca Ceyhun'a bakıyormuşum hissini veriyordu. Yüzümü incelerken en az Ceyhun kadar dikkatliydi.

Hakkımda ne düşündüğünü bilmesem de kocaman gülümsedim. İsminin Jülide olduğunu bildiğim kadın, buna karşılık olarak tebessümünü büyüttü ve hafifçe başını salladı.

“Size mis gibi çorba yaptım,” dedi neşeyle araya giren annem. “Buyurun madem sofraya.”

Ceyhun’un babası mahcup bir ifadeyle ayağa kalktı. “Zaten çok ani geldik, size de zahmet verdik. Kusura bakmayın lütfen.”

Babam, beni şaşırtarak ciddiyeti ve kontrolü elden bırakmadığını belli eden sert tavrından ödün vererek sesini yumuşattı, Ceyhun’un babası Bülent Bey’e gülümsedi.

“Duymamış olalım. Misafir bizde baş tacıdır. Buyurun sofraya.”

Davetiyle birlikte önce büyükler, ardından bizler masaya yöneldik. Onlar yerleşirken heyecandan bayılmamak için ayakta güç bela sabit duruyor, dudaklarımı ısırıyordum. Tam o anda koluma biri dokundu.

İrkilerek sola döndüm, Ceyhun’dı. Gözlerinin içi gülüyordu.

Eğilip kulağıma fısıldadı: “Bana hoş geldin yok mu?”

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Anne ve babasının bir adım ötemde olduğu yetmezmiş gibi Ceyhun’un başımı döndüren parfümünün kokusu beni bayıltmak üzereydi.

“Ceyhun, hiç iyi değilim,” dedim panikle.

İnsanların sırtının bize dönük olmasından istifade ederek uzanıp sıkıca elimi tuttu. “Minik kuşum, ne oldu? Sakinleş.”

“Çişim var!” dedim korkuyla. “Vallahi kaçıracağım diye korkuyorum. Annen beni çok dikkatli izliyor.”

Ceyhun dudaklarının ucuna kadar gelen kahkahayı bastırdı ve parmaklarıyla dudağına dokundu. Gülümsemesini saklamaya çalışıyordu.

“Çok tatlısın,” diye mırıldandı bana doğru eğilip.

“Devam et de şuracığa salayım,” diye sitem ettim kısık sesle.

Bana göz kırpıp odanın diğer ucundaki rengârenk gülleri gösterdi. “Onları sana aldım. Beğendin mi?”

“Gözlerin kadar değiller be Ceyhun,” dedim titrek bir sesle. “Şöyle bakma, etrafta insanlar var. Bir garip oluyorum.”

Ceyhun bu kez dayanamadı ve dudaklarından kahkahası kaçiverdi. Masadakiler aynı anda geriye dönüp bize baktığında yanaklarım kıpkırmızı olmuştu.

“Suyu unutmuşuz!” diye bağırdım aniden. “Hemen getireyim!”

Çabucak mutfağa koştum, annem bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibi oyalanıp kendime gelmem için bana zaman kazandırdı.

“Tuzu da getir, evladım.”

Fedakâr anamın bu iyiliklerinin hakkı hiç ödenmezdi! Ben kendimi alelacele mutfağa atmıştım ki birinin kapıyı yumrukladığını duydum. Jeton yeni düşmüştü, şaşkınlıkla ağzımı kapattım.

Ağabeyimi kilitlemiştim.

“Bittim ben,” diye mırıldandım telaşla odaya koşarken.

Annemin salonu idare edebileceğine güvenerek odamın kapısının önünde durdum, âdeta üç saniyede uçmuştum. Derin bir nefes verip anahtarı iki kez çevirdim.

“Ağabey?” diye sordum korkuyla.

Cevap, kapıya atılan bir tekmeydi.

“Dur! Ses çıkarma. Misafirler geldi, duyacaklar.”

Telaşla kapıyı araladım. Ağabeyimle karşılaşmayı bekliyordum ancak beni karşılayan şey koyu karanlık oldu. Şaşkınca odaya adım attım. Az önceki tezat bir sessizlik odayı kaplamıştı.

“Ağabey?” diye sordum karanlıkta etrafa bakarken.

Çıt çıkmadı.

“Sergen?” dedim korkuyla kapının arkasına bakarken.

Uzanıp ışığı açtım. Odanın aydınlanmasıyla beraber cüssesi iki katım olan ayı ağabeyimin üzerime çullanması bir oldu.

“Ulan cücük! Sen kimi kilitliyorsun?”

“Bırak!” dedim korkuyla kaçarken.

Elbette başaramadım, beni arkadan yakaladığı gibi yatağıma yapıştırdı. İkimiz birlikte düşerken kafam yatağın başlığına çarptı, çığlık atmamak için dudaklarımı ısırdım.

“Kafamı vurdum, hayvan!” dedim öfkeyle yüzüne saldırırken.

Ona dönmeme izin vermiyordu, beni yüzüstü yatırmış, üzerime çullanmıştı. Saçıma yapışıp acıtacak şekilde çekti.

“Annemi çağırırım, gebertir seni, Sergen!” dedim öfkeyle.

Kurnazlık yaptı ve çocukken hep yaptığı gibi o hileli taktiği uyguladı, beni serbest bırakmadan uzun bacağıyla kapıya bir tekme atıp sertçe kapattı. Artık tamamen onun insafına kalmıştım.

“Kızım, sen kimsin de beni kilitleyebiliyorsun? Ha? Ben senin ağabeyimim, ağabeyin!” diye öfkeyle bağırdı.

Acaba ağabeyim beni döverken Ceyhun’un anne ve babası ne yapıyordu? İnşallah salondan ses duyulmuyordur, diye iç çektim.

“Kavga edelim, tamam, kaçmayacağım. Ama ne olur, bağırma,” diye ikna etmeye çalıştım.

“Bağırayım mı şimdi inadına daha çok?” dedi haince.

“Yemin ederim, babam seni gebertir, rezil edeceksin adamı da!”

Bir süre durduk. Üzerime çullanmış, saçlarıma yapışmış, asla geri adım atmıyordu. Derin nefesler alıp veriyorduk.

“Tamam,” dedi beni şaşırtarak.

Beni serbest bırakacağını, bir anlığına ondan bu kadar kolay kurtulabileceğimi sandım. Oysa cümlelerin devamını duymak beni yıktı.

“Seni sessiz döveceğim.”

Söylediği gibi de oldu, daha ne olduğunu anlayamadan bedenimi yataktan aşağı uçarken buldum. Beni tuttuğu gibi yere yapıştırdı. Belim acıyınca çığlık atmamak için dişlerimi sıktım.

“Sen misin kızım beni çocuk gibi kilitleyen? Gel, haydi!”

“Hayvan, bırakıyor musun ki geleyim? Yiyorsa bırak ellerimi!”

Bu, her zaman işe yarayan bir taktikti, onun zaaflarını iyi bilirdim. Yine işe yaradı ve taktik hayatımı kurtardı. Sergen ellerimi bıraktı.

Kaçma planımı çoktan yaptığım için ondan küçük olmanın avantajını kullanarak bir anda bedeninin altında sola fırlayıp kaçtım.

“Hile!” dedi öfkeyle ayağıma yapışıp beni tekrar düşürürken.

Fakat buna hazırlıklıydım, ne de olsa yıllardır evde ağabeyim sayesinde *SmackDown*¹ eğitimi almış sayılırdım. Bu hamleyi önceden tahmin ettiğim için boşta kalan ayağımla kafasına tekme çaktım.

“Ah!”

¹İlk olarak 1999 yılında yayımlanmaya başlayan Amerikan profesyonel güreş programı.

Bugün beni ringe çıkarsalar, rakibi çiğ çiğ yemezsem adım Serce değildi!

"Bunu sen istedin," dedim o acıyla kafasını tutarken. Hızla atıldım ve bacağımı yakalayan elini ısırdım.

Böylece beni kelepçe misali yakalayan eli de hızla çözüldü, bacağımı kurtarıırken onun bağırarak üzere olduğunu gördüm.

"Sessizlik sözü!" diye hatırlattım.

Birbirimizi ne kadar döversek dövelim, dövüş ahlakımızdan ödün vermedik. Sözüne tuttu ve salona duyulamayacak şekilde sessizce inledi.

"Serce, buradan kalktığımda o tekmenin acısını çok pis çıkaracağım," dedi hıslı.

"Ağabey, uzatırsan bu odadan sağ çıkamayız. Emin misin?" dedim nefes nefese.

Cevap olarak ileri atılıp boyumun iki katı uzunluğundaki bacağını üzerime attı ve bana yılan gibi dolandı.

"Canım çekti. Dövmezsem içimde kalacak!" dedi pis pis gülererek.

"Sen bu eve enerjini atmak için mi geldin, kalles?" dedim bacağından kurtulmaya çalışırken.

"Yol boyunca hayal ettim," dedi sakince.

"Yemin ederim ki sen psikopatsın. Bırak beni, katil!"

"Karadul örümceği," diye fısıldadı. "Bıraktığım an beni yiyeceksin."

"Ağabey, o eşini yiyor, ben seni neden yiyeyim ya? Bak, Ceyhun'un ailesi içeride, lütfen bırak!"

"En son ben vuracağım o zaman," dedi nefes nefese.

Gözlerimi kan bürüdü. "Asla!"

"O zaman bok bırakırım!"

Diğer bacağını da üzerime atıp bütün kuvvetiyle beni yere düşürdü. Mezarım, bu oda olacaktı. Hüsrarla yenilgiyi kabul ettiğimde ağabeyim kolumu çimdikliyordu.

"Hele bir iz kalsın, babama göstermezsem adım Serce değil," dedim öfkeyle.

"Kimin umurunda?" dedi beni pataklamaya devam ederken.

"Otuz yaşına basacaksın, boyundan bosundan utan!" diye haykırdım ağlarcasına.

"Son nefesime dek benimle her inatlaştığında seni dövmek, hayattaki yegâne mutluluk sebebim olacak."

“Öküz! Savunmasız birini yakalamaktan keyif mi alıyorsun?” dedim hassas noktasından vurmaya çalışırken.

Sırıttı. “Sen mi savunmasızsın? Güldürme beni, kızım. Yıllarca seni ben eğit-tim. Bıraksam beni buraya gömersin. Mezarımın üstünde de arsızca tepinirsin!”

“Yaparım!” dedim hırsla.

Hem dayak yiyor hem de geri adım atmıyordum. Bir süre sonra yokluğumu fark eden ev ahalisi Ceyhun’u peşimden göndermiş olmalıydı ki odamın kapı-sının önünden sesi duyuldu.

“Minik kuşum? Orada mısın?”

Ağabeyim, cümleyi duyar duymaz kendini kaybederek gülmeye başladı. “Lan! Böğüren boğa, çocuğu minik kuşum diye mi kandırdın yoksa? Gerçek yüzünü görmedi mi?”

“Ceyhun’u karıştırma,” dedim dişlerimi sıkıp ona tekme atmaya çalışırken.

Tekmelerimin birisi burnuna isabet edince içim soğudu.

“İçeri gelsin de minik kuşu nasıl aygıra dönmüş, bir görsün! Güreşe katılsan ülkeye altın madalya getirirsin, kızım!” dedi alayla sırıtırken.

“Sergen, Ceyhun gelmeden beni bırak dedim!”

“Pes edeceksin.”

“Allah seni kahretsin!”

Ceyhun’un sesi yeniden duyuldu: “Bir şey mi oldu? Sesin iyi gelmiyor. İçeri giriyorum.”

Ayaklarımla hızlı tekmeler savurdum. “Sergen, çabuk bırak kolumu!”

“Kızım, ben bacağına tutuyorum.”

“Yalvarırım, bırak ya!”

“Pes et.”

Ceyhun telaşla sordu: “Serçe? Giriyorum!”

“Pes!” dedim telaşla. “Lanet olsun senin gibi ağabeye! Pes ediyorum.”

Ceyhun odanın kapısını açmak için kapı kolunu indirmişti ki ağabeyim büyük bir çeviklikle beni bıraktı ve intikamını alacağı son darbeyi gerçekleştirip ensemin köküne okkalı bir tane patlattı.

Ensem cayır cayır yanarken başım dönüyordu, pes ettiğim için son vuruş hakkı ondaydı ve çıtımı çıkaramıyordum.

Ceyhun panikle içeri girdi ve şaşkınca bize bakıyordu.

"Se-Serce," dedi afallayarak.

"Ceyhun, bak! Bu benim canım ağabeyim," dedim az önce dayak yediğimi çaktırmamak için kocaman gülümserken.

Zavallı Ceyhun daha da şaşırdı, bunu hiç beklemiyordu. Bir ağabeyime bir bana baktı. Yüzümüzdeki garipliği fark etmiş olmalıydı.

İkimizin de göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Ağabeyim sııttı. "Hoş geldin, şanssız damat."

"Hoş buldum, ağabey," dedi Ceyhun kibarca.

Ağabeyimin ayılığı karşısında narin bir kuğu gibiydi. Yeniden âşık oluyordum.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu hemen sonra.

"Neden ki?" dedim dayak yediğimi çaktırmamaya çalışıp tekrar neşeyle gülümserken.

Ceyhun suratlarımızı işaret etti. "İkiniz de kıpkırmızısınız."

"Ya ağabeyim odadaki kombiyi bozmuş, yeni düzeltebildim! Piştik resmen, Ceyhun," dedim alelacele toparlamaya çalışırken.

"Yemek hazır mı? Valla kurt gibi açım!" Ağabeyim iştahla ağzının suyunu silip salona doğru yol alırken arkasından ağılarcasına bakıyordum.

"Kesin ağzını şapırdatacak!"

"Anlamadım?"

Ceyhun'un masum bakışlarını es geçip kapıya yürüdüm. "Boş ver, haydi gidelim, Ceyhun."

Ceyhun nazikçe kolumu tutunca bir an ağabeyimden gelen ani bir atakla karıştırıp suratına yumrukla karşılık verecektim. Neyse ki göz göze geldiğimizde durdum.

O benim narin Ceycey'imden başkası değildi. Boncuk gözleri, giydiği gömlekle aynı renge bürünmüş, maviş maviş parlıyordu.

"İstersen saçını düzeltelim, minik kuşum," dedi yumuşak bir sesle.

Sonra beni omuzlarımdan tutup nazikçe kendine çevirdi, dağılmış saçlarını elleriyle düzeltti. O saçlarımı, bense onun boncuk gözlerini izliyordum. Ah, nasıl da içim gidiyordu...

Her bir saç tutamına dünyanın en hassas şeyiymiş gibi nazikçe dokunuşu kalbimi titretiyordu. Kalan son tutamı da kulağımın arkasına sıkıştırdı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Az önce dürüstlük sözünü bozdum,” diye itiraf ettim pişmanlıkla.

“Neden?” diye şaşkınca kaşlarını kaldırdı.

Yapacak bir şey yoktu. Bakışlarımı kaçırdım. “Şey, ağabeyim beni dövdü.”

“N-Ne? Serce!” Ceyhun öfkeyle omuzlarıma yapıştı, doğru duyup duymadığını kontrol ediyordu.

“Ama hak ettim ya, çocuğu odaya kilitleyip unutmuşum...”

“Beni de kilitlemiştin. Seni incitmesini gerektirmez,” dedi bakışlarını gözlerime dikerek.

Dudaklarım titrerken ağlamak üzereydim. “Keşke sadece incitseydi, resmen ağzıma sıçtı.”

“Onunla konuşacağım,” dedi bakışları kararırken. “Bu ne demek ya? Kaç yaşında herif, kendine gelsin!”

Fazla gaza geldiğini görünce sızlanmayı bırakıp uzandım ve yanağına sakinleştirici olduğunu umduğum bir öpücük kondurdum.

“Merak etme. Biz yetmiş yaşına gelsek bile dövüşmeye devam edeceğiz.”

Tek çocuk dramı yaşayan Ceyhun olaya oldukça uzaktı. “Neden ki? Canınıza kastınız mı var?”

“Çünkü kardeşler hiçbir zaman büyümmez,” diye gülümsedim.

“Her zaman kavga edeceğiz. Birbirimizin eşyalarını izinsiz kullandığımız için, paralarımızı ceplediğimiz için; buzdolabında kalan son pasta dilimini, odada sakladığımız son çikolatayı yediğimiz için... Gerçekten yetmiş yaşında da olsak hiç büyümeyeceğiz.”

“Güzel bir şeymiş gibi anlatıyorsun,” diye homurdanınca yediğim dayağa rağmen gülümsedim.

“Güzel bir şey çünkü. Bazen annemle babamdan çok ağabeyime ihtiyaç duyuyorum. Çünkü aramızda farklı bir bağ var.”

“Bu bağ birbirinizi döverek güçleniyor herhâlde,” dedi Ceyhun aynı keyifsiz homurtuyla. “Serce, böyle şeyler bana çok ters. Çok ciddiym, ağabeyinle birbirimize gireriz. Sana asla dokunmayacak.”

“Bunu kabul etmez ki,” diye mırıldandım.

Ceyhun masumca sordu: "Ne yapacak?"

"İkimizi birlikte döver."

Bu manzara hayal gücümün sınırlarını oldukça zorladığı için zihnim reddetti. Zaten Ceyhun'u da iyice öfkeliendirmeye yetmişti. Sabır dileyerek benimle birlikte salona ilerledi.

Bu sırada beklenen şey gerçekleşmiş, travmatik manzaram beni karşılamıştı. Ağabeyim, herkesle tanışmış ve yemek masasına oturup iştahla yemeye başlamıştı.

"Kızım, bir tuzluğu almaya Bağdat'a mı gittin?" diye takıldı babam.

Ah be babacığım, *oğlun beni öteki tarafa yollayıp geri getirdi*, diyemedim. Nazik bir tebessüm takınıp masadaki yerime oturdum. Ceyhun da tam karşıma geçmiş, ağabeyimden tarafa bakmayıp sinirlerini kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

"Anlatın bakalım, gençler," dedi Ceyhun'un babası Bülent Bey. Gözleri üstümüzdeydi. "Hayat nasıl gidiyor?"

Ben yanıt veremeden Ceyhun gözlerime bakıp yanıtladı: "Serçe ile tanıştığımndan beri çok güzel, babacığım."

Ah, bunu topluluk önünde yapmasa olmaz mıydı? Annem kıkır kıkır gülerken, Jülide Hanım da ikimize bakıp tebessüm etmeye devam ediyordu.

"Ne tatlı cümleler bunlar, oğlum," diye destekledi bıçağını masaya bırakıp. "Seni böyle romantik görmek ne hoş."

İç sesim araya girdi: Bu daha ne ki anası? Sen bir de yalnızken bana ithaf ettiği dizeleri duy!

"Serçe de çok tatlı," diye sürdürdü annesi. "Hemen kızardı."

Böyle söylediği için yanağımın yüzde yirmisini kaplayan kırmızılık yüzde seksenini işgal etti. Teşekkürler, annesi. İyi ki bunu dile getirdin!

"Teşekkür ederim, efendim," dedim mahcupça.

Dışarıdan biraz fazla şirin görünmüş olacağım ki ağabeyim, içtiği çorbayı bırakıp genzine bir şey kaçmış gibi öksürmeye başladı. Herkes telaşla ona bakarken gülmemek için kendini sıkıyor, sıktıkça morarıyordu.

"Affedersiniz," dedi. "Boğa... Boğa..."

Annem, "Ne boğası, oğlum?" derken ağabeyim dudağını sildiği peçetenin altından bana yarım ağız gülüyordu.

"Sakın," diye mırıldandığımı görünce toparlandı.

“Boğazıma bir şey kaçtı da. Onu diyordum.”

“Al, su iç, evladım.”

Ağabeyim, Jülide Hanım’ın dikkatini dağıtamamış olacak ki kadın yeniden bana bakarak söze girdi: “Lütfen sen de bize daha samimi hitap et. *Efendim* demene lüzum yok, canım. Biz bir aile olacağız.”

Aile...

Olaylar an itibariyle biraz fazla mı hızlı geliyordu yoksa ben mi yanlış yorumluyordum?

“Dikkat edeceğim,” diye gülümsemeye çalıştım.

Ceyhun ise annesinin tavrından son derece memnun bir şekilde pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Uzanıp kadının elini tuttuğunu görünce gözlerimi kaçırdım. Acaba buraya gelmeden önce hakkımda tam olarak ne konuşmuşlardı?

Yemeğin ilerleyen saatlerinde babam, Ceyhun ve çocuklara çeşitli sorular sordu. Emekli olsa da bir türlü karşısında öğrencileri varmış gibi sınav yapmaktan geri durmuyordu. Avni, babamın sorduğu her soruyu yetmiş saniye düşünüp titizlikle yanıtlarken ağabeyimle bana baygınlık gelmişti.

Bir ara ağabeyimin uyuduğunu görünce masanın altından tepikledim.

“Ceyhun da bütün gün çalıştı!”

Ufuk, bütün patavatsızlığıyla araya girince babam hayretle kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi, oğlum?”

Bu, aralarında konuştuklarında daha güzel muhabbeti geçecek bir konuyken Ufuk sağ olsun, herkesin içinde durumu açıklamak zorunda kalmıştı.

“Ceyhun kendini birkaç işte denemek istedi, babacığım,” diye araya girme ihtiyacı hissettim.

Annem masumca sordu: “At mı yarıştırdın, oğlum?”

Biz müdahale edemeden ortalık karıştırdı. Babası Ceyhun’a sordu: “Ne atı, evladım?”

Avni başını iki yana sallayıp konuya dâhil oldu. “Yok, Bülent amca. At değil, köpek.”

Annemden ikinci bir şaşkınlık nidası yükseldi. “Köpek mi yarıştırmış?”

Ufuk, ortalığı karıştırdığı yetmezmiş gibi köftesini ağzına atarken tekrar yorum yapma gafletinde bulundu.

"Köpek dövüş işinde ne bahisler dönüyor!"

Ceyhun'un annesinin dudaklarından minik bir çığlık kaçtığında ben gince alnımı kaşıyordum. Babası, "Oğlum?" diye sordu.

Ceyhun, Ufuk ve Avni'ye *sizi geberteceğim* temalı iki numaralı bakışını yolladıktan sonra masadaki büyüklere tek tek gülümsedi.

"Köpek gezdirmiştim, arkadaşlar ondan bahsediyor. Bir de özel ders verme tecrübesi edindim."

Babam ilgiyle Ceyhun'a yöneldi. "Bak sen... Hangi alanda, evladım?"

Ceyhun gururla tebessüm etti. "Matematik, babacığım."

Ben yoluna giren sohbeti keyifli bir şekilde dinlerken Ceyhun'un annesinin gözlerini kırpmadan onları izlediği gözümünden kaçmamıştı. Ailem ve Ceyhun arasındaki ilişkiyi çözmeye çalışıyor, müthiş bir dikkatle onlara odaklanıyordu.

"Elinize sağlık, Hürriyet teyzeciğim. Ben tabağımı mutfığa götürüyüm." Ufuk ayaklanınca annem onun sırtını sıvazladı.

"Afiyet olsun, oğlum."

"Yemekler lezzetli, Hürriyet Hanım. Elinize sağlık."

Annem, bu kez Jülide Hanım'a içten bir şekilde gülümsedi. "Tarif vereyim mi?"

Kadın, sevecen bakışları ve yumuşak sesiyle anneme nazikçe yanıt verdi: "Tabii. Çok sevinirim. Gerçi mutfakta sizin kadar maharetli değilimdir, orası ayrı."

Ceyhun'un babası, annesine aşk dolu bir bakış attığında pürdikkat onları seyrediyordum. "Kendine haksızlık etme, hayatım."

"Ah, ne tatlısın, Bülentciğim."

Bu tiyatral aşk gösterisi bizim evde sık rastlanılan türden bir sahne değildi. Bu yüzden ebeveynlerin birbirine olan aşkını dile getirişini ağzımız beş karış açık kalmış bir hâlde seyrediyorduk.

Uyuyan ağabeyim bile uyanmış, saf saf kirpiklerini kırptırıyor. Kimin evinde olduğumuzu düşünüyordu belki, kim bilir?

Göz ucuyla anneme baktım. Yemekten sonra çayı demlemişse babama, o gün körkütük âşıktı işte... Babam eve geldiğinde market alışverişinin yanında annemin sevdiği çikolatadan da aldıysa o gün evde şenlik havası yaşanır, Hürriyet Hanım'dan keyiflisi olmazdı. Mevzu, çayın tadı yahut çikolatanın markası da değildi. Birbirleri için bunu düşünmüş olmalarıydı.

Zaten benim tanıdığım aşkta maksat, göze sokulan iyilikler değil; karşındakinin seveceği incelikleri kimseye duyurmadan, sessiz bir güzellikle ona sunmaktır. Gerisinin de hiçbir bir önemi yoktu.

Bizim yadırgayan bakışlarımızın aksine, Ceyhun'un anne ve babasını izlerken yüzünde oluşan tatlı tebessümü, ailelerimiz ve ifade biçimlerimiz arasındaki farkı bir kez daha bana gösterdi.

Belki de küçüklüğünden beri babasını rol model görerek yetişen Ceyhun, bu yüzden her fırsatta beni övmekten, duymaktan hoşlanacağım güzel cümleler sarf etmekten hiç çekinmiyor, ne düşünülür diye gıcınmuyordu.

Her konuda olduğu gibi sevgisini belli ederken de son derece ketum olan ben ise, çocukluğumdan beri disiplinli bir baba ve her şeyin her yerde üstü açık söylenmeyeceğini öğreten bir anne ile büyümüştüm.

Bunu garipsemiyor, benimsiyordum. Çünkü bizi, bugün bu masada buluşturan hayat, farklılıklarımız sayesinde yollarımızı kesiştirmişti. Bu yüzden fark etmeden Ceyhun'u bana getiren her güne minnettardım.

Ufuk'un tabağını alıp mutfığa yöneldiğini görünce bir balkon havası almanın iyi geleceğini anladım. Fazla derin düşüncelere dalmış, bünyemin alışık olmadığı bir sakinlikle baş başa kalmıştım. Bu hiç iyi değildi.

Ağabeyim, yol yorgunu olduğu için yemeğini yemiş olmanın verdiği mayışmışlık hissi ile yeniden uyuklamaya başlamış; babam, her yemeğin sonunda olduğu gibi yine diğerleriyle birlikte hararetli siyaset sohbetlerine dalmış, anem ise yemeğin tarifini Ceyhun'un annesine öğreteceğim diye tutturduğu için sandalyesiyle iyice ona yanaşmıştı.

Fırsattan istifade mutfığa sıvışırken Ufuk'u odamın aralık kapısından içeri bakarken yakaladım.

"Ne yapıyorsun?"

"Şeytanın yeryüzündeki fedaisini gözetliyorum."

Gözlerim şüpheli bir tavırla kısıldı, yanına ilerleyip parmak ucumda yükselerek odadan içeri baktım.

"O kim?" diye fısıldadım.

Ufuk da ürkütücü bir sesle fısıldadı: "Kedin."

Gerçekten de Haydut'un gözleri karanlıkta bir çift cam gibi parlıyordu. Korkarak kapıyı kapattım.

"Şu kediye şöyle garip şeyler yapmasan seni de severdi, emin ol!"

"Yanlış müziği mi dinlettim acaba?" diye kendi kendine mırıldanan Ufuk, mutfaktan içeri girip tabağını bulaşık makinesine yerleştirdi.

Kendime bir bardak su doldururken, "Ne müziği?" diye sordum.

Ufuk bilmişçe dudağını büktü. "Sosyal medyada görmüştüm. Kediye Antik Mısır müziği dinletip tepkisini ölçüyorlardı. Ben, seninki sakınleşir diye ummuştum ama yan etki yaptı galiba."

"Sen Haydut'a Mısır müziği mi dinlettin?" dedim şok içinde.

Ufuk gayet sakindi. "Evet."

"Oldu olacak mumyalasaydın kediyi! Aptal herif! Ben, onu bir koltuktan diğerine alırken bile iki kere tepkisini düşünüyorum. Yaptığın şeye bak!"

Ufuk iç çekti. "Ben bu kadar hassas kediler olacaklarını düşünememiştim ki..."

"Neyse ki Haseki odasına çekildi, kimseyi görmek istemiyor. Yoksa onun psikolojisini de bozardın sen!"

Sinirlerimiz bozulmuş bir şekilde Ufuk'la gülmeye başladığımızda cebinden sigarasını çıkarıp bir dal çekti. Bana da uzattı ancak hemen reddettim.

Balkona doğru yürürken sigarayı dudağına yerleştirmiş, hayret içinde mırıldanıyordu: "Yahu, birkaç ay önce, aradığınız operatör kız kedilerine garip isimler koyuyor, onlarla konuşuyor hatta kendinizi affettirmek için ona tuttuğunuz evde, onun mutfağında, siz de onun kedilerinin hassas noktalarını konuşacaksınız deseler..."

Gözlerime baktı. "Siktirin lan derdim!"

Duyduklarım kulağa hiç normal gelmediği için başımı sallayarak hak verdim. "Bana da seni işleten arkadaş grubu peşini bırakmayacak, kafayı onlara takıp intikam alacaksın, yetmeyecek; bu heriflerle yüz yüze tanışacaksın, binbir olaya karışacaksınız, sonra sana ev tutup mutfağında-"

Ufuk kollarıma doğru yıkıldı. "Bayılacağım."

"Tamam, sustum," diye sııttım. "Ama ne yapalım? Çok garip."

Sigarasını keyifle tütüren Ufuk, karanlık gökyüzünün altındaki binlerce ışığa göz gezdirdi. "Ulan! Ceyhun o gün, *birini işleteceğiz* derken kaderini değiştireceğini hissetmiş demek ki!"

Boş boş kirpiklerimi kırıştırdım. Ufuk devam etti: "Çocuk resmen damatlık giyip karşısına çıkacağı kızı seçmiş, haberi yokmuş! Bak, bugün de ailesine ne kadar usturuplu olduğunu ispatlamaya çalışırken salonda kıvranıyor. Ulan be... Ah ulan be! Hayata bak!"

Derin derin iç çekti, dumanı uzaklara doğru üfledi. "Bir ben şöyle âşık olamadım sattığımın dünyasında! Hayatsızım ben, Serce."

Şaşkınca araya girdim: "Ben yanlış mı duydum?"

Ufuk başını salladı. "Doğru duydun. Bir hayatım yok."

Gözlerimi devirip başımı iki yana salladım. "Onu demiyorum."

Ufuk bitmeye yaklaşan sigarasını son kez tüttürdü. "Neyi, canım?"

"O gün alay etmek için arayan Ceyhun muydu?"

Buna bu kadar takıldığımı fark etmeyen Ufuk safça başını salladı. "Kızım, bizim aklımıza nereden gelsin öyle şeyler? Tabii ki Ceyhun'du! Hazal'la canları sıkılmıştı, biraz da onun gazına geldi, şimdi yalan yok. Aldılar ellerine telefonu, illa birini oynatacağız deyip durdular! İnanır mısın? Senden önce belki on kişiyi aramışlardır, yeterince tadını alamayınca daha rahat işletebilecekleri bir numara bulmayı denediler."

Ufuk her şeyden habersiz bana kocaman sırtıttı. "Sonra Ceyhun seni buldu işte. Çocuk o gün sizin alışveriş sitesini araştırırken resmen içine doğmuş! Bu akşama bir bak be Serce... Ne garip!"

Cevap vermek yerine sadece gülümsedim. Bu elbette zoraki bir tebessümdü. Nedendir, bilinmez, özellikle arkadaş grubunu tanıdıktan sonra içimden bir ses, bunu her zaman onların başlattığını fısıldamıştı. İçlerinde, hatasını telafi etmek için arayan tek kişi Ceyhun olduğunu için gözlerim bir masum aradığında hep onun üzerine sabitlenip kalmıştı.

Fakat bugün, hayatımı değiştiren o günle ilgili bambaşka bir şey öğreniyordum.

Hatasını telafi ettiği için bir şans verdiğim adam, aslında hatanın ta kendisine en başından beri gönüllü olan o kişiydi. Bu zamana kadar içten içe alaycılıkla suçladığım kişilerin yanında sürüklenmemiş, onları kendisi sürüklemişti.

Boğazıma öküz gibi bir şeyin oturduğunu hissettim. Yutkunamadığım için bir bardak su içmek iyi geldi.

"Ben içeri geçeyim, ayıp olmasın," dedi Ufuk sigarasını küpeştede söndürüp kül tablasına atarken.

Balkonda yalnız kaldım. Bir yandan asıl içeri geçmesi gereken kişi benken Ufuk'un hâlâ rolümü çalıyor olmasına ve platin sarısı saçlarını düzelterek ıslık çalmasına gülmek, diğer yandan da duyduklarımı sindiremediğim için bir süre hareketsiz kalmak istiyordum.

Ceyhun iyi biriydi. Bu konu tartışmaya kapalıydı. Fakat en başından beri zihnimde canlandırdığım kadar iyi miydi? Bunu hiç bilmiyordum.

Zihnim bana büyülü oyunlar oynayıp hafızamı yokladı, beni o güne ıslınladı. Dudaklarımın titreyişi, Radar Rafet'e açıklama yapmak için döktüğüm diller, herkesin içinde gururum hiçe sayılarak azarlanışım, eve iki kuruş eksik maaşla döneceğim diye ödümün koptuğu zamanlar... Ailemin yanımda olmayışının verdiği güvensizlik... Fakat dışarıdan kimseye bunu belli etmemek için takındığım asi tavır, dikleşmiş çene, kararmış bakışlar...

Eve gidince baş başa kaldığım yalnızlığım, geçim derdim, bütün ruhsal sorunlarım...

Ve telefonun ucunda hayatın hiçbir sillesini yememiş Ceyhun'un, kız arkadaşını eğlendirmek için tuşladığı numaram... Bunu başlatırken ne kadar keyif aldığını hayal edebildiğim o çapkın gülüşü, rahat tavrı...

Her şey sanki bir bir gözümde canlanıyordu. Bütün bunları üst üste hayal etmek zihnime ağır geldi, gözlerimi kapatıp birkaç kez ellerimle başımı ovuşturdum. Geçmesini, düşünmemeyi istedim. Dudaklarımda titrek bir tebessüm oluştu.

Çünkü o gün aşağılanmama rağmen geriye dönsem, Ceyhun yine beni arasın ve herkesin içinde alay etsin isterdim. Bu düşünce kalbimi sızlattı.

Hissedeceğim bütün o küçük düşürülmüşlük pahasına, onunla ne olursa olsun tanışmış olmayı dilerdim. Beni öfkeliendirmesini, adaletsizce puanlama yapmasını, telefonu suratıma kapatmasını ve ertesi gün pişman olup yeniden aramasını...

Eğer bunların hiçbiri yaşanmamış olsaydı bugün evimin salonunda babamla sohbet etmeyecek, her akşam "minik kuşum" ile bitirdiği sıcak cümleleri yüzümü güldürmeyecek, o ninni gibi gelen sesi kulaklarıma değip geçmeyecekti.

Hayatımda bir ilki yaşadım ve Ceyhun'un hatıralarımda olmaması fikri, canımı küçük düşürülmüş olmaktan daha çok yaktı. Bu, belki de burnunun dikine giden, kendini ezdirmediği için başına ne gelirse gelsin cefasını çeken Serce Sevinç olmaktan uzak olduğum tek andı.

Ve aşkın ödün vermek olduğunu bu gece, bu soğuk balkonda tattım.

"Serceciğim?"

İrkilerek soluma döndüğümde ensesinde topladığı sarı tutamların birkaç kısa teli yüzünün önüne düşen Jülide Hanım'ın başını uzatıp bana baktığını gördüm.

Telaşla ayaklandığımı görünce sırtına attığı şalıyla boynunu iyice kapattı. "Otur, lütfen. Ama soğukmuş, üşümedin mi?"

"Birazdan içeri geçecektim," diye açıklamaya çalıştım.

Onları bırakıp burada kendi kendime düşüncelere dalmış olduğumu görmesi beni huzursuz hissettirdi.

“Sanırım biraz hava almaya ihtiyacın var,” diye gülümsedi. “Gelebilir miyim?”

“Buyurun, lütfen,” dedim yanımdaki sandalyede ona yer açarak.

Kadın tatlı bir tebessümle balkona geçti ve mutfak kapısını ardımızdan kapattı. Bu, kaşlarımı çatmama sebep oldu. Çünkü içimden bir ses benimle konuşmak istediği bir şey olduğunu söylüyordu.

“Ailen çok sempatik,” dedi uzunca bir süre benim gibi manzarayı izledikten sonra.

Göz ucuyla ona baktım. Yan profili muazzamdı. Biçimli bir çenesi, güzel bir burnu, ay ışığında parlayan teni, yaşının olgunluğunu gösteren fakat çehresine oldukça yakışan kırışıklıkları vardı.

“Hepsi çok samimi insanlar,” diye konuşmasını sürdürdü.

Masada ağzı açık uyuyan ağabeyimi görmediği aşikârdı.

“Teşekkür ederim,” dedim onun gibi nazik yanıt vermeye özen gösterirken. İşin doğrusu bu kadar dikkatli olmaya çalışmak beni biraz geriyordu.

“Bir şey dikkatini çekti mi?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Bu kez manzaraya değil, doğruca bana bakıyordu. Başımı iki yana salladım. “Ne gibi?”

Yeniden gülümsedi. Belki de bunu bu kadar sık tekrar ediyor olmasının sebebi, dışarıdan ne kadar güzel göründüğünü bilmesi, kendine yakıştığını fark etmesiydi.

“Şöyle bir bakınca,” diye fısıldadı.

İçeriden çay kaşığı sesleri duyuluyordu. Belli ki yemek faslı bitmişti. Aşağıda, bahçede bir çekirgenin öttüğünü işittim. Hiç sırası değildi ancak benim de kafam bir garipti işte!

Acaba çekirge bu balkona zıplar mıydı?

“Şöyle bir bakınca ne kadar farklıyız. Sen de fark ettin mi?”

Kadının yumuşak sesi beni kendime getirdi. Fakat suratıma çarpan şey tınısından çok kelimelerin içerdiği anlamdı. Bakışlarımı ona çevirirken şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

“Biraz farklıyız,” diye geveledim. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Kadın bana yeniden gülümsedi. "Çok farklıyız."

Konunun nereye gideceğinden emin olamayarak gözlerimi kaçırırsam da Jülide Hanım'ın bakışları üzerime sabitlenmişti. Her hareketimi, az evvel salonda şahit olduğum pürdikkatle izliyordu.

"Bu seni rahatsız etti mi?" diye sordu.

Her sorusu, bir öncekinden daha çok gerilmeme sebep oluyordu. Nihayetinde dayanamadım ve doğruca gözlerine baktım.

"Etmeli mi?" diye cesurca sordum.

Bu atağımı beklemiyor olacak ki gülümsemesi iyice büyüdü. Gözlerindeki parlaklıkta Ceyhun'u görmekten kendimi alamadım. Ancak orada bir yerlerde, belki de bu kadını henüz tanımıyor oluşumun verdiği yabancılik hissi beni uzağa, Ceyhun'la kurduğum bağdan zıt bir noktaya itiyordu.

"Oğluma nasıl tanıştığınızı sordum. Doğrusu, tam olarak anlattı diyemeyeceğim. Bir şeyler geveleyip durdu mu? Evet. Beni tatmin etti mi? Kesinlikle hayır."

Yutkundum. Ceyhun'un bunu annesiyle neden paylaşmadığını sanırım anlayabiliyordum. Fakat kadın, bu defa gözlerimi ondan kaçırmama müsaade etmeden doğruca bana baktı.

"Senden duymak istedim," diye başını salladı. Bu, sözü bana bıraktığını gösteriyordu.

Çaresizce etrafı yokladım. Ne yapmalıydım? Sorusuna kaçamak cevaplar verip lafı dolandırmalı mı, en iyi bildiğim şeylerden birini yapıp yalan söylemeli mi yoksa direkt olarak buradan kaçmalı mıydım? Bunların hepsinin aramızda oluşmaya başlayan güven bağına zedeleyeceğini hissediyordum.

Ve kendim için değilse bile Ceyhun için bunu yapamazdım. O, ilk günden beri benim aileme bu kadar saygılıyken ona haksızlık edemezdim.

Kadın, "Nereden başlamak istersin?" diye sorarken tek kaşını kaldırdı.

Sanki duyacaklarından çok da memnun olmayacağını kendisi de farkındaydı. Bu, bir şeyi değiştirir miydi? Bilmiyordum. Bana olan bakışını çözebileceğim kadar yakından tanışmıyorduk.

Nereden başlayacağımı bilmiyordum ancak dürüst olmam gereken bir yerlerden olduğu kesindi.

Derin bir nefes verip tüm hikâyeyi en başa sardım.

Telefonun korkunç zil sesi ile uyandığımda gözlerimi açmakta hayli güçlük çekiyordum. Kendi kendime uyku sersemi bir hâlde mırıldanıp kafamı yeniden yastığa gömerken başım çatlayacak kadar çok ağrıyordu.

“Serce, kulağımı kanattı, aç artık şu telefonu!” diye homurdandı ağabeyim.

Ancak o zaman ayak ucumdaki kıpırtının Haydut değil, ağabeyim olduğunu anladım.

“Ya ağabey, sen niye benim odamdasın?” diye esnedim saçım başım dağılmış bir hâlde hafifçe doğrulurken.

Ağabeyim ayağını biraz fazla uzatınca çorabı ağzıma girecek sandım!

“Ya sabah sabah kusacağım, değiştirmemişsin bile! Çek şu pis çorabı,” dedim ağlarcasına.

Ayak uçlu yattığımız için bir süre uyku sersemi bir hâlde birbirimizi tekmeledik.

“Diğer odada senin kediler var, onlar beni uyutmazdı,” diye mırıldandı ağabeyim. “Sus da uyuyayım. Kapat şu telefon zıkkımını da.”

“Ağabey, sen hayvan gibisin! Koca evde sığacak burayı mı buldun ya? Of!”

Telefonum yeniden çalmaya başlarken öfkeyle yataktan kalktım. Hem odamdan kovulmuş hem de güzelim uykumdan uyandırılmıştım. Bugün karşıma çıkan ilk insanı ısırabilirdim.

“Ne var ya, ne var bu saatte?” diye isyan ederek aramayı yanıtladım.

Karşıdan bir süre ses gelmedi. Ekranı uzaklaştırıp numarayı kontrol ettim, kayıtlı değildi.

“Eğer şu telefon şirketlerinden numaraları çalıp rahatsız eden tacizcilerden biriysen bitirdim seni,” dedim dişlerimin arasından. “Kaç saattir bir uyutmadın!”

Karşıdaki kişi hafifçe öksürdü ve boğazını temizledi. “Serce Hanım?”

Adımı duyduğum an sustum. Aman Allah’ım, beni tanıyan biri miydi?

“Serce Sevinç, siz misiniz? Kiminle görüşüyorum?” diye üsteledi.

“Keşke ben olmasaydım şu an,” diye fısıldadım çaresizce.

Yataktan hızla fırlamış, bir koşu kendimi odadan dışarı atmıştım.

“Bu-Buyurun, benim. Kiminle görüşüyorum acaba?”

“Ben Radyo Uyanık’tan arıyorum.”

Gözlerim kocaman açıldı. “U-Uyanık mı? Ne dediniz? Oha!”

Karşıdaki adamın güldüğünü işittim. "Evet. Bu hafta içi görüşmeye gelmiş ve bize bir CV dosyası bırakmıştınız. Bunun sonucunu bildirmek için aradım."

"Ha, başka bahara demek için yani..." dedim dertli bir iç çekiş dudaklarımdan kaçarken. "Sorun değil. Ben işe alım süreçlerinizi yine takip eder, pozisyonda açık olursa yeniden başvuruda bulunurum."

"Serce Hanım." Adamın sesi mi gülümsüyordu yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Beyefendi, gerçekten dürüst olacağım, hiç keyfim yok!" dedim hüznle. "Dün maalesef benim için berbat bir gündü. Şimdi böyle umutla beklediğim bir haberin yıkıcı sonucunu öğrenmek için fazla bitik bir hâldeyim. Dönüş yaptığınız için teşekkür ederim."

"Serce Hanım, açıklamama müsaade eder misiniz?"

"Evet, biliyorum," dedim dişlerimi fırçalamak için banyoya yürürken. "Ben dikkatinizi çektim ancak benden daha iyi, daha deneyimli adaylar da vardı. Şimdi biraz konuşup aklınız bende kalmış gibi yapacaksınız ama gerçekten bu sıkıcı duruma öylesine alıştım ki artık üzülecek dermanım bile kalmadı. O yüzden bu kısa teselli merasimini atlayabiliriz. Size de başarılar."

Adam nefessiz kurduğum cümlelerin sonunda büyük bir ıslık çaldı. "Sonunda bitirdiniz."

"Evet, siz bana dönersiniz. Öyle miydi o klişe? Selametle!"

"Serce Hanım, biz size döndük zaten!"

Banyonun önüne isteksizce sürüklediğim adımlarım duraksadı. "Nasıl?"

"Radyomuzda işe alındınız. Tebrik ederiz, bunu bildirmek için aramıştık. Lütfen, bugün gelip evraklarınızı teslim edin ve yarın sabah işe başlayın."

Nutkum tutulmuştu. "Siz ciddi misiniz?"

Adam keyifle güldü. "Hem de çok! Sizin gibi hazırcevap, kendinden emin, öz güvenli ve mümkünse sabah radyosunda dinleyicilerimizin uykusunu açacak kadar enerjik bir iş arkadaşı arıyorduk. Bu sabah yeniden doğru karar verdiğimizizi anladım."

"Ö-Öyle mi?" dedim şaşkınca. Telefonu tutan ellerim titriyordu.

"Elbette! Siz insanda ne uyku bırakırsınız ne de kafa." Adam çok güzel bir şeyden bahsediyormuş gibi gülüyordu.

“Pa-Pardon,” dedim utançla. “Yani ben reddedildiğimi zannettiğim için...”

“Sakin!” dedi adam heyecanla. “Sizden beklentimiz de tam olarak bu! Kafa açmak! Uyku kaçırmak! Sabah radyoda denk gelen dinleyicilere âdeta bir çeşit büyü yapmış gibi kendinize bağlamak. Bugün sizinle görüşmek için çok heyecanlıyız.”

“Ay ne oluyor şu anda?” dedim telaşla evde koşturmaya başlarken. “Ben hemen evrakları teslim etmeye geleyim o zaman!”

Adam nazik bir veda ile telefonu kapattığında evin içinde boğazım yırtılırcasına bağıryordum: “İmdat! İşe alındım, imdat!”

Annem telaşla yatak odasından fırlarken babam, mutfaktan elinde gazetesi ile yanıma geldi.

“Ne oluyor?” dedi gözlüğünün üstünden şüpheyile beni süzerken.

Annem, başörtüsünü düzeltirken homurdanıyordu: “Kızım, deli dana mısın sen? Koşturma da söyle!”

“Anne hem deliyim hem de danayım! Bir de sana âşığım. Gel, öpeceğim!”

“Kız, dur,” dedi annem ben ahtapot misali ona dolanırken.

Yanağına bir sürü sulu öpücük bıraktım. “İşe almışlar beni!”

Babam araya girdi. “Evladım, senin zaten bir işin vardı.”

“Artık gerçek bir işim var!” diye haykırdım mutluluktan ağlamaya başlarken. “Yıllarca eğitimini aldığım, kalbimi heyecanla çarptıran, radyocu koltuğuna oturup neşeyle insanlarla sohbet edeceğim mükemmel bir iş. Hayalim, baba! Hayallerimin bile ötesi!”

Annem ve babam şaşkınca bana bakarken olanları yeni anlıyorlardı. Bu tepkilerini garipsemiyordum, ne de olsa öyle ümitsizliğe kapılmışım ki onlara hiçbir başvurumdan bahsetmemiştim. Bu insanlar için her şey büyük bir sürprizden ibaretti!

“Bayılacağım, anne,” dedim şaşkınca parmaklarımı dudaklarıma kapatırken.

Babamın gözlerinde gururlu bir bakış vardı, bana neşeyle gülümsedi. Uzandı, sırtımı sıvazladı. Saçıma bir öpücük bırakmayı ihmal etmedi.

“Kimin kızı?” diye göğsünü kabarttı. “Elinden uçan da kaçan da yok! Yeter ki aklına koysun.”

“Sanki kızı tek başına yaptın, bak hele benim herif. Çekil öteye.”

Annem homurdanarak babamı itip bana sıkıca sarıldı. Ben de onlara sarılırken hüngür hüngür ağlıyordum.

"Bitti," dedim şaşkınca. Gözyaşları yanaklarımı ıslatsa da gülüyordum. "Sevmediğim bir hayatı yaşama devri bitti!"

"Allah yolunu açık etsin, güzel kızım."

Annem yanağımı öptü, onlara tekrar sıkıca sarılıp sevincimi paylaştım. Sonra heyecanımı atamadığım için misafir odasına koştum, mışıl mışıl uyuyan Haydut'u yatağa atlayıp yakaladım. Zavallı kedi neye uğradığını şaşırıp sıçrasa da benim manyak hâllerimi hemen tanıdı ve uysallaştı.

Onu üç kere havaya atıp tuttum. "Artık eve gelip zırlamak yok! Bitti Haydut, bitti!"

Aslında dün ağabeyim beni döverken Haydut sakince izlediği için ona tripli-ydim ancak bu güzel haberin sevincine gölge düşürmesini istemediğim için boş verdim.

Haydut yeterince sıkılınca koşarak Haseki'nin üzerine atladım. Temasımından hiç hoşlanmadığını belli eden bir homurtu çıkardı ancak kaçmadı.

Bir patisini tutup odanın içinde onunla dans etmeye başladım.

"Ben ağlarken, *üzülme kölem, bunlar da geçecek*, demiştin, hatırlıyor musun?" diye fısıldadım sevinç gözyaşları eşliğinde.

Haseki başını salladı. "İşte, bugün o gün! Bugün özgürüm! Bugün benim kanatlarım var, Haseki!"

Birlikte odanın içinde uçarcasına dans ettik. Kanat lafını duyan Haydut, bir süre içeride koşturup kuş arasa da sonunda eli boş şekilde yatağına geri döndü. Ben de nefes nefese kaldığım için Haseki'yi serbest bırakarak banyoya koştum.

Hızlı bir duş alıp saçlarımı şekillendirmem yarım saati buldu. En güzel kıyafetlerimi seçip hafif topuklu bir ayakkabı ile kombinledim. Yüzüme, beni canlı ve neşeli gösteren aydınlık bir makyaj yaptım. Çantamı hazırladım, önceden hazırda bulundurduğum evrakları dosyama yerleştirdim ve evdekilere veda edip doğruca otobüs durağına yürümeye başladım.

"Hâlâ inanamıyorum," diye fısıldadım yolda şaşkınca. "Şehrin en iyi radyosu olmasını geçtim, evime de beş durak! Allah'ım, rüyada mıyım? Ne olur, uyanmak nasip olmasın!"

Bu devirde nereden nereye beş durakta gidiliyordu, ey ahali? Böyle lüks kimde vardı?

On dakika sonra otobüse binmiş, içimden kelebekler, çiçekler, böcekler, su aygırları taşıran korkunç bir sevinçle radyo binasına gelmişim. Tabii yolda, birkaç gündür işi astığım için beni merak eden Salih'i aramayı da ihmal etme-

miştim. Uzun süredir hayatımı yoluna sokma çabamı yakından seyrettiği için yeni iş haberini duyunca resmen havalara uçmuştu.

“Yine de bu, seni ve diğer operatörleri rahat bırakacağım anlamına gelmez,” diye hemen eklemiştim. “Sık sık orayı gelip ortalığı karıştırmaya çalışacağım. Her iş yerinin biraz aksiyona ihtiyacı vardır.”

Salih bunu seve seve kabul edince gönül rahatlığıyla telefonu kapatmış ve radyo binasının önündeki durakta inmişim. İleriye üç adım attım, durdum ve güneş tam tepemde gözlerimi kamaştırırken başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Uzun bina için artık yeni evim de diyebilirdik, bana göz kırpyordu.

Dün, bunun gözüme nasıl imkânsız görüldüğünü, bugün ise imkânsızı nasıl başardığımı düşündüm.

İçeri girmeden önce fısıldadım: “Yeterince hayal et. Yeterince arzu et. Yetmeyinceye kadar peşinden koş, defalarca ayağının takılacağını kabul et ama sakın pes etme.”

Gözlerim dolu dolu binaya adım attım. “Sakın pes etme.”

Her gün böyle güzel makyaj yapmayı becerebildiğimi söyleyemezdin, o yüzden bugüne özel olarak ağlamayacaktım.

“Saçımı da düzleştirdim. Oh, mis.”

Son zamanlardaki en insan kılığına bürünmüş hâlimdi.

Sonraki bir saat tam bir rüya gibiydi. Bütün evrak işlerini halletmiş, çalışma arkadaşlarımla ve sorumlu müdürümle tanışmışım. İş yerinde gözlemlediğim ve beni en mutlu eden şey, herkesin kendi hâlinde takılması, müdürün bile yeterince müdür gibi davranmamasıydı. İnsanların, burada işlerini severek yaptıkları belli oluyordu.

“Sen yeni uyandırma servisimiz misin?” diye sordu çocuğun biri yanımdan geçerken göz kırpıp.

Ona, lise bire başladığım ilk günkü çömez heyecanıyla sırtıp el salladım. “Evet, ben oyum!”

Müdür, kalan evrakları bana teslim ederken kocaman sırttı. Öyle takım elbiseli, kurumsal takılan bir tip değildi. Tepeden topladığı kıvrıkcık saçları ve yataktan kalkıp gelmiş gibi duran tuhaf eşofmanlarıyla herhangi bir çalışanı andırıyordu.

“Sevgili arkadaşlar! Size günün rekorunu takdim ediyorum. Serce Sevinç, sabah onu aradığımda sadece on beş saniyede seksen kelime kullandı! Üstelik hiçbir telaffuz hatası, dil sürçmesi, yanlış kelime kullanımı yapmadı.”

Yuh! Bu adam ben bıdır bıdır konuşurken buna mı dikkat etmişti?

"Kendisinin daha önce müşteri hizmetleri yetkilisi yani operatör olarak çalışmasının bize büyük katkısı olacak! Şimdiden şirketin yeni yıldızına merhaba deyin, yakında gözlerinizi kamaştıracak kadar parlayacak gibi görünüyor."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "O benim yavaş hâlimdi."

Arka masadaki birinin kıkırdadığını duydum. "Süpermiş."

"Serceciğim, yarın saat yediden önce seni bekliyoruz. Hazırlıklarını tamamla, programına geçersin. Hatta bakarsın, iş yükü sana ağır gelmezse akşam programlarına da seni dâhil ederiz. Dinleyicilerin seni ne kadar benimseyeceğine bağlı."

"Anladım, efendim," dedim hızla başımı sallarken.

Adam şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Kanka diyebilirsin. Biz öyle deriz."

Kaşlarım çatıldı ancak başımı sallarken geveledim. "Ta-Tamam, kanka."

Adam gitmeden önce son bir kez beni süzdü. "Bu arada işe pijamayla bile gelebilirsin. Gördüğün gibi, burada biz bizyiz. Böyle resmî iş elbiselerine, cidiyete hiç gerek yok! Burada rahatlık esastır."

Bana kocaman gülümsedi. "Sen ne kadar rahat olursan sesinin renginden, bir anlık tonlamadan bile dinleyicine o enerji yansır. Bunu unutma."

Duyduklarım beni coşturmaya yetmişti, heyecanla başımı salladım. "Anladım, kanka!"

Aman Allah'ım, şu an gerçekten patronuma kanka mı diyordum? Dünyam resmen tersine dönmeye başlamıştı.

Rüya gibi geçen birkaç saatin sonunda işten çıkmış, dönüş yoluna geçmiştim. Tabii ki sürpriz yapmak istediğim kişi başkaydı. Heyecanla telefona sarıldım ve Ceyhun'a gelirken kahvaltı için sevdiği poğaçadan almamı isteyip istemediğini mesaj attım.

Üç saniye sonra yanıt geldi:

"Poğaçayı boş ver, bana sen lazımsın, Serce yoksunluğu yaşıyorum, minik kuşum."

Dudaklarım yavaşça kıvrıldı. Tek fark, bu kez çehremde hüznün veren bir burukluk vardı.

"Yani seni işe mi aldılar?"

Neşeyle başımı sallarken ocaktan çaydanlığı alıp Ceyhun'un bardağını doldurdum. Hemen sonra, ikimizin tabağına da birkaç adet zeytin koydum. Ceyhun kahvaltıyı bırakmış, şaşkınca suratıma bakıyordu.

"Sen ciddisin!" dedi hayretle.

Ah, fal taşı gibi açtığı maviyle yeşilin birleştiği o güzel renge ev olan gözleri, geç uyandığı için şişmiş suratı, kafasını yastığın altına sokup uyuduğu için havalanmış yumuşak saç tutamları... Şu an ne kadar tatlı görüldüğünden hiç haberi yoktu.

"İşte bu be!" diye haykırdı sandalyesinden fırlayıp yumruğunu havaya kaldırıırken. "İşte, benim minik kuşum ulan! Sana kendin ol, o mülakatı güzel geçireceksin demedim mi ben kızım?"

Gözlerim hemen doluverdi. "Dedin."

"Seni kaçırısalardı bir bardak soğuk su ikram ederdik. Geçmiş ola..."

Beni böyle sonsuz yüreklendirmesine minnettardım. Uzanıp bana sarıldığında ona kollarımı sıkıca doladım. Hatta öyle sıkı doladım ki bir an hiç ayırlamayacağımız zannettim, Ceyhun öksürmeye başlayınca fazla sıkıldığımı fark edip geriye kaçtım.

Neşeliydi, içten gelen bir kahkaha dudaklarından kaçınca omuzları sarsıldı. Yeniden sandalyesine yaslanmadan önce dudaklarıma uzun bir öpücük bıraktı.

Bu hem çok eşsiz hem çok acıtan bir öpücüktü. Karşılık veremedim.

"Bunu hemen kutluyoruz!" dedi heyecanla. Sonra acıktığını fark etmiş olacak ki bir anda iştahla tabağına saldırdı.

"Ama bak, baştan söylüyorum. Bugün baş başayız. Ufuk'la Avni'yi hiç kafam kaldıramaz!" dedi kendi kendine.

Çayından büyük bir yudum aldı, omletinden büyük bir parçayı iştahla çiğnedi. Laf arasında, bana buzdolabını gösterdi.

"Sen seviyorsun diye portakal suyu sıktım. Dolapta, güzelim."

Sessizce cevapladım. "Teşekkür ederim."

"Nereye gidelim?" dedi bir anlığına bakışlarını tabağından çekip bana bakarken.

Cevap vermediğimi görünce sessizliğimi kararsızlık olarak yorumladı. Yeniden heyecanla plan yapmaya koyuldu.

"Ya minik kuşum, çok uzun süredir gitmeyi düşündüğümüz şu balıkçı vardı ya... Aslında denize nazır, orada bugün şöyle rakı balık mı yapsak seninle?"

Aklıma yanlış bir şey gelmesin diye çatalını masaya bırakıp heyecanla parantez açtı. "Kötü bir şey olduğundan, efkarlandığımdan falan değil, sakın öyle düşünme. Sadece çok mutluyum ve nedense bugün deniz dalgalarının arasında senin güzel sesini duymak istedim."

Dudaklarımda titrek bir tebessüm oluştu. Gözlerim bir anda doluverdi. Ceyhun bunu fark etmeden kendi kendine gülüp tabağını bitirmeye devam etti.

"Ha şimdi diyeceksin, sesimi hiç duymuyor musun diye? Duyuyorum. Bundan sonra da her sabah iki saat boyunca duyacağım üstelik. İnanabiliyor musun, kızım? Terapi gibi, kesintisiz Serce yayını!"

"Erken uyanmayı sevmezsin ki," diye fısıldadım.

Başını kaldırıp gülümseyince yanağında o tatlı gamze belirdi.

"Senin için uyanırım," dedi. "Hem de her sabah erkenden işe gider gibi!"

"Ceyhun," dedim sıkıntıyla. "Hiç gerek yok. Uykunu bölme."

Şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Kızım, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Ben uyuyarak senin o güzel sesinde mahrum kalacağım, başkaları sabah trafiğinde seni dinleyecek. Benim onlardan ne eksikim var? Dur, oylama yapıyoruz."

Bir anda sustu ve elini kalbinin üzerine koydu. "Ne yapıyorsun?" dedim şaşkınca.

"Aklım ve kalbim istişarede. Meclis kararını verdi. Hem duygusal hem de mantıksal olarak bunu yapamayacağımı söylüyorlar."

Ben hayretle kirpiklerimi kırıştıtırırken Ceyhun bu kez uzandı ve benim kalbime dokundu.

"Seninkini dinleyelim. Bakalım, ne diyor?"

Gözlerini kapatıp bir şeyi dinliyormuş gibi yaptı. Parmaklarının temas ettiği yer karıncalandı, dokunduğu yer sanki alev alev yandı. Nefesimi tuttum. Ceyhun bunu fark edince gözlerini açıp kocaman sırttı.

"O da bana bayılıyormuş," diye mırıldandı eğilip iyice yaklaşıırken. Gözlerini, gözlerimden bir an bile çekmedi.

Ellerim titriyordu, parmaklarımı diz kapaklarımın arasına sıkıştırıp sabit kalmasını diledim. Tuttuğum nefesi usulca bıraktım. Ceyhun başını bana doğru yaklaştırıp gözlerini kapattığında bütün gücümle göz kapaklarıma direndim.

Dudakları, dudaklarıma bir nefes uzaktayken bütün irademi kullandım ve yavaşça geri çekildim.

Aramızda koca bir boşluk kaldı. Ceyhun, sıcaklığımın kaybolduğunu fark eder etmez gözlerini açtı. Kaşları çatıldı, karşılaştığı boşluk onu şaşırttı. Merakla gözlerime baktı.

Zoraki bir şekilde yutkundum. Boğazım cayır cayır yanıyordu.

“Bir şey anlatmam lazım,” dedim güçsüz bir sesle.

Tırnaklarımı avuç içlerime batırıp dizlerimi birbirine bastırdım. Bunu yapmak zorundaydım.

“Minik kuş?” dedi Ceyhun hafifçe gözlerini kısıp. “Neyin var?”

İlk günden beri karşı koyamadığım yegâne şeyin öpücükleri olduğunu bildiği için şu anda oldukça garip bir durum yaşadığımızın farkındaydı. Bu hiç normal değildi. Çünkü ben, o bana bir nefes kadar yakinken asla ondan uzaklaşmazdım.

Oysa şimdi öyle geri kaçmıştım ki belim, sandalyenin sırt kısmına zank gibi yapışmıştı. Nefes dahi alamıyordum.

Ceyhun şüpheyle, “Serce?” diye sordu. “Ne oluyor?”

“Benim bir listem vardı,” dedim çabucak. Tek nefeste, acısız olsun istiyordum.

Ceyhun başını hafifçe sağa eğdi. “Ne?”

“Sadece dinle,” dedim panikle. “Yoksa bir daha asla anlatamam.”

“Tamam,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Sakin ol. Dinleyeceğim.”

Bu konunun iştahını kapatacağını bildiğim için kahvaltısını bitirmesini beklemiştim. Tabağını ileri itti, çayının son yudumlarını içmedi, soğumaya terk etti. Sonra arkasına yaslandı ve pürdikkat suratına baktı.

Hafifçe başını salladı ve gülümsedi. “Devam et.”

“İntikam listesi,” dedim yutkunurken. Boğazımdaki korkunç yanma hissinden keşke kurtulabilseydim. Belki o zaman konuşmak bu kadar zor olmazdı.

Ceyhun kaşlarını kaldırıp duyacaklarını merakla beklerken kısık bir sesle tekrar etti: “İntikam listesi...”

Hızla başımı sallayıp onayladım. “Evet. Benim hayatla baş etme yöntemimdi. Yani en azından eskiden öyleydi. Çünkü artık bir anlamı kalmadı.”

Hiç sesini çıkarmadı. Bir şey anlamıyor ancak parçaları birleştirmek için merakla bana bakıyordu. Kirpiklerini hiç kırpıyor, bir an dahi gözlerini yüzümden ayırmıyordu.

"Biri bana zarar mı veriyordu? Asla oturup ağlamazdım. Aklımda tek bir şey olurdu: Savunmak. Kendimi savunmalıydım. Bu savunma, gerekirse saldırıya bile dönüşebilirdi. Anlıyor musun? Kimsenin bana zarar vermesine izin vermezdim ancak çok ihtiyaç duyarsam evet, ben zarar verebilirdim. Bunu öyle bir soğukkanlılıkla yapardım ki karşımdakinin yenilgisini görmek, bana büyük bir haz verirdi. Tehlikeli olması için tek bir sebep yeterliydi."

Ceyhun sadece beni izliyordu. "Bana zarar vermesi," diye fısıldadım. "Beni küçük düşürmesi. Beni, kendimi ispat edemeyeceğim zor bir duruma sokması... Bu beni kahrediyordu. Eğer savunma mekanizmam olmazsa, eğer bu kişilerden bir şekilde öcümü almazsam hayatıma devam edemezdim. Yıkılırdım. Evet, bu büyük bir kindarlık, farkındayım."

Dudaklarım titredi. Omuz silktim. "Ama ne yapayım? Ben de buyum işte. Bu kadarım. Serce Sevinç, insanlara dair kafasının içinde kurduğu düşüncelerden ibaret."

"Öyle değil," diye söze başlayacak oldu ancak elimi kaldırıp onu susturdum.

"Öyle," dedim tebessüm ederken. "Beni, benden daha iyi tanıyacak değilsin. Evet, beraberken çok değiştik. Ama bu, bazı şeyleri yok saymayı gerektirmiyor, nasıl ki sen hatalar yaptıysan ben de kafasının içinde her şeye, herkese kin tutan manyak biriydim işte."

Ceyhun bu kez ses çıkarmadı. Ona itiraz edebileceği bir tez sunmuyor, gerçeklerden bahsediyordum.

"Sonra herkesten intikamımı aldım tabii," dedim gözlerimi ondan kaçıırken. "Herkesten! Teker teker hepsinden. Duran ahlaksız, beni rahatsız mı ediyordu? Ne yapıp edip onu işinden ettim. Radar Rafet, yaptığım işi burnumdan getirip beni aşağılıyor muydu? İstifa günü elimden geleni ardıma koymadım, onu o patron koltuğuna gömüp çıktım, ortalığı birbirine kattım!"

Ceyhun beni hayretle dinlerken ben nefes nefeseydim. "Anlıyor musun? Dışarıdan doğal gelişen şeyler gibi olsa da hiçbirini ani değildi, bu içimde biriken öfkeydi. Ahu, Selda, bütün iş arkadaşlarım... Bana en ufak teğet geçen kötülük, hepsi kışkacım altındaydı. Çünkü böyle yapmazsam hayatta kalamayacağıma inanıyordum."

Ceyhun'un gözlerine baktım. "Dik durup kendimi savunmazsam sırtım boşlukta kalırdı, yaslanacak birini arardım. Ama kimse yoktu. Anlayacağın, ben kendimin herkesi olmak zorundaydım."

"Minik kuş," diye fısıldadı.

"Arkadaşlarından da intikam aldım," dedim konuşmasına izin vermeden.

Yeniden susmak zorunda kaldı. "Beni küçük düşürmüşlerdi çünkü!" dedim sesim titreyerek. "Hayatımı zorlaştırdılar, onlar için üç dakika falan düşündükleri fakat benim eve gidip belki de günlerce acısını çekeceğim bir şeydi bu! Maaşıma, ruh hâlime, bütün hayatıma yansıyacaktı işte. İzin veremezdim, Ceyhun. Kendimi onların alay malzemesi, oyuncağı yapamazdım."

Hırsla başımı salladım. "Belki seni de çok arada bıraktım, kabul ediyorum. Ama tanıştığımız andan itibaren onları da canından az bezdirmedim. Hazal, senden habersiz beni aradı. Bunu önemsiz bir şeymiş gibi sana söyledim, evet. Böylece ondan da intikamımı aldım. Gidip ona çıkışacağını elbette biliyordum. Ufuk, Avni, hepsi..."

Ceyhun sadece gözlerime bakıyordu. Sesim titrerken ondan kaçtım. "Biri hariç."

Cevabı bilir gibi seslice yutkundü. Ellerini masanın üzerinden kucağına indirdiğini, parmaklarıyla oynadığını fark ettim. Fazla zeki olmasına gerek yoktu, yaşadığımız her şey gün gibi ortadaydı.

"Sen," dedim bu defa gözlerimi kaçırmayarak. "Evet, sen, Ceyhun. Aradın, telafi ettin, binbir şekle girdin, manyak ötesi şeyler yaşadık. Bir şekilde kendini affettirmeyi denedin."

Hızla atıldı. "Denedim!"

Sesi telaşlıydı, ben ona o günü hatırlattıkça bu vicdan azabını çekecekti. Fakat ilk kez başımı eğmedim, gözlerimi ondan kaçırmadım, sesimi titretmedim.

Ona yaklaştım, yüzüne baktım ve fısıldadım: "Ben senden intikam almadım."

"Serçe..."

"Bitirmeme izin ver," dedim çeneme korkunç bir ağrı saplanırken. Sanki cümlelerin devamını getirmemi istemiyormuşum gibi tepki veren bedenim kasılıyordu.

Yine de susmadım. "En azından bugüne dek."

Ceyhun kaşlarını çatı. İştiklerini anlamaya çalıştı fakat hızlı ve acısız olsun istiyordum. Çünkü her şey yeterince zordu.

"Ne?" dedi şaşkınca.

"Duydun," dedim. Sesimde hissizlik vardı, boşlukta savrulmuşluk...

"Şu ana kadar listede kalan tek kişi sendin. Yeri geldi, seni zihnimde masumlaştırdım, yaptıklarının üstünü çizdim ancak olmadı, Ceyhun. Yapamadım. Ben buyum işte. Bu kadarım. Kendi hayatının iplerine bağlı bir kukladan farksızım. Yeter ki birinden kötülük göreyim, ona bütün güzel günleri zindan ederim."

"Serce, sen neden bahsediyorsun?" dedi kafası iyice karışırken.

Oturduğum sandalyeden yavaşça kalktım. Terleyen avuç içlerimi pantolonuma sildim, bir an dengemi kaybettim ve bastığım zemin kaydı zannettim, sendeledim. Sonra hızla masaya tutundum.

Ceyhun başını kaldırmış, korkunç bir bilinmezliğe hapsolmuş bir hâlde gözlerime bakıyordu.

Konuşurken sesim buz gibiydi. "Bitti. Senden ayrılıyorum."

Ceyhun'un gözleri irileşti, dehşete düşüşünü anbean izledim. Ayağa fırladı, gayriihtiyari ellerime uzandı. Sımsıkı tuttu.

Parmaklarım buz gibiydi. "Se-Serce!" dedi telaşla. "Minik kuşum, sen neden bahsediyorsun? Bu nasıl bir saçmalık?"

Ellerimi yavaşça ellerinden çekerken gözlerimi bir an bile kırpmadım. Yüzümde hiçbir mimik yoktu. Hiçbir duygu yoktu. Hiçbir ifade barınmıyordu. Sanki bir robottum.

"Duydun," diye fısıldadım bastıra bastıra. "Senden intikamımı aldım. Artık liste, tam anlamıyla sıfırlandı. Her şey bu kadardı, Ceyhun."

Kalbimde korkunç bir yanma hissi baş gösterdi ancak tırnaklarımı avuç içime bastırıp kendime engel oldum. Yapamazdım. Ona umut verecek hiçbir duygu barındıramazdım.

"Hayır," dedi panikle. Başını iki yana salladı. "Saçmalıyorsun. Ne dediğinin farkında değilsin sen. Saçmalıyorsun. Hayır, Serce."

İtiraz etmem için bekledi, bir şeyler söylememi istedi. Gözleri umut dolu bakıyordu. Bunu yapmış olabileceğime inanmıyordu.

"Yapamazsın," dedi inkâr etmeye devam ederken.

Başımı salladım. "Yaptım."

"Saçmalama!" diye haykırdı. "Saçmalamayı kes! Kendine gel! Bu da nereden çıktı? Serce, sen kafayı mı yedin? Böyle bir şeyi yapmayacağını ikimiz de çok iyi biliyoruz! Biz bu konuyu hallettik."

Suratıma bağırdığı an bile tepkisiz oluşum onu deli etti. Uzanıp yüzümü avuçlarına aldı, tenimi hızla okşadı. Başını iki yana sallıyordu.

"Bebeğim," diye mınıldandı. Uzandı, dudağıma sıcak bir öpücük bıraktı. "Minik kuşum," diye fısıldadı nefesi dudaklarımı okşarken. "Şu saçmalığa bir son ver."

"Tek saçmalık bizdik," diye fısıldadım. "Bugün buna son verdim."

“Bize bunu yapamazsın,” dedi dehşetle. Yüzümü okşamayı bıraktı, telaşla birkaç adım geri attı.

Gözlerimde tanıdık bir şey aradı ancak bulamadı. Orada, gülüp eğlendiği Serce'den eser yoktu.

“Bize bunu yapma,” dedi acıyla. Yüzü büyük bir hayal kırıklığına sahne oluyordu.

Sesim buz gibiydi. “Biz diye bir şey hiç olmadı.”

“Oldu!” diye haykırdı. “Kendine gel! Serce, kendine gel, bu sen değilsin! Bunlar senin cümlelerin değil!”

Burukça gülümsedim. “Gerçek Serce hep buydu. Oyun bitti, intikam alındı, liste sıfırlandı. Bundan sonra kimsenin hayatıyla canının istediği gibi oynamayacağını öğrendin.”

Uzanıp omzuna dokundum, yavaşça okşadım. “Bu da benden sana kalan son hatıra olsun.”

Yanından geçeceğim sırada sertçe bileğimi tuttu, beni kendine çekti, bednim orantısız gücüyle savruldu.

“Yapma!” dedi öfkeyle. “Serce, bunu yapma. Pişman olacağın bir şey yapma!”

O hiddetle gözlerime bakarken yavaşça gülümsedim.

“Beni kendinle karıştırma. Ben telafisine hayatımı adayacak şeyler yapmam.”

Suratına tokat yemiş gibi oldu. Bileğimi bıraktı, dehşetle bana baktı. Sahiden de bir kere vurup tenini kızartsam canı bu kadar acıyamazdı. Nefes alamıyor gibi, göğsü sıkışmış gibi havayı içine çekti.

“Yaptın,” dedi o çaresiz kabullenişle. O an acımasızlığımı, kindarlığımı ilk kez anladı. Gözlerimdeki ciddiyeti fark etti.

Ve sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Gözünden bir damla yaş süzüldü.

“Bize bunu yaptın,” diye fısıldadı. Hâlâ hayretler içindeydi. Tanıdığını zannettiği yabancıya bakıyordu.

“Biz diye bir şey hiç olmadı,” diye sürdürdü panikle. Cümlelerimi tekrar etti ve anlamaya çalıştı.

Bunu bilirdim. Yaşanılan kötü şeylerin ardından ilk kabulleniş evresiydi. Tadı berbattı. Dilinde acı bir tat bırakır, kalbi lime lime ederdi.

“Bizi mahvettin,” dedi dehşetle. “Bizi parçaladın.”

Tepkisizdim. Gözünden bir damla yaş daha akarken bir anda kendini bıraktı. ağlamaya başladı. Uzanıp çay bardağını avucuyla sıktı, karşıdaki duvara fırlattı”

“Bitirdin lan beni!” diye bağırdı boynundaki damarlar belirginleşirken. Gö-
lerinden yaşlar akıyor, çenesi kasılıyor, karşımda anbean daha çok yıkılıyordu.

Bu anı izlemek istediğimden emin değildim. Yanından geçmek için hareket-
ettim, sonra tam gitmek üzereyken adımlarım olduğum yere çivilendi. Yutku
nup usulca sola döndüm.

Ben ona bakarken o, çaresizce karşıdaki boş duvarı izliyordu. Uzanı
kulağına fısıldadım: “Dürüstlük sözü. Yaşattığın her şey için teşekkür ederim.
Hepsi bana çok şey öğretti. Ve son bir şey...”

Parmak ucumda yükselip dudağının yanına buz gibi dudaklarımı bastırdın
Teni alev alevdi.

“Hissetmek güzeldi. Seni çok sevdim.”

Acıyla gözlerini kapattı. Ona dönüp tekrar bakmadım, hızlı adımlarla mut-
faktan çıktım. Kapıya kadar âdeta koşarcasına yol aldım. Tam çıkmak üzerey-
ken onun güçsüz sesini işittiğimi zannettim.

“Gitme,” dedi.

Kapı kolunu tutan parmaklarım buz kesti, güç bela kolu indirdim, dışarı
çıkтым ve kapıyı ardımdan sertçe kapattım.

Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkarken ellerimle dudaklarımı kapattın
Dehşet içindeydim. Bu anı nasıl yaşayabilmişim?

Hızla telefonumu çıkarıp Ufuk’u aradım. İkinci çalışta açtı.

“Çabuk, Ceyhun’un yanına gel,” dedim.

“Serce? Ne oldu, kötü bir şey mi var? Hey! Alo?”

“Acele et,” dedim nefes nefese.

Telefonu çantama attım. Hızlı adımlarla basamakları indim, kaç kat indi-
ğimi saymadan kendimi aşağı sürükledim. Bütün bedenim zangır zangır tit-
riyordu. Dış kapıyı açıp kendimi sitenin bahçesine attığımda rüzgâr yüzümü
okşuyordu.

Nefes alamadığımı hissettim.

“İyi misiniz?”

Güvenliğin sorusunu es geçtim. Dışarı koştum. Ne kadar uzağa gidersem
o kadar iyi olacaktı, biliyordum. Kendimi karşı kaldırıma attım. Çantamdaki
telefon tekrar çaldı, birileri arıyordu. Bakmadım.

"Bitti," diye fısıldadım telaşla. Titreyen ellerimle saçlarımı geriye attım, çim ayağım buz kesmişti. Şaşkınca etrafıma baktım.

Bu korkunç depremi sadece ben hissediyor olamazdım.

Kaldırıma oturup hüngür hüngür ağlamaya başladım.

FİNAL

Her veda biraz buruktur ancak bizimki ciğer bırakmadı.

-Ünlü Filozof Serce Sevinçyus

"Eve kaç dakikaya gideriz sence?"

"Bilmem, on beş dakika falandır."

Gülümseyerek genç adama baktım. "Gidince bir şeyler atıştırır mıyız?"

Gözlerini yoldan ayırmadan başını salladı. "Atıştırırız, güzelim."

"Başka ne yaparız?"

Nihayet dikkatini çekebilmiştim, sesimdeki şuh tınıyı fark ettiği an bana döndü. Gözlerini hafifçe kıstı, başını sağa eğdi.

Dudağımı ısırıp yolu işaret ettim. "Kaza yapacaksın."

"Elimi tuttuğun her an meydana geliyor o kaza yalnız," diye güldü genç adam.

Arabayı usulca sağa park etti. Kontağı çevirdi, motorun uğultusunu kesti. Sonra uzandı ve benden tarafa yaklaştı. Heyecanla gözlerine baktım.

Bana doğru yavaş yavaş yaklaştı. Koltuğumda kıpırdandım.

"Eve kadar beklemek zorunda değiliz," diye mırıldandı dudaklarıma.

Nefesimi tutup usulca gözlerimi kapattım. "Bekleme o zaman."

Sadece bir saniye sonra dudaklarını dudaklarımda hissettim. Öpmedi ancak orada bekleli.

"Tanju," diye gülümsedim.

"Serce," diye mırıldandı.

"Beni öpecek misin?" diye fısıldadım.

Nefesim hızlandı. Öyle hızlandı ki sanki soluklarım boğazıma sıkışıp kaldı sandım. Bir anlığına yüzüüm cayır cayır yanmaya başladı. Panikle geri çekildim. Karşımdaki adam şaşkınca suratıma bakıyor, neden uzaklaştığımı anlayamıyordu.

Suratına tüm gücümle bir tokat patlatıp bağırdım: “Öpmeyecek ulan!”

“N-Ne?”

Bir tane daha vurdum. “Öpmeyecek!”

“Ne diyorsun?”

Sesler birbirine girdi ve zihnimde bir uğultu hâlini aldı. Haykırdım. “Öpmeyecek! Öpmeyecek! Belanızı sikerim lan!”

“Ceyhun, kardeşim ne diyorsun? Ceyhun, uyan!”

“Öpemez onu lan! Onu hiç kimse öpemez!”

Birinin omuzlarıma yapıştığını hissettim. Beni deli gibi sarstı. Onu üzerimden ittim; öfkeli yumruklar, tekmeler savurdum. Kucağıma iniltieler çarptı.

“Lan, uykusunda bile bizi dövüyor, pezevenge bak!”

“Ufuk, kollarını daha sıkı tut!” diye bağırdı diğeri.

“Avni, tutamıyorum ki domuz herifi! Üstüne otur lan! Hareket edemez.”

Üzerime bir ağırlık binince daha fazla yumruk attım. Ancak bu kez fayda etmedi, biri sımsıkı ellerimi tutuyordu.

“Serçe,” dedim gözlerimi açmadan. “Serçe!”

“Ulan bu Serçe diye diye yakında bizi götüreceksin!”

“Avni, sus da sıkıca tut!”

Suratım kaynar kazana girmişim gibi yanarken bir anda gözlerimi açtım. Deli gibi terlemiştim, hızlı hızlı soluklanıyordum. “Ne oluyor lan?”

Avni bıkkın bir nefes verdi, Ufuk rahatlayarak geri çekildi.

“Hay sana da Serçe’ye de!” diye bağıırıp suratıma okkalı bir şamar attı.

Acıyla inlerken suratımı tuttum. Ne oluyordu? Neredeydim? Bütün algımı yitirmiştim.

“Ufuk?” diye sordum şaşkınca. Göğsüm hırıltılı nefeslerle inip kalkıyordu.

“Ufuk ya! Ufuk! Kusura bakma, elimizde Serçe kalmadı, kardeşim.”

Adını duymak bir anlığına kısa devre yapmama sebep olsa da hızla Avni’yi üzerimden fırlattım. “İnsene ulan! Ne yapıyorsun orada?”

“Uykunda hepimizi tekme tokat dövmeseydin binmezdik herhâlde, kardeşim,” dedi Avni bıkkınca. “Yeter! Bizdeki de can!”

Yatakta doğruldum. Her yerim ağrıyordu. Boynum feci tutulmuştu, gece geç saatlere kadar oturduğum için camı açık unuttuğumu hatırladım. Ceremesini bugün bir güzel çekecektik.

“Sizi mi dövmüşüm?” dedim uyku mahmuru gözlerimi ovuştururken.

Ufuk derin bir nefes verdi. Bu kıl herif ne zaman bir şeylere öfkelenirse girişi bu oflama ile yapardı, iyi biliyordum.

“Kardeşim, seni kaldıracak kafa kalmadı bende,” dedim yataktan kalkarken. “Başka zamana... Olur mu?”

“Ben çok mu meraklıyım lan?” diye atıldı hiddetle. “Her sabah Ceyhun’u bugün hangi leş pozisyonunda bulacağım diye endişeyle geliyorum zaten buraya, değil mi? Siktir git!”

“Ufuk, gelme o zaman, kardeşim,” dedim alnıma düşen dağılmış saçlarımı geriye atarken. “Ben demedim, gelip göz kulak olun diye.”

“Ulan kaç gece oldu? Kaç gün geçti, oğlum? Serce de Serce! Yeter ulan!”

“Ufuk,” dedim hırıltılı sesim hâlâ düzelmemişken. “Sus.”

Yataktan kalkıp dolaba doğru ilerledim. Üzerime geçirecek düzgün bir şeyler bulmaya çalıştım ancak günlerdir çamaşırlarımı yıkamadığım için dolabı da bok götürüyordu. Elime geçen beyaz bir tişörtü çekip aldım.

“Susmuyorum lan! Canımıza tak etti. Gitti oğlum, gitti! Sok şunu kalın kafana. Her gece rüyanda görmeye devam mı edeceksin?”

Avni oturduğu yerden homurdandı. “Öyle bilinçaltının gelmişini geçmişini...”

“Lan susun!” diye bağırdım öfkeyle. “Konuşmak istemiyorum. Anlamıyor musunuz?”

“Hâline bir bak,” diye sürdürdü Ufuk meymenetsizi. Yakamı bırakmayacaktı, anlaşılmıştı.

“Ufuk, kardeşim, kalbini kıracağım,” dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Artık onlara değil, dosdoğru karşımdaki duvara bakıyordum. Tişörtü başımdan geçirip çıplak bedenimi kapattım. Pijama altını çıkarıp kirli eşofmanlardan birini giydim. Temizini arayacak hâlim yoktu.

“Tamam,” diye pes etti Ufuk. “Anlat. Yine ne gördün?”

“Anlatmayacağım,” dedim öfkeyle.

Hayali zihnimde canlandıkça karşımdaki duvara kafa atma isteğiyle doluyordum. Tamam, günlerdir defalarca onu rüyamda görmüştüm. Ancak bu farklıydı. Bu kez rüyanın içinde ben yoktum. Kavga eden, bir şeyleri tartışan, sonra tekrar barışan biz değildik. Bu defa orada benim yerim yoktu.

Günlerdir kafayı sıyrarak gibiydim, nefes aldığım her an öyle çok düşünüyordum ki sonunda bu geceki rüyada kendimi doğruca kızın kafasının içinde bulmuştum.

Fakat karşıdaki ben değildim, o dangalak herifti.

“Yine seni terk mi ediyordu?” diye sordu Ufuk.

Bu cümlelerin canımı ilk günkü kadar çok yakması asabımı bozuyordu ama ses etmedim. Umursamaz adımlarla banyoma ilerledim.

“Yoksa barışıyor muydunuz?” diye araya girdi Avni.

Bu avanağın bitmek bilmez umudu beni ayrı çileden çıkarıyordu ancak onun da kalbini kırmamak için sustum. Odamdaki banyoya girip aynaya hiç bakmadan soğuk suyu suratıma çarptım. Havluyu çekip aldım, yüzümü geliştirmek için güzel kuruladım. Birkaç damlanın tişörtümü ıslatmasına izin verdim.

Saçlarımı ellerimle geriye doğru tarayıp banyodan çıktım. “Biraz kendime geleyim, çıkarız dışarı.”

Çocuklara bakmadan konuşuyordum. Kâbusun etkisini atlatamamıştım.

Ufuk sonunda çıldırdı. “Lan bu kadar kötü ne görmüş olabilirsin? Çıldırtma adamı!”

Başımı kaldırıp onun öfkeli gözlerine baktım. Bu adam beni bu kadar iyi tanımasa olmaz mıydı? Lavuklardan hiçbir halt saklanmıyordu!

“Bok vardı, bok gördüm, Ufuk!” diye bağırdım. “Oldu mu? O şerefsiz eski sevgilisini gördüm. Kızı öpüyordu!”

Avni hayretle mırıldandı. “Hass...”

“Susun, duydunuz mu?” dedim işaret parmağımı dudağıma götürürken. “Bir şey duymak istesem gelir konuşurum zaten. Ben yalnız kalmak istiyorum. Bu kadar.”

“Ulan herifteki lükse bak! Biz de yalnız kalmak istiyoruz ama biricik annen, şu şekli şemalı kaymış kılığından korktuğu için gardiyan gibi bizi her sabah senin başına dikeyiyor! Sen çok sikimde değilsin, anneni kıramıyorum. Sorun orada.”

Ufuk sinirli bir şekilde yatağın başından ayrılarak odadan çıkacakken bana doğru dönüp parmağını salladı.

"Bugün yalnız kalmak diye bir şey yok, o sikik kafana bunu sok."

"Ne diyorsun?" dedim ağrıyan şakaklarımı ovalarken.

"Oğlum, bugün doğum günün!" diye çıktı sertçe. "Beni deli etme! Akşam kutlayacağız hep beraber."

Ancak o zaman göz ucuyla takvime bakabilmeyi akıl ettim. Gittiğinden beri günleri saymak çok da umurumda olmamıştı. Sıkıntılı bir nefes verdim.

Ne de olsa o yanımda yokken cumartesiye mi yoksa perşembeye mi uyan-
dığımın bir önemi kalmamıştı. Hiçbir yirmi dört saat artık onun gözlerini ba-
rındırmıyordu.

"Keşke bugün de uyanmasaydım," diye homurdandım tükürürcesine.

Bu kez çileden çıkan Avni oldu, Ufuk gibi ayağa kalkıp karşıma dikildi. Omzuma dostça bir yumruk indirse de öfkesi hissedilebilir düzeydeydi.

"Akşam hazırlığa geliyoruz. Kendine gel. Bok gibi görünüyorsun, üstüne başına çekidüzen ver."

Onlar son kez tembihleyip odadan defolunca arkalarından sövdüm. "Ko-
laydı sanki. Söylemekle olmuyor, anlayışsız dingiller."

Ufuk koridordan bağırdı: "Hayat bitmedi, ulan! Uyan. Kendine gel! Bugün sen doğmuşsun!"

Sonra kapıyı çarpıp çıktılar. Anneme verdikleri sözü yerine getirmiş, iyi olduğumdan emin olmuşlardı. Akşama kadar rahattım.

Yeniden yatağa uzandım. Yanımdaki komodinde kül tablası, içinde de sa-
yamadığım kadar izmarit vardı. Koku artık yatağa da sinmeye başlamıştı. Göz-
lerimi kapatıp oflarken yeniden ağrıyan şakaklarımı ovdum.

"Bitti ulan," dedim Ufuk artık duyamayacak olsa bile kendi kendime cevap
verirken. "O gitti. Bütün hayatım bitti. Neyi uzatıyorsunuz?"

Yatakta aşağı kaydım. Başımı yeniden yastığa koyup gözlerimi kapattım. Elimi yorganın içine daldırıp çarşafı yokladım.

Gece dinlerken uyuyakaldığım küçük radyoyu buldum.

Suratımda, her şeyini kaybettiğini fark eden o insanlara has saçma tebessüm
oluştı. Küçücük bir radyo kutusuna her baktığımda ciğerimin deşileceğini söy-
leseler, *siktirin gidin*, derdim.

"Ciğeri de deşer, kalp ameliyatı da yapar, hayatı kazık yapıp götümüze de
sokar." Radyoyu kaldırıp incelerken iç çektim. "İçinde o var. Onun sesi var."

Saat yediyi bulunca yuvarlak düğmeyi sağa çevirdim. Her çevirişimde kalbim biraz daha hızlanıyordu. Şu hâlime uzaktan baksam, göreceğim tek şey acizlik olurdu. Umutsuz, uğraşsız, işsiz, mutsuz herifin tekiydim. Günlerdir bu yatağa çakılmış, dışarı bir adım atamamıştım.

Mutfakta terk edildiğim için oraya da giresim gelmiyordu. Susuzluktan gebersem de adımlarım oraya gitmiyordu.

"Kız seni terk etti. Seninle dalga geçtiğini söyledi. Acısını aldığını, içinin soğuduğunu, siktiğimin intikamını bitirdiğini... Sen hâlâ radyonun düğmesini çevirirken çocuk gibi heyecanlan. Hayatın bitmiş oğlum senin," dedim kendi kendime.

Sonra o tanıdık melodi duyuldu, elimi hızla düğmeden çektim. Birazdan onun saati başlayacak ve iki saat kulaklarım ziyafet çekecekti. Gözlerimi kapatıp günün huzurlu hissettiğim tek zaman dilimi olan ana hazırlandım. Radyodaki hışırtı dudaklarımda bir tebessüm oluşturdu.

"En azından hisleri gerçekmiş," dedim züğürt tesellisi ile.

Onun sesini duymadan hemen önce kendi kendime mal gibi gülüyordum. "Güzel koydu, Allah var. Çok da güzel gitti. Ama en azından o da sevmiş ulan!"

Velhasılıkelam, güzel terk edilmiştik.

"Saat tam kaçta doğdu senin bu vasıfsız oğlun, Jülide teyze?"

Ufuk elindeki meyveli kokteyli höpürdeterek içerken annem gülümsüyordu. "Tam bu saatlerdi. Herhâlde beş dakika sonrası olsa gerek."

Avni mutfaktan bağırdı. "Geri sayımı başlatıyorum!"

Annem yumuşak bir sesle kulağıma fısıldadı: "Babanı bu gecelik affet, tatlım? İşleri biraz uzadı."

"Sorun yok," dedim tekli koltuğa gömülmüş, telefonda gözlerimi ayırmazken.

Silmeye kıyamadığım fotoğraflarımıza bakıp duruyordum.

"Ya biz niye kimseyi davet etmedik ki? Böyle parti mi olur? Ayıp!"

Ufuk homurdanarak pastanın mumlarını yakarken annem hak verircesine başını salladı. "Bütün arkadaş grubunu çağıralım, kalabalıkla daha keyifli olur, dedim ama beyefendiye söz geçiremedik..."

Onun bana sımsıkı sarılıp dünyanın bütün güzelliklerini sıgdırdığı gülüşünden bakışlarımı uzaklaştırdım. Ekranı kilitledim, anneme baktım.

“Kutlanacak bir şey yok çünkü,” dedim dümdüz bir sesle. “Üfleseyim şu mumu da dağılalım artık.”

Avni atıştırma malıkları getirirken hiçbir şey olmamış gibi sırtıyordu. “Son üç dakika! Annenin karnında tepiniyorsun, ufaklık.”

“Birazdan senin kafanda tepineceğim,” dedim aksi bir sesle.

Sonra içimden dakikaları saymaya başladım. Şu saçma merasim bitse de yatağıma gömülsem diye bekliyordum.

“Oğlum.”

Annem uzanıp elimi tuttuğunda uyuşuk bir tavırla bakışlarımı ona çevirdim. “Ne oldu?”

“Yapma böyle,” dedi hüzünlü bir sesle. “Neden daha önce hiç kız arkadaşından ayrılmamış gibi davranıyorsun? İlişkiler böyle değil midir? Başlar ve biterler. Bazıları kalıcı olur, bazıları geçici.”

Elimi okşamaya devam etti. “Hem sana hep söyledim...”

“Anladım, onu sevmiyorsun, anne! Tekrar edip durmana gerek yok,” dedim öfkeyle.

Yine de nezaketi elden bırakıp benim gibi ters bir tavra bürünmedi. Yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Hayır. Öyle söylemedim. Sadece gözlemlediğim kadarıyla o kız, bizim aile yaşantımıza uyum sağlayabilecek gibi durmuyordu. Bu benim fikrim tabii.”

“Senin fikrin sende kalsın,” dedim düz bir sesle. “Biz yeterince uyumluyduk.”

Dertli bir iç çektim. “Dünyanın en uyumlu varlıklarıydık ulan. Yazık oldu.”

Bunca derdimin arasında annemin neden Serce’yi sevmemediğini düşünecek hâlîm yoktu. Zaten eğer konu sevgide bitseydi, benim sevgim ömrümüzün sonuna dek ikimize de yeterdi. Artık önemi kalmamıştı.

“Son bir dakika!”

Avni heyecanla pastayı önüme getirirken dünyanın en boktan doğum gününü kutladığımız konusunda hemfikir olduk. Yüzümde değil tebessüm, herhangi bir kıpırtı bile yoktu. Hissiz bakışlarla pastayı izliyordum.

“Radyoda güzel bir şarkı var mıdır?” diye mırıldandı Ufuk.

Sanki büyümlü kelimeyi duymuş gibi oturduğum koltukta geriye sıçradım. Telaşla Ufuk’a baktım.

"Onu bırak!" dedim hızla ayaklanırken.

Beni dinlemedi, salonun diğer ucuna gidip radyonun düğmesine bastı.

"Lan, neden alıyorsun onu? Utanmadan odamı karıştırmış!"

Ufuk umursamazca sırttı. "Güzel radyoymuş. Ufacık."

"Ufuk, onu bozarsan seni elimden alamazlar!" dedim öfkeyle.

"Son otuz saniye!" dedi Avni keyifle.

Gözlerimi devirdim. "Şu an bu doğum gününden keyif alan biri olduğuna inandıramazsınız beni," dedim yıkık omuzlarımla tekli koltuğa yeniden gömülürken.

"Son yirmi!"

"Süper bir kanal buldum. Adı, Radyo Uyanık'mış."

Yeniden öfkeyle Ufuk'a döndüm. Bu herif bilerek mi kaşınıyordu, bana mı öyle geliyordu?

"Ufuk, o radyoyu sana montelemeyi kapat çabuk," dedim dişlerimin arasından.

Avni bağırdı. "Son on saniye!"

Ufuk radyonun sesini açarken bana sırttı. "Birazdan doğuyorsun, bebeğim."

"Anne, bunlara bu parti aklını sen mi verdin? Yapacağın iyiliğe başlayacağım!" dedim öfkeyle.

Annem dudaklarına fermuar çekip gülümsedi. Çıtını çıkarmadan bu saçma manzarayı izliyordu.

"Son beş!"

Ufuk radyonun sesini sonuna kadar açmadan önce kapının çaldığını işittim. Annem heyecanla ayaklanıp, "Siz bekleyin, hediyem geldi!" diye kıkırdadı.

"Anne, hediyenin sırası mı? Şu mal herifleri de alıp git!"

Avni neşeyle sırttı. Ne çektiğim acı ne mutsuzluğum ne de keyifsiz hâlim umurlarındaydı.

"Son üç! Aç, Ufuk!"

Birbirlerine neyin komutunu verdiklerini anlamasam da gözlerimi kısmış, bu saçma manzarayı izlemekten geri duramıyordum. Avni, pastayı burnumun dibine kadar sokup mumu üflemem için bekledi.

Ve Ufuk, sesini son ayarına kadar açtığı radyoyu pastanın yanına bıraktı. Bir hışırtı duyuldu. Sonra o ince, güzel ses...

"İyi akşamlar, sayın dinleyiciler... Bu özel bir otomatik yayındır."

Beynimden vurulmuşa döndüm. Onun sesiydi. Gözlerim gayriihtiyari saatte değdi. Akşamın dokuzunu geçiyordu. Bu saatte yayın falan olamazdı. Tekrar radyoya baktım. Burada ne dönüyordu?

"Şimdi siz ne diyor bu deli kız, sabahları başımızı şişirmesine alıştık, bir de buradan çıktı diyeceksiniz ama merak etmeyin. Sizi fazla tutmayacağım. Beni duymasını istediğim tek kişi, bu kayıt çalarken dinliyor olacak."

İşittiğim her kelimeyle daha da sarsıldım. Yutkunamıyordum. Avuç içlerim terledi, çabucak pantolonuma sildim. Küçük bir çocuğa yeni alınmış hayalî bir oyuncak gibi radyoya bakıyordum.

Serce'nin radyodaki kıkırtısı bütün odayı doldurdu. Onu ne kadar özlediğimi fark ettim, utanmasam şuracıkta yere kapanıp ağlayacaktım.

"Bugün kendisinin doğum günü," diye mırıldandı hışırtılı bir sesle. Dudakları mikrofona değiyordu, bu anı hayal etmek bile kalbimin sancımasına sebep oldu.

"İçinden geçirdiği tek şey, *şu an burada ne halt dönüyor* olmalı, eminim. Nereden biliyorsun diye soracak olursanız, onu çok iyi tanıyorum."

"Lan ne oluyor?" diye fısıldadım dehşetle.

Serce sanki beni duyuyormuş gibi kıkırdadı. "Evet, şu anki şaşkınlığını gözlerimin önünde canlandırabiliyorum çünkü kendisi benim hayatımın aşkı. Biricik sevgilim, Ceyhun."

Bayılacağımı zannettim. Ufuk ve Avni kahkahalarla gülmeye başlarken nutkum tutulmuş bir hâlde radyo kutusuna bakıyordum.

"Zamanında bir eşek şakasıyla başlattığı bu ilişkiyi biraz harlamanın zararı olmaz diye düşündüm. Tamam, öğrenince bana biraz kızacak. *Bu harlamak mı? Odunla, kömürle soba gibi yaktın yüreğimi*, diyecek! Yüreğini yediğim zalim oğlan..."

"Serçe," diye dehşetle fısıldadım.

Avni, "Mumları üfle!" diye pis pis gülerken radyodaki güzel ses mırıldandı:

"Ah, değil bütün Yalova'nın duyacağı radyo yayını, bütün Türkiye'ye, milyonlara haykırsam yine de yetmez. Ben, Serçe Sevinç. Bu adamı çok seviyorum. Ceyhun Çapkın'a bayılıyorum! Ciğerimi deliveren aşkı duyun, ey ahali!"

Kıkırdadı. "İyi ki doğdun, sevgilim. Doksan yaşına gelip mumu üflemeğe nefesimiz yetmediğinde bile benimle ol, söz mü? Ama şimdi önündeki o mumu üfle!"

Yayın kesildi. Kesilmeden hemen önce, bir zamanlar bu eve gelirken ona mırıldandığım şarkının sözleri duyuldu.

*"Gözümün önünde binbir gece masalları, inandığım aşk var ki devirmez mi dağları? Sen yaz yeter ki akılda kalanları, tamamlarız eksliğini gediğini ayrı ayrı..."*²

Avni pastanın mumlarını suratıma yapıştırmaya çalışınca üfleme zorunda kaldım. Şarkının Serçe'nin gözlerine bakarak söylediğim kısım kulağıma çalındı.

"Ve her şeye tepki diye dünyaya gelmişsin, nasıl zarafet Allah'ım, çok güzelsin... Biraz kusur ver bari olan var olmayan var. Ayarı yok harbi kırk yılda bir gibisin..."

Şaşkın bakışlarımla mumların sönuşünü izledim. Tam neler olduğunu algılamak için şöyle bir durup karmakarışık olan zihnimi dinleyecektim ki annem arkadan seslendi:

"İşte, benim hediyem! Sürpriz!"

Yavaşça arkamı döndüm. Gözüme değen ilk şey, gördüğüm ilk andan beri dokunmadan duramadığım, o kabarmış kıvrıcık saçları oldu. Bembeyaz tenini dağınık hâlde çevreleyen güzel tutamlar, insanın ona baktıkça bakasının gelmesine sebep oluyordu.

Günler sonra gözlerimiz birbirine değdi. Utanmasam eşek kadar herifim demeyecek, yere kapanıp ağlayacaktım.

Bir insanın birini bu denli özlemesi, evrenin kanunlarına aykırı olmalıydı. Bu aşk, kalbimin nerede attığını unutturacak kadar korkunç bir varoluş sancısından başka bir şey değildi.

"Minik kuş," diye fısıldadım dilim tutulmuş bir hâlde.

Öyle güzel, öyle tatlı gülümsedi ki yüzünü kaplayan o tebessüm, bir ok olup kalbime saplandı zannettim. Nefesimi kesti.

"Sevgilim," diye mırıldandı yumuşacık bir sesle.

Eğer bu, günlerdir gördüğüm rüyalardan biriye asla uyanmak istemiyordum.

"Buradasın," dedim titreyen dudaklarımla.

Bana doğru iki adım daha atınca günlerdir hasret kaldığım kokusu burnuma doldu. Gözlerimi kapatıp o masum kokuyu sonuna kadar içime çektim. Bir anda sıcacık elleri, ellerimi tuttu.

Rüyada olmadığımı kanıtlarcasına, "Buradayım," diye mırıldandı.

²Emrah Karaduman ve Murat Dalkılıç'ın 2015 yılında yayımladığı *Kırk Yılda Bir Gibisin* adlı şarkı.

Ellerimi öyle sıkı tuttu ki bu, bir daha bırakmayacağını sözümüştü gibi kabullendim.

“Radyo,” dedim şaşkınca. “Radyoda otomatik yayının vardı...”

“Hm hm...”

“Ama sen. Sen bana dedin ki...”

Uzanıp dudağıma dünyanın en hasret dolu, en güzel kokulu, en vazgeçilmez öpücüğünü bıraktı. İhtiyacım olan tek şey buymuş gibi yüzünü, avuçlarımın arasına alıp onu kendime çektim. Korkunç güzeldi. İnanılmazdı. Gerçek dışıydı.

Ama buradaydı. Dudakları, dudaklarımdaydı. Serce, yeniden kollarımdaydı.

Geri çekildiğinde yaramazlık yapmış çocuklar gibi suçlu suçlu dudağını ısırarak başını yana eğdi, olduğu yerde birkaç kez yaylanırcasına sallandı.

Sonra o güzel sesi, beni hayrete düşüren kelimeleri telaffuz etti:

“Yoksa bu ilişkide şakaları hep sen mi yapacaksın zannetmiştin?”

Cümlesini bitirdiği an Avni ve Ufuk kafamızın üzerinde birer konfeti patlattı. Annem heyecanla alkışladı, öyle neşeliydi ki olduğu yerde çocuklar gibi zıpladı. Serce’nin dudaklarından büyük bir kahkaha kaçtı, beni kızdırmamak için parmaklarıyla dudaklarını kapattı.

Tabiri caizse mal gibi şaşırıp kalmıştım. Boş boş kirpiklerimi kırıştıırıyordum.

“Hayır,” dedim bu kadarını yapmış olamayacağını düşünürken.

“Tam da o kadarını yaptım!” diye haykırdı. “Nasılmış, Ceyhun Efendi? Benimle alay etme fikrinin senden çıktığını öğrenince tam da böyle kalmıştım!”

Serce büyük bir kahkaha atarken kollarını boynuma doladı, kucağıma zıpladı. Gayriihtiyari kollarımı ona doladım, düşmemesi için yukarı kaldırdım ve sıkıca sarıldım.

Dudaklarını boynuma bastırıp ağlamaklı bir tonla kulağıma fısıldadı: “Ya bir gün daha geç doğsaydın? Özleminden öleceğim sandım be adam...”

Serce'den

Evet, bayanlar ve baylar; işte günlerdir her detayıyla planlanan o andayız! Ceyhun Çapkın kendisine kurulan kumpası yavaş yavaş çözüyor ve dehşetle o güzel gözleri parlamaya başlıyor. Giydiği mavi gömlek, gözlerini sonsuz bir denize çeviriyor ve evet... Boğulacağınızı zannediyorsunuz ancak o tatlı his denizdeki ılık su misali, sizi bir anda sarıp sarmalıyor, her yanınızı çevreliyor.

Kollarını yavaşça bana doluyor, sonra sıkıca sarılıyor. Kalbim tam burada faaliyetine son verebilir zira günlerdir çektiğim acının anlam bulduğu o anı yaşamış bulunmaktayım, gerisi mühim değil...

"Hepsi şaka mıydı?" dedi dehşetle.

Hâlâ algılayamıyordum, ben kucağındayken birkaç kez sendeler gibi oldu. Kendine gelmesi için yanağına bir öpücük kondurup kucağından aşağı atladım. Sonra ona kocaman sııttım.

"Sana olan sevgim hariç... Evet, hepsi şakaydı! Diğer konuda çok ciddiym, bilirsin."

Zavallı genç adam, sırtından bıçaklanmış gibi arkadaşlarına döndü. "Ulan! Ulan, bana bunu yapmış olamazsınız! Hayır, hayır, kabul etmiyorum!"

Avni sırtarak radyoda çalan şarkıyla birlikte göbek atmaya başlarken bu ihanetten ne kadar zevk aldığını söylemesine gerek bile yoktu. Ceyhun onlara doğru atılınca Ufuk, hızla Ceyhun'un arkasını işaret etti.

"Oğlum! Beş dakika önce seni doğuran kadın sırtından bıçaklanmış, harbiden gelip bize mi ötüyorsun? Bak, annen orada!"

Ceyhun'un jetonları bir bir düşüyordu, her yeni jeton onu daha da dehşete sürüklüyordu. Gözlerini irice açtı ve bayıldığı o şaşkın ifadesiyle annesine baktı.

Jülide Hanım, her zamanki nezaketinden ödün vermeyerek parlak yüzüklerle dolu zarif parmaklarını dudağına götürdü ve keyifle gülmeye başladı. Bir yandan omuzları sarsılıyor, bir yandan da Ceyhun daha çok kızmasın diye kendini frenlemeye çalışıyordu.

"Anne," dedi Ceyhun yıkılmış bir hâlde.

Ağız beş karış açık kaldı.

Annesi daha fazla dramatikleşmesine izin vermedi. "Kusura bakma, hayatım! Nasıl tanıştığınızı dinledikten sonra annen olarak sana bir ders vermeyeceğimi düşünmüş olman hayal ürünü olurdu."

Keyifle sırtıttı ve bakışlarını bana çevirdi. "Neyse ki Serce, kaya gibi sert bir kızmış da sizin zibidiliklerinize boyun eğmemiş! Peki ya o gün her şey ters gitseydi ve biz onunla, o tatlı annesiyle, biricik ailesiyle tanışamamış olsaydık? Bu korkunç ihtimalin farkında mısın?"

Ceyhun bir kez daha donakalmıştı. "Sen yaptırdın," diye mırıldandı.

Annesi bütün suçu üstlenmenin vicdan azabını falan çekmiyordu, daha geniş gülümsedi. "Serce bu oyunu oynamasaydı, ona sahiden çok darılacaktım! Neyse ki beni kırmadı, oğluma güzel bir ders vermeme yardım etti."

Şaşkınca anne ve oğul arasındaki bu atışmayı izlerken zihnimde o anı canlanıverdi. Buz gibi balkonda, Jülide Hanım'ın yanıma gelip kulağıma mırıldandığı şeyler beni gecenin ayazından daha çok üşütmüştü!

"Direnme, kabul et şu teklifi!" demişti inatla. Parlak gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmamıştı.

"Yapmayın lütfen!" demiştim telaşla. Kendimi en iyi ifade edecek doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordum. Bunu yaparken son istediğim şey karşımdaki kadının kalbini kırmaktı.

"Bakın," demiştim heyecanla yeniden araya girerken. "Biz bu şaka konusunu konuştuk. Gerçekten ben ne Ceyhun'a ne arkadaşlarına pabuç bırakacak türden biriyim! Merak etmeyin, hepsinin burnundan tek tek getirdim. Ancak şimdi Ceyhun'a böyle bir şaka yapmak..."

Kadın sakince omuz silmekle yetinmişti. "Alt tarafı şakacıktan ayrılacaksınız, tatlım."

Dudaklarım titrerken gözlerim doluvermişti. "Ay ne şakası? Ağzınızdan yel alsın!"

"Peki," demişti kadın nihayet. "Yani benimle değilsin, öyle mi?"

"Bu şakanın Ceyhun'u üzmeyecek başka bir yolu yok mu?" diye pazarlığa girişmişim. Onu üzecek olmanın düşüncesi bile kalbimi kırmaya yetmişti.

Kadın o an gözlerime bakıp öyle sıcak bir tebessümle karşılık vermişti ki çenemi kapatmak zorunda kalmıştım. Bana doğru bir adım atmış, usulca elini uzatmış ve omzumun okşamıştı.

"İşte, tam da bu yüzden," diye fısıldamıştı gözlerime bakarak. "Böyle güzel bir kalbi zevzek şakaları yüzünden kırabildiği, seni kendi eğlencelerine alet edebildiği için benimle ortak olup oğluma bir ders vermelisin, güzel kızsım. Tam da bu yüzden!"

Güç bela ana döndüğümde ellerimi telaşla yukarı kaldırdım. "Ben masumum, Ceyhun Bey."

Ceyhun, işaret parmağını sallayarak üzerime yürüdü. "Seninle sonra hesaplaşacağız, Serce Hanım."

Ağlarcasına haykırdım. "Ben seni çok özledim. Ne olur, hesaplaşmayalım. Sadece sarılsak olmaz mı? Bak, vallahi annen bu planı aklıma soktu! Öyle değil mi, Jülide anne?"

Kadın hiç gocunmayarak sırtı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

"Öyle tabii! Oğlumun birkaç gün de olsa bu kaybetme korkusunu yaşamış olmasından mutluluk duyuyorum! Hiç kusura bakmasın. Bundan sonra insanlara nasıl davranacağını iki kere düşünsün. Evet, seninle olan iletişimini düzeltmiş olabilir ama yine de yaptıklarının bedelini nasıl ödeyeceğini kısa bir fragmanla öğrenmiş oldu. Değil mi, anneciğim?"

Ceyhun, annesinin ihaneti ile paramparça olmuştu. "Anne, *seni doğuracağıma taş doğursaydım* deme şeklin miydi bu? Doğum günümde bu bana yapılır mı?"

Ufuk ve Avni pişmiş kelle gibi sırtlıyorlardı. İkisi de aynı anda, "Yapılır," diye cevapladılar.

"Lan, siz hiç konuşmayın! Kaç gündür yüzüme baka baka nasıl oyun oynadınız? Ha? Bitirdim ulan hayatınızı! Bitirdim sizin geleceğinizi!"

Avni gayet rahattı, ağzına bir patlamış mısır attı. "Gelecek diyor. Öyle bir şeyimiz mi varmış?"

Ufuk da bir patlamış mısır atıp çiğnemeye başladı. "Dili sürçtü. Hayatmış, gelecekmiş... Onlar bizden uzak şeyler, bebeğim. Gel, pastamızı yiyelim."

Kol kola girip pasta yemeye gittiler.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyordum.

"Bu konuyu uzun uzun konuşuruz. Doğum günün kutlu olsun, bebeğim, iyi ki benim oğlumsun. Ve iyi ki bizi, Serce gibi tatlı bir cadıyla tanıştırmışsın. Sizi seviyorum."

Jülide Hanım ikimizin yanağına da öpücükler kondurdu, sonra rahat bir tavırla eğilip koltuktan çantasını aldı ve mavi elbisenin içindeki muhteşem vücudu ile salına salına kapıya yürüdü. Bize son kez el sallayıp evden çıktı.

Ceyhun'la birbirimize bakakaldık.

"Hiç mi yüreğin yok kızım senin?" dedi hayretler içinde. Çenesi titriyordu, olanları yediremiyordu. "Bu nasıl vicdansızlık? O söylediğin sözler neydi öyle? Yok intikam listesindeki son kişiymişim, yok amacına ulaşmış!"

Telaşla yukarı uzanıp ellerimle yanaklarını tuttum. "Bir tanem! Yemin ederim, hepsini annen önerdi. Buradan girersen Ceyhun hayatta anlamaz kızım, dedi."

“Ya git, Serce ya! Lan, böyle şaka mı olur? Ağzıma sıçıp gittin!” dedi hiddetle.

“Gitmem!” diye bağırdım ve sırtarak kollarımı boynuna doladım. “Ben kendime şeytan diyordum ama annen benim yüz katımmış, Ceyhun. Vallahi yemeğe geldiğiniz gece beni balkonun köşesine bir sıkıştırdı ki sorma! Allem etti, kallem etti, doğum gününde bunu yapmayı aklıma soktu!”

“İnanamıyorum sana...”

“Radyo yayınım nasıldı?” dedim pişmiş kelle gibi sırtırken. “İtiraf et. Bayıldın.”

Ceyhun sadece gözlerime baktı. Orada binlerce his dalgalanıyordu, görmemek imkânsızdı.

“Kaç gündür sabahları o radyoyu çocuk gibi ağlayarak dinlediğimden haberin var mı?” diye fısıldadı.

Kalbime kurşun yemiş gibi bağırdım. “Ah! Vuruldum!”

“Bunun öcünü alırım ama kızım! Sen dur. Göreceksin!”

Yanağından bir makas aldım. “Annen benim tarafımda. İstersen bu fikri gözden geçir, ne bileyim, iki kere ya da yüz kere falan düşün. Bir bakmışsın, karşı atak gelmiş.”

Evet, sayın seyirciler, bu gidişle her ay birbirimizi şakalayacaktık.

Nihayetinde ikimiz de sustuk. Öyle uzun süre bakiştık ki ayrı geçirdiğimiz birkaç günün acısı kalbimden taşıp ortalığı kan gölüne çevirecek zannettim. Ceyhun eğilip beni kucığına aldı, sonra geride bıraktığımız arkadaşlarını hiç umursamadan beni doğruca odasına götürdü.

Karanlık koridordan geçerken aklımdan binbir düşünce geçiyordu. “Ceyhun,” diye mırıldandım.

Sakince odaya girdi, beni kucığından indirmeden ayağıyla kapıyı kapattı, ışığı açmadan birlikte yatağına doğru ilerledik.

“Minik kuşum,” diye cevap verdi.

“Annem doğum günün olduğunu duyunca dönmeden onu da kutlayalım, dedi. Yarın yine bizim evde yemekteyiz galiba.”

Karanlıkta belli belirsiz gülümsediğini gördüm. “Her gün sizde yemekte olabilirim,” dedi burnunun ucunu burnuma dokundururken.

İçim sıcacık bir hisle doldu.

Evet, sayın okurlar, doğru kişi olup olmadığını anlayanın böyle ince yolları vardı ancak açık konuşmak gerekirse şu saatten sonra Ceyhun, dünyanın en yanlış kişisi de olsa ben bu yola baş koymuştum.

Beni usulca yatağa bıraktı, geri çekilmek yerine üzerime doğru uzandı ve bana kocaman sarıldı. Dünyanın en huzurlu yerinin onu göğsü olduğunu anladım.

“Çok kızdın mı?” diye fısıldadım.

“Çok korktum,” diye itiraf etti sessizce.

Dudaklarını yanağıma sürttü, pamuk gibi bir öpücük bıraktı.

“Ben de çok korktum,” dedim cümlemi toparlayamazken. “Hatta senin yanından ayrıldıktan sonra bu kadar gerçekçi rol yaptığım için bir anda neye uğradığımı şaşırdım. Şu karşı kaldırıma oturup bir saat boyunca ağladım!”

Ceyhun şaşkınca, “Biliyorum, seni izlemiştim,” dedi.

Sinirlerimiz bozulmuş bir hâlde kahkahalarla gülmeye başladığımızda yatak bir süre sallandı.

“Hatta,” dedi Ceyhun nefes nefese. “Pencereden izlerken o kadar çok ağladığımı görünce, *herhâlde gerçekten bu sefer bitti, bu kız her şeyi silmiş oğlum*, dedim kendi kendime. Çok pis ağlattın beni, kızım!”

“Kıyamam,” dedim masum yüzünü okşarken.

“Su gibi yalan söylüyorsun. Hem de ne güzel kıydın...” diye isyan etti.

Karanlıkta parlayan gözlerimiz birbiriyle buluştu. Ceyhun’un hızlı solukları benimkilere karıştı, birbirimizle bir bütün olmuş gibiydik.

Kalp atışlarımız hissediliyordu. Aynı evrende, ayrı bedenlerde, tek kalpteydik. Karanlığa rağmen her tonunu ezberlediğim cam gibi gözlerine baktım.

“Söz vereceğiz,” dedim telaşla.

Dudaklarıma fısıldadı: “Ne sözü?”

“Bu ilişkide artık kimse şaka yapmayacak. Bu kadar sınavı atlatmış olmak yeterli.”

“Haklısın,” diye mırıldandı. “Biz şaka yapınca elimizin ayarı kaçıyor. Dünyanın ipini koparıyoruz.”

“Ama yine de senin şakanın hakkını yiyemeyiz,” diye kıkırdadım.

“Seninkinin de maşallahı vardı. Operatör olan ben olsaymışım, sen beni keklik avlarcasına keklermişsin.”

Aynı anda tekrar gülmeye başladığımızda yatak bir kez daha sallandı. Ceyhun beni tek hamlede altına aldı, sonra uzun kollarıyla vücudumu sıkıca sardı.

Yan odanın duvarından bir yumruk sesi duyuldu. Sonra Ufuk bağırdı:

“Yavaş! Komşunun tavanını delip aşağı düşeceksiniz! Aile var, aile!”

Dudaklarımdaki şapşal tebessümle Ceyhun’un kokusunu içime çektim, hiç bırakmamak üzere sımsıkı sarıldım.

“Uyumadan önce bir dilek dile, bugün doğum günün.”

Boynuma bir öpücük kondurup gözlerini kapattı. Mayışmış bir sesle fısıldadı: “Allah’ım, bu minik kuşun lügatinden şakayı sil. Ben bir halt yiyip bunu başlatmış olabilirim ama sonlandırmak nasip olmasın. Bu kız, vur deyince öldüren cinsten. Bizi, onun gazabından koru.”

“Gerçekten dileğin bu mu?” diye kıkırdadım. “Her zamanki gibisin!”

Burnumu ısıtıp bıraktı. “Nasılım?”

Otuz iki diş gülümsedim. “*Şaka gibisin, Ceyhun.*”

-SON -

ÖZEL BÖLÜM

“Geliyor!” diye çıglık attım boğazım yırtılırcasına. “Bu sefer geliyor!”

Ceyhun ellerimi sımsıkı tuttu, bütün vücudum kan ter içinde kalmıştı. Tıpkı benim gibi o da perişan hâldeydi; gömleği vücuduna yapışmış, ensesindeki saçları sıırsıklam olmuştu.

“Serce, sakın bayılma,” dedi korkuyla. “Bak, beni yalnız bırakayım deme!”

“Bırakmam,” dedim nefes nefese. Gözlerim dolu dolu olmuştu, dudaklarımı ısııyor, derin nefesler alıp veriyordum.

“Bir, iki, üç, nefes! Bir, iki, üç, nefes!” Ceyhun ellerimi sımsıkı tutuyor, arada bir incitmekten korkarcasına geri çekiliyor, sonra bir kez daha parmaklarımı okşuyordu.

“Bitsin artık,” dedim isyan edercesine.

Kime ait olduğunu anlayamadığım bir ses duyuldu: “Bitmek üzere! Geliyor!”

Ceyhun’un bağıırışını işittim. “O kafası mı?”

“Ne? Kafası mı? İmdat!” diye haykırdım.

“Serce, sakın panik yapma!” dedi Ceyhun uzanıp alnıma bir öpücük bırakırken. “Sakin ol, güzelim. Lütfen, sakın ol. Çok az kaldı.”

“Olamıyorum,” dedim göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkarken.

Az önce sesini işittiğim kişi yeniden bağıırdı: “Doğum bitmek üzere!”

Son kelimesiyle birlikte âdeta canımdan can koparcasına bağıırmaya başladım. Ağzımı sonuna kadar açmış, delice haykırıyordum. Ceyhun her ıglığım-da daha da dehşete düşüyor, ellerime daha sıkı yapışıyordu.

Zavallının alnında boncuk boncuk terler birikmişti. “Bitti mi?” dedim panikle.

“Bitti, güzelim!” dedi uzanıp dudaklarını alnıma bastırırken. “Bitti. Sakinleş.”

Ufuk ve Avni, aynı anda kapının diğere tarafından bağıırdılar. “Girelim mi?”

Ceyhun'un yüzünde büyük bir tebessüm vardı. "Gelin!" dedi heyecanla. "Gelin de şu şaheserleri görün!"

Heyecanla içeri dalan Avni ve Ufuk, partiden kaçmış gibi görünüyordular. Rengarenk şapkalar, fosfor rengi atkılar, Ufuk'un bacaklarından koluna doğru sardığı led ışıklar...

Avni elindeki konfetiye bir anda Ceyhun'un suratına patlatınca çığlık attık.

"Lan, yukarı tutsana!" diye öfkeyle bağırdı zavallı Ceyhun.

Yüreğimiz ağızımıza gelmişti. Avni, Ceyhun'un saçındaki süsleri ayıkladı. "Pardon, kardeşim. Heyecandan gaza geldim!"

Ufuk beşiğe doğru atıldı. "İşte, buradalar! Lan bunlar niye bu kadar güzel? Oğlum, ham yaparım bak!"

Dehşetle parmaklarımı dudaklarıma kapattım. "Ka-Kaç tane?"

Avni o kadar duygulanmıştı ki sesi titriyordu, Ufuk'a sarılırken bağırdı: "Dördüz!"

Onunla birlikte şok olan Ufuk, sevincine ortak oldu ve salonun içinde koşturmaya başladılar. Deli danalar gibi hem ortalığı yıkıyor hem bağıriyorlardı.

"Lan, ben amca mı oldum şimdi?" diye sordu Ufuk heyecanla yumruk yaptığı ellerini ısırırken.

Bense gözyaşlarımı siliyor, yattığım yerden yavaşça doğrulmaya çalışıyordum.

"Oldun!" diye sevinçle haykırdı Ceyhun. "Şükürler olsun!"

"Bebekleri göreceğim," diye atıldı Avni.

"Herkes sırasını beklesin!" diye çıktım.

Eş zamanlı olarak aniden kalkamaya çalıştığım için başım döndü, Ceyhun düşeceğimi fark ettiğinde hemen kolumdan tuttu. Ayakta durmam için destek olduğunda ona yorgun bir tebessüm bahşettim.

"İyi misin, minik kuş?" dedi yumuşacık bir sesle.

"Boğazım acıdı biraz," diye mırıldandım. "Çok bağırmışım."

Avni bütün patavatsızlığıyla araya girdiğinde gözlerini deviriyordu. "Duyduk sesini dışarıdan! Herhâlde bu gidişle Serce doğuracak dedik!"

Ufuk pişmiş kelle gibi sııttı. "Kedisinin doğumunda bu kadar bağırın kendi doğumunda ortalığı ayağa kaldırır! Ceyhun, sen şimdiden şehir falan kirala kardeşim."

İkisi de zevzekçe bana sırtırken onlara cevap bile vermeden az evvel konuştuğumuz veteriner hekime doğru ilerledim. Yavruları güvenli bir şekilde yerleştiriyordu.

“Haseki,” diye fısıldadım gözlerim yeniden dolarken.

Benim minik sultanım patilerini önce öne uzattı, sonra usulca dört küçük prensesinin üzerine doğru kapandı; yavruları, annenin tüylerinin altına sığınıp birbirlerine sokuldular.

Haseki onları emzirmeye başladığında ağlıyordum. “Dünyanın en güzel beş şeyini izliyorum.”

Veteriner hekim, benimle birlikte başını sallarken alnını sildi; yüzünde gururlu bir tebessüm vardı. “Düşündüğümüz kadar zor olmadı sanki, ne dersin?”

“Bir de bana sor!” dedim heyecanla. Bir damla gözyaşımı sildim, burnumu çektim, beşiğin içine doğru usulca eğilip onları huzursuz etmeden bu şahane manzarayı seyrettim.

“Vallahi Serce doğuracak sandım,” dedi Ceyhun çenesini omzuma dayarken.

Arkadan belime sarıldığında kıkırdıyordum. “Anlamıyorsun... Konu Haseki'yken sakın olamam ki!”

“Avni, sen etrafta koşturan dört tane Serce hayal edebiliyor musun?” dedi Ufuk dolabımdan çaldığı çikolatalı sütle yeniden aramıza dönüş yaparken.

Bu sırada pipeti dişlerinin arasına sıkıştırmış, sütü höpürdetiyordu.

Avni bayılacak gibi oldu. “Lan, dört tane Serce mi? Ağzından yel alsın!”

“Muhtemel isimlerini sayıyorum: İntikam Çapkın, Katliam Çapkın, Sui-kast Çapkın, Bıçkın Çapkın...”

“Yeter, susun,” diye homurdandım.

“O dördünün ellerine silah, arkalarına ana Serce'yi ver; ülke fethetmezlerse şerefsizim!” diye pişmiş kelle gibi sırtı Ufuk. Sonra Ceyhun'a göz kırptı.

Ceyhun onlara boş bir bakış attı. “Biz halı saha takımı oluşturacak kadar üreyeceğiz. Böylece akşamları kimse beni arayıp eksik var diye sıcak evimden çağıramayacak.”

“Ne demek halı saha maçlarına gelmeyeceğim? Sen evlenince bizi satacak mısın, oğlum?” diye hayal kırıklığıyla sordu Ufuk.

Avni araya girdi. “Tamam da evlenmeden önce sattı zaten.”

“Beyler!” diye araya girdim. “Sakinleşelim lütfen. Bunlar hassas konular!”

"Serce, doğru söyle," diye parmağını yüzüme salladı Ufuk. "Evlenince çocuklarla maç yaparız, takım kurarız fikrini bu herifin aklına sen mi soktun?"

Dürüstçe başımı salladım. "Evet."

"Ceyhun, demek sen de bunu hemen kabul ettin lan pezevenk!"

"Kardeşim, benim bir gururum var!" diye sertçe söze girdi Ceyhun.

Hepimiz ona bakınca aniden gözlerini gözlerime çevirip gülümsedi. "O da Serce için satılık. Kusura bakmayın artık."

"Puşt!"

"Çapkınlık da değil, başka bir seviye ulan bu!"

"Bu adam olmuş," dedim gururlu bir tebessümle omzunu okşarken. "Bunca yıllık birikimimle söylüyorum, bu adam tamam, arkadaşlar!"

Ceyhun yanağıma bir öpücük kondurup yeniden beşiğe döndü. Huzurlu görünüyordu. "Darısı başımıza be minik kuşum."

"Oğlum, bunlar ciddi ciddi evlilik konuşuyor. Ben bir garip oldum."

Avni dertliydi, Ufuk'a hak verircesine başını salladı. "Ceyhun'la pavyona gidemeyecek miyiz yani artık?"

"Ya bu odada dört tane yenidoğan var. Kendinize gelin, Allah'ın belaları!"

Onları hızla kapı dışarı edip salonu boşaltırken veteriner hekim, emzirme süreci boyunca nelere dikkat edilmesi gerektiğini anlatıyordu. Benim biricik Çapkın'ım da öyle pürdikkat dinliyordu ki izlerken hayranlıkla iç çekmemek mümkün değildi.

"Tamam, biz bu takviyeleri de yapacağız mutlaka," dedi Ceyhun kararlılıkla. "Çok teşekkür ederiz."

"Herhangi bir sorunuz olursa yine ulaşabilirsiniz."

Veterineri yolcu edip Ceyhun'la baş başa kaldığımızda sırtıyıorduk.

"Sevgilim," diye fısıldadım ona doğru bir adım atarken. "Sahiden, çocuklara ne zaman söyleyeceğiz?"

"Bence şimdi değil," diye sırtıttı o da bana doğru bir adım atıp kollarını belime dolarken.

"Çok mu tepki verirler sence?" diye mırıldandım merakla. Parmak ucumda yükseldim, Ceyhun burnumun ucuna bir öpücük kondurdu.

"Yok, çocuklar sıkıntı değil de ailelere anlatmak dert, hele ki anneler..." diye iç çekti.

“Haklılar,” diye başımı salladım boynuna gömülüp gülmeye başlarken. Sonra muzip bir sesle devam ettim:

“Ne diyeceğiz? Biz evde otururken canımız sıkıldı, niye evlenmediğimizi sorgulayıp nikâh dairesine gittik, bir haftadır evliyiz ama size söyleyemedik mi?”

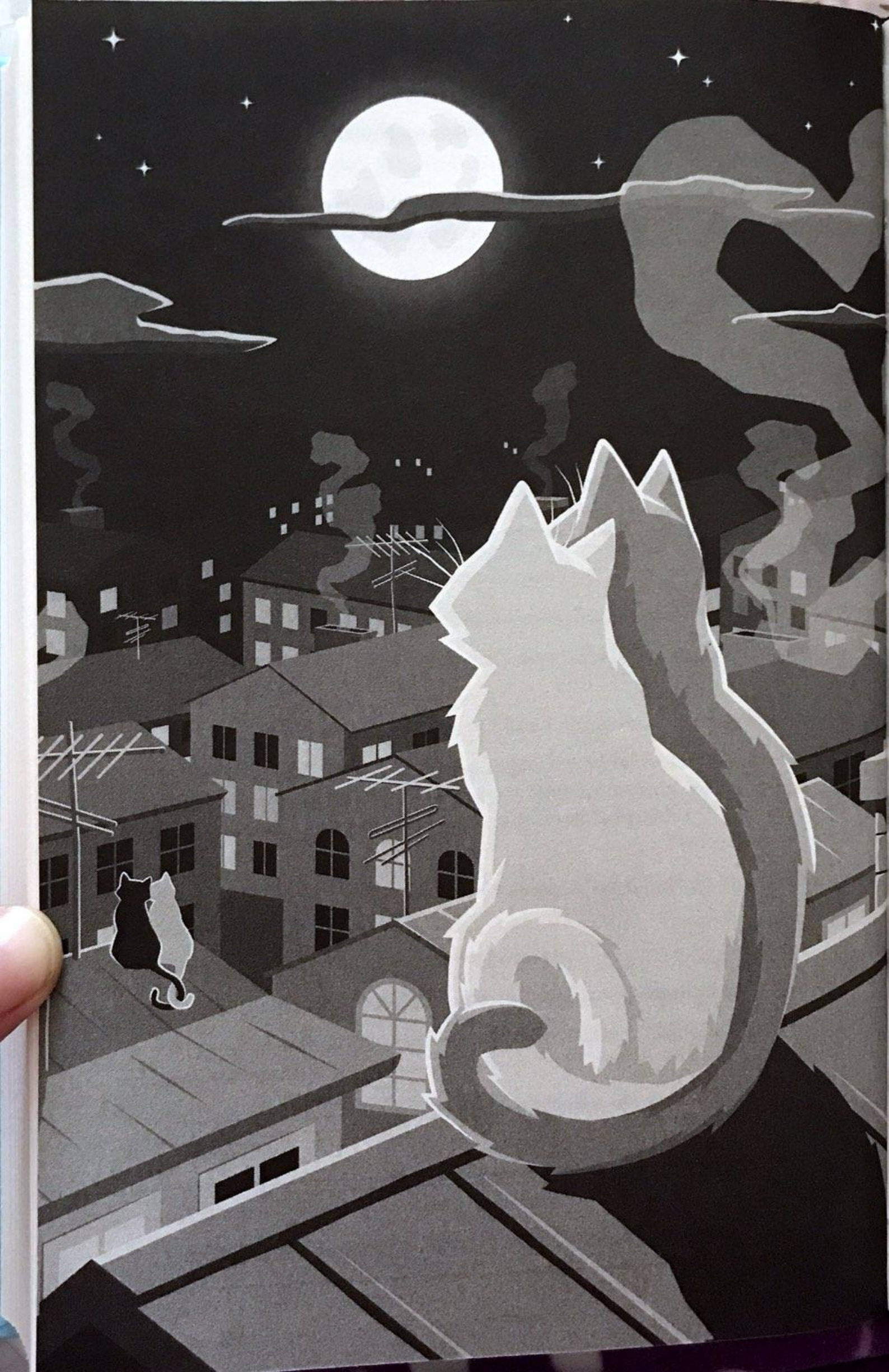
“Aynen öyle diyeceğiz. Ama ağzımıza sıçma ihtimalleri var, o yüzden bu hiç yaşanmamış gibi davranıp nikâh memurunu da düğün sırasında rüşvetle susturmak en güzeli, minik kuşum. Kafamız ağrımaz.”

“Öyle yapalım o zaman,” dedim uysal bir tavırla.

Ceyhun başını eğip dudaklarını yanağıma sürttü. “Acaba biz de hazırlıklara mı başlasak?”

“Düğün için mi?” dedim başımı kaldırıp merakla ona bakarken.

Kocaman sırttı. “Yok. Halı saha maçı için.”

SON SÖZ VE TEŞEKKÜR

İlk cümlesinden son cümlesine dek yazarken sırtımdan yanaklarımı bolca ağrıtan bu deli dolu seriye veda etmek benim için oldukça zor. Ancak her güzel öykü gibi onların da bir sonu olmalıydı ve işte “şaka gibi” bir kitabın sonundayız!

Zihnime düştüğü ilk andan itibaren hayatıma renk katan çılgın Serçe’m, çapkınlığıyla gönüllerimizi fetheden biricik Ceyhun’um, beni her an şapşallıkları ile eğlendiren Avni ve Ufuk ikilisi, kitabın başkarakterleri kadar önemli role sahip iki onur üyesi: Haydut ve Haseki! Beni hayal gücümün gökkuşağı ile tanıştırdığınız için teşekkür ederim.

Operatöre Bağlanıyorsunuz serisi boyunca benimle birlikte bol bol gülen, çılgınlığıma ortak olan, heyecanıma heyecan katan canım okurlarım, sizlere bu manyak çifti anlatabildiğim için çok gururlu ve şanslı hissediyorum. İyi ki bu yolda elimi tuttunuz.

Yazdığım her an saygı ve sevgiyle beni destekleyen canım annem, bütün ailem, her biri birbirinden kıymetli dostlarım, canım Ayça, Ezgi, Fatma, Ceyda ve sayamadığım herkese kalpten teşekkürler.

Kıymetli yayınevim Ephesus ailesine minnettarım, bana olan güveni ve destekleri için genel yayın yönetmenim Mustafa Güneş’e, her kitabımda olduğu gibi bir kez daha tüm süreci özverisi ve titiz çalışması ile yürüten editörüm Emre Özcan’a, fikirlerine sıkça başvurduğum editörüm Elif Evin’e en içten teşekkürlerimi sunuyorum.